

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIZIN İÇİN HER ŞEYİ YAPACAKSIN!

KIZIM

T. M. LOGAN

“Ebeveynlerin en büyük korkusunu ele alan, tek solukta okunacak bir roman.” — SARAH PEARSE

Türkçesi: Ayhan Semih Koç

THEKİTAP

Ninova

DÜNYA ÇAPINDA 3 MİLYON OKUR

KIZIM

T. M. LOGAN

Düzenleme
Ny.ozlem

THEKITAP

Kızım

T. M. Logan

Kitabın Özgün Adı: *Daughter*

© 2024, T. M. Logan

Genel Müdür: İrem Bir

Yayın Koordinatörü: Kadir Yılmaz

Çeviri: Ayhan Semih Koç

Son Okuma: Zeynep Arpacı

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Şükrü Karakoç

© 2025, bu kitabın Türkçe yayın hakları Darley Anderson and Associates Ltd.'den alınmış olup Aabir A.Ş.'ye aittir.

1. Baskı: The Kitap, Kasım 2025

ISBN: 978-625-5700-36-0

Sertifika no: 47690

Magna Basım

Pınar Matbaacılık Ambalaj San. Tic. Ltd. Şti.

Sertifika No*48624

Aabir A.Ş.

Masaldan İş Merkezi F - 4 Üsküdar/İstanbul

T: 0216 521 60 12

www.thekitapyayinlari.com | iletisim@thekitapyayinlari.com

siparis@thekitapyayinlari.com

The Kitap, Aabir A.Ş. yayın markasıdır.

KIZIN İÇİN HER ŞEYİ YAPACAKSIN!

KIZIM

T. M. LOGAN

Türkçesi: Ayhan Semih Koç

THEKITAP

Ninova

T.M. Logan, *Sunday Times* çok satan yazarlarından. Gerilim romanları, yalnızca Birleşik Krallık'ta iki milyondan fazla satmış ve dünya çapında 22 ülkede yayımlanmıştır. *The Holiday* eseri *Richard and Judy Book Club* seçkisine girmiş ve dört bölümlük bir televizyon dizisine uyarlanmıştır; aynı şekilde *The Catch* de uyarlanmıştır. Daha önce ulusal bir gazetede gazetecilik yapan Logan, artık tam zamanlı olarak yazarlık yapmakta, eşi ve iki çocuğuyla birlikte Nottinghamshire'da yaşamaktadır. Yazarın Türkçeye çevrilen ve The Kitap tarafından yayımlanan üç romanı bulunmaktadır: *Anne* (2023), *Rüya Ev* (2025) ve *Kızım* (2025).

Ayhan Semih Koç, 2 Ağustos 1969 tarihinde Ankara'da doğmuştur. Lisans eğitimini Amerika Birleşik Devletleri'nde, California Üniversitesinde tamamlamıştır. Üniversite eğitimi boyunca ve sonrasında yaklaşık on dört yıl boyunca yurt dışında yaşamış, bu süreçte farklı kültürlerle iç içe bulunarak entelektüel ufkunu uluslararası ölçekte derinleştirmiştir.

2025 yılı itibarıyla yaklaşık 180 eseri Türkçeye kazandıran Ayhan Semih Koç, geniş bir yelpazede üretim yapan, deneyimli bir edebiyat ve fikir çevirmenidir. Çalışmaları kişisel gelişim, psikoloji, felsefe, spiritüel metinler, klasik ve çağdaş edebiyat, biyografi, ekonomi ve tür edebiyatı gibi alanlara yayılmaktadır.

Çevirdiği yazarlar arasında OSHO, Carlos Castaneda, Allen Carr, Alan Watts, Jordan B. Peterson, Peter A. Levine, Michael Connelly, Karen Kingsbury, Dr. David R. Hawkins, Adrian Tchaikovsky, Bruce H. Lipton, Jojo Moyes gibi uluslararası çapta tanınan düşünürler ve yazarlar bulunmaktadır. Çevirilerinin önemli bir bölümü, kişisel gelişim ve felsefi/spiritüel literatür alanında öne çıkmakla birlikte; bilimkurgu, polisiye ve çağdaş edebiyat türlerinde de dikkate değer katkıları bulunmaktadır.

I. BÖLÜM

1

CUMARTESİ

On hafta... Bu, şimdiye dek kızım ile aramızdaki en uzun ayrılıktı.

Ergenlik dönemindeki pijama partileri, katıldığı festivaller, arkadaş tatilleri, okul gezileri... Hepsini toptasan bile bu kadar uzun sürmemişti.

İlk göz ağrımdan bu kadar uzun süre ayrı kalmak gerçekten zordu. Oysa Evie gitmek için öylesine heyecanlıydı ki... Hayatının yeni bir evresine adım atacağı, ilk gerçek özgürlüğünü tadacağı bu dönemi büyük bir coşkuyla beklemişti. Onun adına elbette mutluydum, hangi anne olmazdı ki? Tıpkı her ebeveyn gibi, içim umutlarla ve hayallerle doluydu. Ama yazın sonuna yaklaşırken, içimde bir tedirginlik de büyümeye başlamıştı. Evie, sınav sonuçlarını almıştı ve üniversiteye kabulü kesinleşmişti. Gidiş tarihini mutfak takvimine büyük harflerle, üç kocaman ünlem işaretiyle birlikte yazmıştı bile.

Biraz daha yanımda kalmasını istiyordum, hiç değilse birazcık daha. Ama biliyordum ki artık gitmesine izin vermeliydim. Her şey yolunda olacaktı; bunu kendime tekrar tekrar söylüyordum. Kızım üniversiteye hazırdı. Açık denizlere açılmadan önce, güvenli ve sığ sularda ilk yüzüşünü yapmaya...

Ve şimdi, nihayet, o bitmek bilmeyen ilk sömestr sona ermişti.

O sabah çalar saatten önce uyandım; yola bir an önce çıkmak için sabırsızlanıyordum. Her şey eksiksizce hazırlanmış, özenle yerleştirilmişti. Evie'nin en sevdiği ton balıklı mayonezli sandvilerden oluşan bir öğle yemeği paketi, yolculuk için su şişeleri, kirli çamaşırlarını toplamak için torbalar ve her ihtimale karşı bir rulo çöp poşeti. Hatta buzdolabını boşaltabilsin diye bir soğutucu çanta bile hazırdı. Odasını biraz ferahlatmak için bira temizlik spreyi ve ıslak mendil de yanımdaydı. Yine de bir şeyleri unuttuğuma emindim ama ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordum.

M25 otoyoluna vardığımda trafik neredeyse sürünür gibi ilerliyordu. Kış güneşi, bulutların ardından soluk bir ışıkla parılıyordu. Hava soğuktu ama içimde sıcakık bir heyecan kıpırtısı vardı, tam on hafta sonra Evie'yi yeniden görecek olmanın bu harika, koca yürekli, inatçı ve güzel insana yeniden sarılacak olmanın verdiği bir heyecandı bu.

Ağaçlarla çevrili kampüs yoluna saptığımda saat neredeyse on bire gelmişti. Ana giriş yolunda, ağır ağır ilerleyen uzun bir araç kuyruğu oluşmuştu. New Orchard Yurdu, 1960'larda inşa edilmiş dört katlı, kırmızı tuğladan bir yurt binasıydı; etrafı yürüyüş yollarıyla çevriliydi. Yol kenarlarına, kaldırıma taşacak şekilde araçlar park edilmişti; bagaj kapakları ve tavan bölme-leri açıktı ve anne babalar her biçim ve boyutta bavullar, çantalar ve kutular taşıyor, dönüş yolculuğu için onları araçlarına yerleştiriyorlardı.

Evie, trenle dönmek istemişti ama onu kendim almakta ısrar etmiştim.

Bu, bir barış teklifiydi aslında. Londra'dan eve dönerken konuşmamız için bir fırsattı, hem de gerçekten konuşmamız için. Geçmişte yaşananların üzerine bir çizgi çekebilmek, o bitmek

bilmeyen gerginliğe bir son verebilmek içindi; ergenlik sınırlarının defalarca zorlanıp sonunda kırıldığı o yıpratıcı dönemi geride bırakmak için. “Aramızdaki şeyler bu kez farklı olabilir,” demek istiyordum.

Park yerinden henüz ayrılmış bir Mercedes arazi aracının yerine arabamı park ettim ve hemen telefonumu kontrol ettim. Reading’den yola çıkarken Evie’ye mesaj atmış, en az bir saat öncesinden ona haber vermek istemiştım. Cevap vermemişti ama bu onun için olağandı; muhtemelen hâlâ uyuyordu.

Çamaşırlarını koymak için bagajdan birkaç mavi, katlanmış Ikea çantası çıkardım ve ana kapıya yöneldim. Kapıda, kolu çantalarla dolu bir baba, telefonla konuşan genç kızının ardından güçlkle ilerliyordu. Merdivenlerden üçüncü kata çıktım, merdiven boşluğundan sola döndüm ve yönlendirme tabelalarını takip ettim. Daha önce yalnızca bir kez gelmişim fakat yine de ortam tanıdık geliyordu.

Yurt binasının her katı, altı daireye ayrılmıştı ve her dairede sekiz tek kişilik oda bulunuyordu. Görece küçük bir alana çok fazla sayıda genç yerleştirilmişti. Telefonumdaki “Notlar” uygulamasını kontrol ettim: Evie üçüncü kattaydı; F dairesinde, sekiz numaralı odada.

Dairenin kapısı, kirli bir spor ayakkabıyla aralık bırakılmıştı. İçeri adım attığımda, neredeyse elle tutulur derecede yoğun ve keskin bir koku karşıladı beni; terli ayaklar, yanmış tost ekmeği ve nemli giysilerin bir karışımıydı bu. Sol taraftaki ilk kapı ortak mutfğa açılıyordu. Bira şişeleri, yarıya kadar dolu bardaklar ve ezilmiş kutularla dolu olan mutfak masası tam anlamıyla bir kaosu andırıyordu. Üzerine dökülmüş olan alkol, plastik yüzeyde donmuş, mat bir tabaka hâline gelmişti. Lavabonun durumuysa daha da kötüydü. Taşmak üzere olan çöp kutusunun çevresinde üç sıra hâlinde dizilmiş daha fazla boş şişe vardı; kutunun tepesineyse yağlı pizza kutuları tikiştirilmişti.

Belli ki dün gece burada dönem sonu partisi gibi bir şey yapılmıştı ya da büyük bir geceye hazırlık amacıyla içki âlemi... Artık her ne diyorlarsa... Bu vahim tabloyu temizleyecek kişiyi düşününce içim cız etti... Fakat hemen ardından, arabadaki siyah çöp poşeti rulosunu hatırladım. Evie eşyalarını toplamayı bitirene kadar, bu dağınıklığın bir kısmını toparlamaya başlayabilirdim. Kızımı az çok tanıyorsam, her şeyi son dakikaya bırakmış olmalıydı.

Kapısını nazikçe çaldım ve bekledim. İçeriden hiçbir ses gelmedi; odaya yalnızca derin bir sessizlik hâkimdi. Bir kez daha çaldım.

“Evie?” diye seslendim. “Benim, annen.”

O an, sessizlik bozuldu. İçeriden önce yayların gıcırdadığını duydum, ardından mırıldanan kelimeler, bir esneme ve hafif bir burun çekme sesi geldi.

Tam elimi yeniden kapıya kaldırmak üzereyken, içeriden bir tıkırtı duyuldu ve kilit açılarak kapı birkaç parmak aralandı. O an yüzüme hemen bir tebessüm yerleştirdim; bugünü yeni bir tartışmayla başlatmamaya kararlıyım.

Kapı biraz daha açıldı ve aralıktan bir yüz görüldü. Kolsuz siyah bir tişört giymiş, sıska bir delikanlıydı bu; saçları kafasına yapışmış, dağınık ve yağlıydı. Cildi şişkin ve buruşuktu, göz kapakları hâlâ uyku sebebiyle ağırdı. Çenesinde ise seyrek ve ince tüyler belirmişti.

Ah. Tamam. Bu... Biraz garip bir durumdu ama herhâlde benim için değil, onun için daha fazla garipti. Asıl Evie için son derece mahcup edici olmalıydı. Yine de içimden, kızımın bu delikanlıdan daha iyisini hak ettiğini düşünmeden edemedim. Evie, bana bir erkek arkadaşından hiç söz etmemişti ama belki de son haftalarda neden bu kadar az haberleştiğimizin açıklaması da buydu. Ya da belki de bu sadece tek gecelik bir şeydi.

Sonuçta daha birinci sınıftaydılar. Birinci sınıf ğrencilerinin yaptığı şeylerdi bunlar.

Sıska delikanlı gözlerini kırptırdı, parlak floresan ışığına karşı gözlerini kısarak bana baktı:

“Merhaba,” dedim neşeli bir ses tonuyla. “Kusura bakma, seni uyandırdım. Ben Evie’nin annesiyim.”

Yüzüme, çözemediğı zor bir matematik sorusuna bakıyormuş gibi baktı. Hiç hazırlıklı olmadığı bir sınavla karşı karşıya kalmış gibiydi. Kaşlarını çattı, ardından, bakışlarını bir aralık odanın içine çevirdi ve sonra tekrar kan çanağına dönmüş olan gözleriyle bana döndü.”

“Ha?” dedi, şaşkınlıkla. Sanırım, kızımın, eşyalarını toplamış ve arabaya binmeye hazır hâlde olacağını ummakla biraz safça davranmıştım. Daha uyanmamıştı bile.

“Evie,” dedim, ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak. “Şey... Üstü başı düzgün mü? Bugün eve dönüyoruz da eşyalarını toparlayalım istiyorum.”

Genç adam, tırnakları yenmiş parmağıyla gözünün kenarını ovaladı. Her hâinden hâlâ ayılmamış olduğu anlaşılıyordu. Omzumun üzerinden dikkatle arkaya baktı, sonra başını kapı aralığından dışarı uzatarak etrafı kolaçan etti. Birisi bu garip ve gergin anı telefona kaydediyormuş, birazdan sosyal medyada paylaşılacak bir şakanın parçasıymışız, gibi davranıyordu. Yanıtı nihayet geldiğindeyse beni, hazırlıksız yakalamıştı:

“Evie de kim?”

2

Odanın içinden bir kız sesi geliyordu; kapı yarı aralıktı; ses, boğuk ve anlaşılmazdı. Anlık gelen tedirginlik duygusunu üstümden silkeleyip attım. Elbette Evie buradaydı. Başka nerede olacaktı ki?

“Benim kızım,” dedim yavaşça, kapının yanındaki numarayı işaret ederek; “Evie Wingfield. Burası onun odası.”

Kapının önündeki çocuk -ya da genç adam- başını iki yana salladı, konuşmaya yeltendi ama yalnızca sarhoş bir homurtu çıktı ağzından. Boğazını temizleyip bir kez daha denedi:

“Benimki bu.”

“Ne?”

“Bu oda... Benim.”

Şimdi yanaklarında bir utanç kızılığı belirmişti; belki kızım adına, belki kendisi için ya da belki de bu tuhaf durum yüzündendi. “Evie’yle eve dönerken bu olanlara güleriz,” diye düşündüm. Ya da eve dönüş yolunda değilse bile, birkaç gün içinde -dinlenip kendine geldikten, ev yemeği yiyip biraz toparlandıktan sonra- mutlaka. Bu tuhaf anı daha da garipleştirmek istemediğim için, başımla odanın öteki yanını işaret ettim; kızım orada, büyük ihtimalle hâlâ o daracık tek kişilik yatakta yatıyordu. Muhtemelen geceyi birlikte geçirdikleri yatakta...

“Evie?” diye seslendim biraz yüksek sesle, kapının ardından beni duyabilsin diye. “Sen toparlanırken mutfığa gidip hepimi-

ze birer çay koyayım mı?” Genç adam bir kez daha başını iki yana salladı:

“Sanırım yanlış odaya geldiniz,” dedi. Yanıt vermeme fırsat tanımadan kapıyı yavaşça kapattı ve ben, koridorda yapayalnız kalakaldım. İçeriden, bastırılmış bir telaşla sürdürölen konuşmanın sesleri geliyordu; çiziklerle kaplı ahşap kapının ardından yalnızca “Anne”, “Evie” ve birkaç küfür seçilebiliyordu.

Kafamdaki karmaşanın arasından türlü açıklamalar sıyrılıp geçiyordu. Belki de kızım, onu bir erkekle yakaladığım için utançtan yerin dibine girmişti. Belki de daha uyanamamıştı, akşamdan kalmaydı ve bu mahmur bakışlı delikanlı da onu korumaya çalışıyor, uyanır uyanmaz aptalca bir yalana sığınıyordu. Ya da belki bu ocuk başka birinin erkek arkadaşıydı. Noel tatili için evine dönmüş, daha gidişinin üzerinden bir iki gün bile geçmemiş, zavallı bir kızın sevgilisiydi. Ve bu fırsatı bulur bulmaz, hiç tereddüt etmeden, başka biriyle -kızım- yatağına girmişti. Ama bu benim meselem değıldi. Sonuçta ikisi de yetişkindi; en azından teknik olarak.

Kapının yanındaki metal panele bir kez daha göz gezdirdim; gözlerimin beni yanıltmadığından emin olmak istiyordum. 3F8. Telefonumdaki “Notlar” uygulamasını tekrar kontrol ettim. Eylül ayında Evie’yi bırakırken not ettiğim oda numarası kesinlikle buydu. Ama... Ya rakamlardan birini yanlış yazdıysam? Ne de olsa o gün tam anlamıyla bir karmaşaydı.

Ayrılmadan önceki sarılışımızı hatırladım; kızımı hemen bırakmak istememiştim. Yavaşça odasından geri çekilmiş, biraz daha kalmak için bahaneler aramıştım; bir yandan da Evie’nin yaydığı o havayı görmezden gelmeye çalışmıştım. Beden dili açıktı: *Ben iyiyim anne, burada oyalanmana gerek yok, artık gidebilirsin.* Ben beş dakika daha kalmak için bahaneler uydururken o da bana anlayış gösterip alttan alıyordu. Sonra bir beş dakika daha geçiyor, ardından bir beş dakika daha...

Nihayet, son bir hızlı kucaklaşmanın ardından, aramızdaki kapının kapanmasına izin vermiş ve merdivenlere yönelmiştim; arkama bakmamaya, ağlamamaya kararlıyım. Evie'nin burada geçireceği ilk gününde buna ihtiyacı yoktu; onun, benim mutlu olmama ihtiyacı vardı. Ve mutluydum da içimde dolaşan tüm diğer yoğun duyguların arasında. Evie, buraya gelebilmek için çok çalışmıştı; bu, onun hayatında yeni bir dönemdi. Yeni bir adımdı. Tabii benim hayatımda da öyle...

Gözyaşlarım, eve dönüş yolunun yarısında bir dinlenme tesisinin otoparkında, köşede tek başımayken dökülmüştü. Elimdeki kahveye tutunmuş, göğsümdeki boşlukla öylece kalakalmıştım. Gün boyunca içimde bastırdığım hıçkırıklar, birer birer yüzeye çıkmıştı. Hüzünle mutluluğun iç içe geçtiği garip bir sızıydı bu; sonunda gözyaşlarımı serbest bırakınca biraz olsun hafiflemiştim. Ama bugün, eve dönüş yolunda gözyaşlarına yer yoktu; kızım, üç koca hafta boyunca yeniden yanımda olacaktı.

Telefonumdaki “Notlar” uygulamasında “New Orchard Yurdu, üçüncü kat, F dairesi, oda 8” yazıyordu. Bu yüzden 3F8 numaralı kapıyı yeniden çaldım. İçeriden yine alçak sesle konuşmalar duyuldu, ardından kapı ikinci kez açıldı:

“Ne var?” Genç adam, az önceye göre biraz daha uyanmış ama belirgin biçimde daha sinirli görünüyordu:

“Bu da neyin nesi şimdi?”

“Gerçekten çok üzgünüm,” dedim. “Ama Evie’yi uyandır-
mam ve bir an önce eşyalarını toplamasını sağlamam gerekiyor.
Onu şöyle bir dürtebilir misiniz?”

“Daha önce de söylediğim gibi,” dedi, o kelimeyi özellikle vurgulayarak; “Yanlış kapıdasınız.”

“Hayır, doğru yerde olduğumdan son derece eminim,” dedim. “Eylül ayında Evie’yi buraya getirdiğimde telefonuma not almıştım. İşte bak...” Telefonumu kaldırıp ona gösterdim; sanki

bu, onun ya yanlış olduğunu ya da yalan söylediğini -belki de ikisini birden- kanıtlayan tartışmasız bir delilmiş gibi. Genç adam abartılı bir şekilde iç çekti:

“Burada Evie falan yok, tamam mı? Burası benim odam.” Kapıyı kapatmak için hamle yaptı ama ikinci kez yüzüne kapanmasına izin vermeden çizmemi araya koydum.

“Bir dakika,” dedim. “Nasıl yani?”

“Sana söyledim,” dedi. “Şimdi ayağını çeker misin, lütfen?” Aklıma yeni bir ihtimal geldi; belki Evie, ev arkadaşlarıyla anlaşmamış ve taşınmak istemişti. Belki de mesele buydu.

“Sen dönem başından beri burada mıydın?”

“Ha?”

“Başka bir yurttan mı taşındın buraya? Yoksa okula geç mi başladın?”

“Bu sizi neden ilgilendiriyor ki?”

“Peki, senden önce burada bir kız kalıyor muydu?” diye sordum, çizmemi kapıdan çekerek. Artık iki yetişkin gibi konuşabileceğimizi umuyordum. “Nereye gittiğini biliyor musun?”

“Üzgünüm, ama yardımcı olamayacağım.”

Kapı hızla kapandı ve ardından, içeriden gelen kilit sesi duyuldu.

3

Koridorda bir an durup, kapının diğerk tarafından gelen boğuk sesleri duymaya çalıştım. Tüm bu garip durum bir çeşit şaka olmalıydı; Evie'nin her an kapıyı açıp yüzünde muzır bir gülümsemeyle "Kandırdım seni!" diye bağırmasını bekliyordum.

Ortak koridorun biraz ilerisindeki başka bir kapı aralandı fakat çıkan Evie değil solgun tenli genç bir kızdı. Dizlerine kadar uzanan, mor renkli ve kapüşonlu -ve Queen Anne's Üniversitesinin logosunu taşıyan- bir kazak giymişti. Saçları havluyla sarılıydı, bacakları çıplaktı. Yalınayaktı ve dişlerini fırçalarken göz teması kurmaktan özellikle kaçınıyordu. Hiçbir şey söylemeden yanımdan geçip mutfağa yöneldi.

"Affedersin," dedim arkasından. "Merhaba. Burası New Orchard Yurdu, değil mi?" Genç kız bana dönüp dişlerini fırçalamayı bir anlığına kesti:

"Ha?"

"Şu anda bulunduğumuz yurt," dedim. "Adı nedir?"

"Bir dakika," dedi, ağzı diş macunuyla doluyken, kelimeleri ağzının kenarından güçlkle çıkararak. Sessizce mutfağa süzldü; ardından lavaboya tükürdüğünde çıkan şapırtı sesi geldi kulağıma. Kısa bir süre sonra, elinde neredeyse boşalmış bir süt şişesiyle bir paket şeker taşıyarak geri döndü.

"Pardon," dedi. "Evet, burası New Orchard. Siz hangi yurdu arıyordunuz? Öğrenci merkezine doğru giderken Maynard var,

diğer tarafta ise Lodge ve Chesney... Ama hepsi neredeyse birbirinin aynısı, ayırt etmek çok zor ve...”

“Ama burası New Orchard, doğru mu?”

“Evet,” dedi yeniden. Ses tonunda yaşını aşan bir özgüven, özel okullarda rastlanan o kendinden emin hava vardı. “Demek siz Sam’in annesisiniz?” Karnımın derinliklerinde rahatsız edici bir huzursuzluk kıpırtısı daha hissettim. Uzaklardan gelen o tanıdık yankı bir kez daha kulağında çınladı.

“Kim?” dedim. Genç kız, 3F8 numaralı odayı işaret etti.

“O ayyaşı uyandırmak konusunda size kolay gelsin, dün gece pert olmuştu. Umarım yanlış anlamazsınız ama o çocuk birkaç bira bile içse tam bir baş belası oluyor.”

“Hayır, ben... Bak, burada bir kız vardı, adı Evie. Onu dönemin ilk haftasında bizzat ben getirmiştım. Hukuk okuyor, omuzlarına kadar inen kahverengi saçları, kahverengi gözleri var, boyu da yaklaşık şu kadar.” Elimle kendi göz hizamın biraz üstünü işaret ediyordum. “Hatırlıyor musun onu?” Genç kız bana boş boş baktı:

“Yani... Dönemin ilk haftasında o kadar çok yeni insanla tanışıyorsunuz ki kim kimdi hatırlamak gerçekten neredeyse imkânsız. Her şey biraz bulanık açıkçası; öğrenci merkezindeki barda Hoş Geldin Haftası boyunca beş birayı beş pounda veriyorlardı. Ortalık tam anlamıyla curcunaydı.”

Telefonumu çıkardım ve ekran koruyucusundaki fotoğrafı ona gösterdim; güneşli bir günde bir kır kafesinin arka bahçesinde, Evie’yle erkek kardeşinin birlikte gülümsedikleri nadir bir fotoğraftı bu. Genç kız bir an fotoğrafa baktı, ardından başını hafifçe iki yana salladı:

“Hayır,” dedi. “Üzgünüm. Yani, Sam’in daireye ikinci haftada yerleştğini belli belirsiz hatırlıyorum ve çok uzun zaman oldu. Geldiğinde odanın boş olduğunu sanmıştım.”

“Ama kızımın burada olması gerekiyor,” dedim, sesimdeki

kararsızlıktan nefret ederek. “Bugün onu eve götürmem gerekiyor. Nasıl işliyor bu sistem? Oda ya da yurt değiştirmek mümkün mü? Böyle bir şey yapılabiliyor mu?”

“Arkadaşım Johnny üçüncü haftada taşınmak zorunda kalmıştı,” dedi, sanki sıradan bir şey anlatıyormuş gibi. “Selincourt’taki ilk daire arkadaşları tam anlamıyla hayvandı. Ortam o kadar iğrençti ki... Mutfak lavabosuna bıraktıkları şeyi duysanız inanamazsınız, resmen...”

“Demek bu yüzden,” dedim. “Evie daire ya da yurt değiştirmiş olmalı. Sam’dan önce burada kalan kızın nereye gittiğini biliyor musun?” Omuz silkti:

“Size söylemedi mi?”

“Şey... Hiç bahsetmedi...”

“Kötüymüş,” dedi dalgın bir ifadeyle. “Yoksa kötü bir kavga mı ettiniz, ne oldu?”

Telefonla yaptığımız o seyrek sohbetleri, arada bir gelen mesajlarını düşünmeye çalıştım. Öğrenci hayatının nasıl gittiğine dair sorularıma verdiği kısa ve ilgisiz cevapları... Arkadaşım Nathalie’nin kızı, dönemin ilk yarısında neredeyse her hafta sonu evine gidiyordu. Evie’nin o kadar ev özlemi çekeceğini düşünmemiştim elbette ama Reading, yalnızca yetmiş beş kilometre uzaklıktayken en azından bir kez gelir diye varsaymıştım. O zamanlar, Evie’nin yeni arkadaşlar edinmekle, Londra’yı keşfetmekle -belki biraz da ders çalışmakla- fazlasıyla meşgul olduğunu düşünmüştüm. Fakat şimdi... Belki de başka bir şey vardı diye düşünmeden edemiyordum.

“Belki de bir ara söylemiştir... Sanırım unuttum,” dedim.

“Büyük ihtimalle,” dedi genç kız, içten bir baş sallamayla. “Bakın, gerçekten üzgünüm ama babam yaklaşık iki dakika içinde burada olacak ve ben daha valizimi bile toplamaya başlamadım. Adam delirecek.” Çalışılmış bir gülümseme takındı. “Yine de sizinle tanışmak güzeldi.” Ardından arkasını dönüp

3F4 numaralı odasına girdi; kapı gürültüyle kapanırken ortalık sessizliğe büründü.

Evet, “kesinlikle öyle olmuştur,” diye düşündüm. Evie muhtemelen oda arkadaşlarıyla bir şekilde anlaşılamamış, taşınmak istemişti ve şimdi kampüsün başka bir yerindeydi. Bununla ilgili bir prosedür, bir işleyiş mutlaka vardı; dönemin ilk haftalarında, böylesine çok sayıda hazırlık öğrencisi yerleşmeye çalışırken bunun sık sık yaşandığını tahmin ediyordum. Bana söylemiş olmalıydı, bir ara mutlaka bahsetmişti... Ama ben unutmuştum. Telefonumu çıkarıp numarasını aradım fakat doğrudan telesekretere yönlendi. Ben de hemen geri dönmesini rica eden bir mesaj bıraktım.

Mutfakta, sandalyelerden birinin üzerindeki pizza kalıntılarını ve kirli bir tişörtü kenara aldım, ardından oturup telefonumdaki tüm mesaj geçmişine göz atmaya başladım. Uygulamadan uygulamaya geçerek taradım her şeyi: Evie’den gelen kısa mesajlar, aile grubumuza WhatsApp’tan verdiği birkaç yanıt, Messenger’da aramızda nadiren geçen birkaç sohbet ve çocuklarımla iletişimde kalabilmek için özellikle katıldığım Snapchat’teki bazı paylaşımlar... Ne yazık ki konaklama değişikliğiyle ilgili tek bir şey bile bulamadım.

Elimde, üniversiteden gelen hiçbir resmî belge, hiçbir bildirim yoktu... Tüm yazışmalar doğrudan Evie’ye gönderilmişti. En başından beri her şeyi kendisi halletmek istemiş, bu konuda ısrarcı davranmıştı; zaten tüm işlemler elektronik ortamda, öğrenci portalı üzerinden yürütülüyordu. Kendi e-postalarımı geri dönüp göz gezdirdim, gerçi Evie e-postayı pek kullanan biri değildi; hatta çoğu zaman gelen kutusuna bile pek bakmazdı. E-posta, onun kuşağına göre fazla eski bir teknolojiydi. Fazla resmî, fazla yavaş. Yine de gelen kutumu, ardından arşivlenmiş yarım düzine klasörü taradım; içinde bir şey bulamayacağımı bile bile, o tanıdık umutsuzluk hissiyle... Sonunda pes ettim ve Evie’ye bir mesaj gönderdim:

“Selam, ben geldim bile, oda numaran neydi senin?”

Telefonu tekrar cebime koyup merdivenlerden aşağı indim. Ana girişin yanındaki lobide, duvar boyunca uzanan eski tip, ahşap posta bölmeleri vardı. 3F8 numaralı olan, bir süredir boşaltılmamış gibiydi; içi fastfood broşürleri, el ilanları ve çeşitli ıvır zıvırla tika basa doluydu. Yine de hepsini tek tek çıkarıp incelemeye başladım. Aralarında yalnızca bir tanesi resmîye benzeyen bir zarftı; üzerinde üniversitenin arması ve şeffaf penceresinden görünen bir isim: *Samuel Beaufort-Raines*. Nedenini tam olarak bilmeden telefonumu çıkarıp adının fotoğrafını çektim.

3F8 numaralı gözün yanındaki tüm posta bölmelerine, üstündeki ve altındakilere de tek tek baktım; belki yanlışlıkla başka bir yere konmuş resmî bir evrak vardı. Ama hepsi aynıydı; broşürler, el ilanları, reklam kâğıtları... Kızımın adına ait hiçbir şey yoktu.

Tam o sırada elimdeki telefon titredi; Evie'den bir yanıt geldiğini sandım. Ekranı baktığımda ise bambaşka bir şey yazıyordu. Kaşlarımı çatıp bir kez daha okudum. Gri italik harflerle yazılmış sadece iki kelime vardı:

*Mesaj gönderilemedi.**

Mesajım onun hemen üstünde duruyordu... “Selam, ben geldim bile. Oda numaran neydi senin?” Ama teslim edilmemişti. Peki *Mesaj gönderilemedi* ne anlama geliyordu? Telefonunun şarjı mı bitmişti, bozulmuş muydu yoksa ağa mı bağlanamıyordu? Kapalı olması pek olası değildi. Öyle olsaydı, mesaj

* İngiltere’de klasik SMS sisteminde Türkiye’deki gibi tek/çift tik işaretleri kullanılmaz. Mesajın gönderilip gönderilmediği veya alıcıya ulaşp ulaşmadığı genellikle “Gönderildi”, “Teslim edildi” ya da hat kullanım dışıysa “Mesaj gönderilemedi” gibi ifadelerle gösterilir.

en azından beklemede, okunmamış ya da buna benzer bir şey olarak görünmeliydi, öyle değil mi? Bir mesaj daha gönderdim:

“Evie, lütfen bu mesajı alınca hemen cevap ver.”

Birkaç saniye sonra, mesajın hemen altında yine aynı uyarı belirdi:

Mesaj gönderilemedi.

Belki de bakiyesi bitmişti veya telefon hattıyla ilgili bir sorun mu vardı?.. Ana kapıyı iterek açtım, ardından diğer bir anneye tuttum; elinde iki şişkin siyah çöp torbasıyla sıkışarak geçerken bana minnetle gülümsedi.

Dışarıda gökyüzü ağır bulutlarla kararıyordu; yağmur her an başlayacak gibiydi. Yurt binasının boğucu sıcaklığından sonra aralık ayının havası yanaklarımı keskin bir soğukla karşıladı. Kızım kampüste her neredeyse, içeride, sıcak bir yerde olmasını diledim. Üşütücü bir yağmur esintisinin eşliğinde, anne babalar çocuklarının eşyalarını çoktan arabalarına yüklemiş, evlerine doğru yola çıkmaya başlamışlardı. İşte hepsi yeniden bir aradaydı. Kısa bir ayrılığın ardından buluşan babalar, kızlar, anneler, oğullar. Buradaki tek istisna bendim. Gruba uymayan, kenarda kalmış kişi. Yalnızlığa terk edilmiş hâlde, telefonumda bir kez daha Evie’nin numarasını buldum ve arama tuşuna bastım.

Bu sefer ne telefon çaldı ne de mesaj bırakmama izin verdi. Onun yerine, otomatik bir kadın sesi duyuldu:

“Üzgünüz, dedi mekanik bir tonla. Aradığınız numara kullanılmamaktadır.”

4

Paniğin ilk sancıları çoktan içimi yoklamaya başlamıştı; sanki yer ayağımın altından kaymış, kötü ve dayanaksız bir his çöreklenmişti içime.

Evie'yi iki kez daha aradım ama her seferinde karşıma aynı soğuk, mekanik ses çıktı. Telefonu ulaşamıyordu. Bunun üzerine annemi aradım, sesimi olabildiğince sakın tutmaya, içimi giderek daha da saran karanlık düşünceleri bastırmaya çalıştım; sönmekte olan bir kamp ateşinin etrafında dolanan aç kurtlar gibiydiler. Ama annem de Evie'den hiçbir haber almamıştı.

“Her şey yolunda mı, Lauren?” diye sordu. Hattın öbür ucunda devam klasik müziğin sesi yavaşça azaldı; belli ki Classic FM'i kısmıştı. “Bu hafta sonu almaya gidiyordun, değil mi?”

“Evet.” Telefonu sımsıkı kavrayan elimin içi terlemişti. “Her şey yolunda. Sadece... Eve varınca haber veririm.”

Telefonu kapattıktan sonra oğlum Lucas'ı aradım. Günü, arkadaşı Isaac'ın evinde geçiriyordu ve telefonu açtığında Quidditch Champions adlı oyunun uzun soluklu bir maratonuna gömülmüştü. Zihni hâlâ oyundaydı ve konuşmamız, zafer ya da hayal kırıklığı dolu nidalarla kesilip duruyordu fakat sonuçta, o hafta ablasıyla hiç konuşmadığını söyledi. Evie'nin en yakın arkadaşı Millie'nin annesiyle yaptığım kısa ve mahcubiyet dolu telefon görüşmesi de aynı sonucu verdi. Hiçbiri, kızımı bulma yardımcı olabilecek bir şey bilmiyordu ya da duymamıştı.

Öğrenci Merkezi binasına doğru yöneldim; çakıl sıvalı be-

tondan yapılmış, yüksek ve köşeli bir yapıydı. Danışmaya gidip yurt işleri ofisinin nerede olduğunu sordum ama hafta sonları kapalı olduğunu yine de hukuk fakültesinde hâlâ birilerinin bulunabileceğini söylediler; yokuşun aşağısında, beş dakikalık mesafedeydi. İçimden, hafif bir ironiyle düşündüm: Evie, artık bu kampüsü avucunun içi gibi biliyor olmalı. Nereye gitmem gerektiğini mutlaka bilirdi.

Hukuk fakültesinin otomatik cam kapıları ağır ağır açıldı ve bomboş, soğuk bir danışma alanı ortaya çıktı. Köşede, üzerinde mor süsler sallanan küçük, solgun ve iç karartıcı bir plastik Noel ağacı duruyordu. Asansörün yanındaki oda numaraları listesine kısaca göz gezdirdim, ardından ikinci kata çıktım. Yönlendirme tabelalarını izleyerek dev bir çift kapıdan sola döndüm. Koridorlar sessiz ve ıssızdı; attığım her adımda, tavandaki sensörlü lambalar birer birer yanıyor, parke zeminde yankılanan topuk sesim dışında tek bir ses duyulmuyordu.

Sonunda C-44 numaralı bir odaya yöneldim fakat kapıyı çaldığımda içeriden hiç ses gelmedi. Kapının yanındaki tabelada, odanın Profesör Carl Henbrandt'a ait olduğu yazıyordu. Ünvanının hemen altına ilıştırılmış mavi yapışkan bir notta ise "Öğrenci Danışma Saatleri: Salı/Çarşamba 11.00-12.00, Perşembe 13.00-14.00" ibaresi yer alıyordu. Kapıyı bir kez daha çaldım, ardından kolunu çevirdim ama kilitliydi. Koridorda sıradaki kapıyı denedim, sonra da tam karşısındaki odaya yöneldim. İkisinden de ses çıkmadı. Tüm bölüm âdeta bir hayalet kasabasını andırıyordu; Noel tatili dolayısıyla çoktan terk edilmişti.

İçimdeki huzursuzluk iyice artmıştı; dışarıda karşıma çıkan bir öğrenciye yaklaşıp durumumu izah ettim, o da yan binadaki modern yapının içinde yer alan sosyal bilimler fakültesine yönlendirdi beni. Artık kendimi, sonu gelmeyen akronimlerle dolu bir labirentte, boş ofislerin sıralandığı bir aynalar koridorunda yürüyormuş gibi hissetmeye başlamıştım; beni sürekli dolandı-

rip sonunda pes ettirecek bir kısır döngünün içindeydim sanki.

Yan binadaki fakülte merkezinin yüksek tavanlı giriş holünde, parlak sarı cepheli bir danışma masası vardı; ardında ise bere takmış, Evie'den pek de büyük görünmeyen genç bir delikanlı oturuyordu. Kiminle görüşmem gerektiğini sorduğumda onun da ne diyeceğini bilemediği her hâlden belliydi.

“Bugün cumartesi,” dedi genç adam, telefonda başını bile kaldırmadan. “Dersler bitti, dönem sona erdi.”

Karşılaştığım herkese Evie'nin fotoğrafını gösteriyordum; belki bir anı canlanır, belki yüzü bir yerden tanıdık gelir diye umut ediyordum. Ama kimse onu görmemişti.

“Bak, bu kızım Evie.” Telefonumu onun yüzüne doğru tuttuğumda, ekrandaki fotoğrafa bakmak zorunda kaldı. “Benim adım Lauren, onun annesiyim. Kızım, olması gereken dairede değil. Onu nasıl bulabilirim?” Bana, boş gözlerle baktı; sordüğüm bir çeşit şaka sorusuymuş gibi:

“Yani... Bilmem, onu aramayı deneyebilirsiniz belki?” dedi.

Alaycı bir karşılık vermemek için kendimi tuttum ve yeniden sordum; sabrımın yavaş yavaş tükenmeye başladığını hissediyordum. O sırada yanımızdan geçen temizlik görevlisi konuşmalarımızı duymuş olmalı ki yakındaki başka bir gri beton binanın bodrum katını -ana idare binasını- denememi önererek güvenlik ofisini tarif etti. Güvenlik ofisi oradaymış.

Güvenliğin ön masası terk edilmiş gibiydi; bankonun ucundaki menteşeli bölüm yukarı kaldırılmış, duvara yaslanmıştı. Birkaç kez “Merhaba, kimse yok mu?” diye seslendim. Tam içeri girmek üzereydim ki kapılardan biri açıldı ve açık gri takım elbise giymiş, sıradan görünümlü bir adam dışarı çıktı. Gömleğinin en üst düğmesi açıktı; boynunda ise renkli ve gösterişli bir kravat vardı, sanki Noel temalıydı. Ellili yaşlarının sonlarındaydı; düzgün kesilmiş beyaz sakalı ve gömleğini geren hafif bir göbeği vardı.

“Merhaba hanımefendi,” dedi adam. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Umarım olabilirsiniz... Kampüsün altını üstüne getirdim ve... Bir muhatap bulmaya çalışıyorum.” Bunları bir yabancıya daha söylerken boğazıma bir yumru oturmuştu. “Garip gelecek belki ama... Kızımı bulamıyorum. Buraya onu almak için geldim, tıpkı diğer herkes gibi. Ama burada değil. Kaldığı odada yok. Telefonuna da ulaşamıyorum. Büyük ihtimalle başka bir odaya taşındı ve nerede olduğunu bilmiyorum. Lütfen onu bulmama yardımcı olun!”

“Anladım,” dedi adam, kaşları endişeyle çatılırken. “Buyurun, ofisime geçelim, biraz soluklanın. Durumu birlikte çözeriz. Önce size bir bardak su getireyim.”

İçimden ona sertçe çıkışmak geçti: “İstemiyorum su falan! Tek istediğim kızımı alıp eve gitmek!” Ama o çoktan arkasını dönmüş, odanın öbür ucundaki su sebine yönelmişti bile. Birkaç saniye sonra elinde iki plastik bardakla geri döndü, beni, küçük ofisine buyur etti ve duvar kenarındaki eskimiş plastik sandalyeyi işaret etti. Ardından masanın arkasına geçti, oturdu ve kendini tanıttı: üniversitenin güvenlik müdür yardımcısıymış. Boynundaki kartta ise adı yazılıydı: Craig Farley.

Ona son yarım saatte yaşananları anlattım; Evie’nin kapısını çaldığım andan Sam’le aramızda geçen o garip konuşmaya kadar her şeyi. Her anlatışımda, yaşadıklarım biraz daha somutlaşıyor, ateşli bir kâbus gibi gelen şeyler gitgide gerçeğe dönüşüyordu.

Farley başını sallayıp önündeki büyük not defterine birkaç şey karaladı. Evie’nin annesi olduğumu doğrulamak için kimliğimi istedi, ben de ehliyetimi masanın üzerinden ona uzattım. Ardından Evie’nin tam adını, doğum tarihini ve okuduğu bölümü not aldı. O yazarken, masasının köşesindeki çerçeveli bir fotoğraf dikkatimi çekti: biri kız, biri erkek iki genç, tam

ortalarında bir kadın, arka planda ise masmavi bir gökyüzü ve güneşin kavurduğu Grand Canyon manzarası.

Evie'nin kapısını çaldığımdan beri ilk kez, normale dönüyormuşum gibi hissetmişim. Farley'nin sesi, çocuklarının fotoğrafı ve kravatındaki çobanpüskülüyle sarmaşık desenleri, neredeyse bir saattir içimi altüst eden belirsizliği yatıştırıyor gibiydi.

“Üzgünüm Bay Farley,” dedim. “Yani böyle şeylerle sizi meşgul ettiğim için... Evie'yle daha önce konuşmam, burada olacağından kesin emin olmam gerekirdi aslında. Ama odasında yani olması gereken yerde olmayacağı hiç aklıma gelmedi.”

“Bana ‘Craig’ diye hitap edebilirsin,” dedi, özrümü eliyle geçiştirerek. “Bak, bu tür karışıklıklar sandığından daha sık yaşanır ve neredeyse her zaman makul bir açıklaması olur. Genellikle de bizim köhne BT sistemimizle ilgilidir.” Klavyede iki parmağıyla, tuşlara âdeta vurarak yazmaya koyuldu.

“Toplamda yirmi iki bin öğrencimiz var. Bunların arasından yaklaşık beş bin birinci sınıf öğrencisi burada yurtlarda kalıyor, tıpkı Evie gibi. Ve bu birinci sınıf öğrencileri, iki ayrı kampüse yayılmış on üç yurda dağıtılmış durumda.” Gözleri dikkatli bir nezaketle kıvrılarak bana küçük bir tebessüm etti.

“Yani sen de tahmin edersin ki, böyle bir günde karışıklık yaşanması için fazlasıyla sebep var.”

“Anlıyorum,” dedim ve plastik bardaktaki sudan uzun bir yudum aldım. Bu sabah evden çıktığımdan beri hiçbir şey yememiştim ve ne kadar susadığımı fark etmemiştim bile.

“Şimdi şu sisteme bir gireyim,” dedi Craig ve sağ elini fareye götürüp ekranda göremediğim bir şeylere tıklamaya başladı. “Sonra da bu işi çözeriz. Öğrenci kayıt sistemimize giriş yapıyorum. Bu yılın aktif listesinde neler görebileceğimize bakalım.”

O yazarken ben yine telefonuma göz attım. Önceki iki mesajın üstüne, umut dolu üçüncü bir mesaj daha yazdım:

“Evie, neredesin? Lütfen hemen cevap yaz.”

Ve hemen ardından, gri renkte aynı otomatik yanıt tekrar belirdi:

Mesaj gönderilemedi.

Başımı yeniden kaldırdığımda Craig’in kaşlarını çatıldığını fark ettim; parmakları büyük not defterinin üzerinde usulca tempo tutuyordu. Notlarına göz gezdirdi, yüzü biraz daha ciddileşti.

“Üzgünüm,” dedi. “Sanırım ismi yanlış yazmışım. Kötü el yazımın azizliği. Soyadını bir kez daha harf harf söyleyebilir misin?”

Aile soyadımızı tek tek heceleyerek söyledim, o da notlarıyla karşılaştırarak kontrol etti. Ardından bilgileri tekrar yazdı ve işaret parmağıyla klavyede giriş tuşuna kararlı bir şekilde bastı. Gözleri hafifçe kısıldı, boğazından düşünceli bir “hımm” sesi yükseldi. Sonra tekrar fareye uzanıp tıklamaya başladı.

“Kusura bakma,” dedi. “Nedense ağ bugün epey yavaş.” Ekranı bakarken parmaklarıyla masada sabırsızca tempo tuttu. “Bu bilgisayar sistemi öğrencilerimizin çoğundan daha yaşlı. Çok özür dilerim.”

“Sorun değil,” dedim. “Alışkınım zaten. Çalıştığım yeri andırıyor.” Mouse’a bir kez daha tıkladı:

“Sen de mi bir üniversitede çalışıyorsun?”

“Hayır, Sürücü ve Araç Standartları Kurumunda, Dolandırıcılıkla Mücadele Biriminde çalışıyorum. Reading yakınlarında bir bölge müdürlüğümüz var.”

“Dünya ne kadar da küçükmüş,” dedi. “Benim eşim de bir zamanlar orada çalışmıştı. Yoksa sen de mi soruşturmacısın orada?”

“Artık daha çok yönetici sayılırım,” dedim. “Son birkaç yıldır öyleyim en azından.”

Araya yine kısa ama rahatsız edici bir sessizlik girdi. Craig, klavyedeki giriş tuşuna bir, iki, üç kez bastı. Sonunda bilgisayar kısa bir bip sesi çıkardı.

“Ah,” dedi. “İşte bulduk... Ama bu... Biraz garip.”

“Neymiş garip olan?”

“Kızınla son zamanlarda iletişimde miydin?” Elimde tuttuğum telefona göz attım; ekranda hâlâ cevap bekleyen mesajlar dizilmişti.

“Evet.”

“En son ne zaman konuştunuz, sormamda sakınca yoksa?”

“Bilmiyorum, bu haftanın başlarında falandı? Dün bana mesaj attı ama bugün telefonunda bir sorun var galiba, mesajlar ulaşmıyor. Neden sordun bunu?” Craig şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı:

“Şöyle diyeyim,” dedi. “İyi haber şu ki kızının öğrenci kaydını sistemde buldum.”

“Peki kötü haber ne?”

“Aslında bunu yapmam pek doğru değil,” dedi ve ana ofise doğru kısa bir bakış attı. “Ama mademki buradasın ve durum da biraz alışılmadık görünüyor...”

Craig, bilgisayar ekranını bana doğru çevirdi; görüntü ikiye bölünmüştü. Gözüm ilk anda ekranın soluna takıldı ve kalbim sıkıştı: Beyaz bir arka planın önünde, Evie’nin baş ve omuz hizasında çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Güzel kahverengi gözleri, düşünceli bir ifadeyle kameraya bakıyordu. Tam da kimlik kartlarında kullanılan türden bir fotoğraf. O kadar ciddi, o kadar olgun, o kadar yetişkin görünüyordu ki... Benim fevri, özgür ruhlu kızım; herkeste iyiyi görmeye çalışan o çocuksu kalbiyle... Benim kızım.

Gözlerimi fotoğraftan güçlkle ayırıp ekranın sağ tarafına

çevirdim; orada önce Evie'ye ait kişisel bilgiler, ardından ders kodları, öğrenim türü, uyruk, adres gibi bilgiler yer alıyordu. Ekranın en sağ köşesinde ise "ÖİD/kısıtlı" başlığı taşıyan daha küçük bir kutu vardı.

"ÖİD, Öğrenci İşleri Departmanının kısaltması," diye açıkladı Craig. "Her öğrenciye ait ek ihtiyaçlar, sınav notları, harç durumu, disiplin kayıtları gibi daha ayrıntılı bilgileri onlar sisteme işler."

"Kızımın başı bir şekilde belaya mı girmiş yani?" diye sordum.

"Hayır, hayır," dedi Craig hemen. "Ama şuraya bir bak."

Parmağıyla ekranın en altındaki tek bir satırı işaret etti; metin siyah değil, kırmızı renkteydi. Üç harf ve altı rakamdan oluşuyordu:

****KÖA 061124****

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Yani... Bu, bizim kullandığımız bir kod," dedi. "Burada her şey üç harfli kısaltmalarla yürür, sistem bu şekilde çalışır ve..."

"Ama asıl anlamı ne?" dedim, sesim biraz daha yükselmişti. İçimdeki o garip huzursuzluk ve mahcubiyet yerini yavaş yavaş başka bir şeye bırakıyordu. Hayal kırıklığı, daha karanlık bir şeye dönüşüyordu. "KÖA tam olarak ne demek?" Craig bana üzgün bir bakış attı:

"Artık burada olmadığı anlamına geliyor," dedi. Ve yumuşak bir sesle devam etti: "Kaydını sildirmiş."

5

Evie burada değildi.

Başka bir yurttaki odaya geçmek için talepte bulunmamıştı, bana söylemeyi unutmuş da değildi. Bir yanlış anlaşılma söz konusu da değildi.

Craig, KÖA'nın "Kendi İsteğiyle Öğrenimden Ayrılma" anlamına geldiğini açıkladı. Evie, buradan bir aydan uzun bir süre önce ayrılmıştı.

Bir ay... Okulu bırakmış, her şeyden vazgeçmişti. Ve gitmişti; ama nereye? Hiçbir fikrim yoktu.

Bilgisayar ekranına bakakalmıştım. Kalbim, frenleri kopmuş bir asansör gibiydi; hızla düşüyordu, birazdan boşluğun dibine çakılacaktı.

"Yani bana kızımın 6 Kasım'da okulu bıraktığını mı söylüyorsunuz?" diye sordum.

"Kayıtlarda yazan bu," dedi Craig.

"Ama bu hiç mantıklı değil!" Sesim, sabırsızlıkla yükselmişti. "Evie birinci sınıf hukuk öğrencisi, o notları alabilmek için canla başla çalıştı ve iki aydan fazla zamandır burada öğrenim görüyor. Dönemin başında onu bizzat ben bıraktım ve o zamandan beri sürekli temas hâlindeyiz; telefonla konuştuk, bana gece dışarı çıktığı zamanlardan fotoğraflar gönderdi, yazdığı denemelerden, hocalardan, yurt yemeklerinden bahsetti. Onun mutlaka burada bir yerde olması gerekiyor." Craig, başını iki yana salladı:

“Üzgünüm, elimizdeki bilgiler bunlar, öğrenci kayıtlarına göre...”

“Ama ‘BT sisteminiz köhne,’ demiştin! Bunu bizzat sen söyledin. Belki de bu bir tür sistem hatasıdır, burada yaşanan şey ancak bu olabilir. Kızımın dosyası bir şekilde başka birinin dosyasıyla karışmış olabilir mi? Bozulmuş ya da bir şekilde zarar görmüş olamaz mı?”

“Bu sistem sık sık çöker,” dedi Craig. “O kadar çok yamandı ki; eski yamaların üzerine yeni yamalar eklenmiş durumda. Temelde yirmi yıllık bir yazılım; âdeta koli bandı ve birkaç parça iple ayakta tutuluyor. Ama iki öğrencinin profilinin gerçekten birbirine karıştığını hiç hatırlamıyorum.”

“O zaman insan hatası,” dedim. “Birisi onun kaydına yanlış kod girmiş.” Craig, ne diyeceğini bilemeyen biri gibi, mahcup bir ifadeyle bana baktı:

“Taşındığını gösteren yeni bir yurt adresi yok,” diye açıkladı. “Alternatif bir konaklama düzenlendiğine ilişkin herhangi bir kayıt da bulunmuyor.”

“Belki de kızım kampüs dışında, paylaşımlı bir evde kalıyordur?”

“Belki,” diye karşılık verdi. “Ama derslerini bırakmış, bu yüzden teknik olarak artık Queen Anne’s öğrencisi sayılmaz.”

Sorular birbiri ardına zihnimi dolduruyor, hepsi aynı anda, üst üste geliyordu: “Evie neden okulu bıraktı? Neden bana bir şey söylemedi?” Ama bütün bu sorular, hepsinin üzerinde duran ve diğerlerini önemsiz kılan tek bir sorunun gölgesinde sili-niyordu. Gerçekten önemli olan, yalnızca o soruydu:

“Evie şimdi nerede?”

Kucağımdan her iki elimi de kaldırdım. “Bütün öğrencilere karşı bir gözetim sorumluluğunuz yok mu sizin? Siz... Neydi o Latince ifade? *In loco parentis*, değil mi? Yani anne babaları

uzakta olduğunda, bu çocuklar için onların yerini siz almıyor musunuz?”

Craig, yavaşça başıyla onayladı. “Evet, bu bir yere kadar doğru... Öğrenciler buradayken sorumluluk bizde. Ama kaydını sildirdiyse durum farklı.”

“Peki, böyle bir şey olduğunda aileyi bilgilendirmek gibi bir sorumluluğunuz yok mu? Birilerini haberdar etmeniz gerekmez mi?”

“Bu, bizim görev alanımıza girmiyor.”

“Görev alanınız mı?” Masanın üzerinden öne doğru eğildim. “Bunlar daha çocuk!”

“Ama hukuk önünde onlar artık birer yetişkin. On sekiz yaşını geçmiş durumdalar; mahremiyet hakkına ve kendi kararlarını verme hakkına sahipler; ki buna, okuldan ayrıldıklarında kimi bilgilendireceklerine kendilerinin karar vermesi de dâhil. Üzgünüm ama kanun böyle. Bu konuda Birleşik Krallık’taki diğer üniversitelerden farkımız yok.”

“Ama...” diye başladım, sonra durakladım; bir anlığına ne diyeceğimi bilememiştim. Evie’nin buradan öylece çekip gittiğini, benimse bundan tamamen habersiz olduğumu nasıl açıklayabilirdim ki? “Bir şekilde bana haber verilmemiş olması ve bunu bir ayı aşkın süre sonra öğrenmem, bu tam bir saçmalık.”

“Evie’nin üniversiteye devam etme konusunda kararsızlık yaşadığına dair en ufak bir fikrin bile olmadı mı?”

“Bu hiç mantıklı değil,” dedim yine. “Kızım buraya gelebilmek için öylesine çok çalıştı ki; onu, hiçbir şey için bu kadar çabalarken görmemişim. Tüm yazı sabırsızlıkla bekledi. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştı; tiyatrodaki yarı zamanlı işinden para biriktirmiş, dönem içinde çalışmak zorunda kalmamak için fazladan vardiyalara bile girmişti. Sırf derslerine odaklanabilmek için.”

“Bak, şöyle bir durum olabilir...” dedi Craig, masanın üzerinde parmaklarını kenetleyerek. “Uzun süreli devamsızlık durumunda devreye girmesi gereken belirli prosedürler vardır; bir öğrenci belli sayıda derse ya da danışmanı ile yapılması gereken görüşmelere katılmazsa, bölümün, bir durum değerlendirmesi yapması gerekir. Böyle bir şey gerçekleştiğinde de mutlaka kayıtlara geçirilmiş olmalıdır. Hukuk fakültesinde lisans programı direktörünün hâlâ ofisinde olduğundan eminim, ona bir telefon açayım. Belki bu durumu açıklığa kavuşturabilir.”

Masanın üzerindeki kablosuz şarj cihazından cep telefonunu aldı, ekranına birkaç kez dokundu ve kulağına götürdü. Bense bildiğim her şeyin altüst olduğu, paralel bir gerçekliğe -bir alacakaranlık kuşağına- sürüklenmiş gibi hissediyordum.

“Laura?” dedi Craig telefona, sesi aceleci ama nazikti. “Merhaba, evet iyiyim, sağ ol, sen nasılsın?” Kısa bir hâl hatır faslından sonra hemen konuya geçti. “Hâlâ kampüste misin? Burada, yanımda bir veli var; birinci sınıf öğrencilerinden biri hakkında kısa bir görüşme yapmamız gerekiyor. Ofisine uğrayabilir miyiz? Yüz yüze konuşmak çok daha kolay olacak.”

Beş dakika sonra ben, Craig’in hızlı adımlarına yetişmeye çalışırken, ana kütüphanenin ve birkaç brütalist tarzda köşeli beton binanın önünden geçtik. Kampüs hâlâ, yeni arkadaşlarına sarılıp veda eden ve ailelerine kavuşan gençlerle doluydu. Hayatta bir evreden diğerine geçişi simgeleyen küçük bir törendi bu. Ülkenin dört bir yanında, yılda milyonlarca kez sorunsuzca yaşanan bir tören... Ama benim için -daha doğrusu, kızım Evie ve benim için- her şey korkunç ve açıklanamaz biçimde ters gitmişti.

Craig, hâlâ park hâlindeki arabalarla dolu bir yola saparken, “Kusura bakma, cevabını tahmin edebiliyorum ama yine de sorayım...” dedi, “Evie’yi aramayı denedin, değil mi?”

“Numarasına ulaşmıyor, hatta mesaj bile bırakmama izin vermiyor.” Craig kaşlarını çatı:

“Ne zamandan beri?”

“Bu sabahtan beri.”

“Yani ondan önce temas hâlindeydiniz, değil mi?”

“Elbette.”

Belli ki söylemekten kaçındığı ima açtı: Evie, bunca zamandır beni oyalıyordu. Bana yalan söylüyordu. Kalan kısa yolu sessizlik içinde yürüdük.

O gün ikinci kez hukuk fakültesinin otomatik cam kapılarından içeri girdim; yine o hüznü, sahte Noel ağacının yanından geçtim. Craig’i ikinci kata, koridorlardan oluşan bir labirentin içine kadar takip ettim; güvenlik kartıyla açtığı çift kanatlı bir kapıdan geçtik.

Profesör Laura Gray, kırk beş yaşlarındaydı; solgun tenliydi ve bakır rengi saçlarını gevşek bir at kuyruğuyla toplamıştı. Üzerinde krem rengi bir kazak, koyu renk kumaş pantolon vardı; yüzüne düşünceli, kitap kurdu bir hava katan şeffaf çerçeveli gözlükler takıyordu. Masası, yer bulmakta zorlanan iki LCD ekran, açık bir dizüstü bilgisayar, ders kitapları ve kâğıt yığınlarıyla tıklım tıklımdı.

Craig, bizi tanıştırdı ve Evie’nin hakkında bilgi edinmeye çalıştığımızı açıkladı.

“Yoksa harç iadesi mi talep ediyorsunuz?” diye sordu Profesör Gray, masasındaki diğer monitörlerden birine dönerek. “Çünkü normalde dönem başlangıcından itibaren on dört iş günü içinde bilgilendirilmemiz gerekir ki...”

“Ben iade istemiyorum,” dedim. “En azından şimdilik. Şu anda tek istediğim, kızımın nerede olduğunu öğrenmek. Ve onun gerçekten okuldan ayrıldığına hâlâ inanamıyorum.”

Gray, gözlüğünü çıkarıp masanın üzerine koydu. Başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerini ovuşturdu.

“Hukuk zor bir bölümdür,” dedi, sesi biraz yumuşamıştı. “Oldukça ağır bir programdır. A seviyesinden* buraya geçiş, bazı öğrencilerimiz için zorlayıcı olabiliyor. Birinci sınıfta okulu bırakma oranımız ortalama yüzde altı yedi civarındadır; bu büyüklükte bir sınıfta, her yıl genellikle on iki ila yirmi öğrencinin hukukun kendilerine uygun olmadığına karar verdiğini görürüz.”

“Kızımın bölümünde toplam kaç öğrenci vardı?” diye sordum.

“Bu dönem mi? İki yüz elliden biraz fazla.”

Ne kadar da çoktu. Kalabalığın içinde kaybolmak, görünmez olmak, ortadan yok olmak için kolay bir yerdi burası.

“Dediğim gibi, bazı öğrenciler bu seviyeye geçişi oldukça zorlayıcı bulurlar; özellikle ilk birkaç haftada, ne kadar çok emek harcamaları gerektiğini fark etmeye başladıklarında bu onlar için âdeta bir şok olur.”

“Evie için öyle değil,” dedim. “GCSE” sınavlarının ardından A seviyesinde hep en yüksek notları aldı... Hatta kendi yılında LNAT*** sınavında da ilk üçteydi.”

Bu sınava aylarca hazırlanmıştı; yalnızca iyi A seviyesi so-

* A Seviyesi (A Level): Birleşik Krallık'ta lise sonrası, üniversiteye giriş için alınan iki yıllık ileri düzey akademik ders ve sınav programı. Genellikle 16-18 yaş arası öğrenciler tarafından tamamlanır ve üniversite kabul şartlarının temelini oluşturur. (ç.n.)

** GCSE: General Certificate of Secondary Education (Genel Ortaöğretim Sertifikası). İngiltere, Galler ve Kuzey İrlanda'da uygulanıyor. Seviye: Lise eğitiminin ilk kısmı sayılan *Key Stage 4*'ün sonunda, yani genellikle 14-16 yaş arası (Year 10-11) öğrenciler giriyor. Süre: Dersler yaklaşık iki yıl sürüyor (Year 10 ve Year 11), sonunda sınavlarla bitiyor. Türü: Bu, bir “ortaokul bitirme” sınavı gibi görülebilir, çünkü bundan sonra ya A seviyesi (lise üst sınıflar) ya mesleki eğitim ya da iş hayatına geçiliyor. (ç.n.)

*** LNAT (Law National Aptitude Test): İngiltere'de bazı hukuk fakültelerine girişte uygulanan, adayların eleştirel düşünme ve mantık yeteneklerini ölçen ulusal sınav. (ç.n.)

nuçlarının, istediği bölüme girmesi için yeterli olmayacağını biliyordu. Bu ek ve zorlu sınavda üstün bir başarı göstermesi gerekiyordu ve bunu başarmıştı. Faresini tıklayan Gray, gözlerini hafifçe kısararak ekrana odakladı:

“Evet, 24 Ekim’de hakkında bir durum kontrolü yapmıştık. Önce bir e-posta göndermiş, dört gün sonra da aramıştık.”

“Eee?”

“Aslında bu konuda pek bilgi vermemem gerekiyor...”

“Lütfen? Eminim ki acil durumda aranacak kişi olarak ben kayıtlıyım.” Profesör, ekranı biraz daha aşağı kaydırды:

“Aslında, hayır.”

“Nasıl yani? Bu kişi kesinlikle ben olmalıyım,” dedim. Bir anlığına, “acaba Evie bu bölüm için büyükannesini mi yazmış,” diye düşündüm ama bu saçmaydı. Annem bana mutlaka söylerdi. “Benden başka kimse yok ki zaten.” Gray, Craig ile kısa bir bakış alışverişinde bulundu.

“Acil durum iletişim bilgilerinde,” dedi isteksizce, “EİY kutucuğu işaretlenmiş.”

Soğuk ve yapışkan ter damlaları ensemin arkasında birikmeye başlarken, gözlerimi ikisi arasında gezdirdim.

“Bu da ne demek?” diye çıktım, bu yeni üç harfli kısaltmaya kaşlarımı çatarak. “EİY ne anlama geliyor?” Profesör bir an sessiz kaldı:

“Ebeveynlerle İletişim Yasağı anlamına geliyor,” dedi. İçimde keskin bir şaşkınlık sancısı oluşmuş, sanki ince bir iğne kalbime saplanmıştı:

“Ama... Bu doğru olamaz. Anlamıyorum.”

“Bu, öğrencilerimize sunulan bir seçenektir,” dedi Gray.

“İyi de kızımın kaydında neden böyle yazsın ki?”

“Öğrenci, acil durum iletişim bilgilerini sistemde kendisi değiştirebilir.”

“O hâlde acil durumda aranacak kişi kim?”

“Bunu söylememe izin yok.”

“Peki nerede olduğuna dair bir kaydınız var mı? Yeni adresi, iletişim bilgileri?”

“Öğrencinin açık onayı olmadan durumuyla ilgili hiçbir bilgiyi paylaşmayız.”

Göğsümde, ciğerlerimdeki bütün hava sıkıştırılıyormuş gibi acı veren bir gerginlik oluşmaya başlamıştı:

“Ama bu istisna olmalı. Kızım kayıp.”

Gray, Craig’le kısa bir bakış alışverişinde bulundu. Craig’in hafifçe başıyla onaylamasının ardından, Gray’in bakışları tekrar bilgisayar ekranına döndü:

“Evie, Reading’deki Selby Road’daki aile adresine döndüğünü bildirmiş.”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama hiçbir ses çıkmadı; boğazıma doğru sinsice tırmanan bir felç hissi beni susturmuştu. O anda zihnime, nereden geldiğini bilmediğim bir düşünce düştü: “Ya Evie haftalar önce Reading’e dönmek için yola çıkmış ama yolda başına bir şey gelmişse? Ya o yolculuk yarıda kalmışsa?” Ardından, son birkaç gün içinde onunla temas hâlinde olduğumuzu hatırladım ve bu kez bambaşka bir düşünce zihnimde ağır ağır yer etmeye başladı. Her nefeste güçlenen, içimde yavaş yavaş kök salan bir düşünceydi bu: Belki de kızım- la aramdaki mesafe, sandığımdan çok daha büyüktü. Ve belki artık onu hiç tanımıyordum.

EVIE

Dokuz Ay Önce

Her şey, kaybolmuş bir köpekle başlamıştı.

Evie, kız arkadaşı Millie'yle birlikte Windsor High Street'te alışveriş yapıyordu. A seviyesi sınavlarına çalışmaktan fırsat buldukları nadir cumartesilerden biriydi bu. Bir ikinci el mağazasından çıkıp diğerine giriyorlardı; şehrin insanlarının bir sezon giyip sonra elden çıkardığı güzel parçaları ucuza kapatmayı umuyorlardı. Raflarda karşlarına çıkanlar inanılır gibi değildi. Barnardo's, Shelter Shop, Cancer Research gibi hayır kurumu sponsorlu ikinci el dükkânlarının hepsinde neredeyse yeni sayılacak eşyalar vardı. Evie, kolsuz, sanki hiç giyilmemiş bir Zara bluz bulmuştu. Millie ise bir Prada ceketle bale ayakkabılarını, neredeyse yok pahasına almıştı.

Aldıkları parçaları Oxfam adlı dükkânın önünde birbirleriyle karşılaşıyorlardı ki Evie önce o sesi duydu: kaldırımda hızla tıkırdayan patiler... Başını çevirince yanında, koyu çikolata kahverengisinde bir Labrador buldu. Kuyruğunu deli gibi sallıyor, pembe dili dışarı sarkmış hâlde, nefes nefese soluyordu. Köpek, onun yanındaki kaldırıma oturdu.

"Merhaba," dedi Evie. "Sen de nereden çıktın böyle?" Evie, köpeğin parlak ve yumuşak başını okşayarak etrafına baktı. Ama kaybolan evcil hayvanını arayan kimse yoktu etrafta. Ne ısıklık çalan biri ne de onu yanına çağıran bir ses. Millie dizlerinin üzerine çöktü, Labrador'un çenesinin altını kaşdı:

“Ah, ne kadar da tatlısın sen. Harikasın. Değil mi? Tabii öylesin.” Evie, hayvanın başını okşamayı sürdürdü; avucunun altındaki tüyleri ipek gibi yumuşaktı. Belli ki iyi bakılmış bir köpekti:

“Kim uslu çocukmuş bakalım?” dedi Millie gülümseyerek. “Sen çok iyi bir çocuksun, değil mi? Yoksa başını alıp kaçtın mı? Nerede senin sahibin?”

Köpek, nefes nefese soluyarak genç kızın elini yaladı. Parlak kehribar gözleriyle ikisine de bakıyordu.

“Kız o,” dedi Evie, Labrador’un tasmaındaki kalp biçimli gümüş etiketi inceleyerek. “Lulu. Onun adı Lulu.” Kendi adını duyan köpek, tek ve coşkulu bir havlama çıkardı. Evie, etiketi çevirince arka yüzünde kazılı bir telefon numarası gördü. Millie ayağa kalktı:

“Peki şimdi ne yapacağız? Hayvan koruma derneğini mi arasak acaba?”

“Belki doğrudan sahibini aramalıyız,” dedi Evie, etiketi kaldırıp arkadaşına göstererek.

“Gerçekten mi?”

“Uzakta olamazlar.”

Evie, numarayı tuşladı ve telefonu kulağına götürdü. Daha çalmaya yeni başlamıştı ki, hızlı adımların sesleri duydu. Başını çevirince, caddeyi karşıdan geçerek onlara doğru nefes nefese koşan bir genç adam gördü. Bir elinde siyah bir tasma, diğerinde ise küçük yeşil bir köpek atık torbası vardı.

“Tanrım,” dedi genç adam. “Çok özür dilerim. Size rahatsızlık vermemiştir umarım?”

“Yoo, hiç rahatsız etmedi,” dedi Evie. “Çok tatlı bir köpek.”

O anda fark ettiği ikinci şey ise adamın, hayatında gördüğü en yakışıklı insan olduğuydu. Tartışmasız.

Televizyonda, Instagram’da ya da başka bir yerde gördüklerinden bile daha yakışıklıydı. Yirmili yaşlarının ortalarında-

dı; ütülü beyaz bir gömlek ve blazer ceket giymiş, bunu şık kot pantolon ve kahverengi brogue ayakkabılarla tamamlamıştı. Keskin elmacık kemikleri, çukurlu kare bir çenesi ve tropik bir okyanusun maviliğine benzer gözleri vardı. Koyu sarı saçları alnından geriye taranmış, yanları ise kısacık kesilmişti. O kadar yakışıklıydı ki, Evie'nin dili tutulmuştu. Bu, onu fena hâlde utandırmıştı. Gözlerini ondan ayırmak neredeyse imkânsızdı.

"Teşekkür ederim," dedi genç adam tekrar, hâlâ nefes nefese. "Tasmadan kurtuldu, ben de o sırada..." Tepesi düğümlenmiş küçük yeşil torbayı kaldırdı. "Tanrım, kusura bakmayın, bunu bilmenize gerek yok. Boş verin." Gözlerini köpeğe çevirip gülümsedi:

"Onu sağ salım bulduğuma sevindim. Biraz yaramazsın, değil mi Lou?"

Evie, iki parmağını Lulu'nun tasmaşının altına geçirdi. Genç adam, tasmanın ucunu yerine takarken elleri bir anlığına birbirine değdi; o kısa temas, Evie'nin içinden ince bir elektrik akımı gibi geçti. Sonra genç adam elini çekti.

"Çok güzel bir hayvan," dedi Evie, sonunda sesini bulmuştu. "Hep çikolata rengi bir Labrador'um olsun istemiştım."

"Dünyanın en iyi köpekleridir," dedi ve iki kıza da sıcak bir gülümseme gönderdi.

"Kendi evim olursa, ben de bir tane almak isterim," dedi Evie.

"Ben de," diye ekledi Millie. Ama Evie, onun daha önce köpeklerle ilgili bir şey söylediğini -hele bu ırk hakkında- hiç hatırlamıyordu.

"Bu arada, ben Scott," dedi genç adam. Eliyle Lulu'nun yanını hafifçe okşadı. "Onunla zaten tanıştınız. Aslında Windsor'a, adını duyduğum bir köpek eğitmenini görmeye gelmiştık." Omzunu hafifçe silkti. "Neyse, sizinle tanıştığım memnun oldum. Ben... Şey... Sizi alışverişinize bırakayım."

“Ben Millie,” dedi Evie’nin arkadaşı hemen. “Tanıştığımıza ben de memnun oldum.”

Scott, ikisine de gülümsedi. Ardından köpeğe dilini şaklattı, kısa bir el sallayarak vedalaştı ve Lulu, onun yanından keyifle, hafif adımlarla eşlik ederken caddenin aşağısına doğru uzaklaştı.

6

Evie, beni hâlâ üniversitede olduğuna inandırmıştı. Üniversiteye ise benimle, evde kaldığını söylemişti. Bizi birbirimize karşı kullanmış, bize oyun oynamıştı.

Craig Farley ile Profesör Gray'e telefon numaramı verip, başka bir şey öğrenirlerse beni aramalarını rica ettim. Sonra kampüste, bir saat kadar daha amaçsızca dolaşım. Kütüphanenin katlarını tek tek gezdim. Kafeleri, barları, etkinlik alanlarıyla geniş öğrenci merkezi binasına uğradım. Her adımda, şakaklarımda ağırlaşan bir baş ağrısının nabzını hissetmeye başlamıştım. Gözlerimin gördüklerine, kulaklarımın duyduklarına inanmak istemiyordum. Arabaya yalnız başıma binip, sessizlik içinde eve döneceğim o ânı ertelemeye çalışıyordum. Ama her yer kapalıydı; koridorlar ıssız, binalar kış tatilinin derin uykusuna çekilmişti.

New Orchard Yurdu'na bir kez daha gittim. Ama oraya vardığımda, öğleden sonranın sonuna yaklaşılmıştı; kampüsten ayrılan birinci sınıfların koşturması neredeyse tamamen sönmüştü. Ana kapıyı açacak kimse yoktu. Dışarıda tek bir araba bile kalmamıştı. Yukarıdaki pencerelerde ise yalnızca birkaç ışık yanıyordu. Bina, şimdi ağır ve tedirgin edici bir sessizliğe gömülmüştü.

Yalnızca ben kalmıştım; sorularımla ve içimi durmaksızın kemiren o umutsuz korkuyla beraber. Gerçeklik, imkânsız ağır-

lıktaki bir sırt çantasının kayışları gibi çökmüştü omuzlarıma, bütün yükünü hissettiriyordu.

Hava tamamen kararmış, yağmur şiddetini artırmıştı. Sonunda arabama dönüp kapısını açtım ve sürücü koltuğuna yığıldım. Yan koltukta, hâlâ açılmamış ve dokunulmamış hâlde duran ton balıklı ve mısırlı sandviçlerin olduğu Tupperware kutusuna baktım. Kapağını açtım ama iştahım çoktan kaybolmuştu.

Bir süre öylece oturup -kucağımda sandviç kutusu- ön camdan aşağı süzülen yağmur damlalarını izledim. Bu doğru değildi. Bugün böyle geçmemeliydi. Kızımın eve dönüş yolunda yorgun, akşamdan kalma ya da konuşmaya isteksiz olmasına tamamen hazırlıklıydım. Sessiz, savunmada ya da yalnızca bitkin olmasına... Aramızda sessizlik olmasına, ben ona bir zeytin dalı uzatırken bunun böyle sürmesine razıydım. Belki yol boyunca telefonuna bakar ya da -daha büyük ihtimalle- tüm yolu uyuyarak geçirirdi. Ama bunun -onun yokluğunun- bir senaryosu yoktu ve bundan sonra ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Son birkaç yılda Evie'yle yaşadığımız onca iniş çıkışa rağmen, kendimi böyle bir durumda bulacağım aklıma hiç gelmemişti. Ve durmadan, New Orchard Yurdu'nda Evie'nin koridorunda tanıştığım o mor kapüşonlu kızın söylediklerini düşünüyordum:

“Yoksa kötü bir kavga mı ettiniz, ne oldu?”

Kafamda hiç durmadan yankılanan bir sestir bu; tıpkı bir türlü aklımdan çıkmayan bir şarkı gibi.

Aramızda bir tartışma mı olmuştu? İlişkimizde, fark edemeyeceğim kadar derin bir çatlak mı açılmıştı? Evie her zaman zeki, meraklı ve zor bir genç olmuştu. Artık bir çocuk değildi; -bunu kendime sürekli hatırlatıyordum- artık yetişkindi; yetişkin özgürlüklerine ve istediğini yapma hakkına sahipti. Ama gerçek şuydu ki; son birkaç yılda sayamayacağım kadar çok tar-

tışmamız olmuştu. Hatta bu, ergenliğine girmesinden bile önce başlamıştı. Ortaokula başladığında, sürekli değişen arkadaş gruplarının yarattığı o bitmek bilmez döngüye bir de ergenlik eklenmişti. Üstelik bu, sosyal medyanın o zehirli parıltısı altında yaşanıyordu; her şeyin kaydedildiği, karşılaştırıldığı, yargılandığı ve herkesin gözleri önüne serildiği bir dünyada. Üstüne, erkekler, partiler, alkol... Ve benim koyduğum her türlü sınıra karşı bitmek bilmeyen bir başkaldırı... On yedinci doğum gününde yaşadığımız o büyük patlama -şimdiye dek yaşadığımızın en kötüsü- sonrasında bir ay boyunca evden çıkmasına izin vermemiştim ve o da ilk iki hafta boyunca benimle neredeyse hiç konuşmamıştı.

Akademik olarak en yüksek notları alma baskısını bir kenara bırakmıştık. Elbette tartışmalarımız olmuştu; hangi ebeveyn “hiç olmadı” diyebilir ki? Ama belki de Evie ile bu tartışmaları çok sık yaşıyorduk. Gerçi son zamanlarda hiç olmamıştı. Üniversiteye gittiğinden beri hiç yaşanmamıştı. Hatta A seviyesi sınav sonuçlarını aldığı o ağustos gününden beri.

Onu benim kadar tanıyan, ona gerçekten yakın kişilerle konuşmam gerektiğini düşündüm. Belki fark etmediğim, gözden kaçırdığım apaçık bir durum vardı. Belki de sadece yakın arkadaşlarından birinin yanında kalıyordu. Belki kısa bir tatile çıkmış, küçük bir geziye gitmiş ya da kuzeydeki akrabalarımızı ziyaret etmiş, bu esnada bana mesaj göndermeyi ihmal etmişti.

Birkaç yıl önce bebek bakıcılığı işleri için kurulmuş, anneler ve kızlardan oluşan eski bir WhatsApp grubunu açtım. Evie’nin en yakın iki arkadaşı Millie ile Amber’a, panik havası yaratmadan yazdım:

“Merhaba, bu hafta ya da bugün Evie’den haber aldınız mı? Telefonuna ulaşamıyorum. Teşekkürler.”

İkisi de tıpkı Evie gibi telefonlarına bağlı yaşırdı. O yüzden hemen yanıt vereceklerini düşünüp ekrana bakarak bekledim.

Ama cevap gelmedi. Annem ise telefonumu ikinci çalışında açtı; arka planda televizyonun sesi gürültülü bir şekilde geliyordu. Kısa bir hâl hatırdan sonra sözü doğrudan Evie'ye getirdim:

“Ne demek, gitmiş?” dedi, televizyon sesi birden kesildi. “Nereye gitmiş?”

“İşte mesele bu, anne. Bilmiyorum. Bugün ya da bu hafta seninle konuştu mu hiç?”

“Birkaç haftadır hiç konuşmadık. Sen yarın onu üniversiteden almayacak mıydın?”

“Bugün, anne. Bugün alacaktım.” Sesimdeki titremeyi fark ettim. “Ama o burada değil. Onunla en son ne zaman konuştuğunu hatırlıyor musun? Ama mesajla değil, telefonda konuşarak.” Karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu.

“Aralık başı olmalı,” dedi annem sonunda. “Ona Noel’de ne istediğini sormuştum.”

Küçükken Evie, istediği Noel hediyelerini zarif bir el yazısıyla tek tek yazarak listeler, hatta onları resimlerle süslerdi. O listelerde her zaman oyunlar, el işi setleri, kitaplar, oyuncaklar ve Disney prenses kostümleri yer alırdı. İstediklerinin hepsini alamadığında da hiç şikâyet etmezdi. Ergenliğe girdiğinde ise listedeki maddeler küçülmüş, fiyatları artmıştı; çoğunlukla elektronik eşyalar, takılar ve hediye çekleri isterdi. Son bir iki yılda ise genellikle Urban Outfitters, BooHoo ya da Missguided mağazalarına ait kartları tercih etmişti.

“Yine kıyafet çeki mi istedi senden?” diye sordum.

“Hayır,” dedi annem. “Bu yıl öyle bir şey istemedi. Bu yıl ona pahalı hediyeler almamamı söyledi. Bu saçmalık; ona güzel şeyler almayı hep sevmişimdir. Aslında biraz garip bir durum. Ben de senden hediye fikri almayı düşünüyordum.”

Gerçekten de garip bir durumdu. Evie’nin karakterine tamamen tersti. Ama üniversiteden ayrılıp kimseye haber vermesi de öyle. Anneme hızlıca durumu anlattım; Evie’nin telefo-

nuna ulaşamadığımı, hukuk fakültesini terk etmesini, yurttaki odasından ayrıldığını...

“Ne olduğunu bilmiyorum, anne. Bugün burada olması gerekiyordu. Noel’den önce başka bir yere gideceğini söylemediğinden emin misin?”

“Tabii ki eminim, canım. Belki şu uygulamalarından birine bir şey yazmıştır? Evie, hayatını o telefonun içinde yaşıyor; Instagram’da ve Backchat’te.”

“Snapchat.”

“Ben de onu kastedtim. Snapchat’e baktın mı?”

Annem, Newbury’deki bungalovundan benim evime kadar arabayla gelebileceğini söyledi ama Evie’nin onun kapısında belirme ihtimaline karşı -her ne kadar bu ihtimal pek olası olmasa da- yerinde kalmasını istedim. Bir şey duyarsa bana haber vereceğine söz verdikten sonra telefonu kapattık.

İçime ağır ağır sızan paniği bastırmaya çalışarak telefonumu didik didik ettim; eylül ayının o soğuk gününde vedalaştığımızdan beri Evie’yle aramızdaki o seyrek temasları gözden geçirdim. Nereye gitmiş olabileceğine ya da neden gittiğine dair en ufak bir ipucu arıyordum. Acaba gözümünden kaçan belirsiz bir işaret mi vardı? Okulda mutsuz olduğuna, zorlandığına, yalnız hissettiğine, depresyonda olduğuna ya da müfredat yükünün altında ezildiğine dair bir belirti var mıydı?

Evie, telefonla aramak gibi eski usul alışkanlıklar yerine her zaman mesajlaşmayı tercih ederdi. Ve aramızdaki iletişim de her zaman seyrek olmuştu; çoğu kez, ondan birkaç gün haber alamayınca yazan ben oluyordum. Gelen mesajlar ise kısa, baştan savma satırlardan ibaretti: “Burada her şey yolunda. Evet, eğleniyorum. Dersler zor ama iyi. Koridorda birkaç cana yakın kızla tanıştım.”

Taşındığı hafta bir kez FaceTime’da görüntülü konuşmuştuk; ardından -uzun birkaç haftadan sonra- bir kez daha.

Telefon görüşme kayıtlarımı geriye doğru taradım; kızımın sesini en son ne zaman duyduğumu bulmak istemiştım. Üzerinden iki haftadan fazla geçmişti. Beş dakikadan kısa süren bir görüşmeydi. O sırada gece yürüyüşündeydi. Evet, iyi hatırlıyorum, öyleydi. Yürürken hattın diğer ucunda birinin olmasını istemişti hem konuşacak biri olsun hem de istemediğı bakışları kendinden uzak tutsun diye.

Ona, bunun, gölgelerin arasından çıkabilecek rastgele bir saldırganı durdurmayacağını -annesiyile telefonda olmanın- aslında en ufak bir savunma bile sağlamadığını söylemek istemiştım.

Görüşme kaydı 30 Kasım, saat 22.43'tü. O an, onun kampüste olduğunu varsaymıştım; "gece dışarıda geçirdiğı bir akşamın ardından yurduna dönüyor olmalı," diye düşünmüştüm. Ama bu görüşmemizde, okuldan ayrılışının üzerinden haftalar geçmişti. *Haftalar...*

Instagram paylaşımları öngörülebilirdi; en azından beni takip etmesine izin verdiği hesabında. Üstelik pek sık paylaşım da yapmıyordu. Görünüşe göre öğrenci merkezinde geçen birkaç gece. Elinde rengârenk bir kokteyl tuttuğı, arkasında altı sıra kalabalığın sıkıştığı bir barda çekilmiş bir Evie selfiesi. Sahnede bir grup... Kütüphaneden bir gönderi: bolca etiketli bir başka selfie: #studyhard #law #QAU. Yine kalabalık bir barda geçirilen bir gece, yine bir içki, yine bir selfie...

Pencereden dışarı baktım. Burada kalan son araba benimkiydi. Yolun karşısındaki öğrenci merkezi binasında, ışıkları yanan son üç pencere, gözlerimin önünde teker teker söndü; derken bütün bina karanlığa gömüldü. Birden, arabanın içindeki sessizlik katlanılmaz hâle geldi. Hemen ön paneldeki düğmeye basarak radyoyu açtım. Saat dört haberleri yeni başlıyordu. Derin bariton sesli spiker, hastane bekleme listeleri ve Ulusal Sağlık Servisi'nin (NHS) yıllık bütçesi ve harcamaları hakkında

bir haber aktarıyordu. Ama kelimeler sadece arka planda bir uğultu gibiydi; üzerimden akıp geçiyor, gerçek bir anlam ifade etmiyordu.

Bültendeki bir sonraki haber, Somerset'teki sel hakkındaydı. Haftalarca süren yağmurun ardından nehirler taşmış, Taunton yakınlarında yedi yaşında bir çocuk hızla akan suya kapılarak kaybolmuştu. Olay yerindeki muhabir, polis ve itfaiyenin onu bulmak için yürüttüğü arama çalışmalarını aktarıyordu. Çocuk, kabarmış nehrin kıyısında kardeşleriyle oynarken ayağı kayıp düşmüştü. "Akıntı aldı götürdü," diyordu bir görgü tanığı. "Sürükleyip götürdü. Bir an oradaydı... Bir an sonra yoktu."

Haber, zihnimde dehşet verici bir berraklıkla yankılanmış, düşüncelerimi bir anda tek bir noktaya toplamıştı. Ailesinden koparılan bir çocuk... Devam eden bir acil durum... Polis araması...

Güçlkle yutkundum. "Akıntı aldı götürdü."

Ellerim titreyerek, telefonumun ekranını en son eklenen kişiye kaydardım ve arama tuşuna bastım. Beklemediğim bir şekilde, çağrı ikinci çalışmada yanıtlandı.

"Hey, Lauren," dedi Craig; sesi, sanki ağzında bir lokma yemek çiğniyormuş gibi boğuk çıkıyordu. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bugün daha önce Evie'nin üniversiteden ayrılması hakkında konuştuğumuzda, onun gitmek istediğinden nasıl bu kadar emin olabildin?"

"Anlamadım?"

"Onun kendi rızasıyla ayrıldığından nasıl emin olabildin?"

Craig boğazını temizledi. "Şey... Evie, öğrenim gördüğü fakülteden ayrıldığını bildirmiş. Öğrenci sisteminde gerekli işlemleri kendisi yapmış ve odasını da muhtemelen kendisi boşaltmış."

"Bunu daha önce de söylemiştin," dedim. "Ama bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyoruz, değil mi?"

“Nasıl yani?”

“Yani ya kızım kendi rızasıyla gitmediyse? Ya bir şekilde zorlandıysa, baskı gördüyse, mecbur bırakıldıysa? Ya da bir başkası onun öğrenci kayıtlarına erişip onları izni olmadan değiştirdiyse?”

“Ama elimizde buna dair hiçbir kanıt yok.”

“Ama böyle bir şey olamaz mı? Yani... Ya kızıma bir şey olduysa?” diye yutkundum. “Ya da kaçırıldıysa?”

Craig, bir an durup bunu düşündü. “Endişelenmeni anlıyorum Lauren. Benim de çocuklarım var ve gerçekten seni çok iyi anlıyorum. Ama Evie’nin kendi rızasıyla gitmediğini gösteren hiçbir şey yok elimizde.”

“Peki ya güvenlik kameraları?”

“Üzerinde çalışıyorum. Ama yine de dürüstçe söylemem gerekirse, ben bunun makul bir açıklaması olduğuna inanıyorum ve bunu sadece burada çalıştığım için söylemiyorum. Her yıl, öğrenci hayatına uyum sağlayamayan, omuzlarında büyük beklentiler ve baskılar taşıyan birkaç genç oluyor elbette. Buraya geldiklerinde üniversitenin onlar için olmadığını fark ediyorlar. Bazen bunu ebeveynlerine, ailelerine, arkadaşlarına hatta kendilerine bile itiraf etmeleri çok zor oluyor...”

Ama Craig bunları söylerken -hatta telefon kapanırken- içten içe olayın bundan ibaret olmadığını biliyordum. Ben, Evie’nin annesiydim; elbette biliyordum. Kızımın kendi kurduğu bir hayattan öylece çekip gitmeyeceğini biliyordum. Aileyle geçirilecek bir Noel’i, küçük kardeşinin doğum gününü, evden arkadaşlarıyla buluşma fırsatını kaçırmayacağını da...

Çöken karanlığın içinde, Londra’nın kuzey ucundaki bir kampüsün yağmurla dövülen park alanında arabamda tek başıma otururken, titreyen elimle yeniden telefonuma uzandım ve polisi aradım.

7

101 hattındaki görevli, beni, bilgilerimi alacak birine aktarınca kadar epey oyaladı.*

On dakika boyunca hatta bekledikten, adım ve aramamın sebebini üç kez söyledikten sonra sonunda, sesi Evie'den pek de büyük gelmeyen genç birine bağlandım. Adının Joseph olduğunu söyledi. O gün yaşananları ona anlattım; o da klavyesinden gelen hızlı tıkırtılar eşliğinde ayrıntıları yazdı.

“Kısacası... Kayıp şahıs ihbarı yapmak istiyorum,” dedim, sonunda. “Kızım için.”

“Pekâlâ,” dedi yavaşça, kelimeyi iki heceye bölüp uzatarak. “Ne zamandır kayıp?”

“Aslında onu bugün öğlen alacaktım. Yani, sanırım beş saat kadar oldu. Ama 6 Kasım'dan beri okulda değil, bu da ne yapıyor şimdi? Beş hafta mı oluyor?” Klavyesinin tıkırtısı birden kesildi:

“Yani beş saat mi, hanımefendi yoksa beş hafta mı?” Bunu hiç o şekilde düşünmemiştim:

“Sanırım, beş hafta,” dedim.

“Beş haftadır kayıp ama siz ancak bugün mü ihbar ediyorsunuz?”

“Bugüne kadar bilmiyordum.”

“Yoksa, kızınızla aranız mı bozuk?”

* 101 hattı, Birleşik Krallık'ta kullanılan polis hattıdır, ancak acil durum numarası 999'dan farklı olarak acil olmayan durumlar için aranır.

“Hayır!” Sesim gereğinden sert çıkmıştı. “Hayır ama dönem başından beri onu görmedim. Sadece telefonla konuştuk, mesajlaştık.”

“Anladım,” dedi. “Peki, kızınızın, kendisinden ya da başkalarından kaynaklanabilecek ciddi bir tehlike altında olduğunu düşünüyor musunuz?”

“Umarım değildir.”

“Başkalarına zarar verebileceğini söyler miydiniz?”

“Hayır,” dedim. “Kesinlikle hayır.”

“Kızınızın, bizim bilmemiz gereken, devam eden bir ruh sağlığı sorunu var mı?”

“Hayır.”

“Peki ya reçeteli ilaç kullanımı?” dedi, yeniden yazmaya başlayarak. Sesinden, standart bir soru listesinden okuduğu belliydi. “Erişim sağlayamayabileceği reçeteli bir ilaç kullanıyor mu?”

“Hayır,” dedim. “Hiçbir ilaç kullanmıyor.”

“Peki babası?” diye sordu dikkatle. “Kızınızla iletişim kurmuş olması mümkün mü?” Derin bir nefes alıp kendimi toparladım:

“Artık aramızda değil.”

“Yani ayrı mı yaşıyorsunuz yoksa...”

“Vefat etti.”

“Ah... Anladım.” Boğazını temizledi. “Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Kızım o zaman çok küçüktü, üzerinden uzun zaman geçti. Babasını neredeyse hiç hatırlamıyor.”

“Anladım,” dedi yine. Uzayan, mahcup bir sessizliğin ardından bana Evie’nin cep numarasını sordu. Ben de Evie’nin telefon hattının kullanım dışı olduğunu, gönderdiğim mesajların teslim edilmediğini anlattım.

Evie, on sekizine bastığında kendi telefon hattını almakta ısrar etmiş, ödemelerini de kendisi yapmıştı. Bunu benim

yönlendirmem olmadan, kendi isteğiyle yapmıştı. Ben de onu caydırmamıştım. Hatta hoşuma gitmişti; hayatının sorumluluğunu üstlenmek isteyen, bağımsızlaşma yolunda adım atan bir genç olduğunu gösteriyordu bu.

Arkadaşlarımın bana yakındığına göre, kendilerinin ergenlik çağındaki çocukları, aylık telefon faturalarının ne kadar olduğunu bile bilmiyorlardı; hele ki ödemeleri söz konusu bile değildi. Böyle anlarda, kızımın bu tablonun dışında oluşu bana hep gizli bir gurur verirdi.

Ama artık onun hesabını kontrol etmenin -sözleşmesinde bir sorun mu var ya da ödenmemiş bir faturası mı bulunuyor diye giriş yapmanın- hiçbir yolu kalmamıştı. Kiminle iletişimde bulunduğunu, kimi aradığını görmemin de imkânı yoktu. Onu almaya gideceğim gün telefonunun kesilmiş olması bana biraz fazla tesadüf gibi gelmişti.

O öğleden sonra fark ettim ki, Gmail hesabına gönderdiğim e-postalar da geri dönmeye başlamıştı. Her biri aynı otomatik yanıtı veriyordu: *Teslim durumu bildirimi - başarısız. Mesajınız evie.wingfield18@gmail.com adresine iletilemedi; alıcı sunucu bağlantı isteğimizi kabul etmedi.*

Mesaja her baktığımda, karnıma yumruk yemişim gibi yeniden nefesim kesiliyordu. Tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bunun, e-posta adresinin devre dışı bırakılmasından kaynaklandığını varsaymıştım. Ya Evie'nin kendisi yapmıştı bunu ya da kızımla iletişimin her yolunu kapatmaya çalışan başka biri. Her iki ihtimal de kendi içinde dehşet vericiydi. Joseph sonunda yazmayı bıraktı; genç sesi yeniden hatta duyuldu:

“Peki, Eve...”

“Evie.”

“Doğru. Evie, daha önce böyle bir şey yaptı mı?” Tereddüt ettim:

“Bir kez. Ama birkaç yıl önceydi.”

Bu, tam anlamıyla doğru değildi. İlkinde aslında kaçmamıştı; sadece, ona açıkça büyükannesinin doğum günü kutlamaları için evde kalması gerektiğini söylemiş olmama rağmen, arkadaşlarıyla Reading Müzik Festivali'ne gitmişti. Bu konuda aramızda büyük bir kavga çıkmış fakat Evie yine de bana haber vermeden gitmişti; sınıfından birkaç çocukla birlikte geceyi çadırda geçirmişti. Ben ise cuma akşamı işten dönüp on beş yaşındaki kızımı evde bulamamıştım; ondan ne bir mesaj ne de bir not vardı. Nerede olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Ta ki gece yarısını geçene kadar, art arda ve giderek umutsuzlaşan mesajlarıma ve aramalarıma nihayet cevap verene dek...

Festivalin sadece birkaç kilometre ötede, kendi şehrimizde gerçekleşiyor olması, onun gözünde -kendi sözleriyle- benim neden bu kadar mesele çıkardığımı anlamasını engellemişti. Arkadaşlarıyla sadece eğlenirken neden tamamen panikleyip telefonunu sürekli aradığımı kavrayamamıştı. Ertesi gün aç, yorgun ve hâlâ meydan okuyan bir tavırla eve döndüğünde yeni bir kavga daha patlak vermişti. Ben de onu bir hafta boyunca evden çıkmamakla cezalandırmıştım.

İkinci sefer -altı ay sonra- Millie ve Amber'la birlikte Londra'ya yapılan iki gecelik bir kaçamaktı. Millie'nin teyze ve eniştesine ait bir dairede kalmışlardı. Kızların her biri, diğerini mazeret göstererek ailelerine farklı bir hikâye anlatmıştı; saf bir ergen umuduyla, ebeveynlerden hiçbiri soru sormaz sanmışlardı. Neredeyse işe yarayacaktı; ta ki Asda süpermarketinde Amber'ın annesine rastlayıp, pijama partisinin nasıl geçtiğini sorana kadar.

Yine Evie'yi eve kapatmış, bir ay boyunca harçlığını kesmiş, telefonunu iki haftalığına elinden almış ve okul dönemi bitene kadar Millie ve Amber'la görüşmesini yasaklamıştım. Sonrasında aylarca aramızda gerginlik yaşanmıştı ama artık dersini aldığını düşünmüştüm. Joseph boğazını temizledi:

“Yani, daha önce de kaçtı, öyle mi?”

“Bu kaçmak değil,” dedim. “Kızım kayboldu. Nerede olduğunu kimse bilmiyor. Ben de bilmiyorum.”

“Ya da” dedi Joseph, “başka bir açıdan bakarsak -ki burada sadece şeytanın avukatlığını yapıyorum- kaybolmaktan ziyade size nerede olduğunu söylememiş de olabilir. Ve iyi haber şu ki, kayıp kişilerin yüzde doksan dokuzu ilk hafta içinde sağ salim bulunuyor.”

Öfke, yüzüme sıcak bir dalga gibi yayılmıştı. Elimdeki telefonu öyle sıkı kavramıştım ki parmak boğumlarım bembeyaz kesilmişti. Uzun ve yorucu bir gün geçirmiştım ve insanların bana, aşırı korumacı histerik bir ebeveynmişim gibi davranmasından şimdiden bıkmaya başlamıştım.

“Joseph, siz dedektif misiniz?”

“Hayır, hanımefendi,” dedi sakın bir sesle. “Sivilim. Ama verdiğiniz bilgileri mutlaka iletceğim.”

“O hâlde, gerçek bir dedektifle konuşmak istiyorum lütfen. Beni ona bağlayabilir misiniz?”

Joseph, hiç duraksamadı. “Korkarım, Kriminal Soruşturma Dairesindeki tüm meslektaşlarım şu anda meşguldür. Aralık ayı hafta sonları her zaman yoğun geçer, eminim tahmin edersiniz.”

“Peki, ne zaman?”

“Ne zaman ne?”

“Evie hakkındaki bilgileri ne zaman iletceksiniz?”

Rapor, nöbetçi amire iletilecek; o da yarın sabah göreve geldiğinde her şeyi gözden geçirip, önceliğe göre hangi ekiplere görev verileceğine karar verecek.

“Ama benimki yüksek öncelikli bir durum.”

“Elbette, hanımefendi. Bir görevlimiz sizinle irtibata geçecek. Bu arada, kızınızdan haber alırsanız lütfen en kısa sürede bize bildirin.”

Verdiğim bilgileri tekrar tekrar kontrol edip daha önce söylediklerini yinelerken beş dakika kadar daha telefonda kaldık. Cep telefonu numaramı bana tekrar okudu, bana bir vaka numarası ile Enfield Polis Karakolunun telefon numarasını verdi; ben de bunları bir zarfın arkasına aceleyle not aldım.

Telefon görüşmesi bittiğinde, birkaç dakika daha arabada oturdum. Joseph'e ana hatlarıyla anlattığım o anılar, zihnimde bir bir canlanıyordu. Yarım saat önce, Evie'nin kampüsten kendi rızası dışında alınmış olabileceğini düşünüyordum. Ama on beş, on altı yaşlarındayken bir iki günlüğüne ortadan kaybolduğu zamanlar aklıma gelince, hafızamda başka bir kapı aralanmıştı. O mutsuz günler ve haftalarda patlayan kavgalar... Onu cezalandırdığım günler -onun iyiliği için- koyduğum kurallar, uyguladığım yaptırımlar geçti gözümün önünden. Sadece, öylece ortadan kaybolamayacağını, annesine yalan söylememesi gerektiğini göstermek istemiştım. En azından nereye gideceğini, kiminle gideceğini bana söylemeliydi.

O zamanlar, dersini aldığını düşünmüştüm. Ama belki de benim sandığımdan çok farklı bir ders çıkarmıştı.

8

Cumartesi gecesi dönüş yolunda trafik çok yoğundu.

Google Haritalara göre mesafe seksen kilometre bile değildi ama yol iki saatten fazla sürdü; Londra'nın kuzeyinden güneye doğru kıvrılıp M4 otoyoluna çıktım, başkentten uzaklaşıp batıya, Berkshire'a doğru ilerledim. Arabanın gösterge panelinde dışarının, sıfırın sadece biraz üzerinde olduğu yazıyordu. Isıtıcıları sonuna kadar açmama rağmen iliklerime işleyen soğuğu bir türlü atamıyordum. Ya Evie şu anda, bu havada dışarıdaysa? Bu keskin soğukta, doğru dürüst bir montu olmadan, gidecek bir yeri ya da ısınacak bir köşesi olmadan kaybolduysa?

Ara sıra yanı başımdaki boş yolcu koltuğuna baktığımda, yüreğimdeki düğüm biraz daha sıkışıyor. Önümde uzayıp giden kırmızı fren ışıkları ise her bakışımda gözyaşlarımın ardında bulanıklaşıyordu. Hastaneden kucağı boş dönen bir anenin yüreğine çöken his böyle bir şey olmalıydı.

Bir ara, duraklamış trafikte, yan şeritteki tek başına bir sürücünün hemen yanında hıçkırarak ağlıyordum; yanaklarım ıslanmıştı. Etrafıma bakındığımda göz göze geldik, ağladığımı gördü ve hızla bakışlarını kaçırdı.

* * *

Oğlumu, arkadaşının evinden alıp eve döndüm. Ben yol boyunca aklımdaki bin bir soruyla uğraşırken, o ise tabletine gömülüyordu. Eve gelince pijamalarını giydi, kanepede yanıma

oturdu. Taskmaster'ın eski bir bölümünü açtık; o kıkırdayarak izlerken, ben elimde telefon, Google'da "bir yakınınız kaybolduğunda ne yapmalısınız?" başlıklı arama sonuçlarını tarıyordum.

Bir süre sadece televizyonun sesi ve Lucas'ın arada patlayan kahkahaları vardı oturma odasında. Gözlüklerinin ardından parlayan gözleri ekrana kilitlenmişti; kaşık tutan bir eli ise kanepenin kolundaki kâseye doğru uzanmıştı. Sonra, ağzında hâlâ dondurma varken ve bakışlarını ekrandan ayırmadan soru: "Evie nerede?"

Bir an, ona küçük bir yalan söylemeyi düşündüm; üzülmesini istemiyordum. Arkadaşlarının yanında güçlü görünmeye çalışır ama bilirim derinlerde, tam bir kaygı insanıdır benim on iki yaşındaki oğlum. Fazla düşünen, hayal gücü fazla çalışan... Ki bu ikisi her zaman iyi bir ikili olmaz. Babasını hatırlayamayacak kadar küçükken kaybetmiş bir çocuğun, durumu hemen kötüye yormasını istemiyordum.

Fakat bir yandan da ablasının kaybolmasıyla ilgili bir şey bilip bilmediğini öğrenmem gerekiyordu, belki farkında bile olmadan öğrendiği şeyler vardı. O gün yaşananları anlattığımda rengi attı; söylediklerim kafasına yatmamış gibi kaşlarını çatı:

"Nasıl yani? Ablam okulda değil miydi?" dedi. Televizyonun kumandasındaki sessiz tuşuna bastı, dondurma kâsesini yanındaki sehpa bırakı.

"İyi de nerede o, anne? Kimde kalıyor?"

"Bilmiyorum, Lucas. Tek söyleyebileceğim, ablan birkaç günlüğüne eve gelmeyecek," dedim. Zoraki bir gülümseme yerleştirdim yüzüme; acaba bunun sahte olduğunu fark ediyor muydu? "Ama Noel'den önce döner, eminim."

Lucas'ın soruları bitmiyordu; benimse verecek doğru düzgün bir cevabım yoktu. Onu sakinleştirmeye çalışırken, pijamasının cebinden telefonunu çıkarıp uygulamalar arasında do-

laşmaya başladı. Ablasının, sosyal medya hesaplarının çoğunu ona açmadığından emindim ama Lucas yine de avucundaki o küçük, ışıklı ekranda cevabı bulabileceğine inanmış gibi fotoğraflara, paylaşımlara, yorumlara tek tek bakıyordu.

“Mutlaka nerede olduğunu yazmıştır,” dedi, parmağı ekranda hızla kayarken. “Kesin yazmıştır.”

Ben de telefonuma sarıldım; notlara, tarihlere, yerlere bakıp karşılaştırdık. Belki gözümünden kaçan bir bağlantı vardı. Çocuklarım bu teknolojiyle büyümüştü, Evie’nin geride hiç iz bırakmamış olması aklıma yatmıyordu. Başka ihtimalleri ise düşünmemeye çalışıyordum. Bir süre sessizlik oldu. Sonunda Lucas, alçak bir sesle:

“Polisi aradın mı?” diye sordu. Başım la onayladım, gülümsedim:

“Merak etme,” dedim. “Sadece tedbir amaçlı.”

“Yani yine eskisi gibi mi oldu?” dedi Lucas. “Hani ablam arkadaşlarıyla Londra’ya gittiğinde olduğu gibi mi?”

“Muhtemelen, evet,” dedim; ama bu kez Evie’nin yokluğunun sadece birkaç gün değil, haftalar sürdüğünü söylemeden geçtim. “Peki, sana bir yere gideceğinden hiç bahsetti mi? Okulla ya da orada nasıl olduğuyla ilgili herhangi bir şey söyledi mi?”

“Bana mı?” diye kaşlarını abartılı bir şekilde çattı Lucas, sonra başını iki yana salladı: “Hayır. Bana söylemez anne. Artık hiçbir şeyi anlatmıyor.”

Lucas’a sıkıca sarıldım. “Her şey yoluna girecek,” dedim; gözyaşlarımı ise içime akıttım. Annesini ağlarken görmemeliydi. O odasına çıktıktan sonra Amber’a ve Millie’ye bir kez daha mesaj attım; önceki mesajıma ikisi de dönmemişti. Sonra sessiz salonda biraz daha oturdum. Annemden gelen mesajları yanıtladım, ardından kendimi Reddit’te, kayıp yakınlarını arayan insanların hikâyelerini okurken buldum. Ne çok hikâye vardı; ne

çok çaresizlik... Ve cevapsız kalan bunca soru...

Bir ara Bella geldi; bizim küçük, kaplumbağa desenli kedimiz. Kapıdan hafif bir mırlama sesi çıkararak girdi, sonra da kanepede yanıma kıvrıldı.

O, aslında Evie'nin kedisiydi. Kızım altı yaşındayken, dünyada en çok istediği şey bir yavru kediydi; onu hayvan barınağından o zaman almıştık. Birden, o günlere dair derin bir özlem sardı içimi. Ona istediği gibi bir anne olabildiğim zamanlara... İhtiyacı olanı verebildiğim, yüzünün sevinçle aydınlandığını gördüğüm, o güzel gülüşünü yakaladığım ve bana sımsıkı sarıldığında içimi kaplayan sıcaklığı hissettiğim zamanlara...

Ve -o yıl- yapmam gereken tek şey, Bella'yı barınaktan eve getirmektir. Evie'siz bir Noel sabahı düşüncesi, başıma inen sert bir darbe gibi sarsmıştı beni. Kızım, Noel tatilinde onu almaya gideceğimi biliyordu; yani kampüste kalmaya devam ettiğini bana yutturamayacağını da. Bu yüzden, benim gerçeği öğrenmem için önünde en geç aralık ortasına kadar bir zaman olduğunu hesaplamış olmalıydı. Tabii ben habersizce çıkıp gitmezsem... Hem işim hem de kardeşine bakma sorumluluğum yüzünden yüz altmış kilometrelik yolu sırf öylesine uğramak için kat etmeyeceğimi de tahmin etmiş olmalıydı. O zamana kadar aramızda haftada bir telefon konuşması ile birkaç mesaj ve fotoğraf, orada her şeyin yolunda olduğuna dair beni inandırmaya yetiyordu.

Haftalardır, ara sıra gelen mesajlar ve nadir telefon konuşmalarıyla yetinip kızımın güvende olduğuna inanmıştım. Evin-den uzakta, hayatının yeni bir döneminin tadını çıkardığını, özgürlüğün keyfini sürdüğünü sanıyordum.

Evie'nin kardeşi de aynı şeyi düşünmüştü. Instagram'daki paylaşımlarını bir kez daha en baştan gözden geçirdim. Her fotoğrafa tek tek bakıp o güzel yüzünde ufak da olsa bir işaret aradım; keyifsizliğe, içine kapanmaya ya da sandığımdan daha zor

zamanlar geçirdiğine dair bir iz. Çünkü fark etmem gerekirdi, değil mi? Anlamalıydım. Bu dünyada onu benden iyi tanıyan yoktu.

Ama ne üzgün görünüyordu ne de yalnız ya da bunalmış... Koyu saçları omuzlarına dökülmüş, kameraya gülümserken ona on sekizinci doğum gününde aldığım gümüş kolye boynunda parlıyordu. Paylaşımı yüzün üzerinde beğeni almıştı ama yorum sayısı çok azdı; onların da çoğu tanımadık kişilerden gelen kalp, alev ya da öpücük emojileriydi. Ancak diğer fotoğraflara geçip birine, sonra ötekine bakarken gözüme bir şey takıldı.

Queen Anne Üniversitesine başladıktan bir aydan uzun süre sonra paylaştığı bir fotoğraf vardı; Evie, siyah V yaka bir bluz giymişti. Bu bluza düşkün olmalıydı çünkü başka paylaşımlarında da birkaç kez karşıma çıkmıştı. Fotoğraf muhtemelen bir gece dışarıda çekilmişti; arka planda kalabalık bir bar, kendinden geçmiş gülüşler, cuma ya da cumartesi gecesine ait şat bardakları görünüyordu. Görüntünün sağ köşesinde, neon pembe harflerle yazılmış bir afiş kısmen kadrage girmişti; yalnızca ilk üç harfi seçilebiliyordu: HOŞ...

Bir an duraksadım. Geri tuşuna basıp fotoğraf galerisine döndüm, aradığım kareyi bulana kadar aşağı yukarı kaydırdım. Sonra iki fotoğraf arasında gidip gelmeye başladım. Fotoğraf, ekim ayının ilk haftasındaki “Hoş Geldin Haftası” etkinliğindendi; parlak pembe afişin yalnızca ilk üç harfi görünüyordu. Dönemin başıydı. Bu karede kızımın saçları arkadan toplanmıştı ama üzerinde yine o siyah bluz vardı. Hatta baştan aşağı aynı kıyafet: aynı küpeler, aynı kolye, aynı dumanlı göz makyajı, sağ bileğinde aynı bileklikler... İki fotoğrafın da ekran görüntüsünü aldım, yan yana koyup karşılaştırmak için bir kolaj yaptım. Ve salonun sıcaklığına rağmen ense kökümünden soğuk bir ürperti geçti.

Evie, o fotoğraflarda farklı gecelerde aynı kıyafeti giyme-

mişti. İkisi de aynı gece çekilmişti ama altı hafta arayla paylaşılmışlardı. Biri Hoş Geldin Haftası'nda -yani ekimin başında, okula ilk geldiği günlerde- diğeri ise 23 Kasım'da yerini almıştı Instagram'da.

Bunu o zamana dek fark etmemek benim gafletimdi. Kendi kendimi kandırmış, kızımın güvende ve mutlu olduğuna, hafta sonları eve gelmek istememesinin nedeninin orada çok eğlenmesi olduğuna inandırmıştım. Bu hesabı takip ettiğimi biliyordu. Elbette biliyordu. Ve bana görmek istediğimi düşündüğü şeyi göstermişti. Bu da iki olasılık bırakıyordu: Ya okulun ilk döneminde her şey yolundaymış izlenimi vermek için bilinçli olarak böyle yapmıştı ya da onun, iyi ve güvende olmadığını birileri benden gizliyordu.

9

PAZAR

Şafak sökmeden yataktan sıçrayarak uyandım. Sanki hiç uyumamıştım; gözlerim yanıyor, içlerinde kum taneleri geziniyormuş gibi sızlıyordu. Telefonum bütün gece açıktı. Her saat başı, belki Evie'den, üniversiteden, polisten -ya da kimden olursa olsun- bir haber gelmiştir diye başucumdaki sehpanın üzerindeki ekrana uzanıp durmuştum. Ama tek satır yoktu.

Zihnim, durmadan dönüp duran kaygılarla doluydu; kızımın başına gelebilecek en kötü ihtimaller birer birer gözümde canlanıyordu. Elimdeki bilgileri -çok az da olsa- toparlayıp anlamlandırmaya uğraşıyordum. Evie'nin Instagram'daki o ufak yalanı, son on haftanın çok daha büyük bir aldatmacası içinde nereye oturuyordu? En azından şundan emindim: 23 Kasım'da paylaşılan o ikinci fotoğraftan sonra onunla konuşmuştum. Telefonda belki dört, belki beş kez görüşmüştük. Ama onu gerçekten görüntülü bir görüşmede, FaceTime'da görmüş müydüm? Uygulamaya baktığımda, dönemin başlarında birkaç FaceTime konuşmamız olduğunu fakat kasım ortasından sonra bir tane bile yapılmadığını gördüm. Evie, telefonda sesli konuşmanın daha kolay olduğunu söylemişti. Çünkü hep bir yere yetişiyor, derse gidiyor, gece dışarı çıkmaya hazırlanıyor ya da mahalledeki Tesco Express'ten yiyecek alıyordu. Tüm bunları o zamana

dek hiç sorgulamamıştım; yalnızca onun sesini duymak bile iyi geliyordu.

★ ★ ★

Ben çay hazırlamakla uğraşırken, Lucas ise Avengers desenli pijamasıyla mutfığa girdi. Hafta sonları son zamanlarda daha geç uyanmaya başladığından bu saatte inmesi pek alışıldık değildi. Siyah saçları her zamanki gibi darmadağınık, her yöne dikilmişti. Suratından, onun da pek uyuyamadığı anlaşılıyordu.

“Evie’den haber var mı?” Yanıma oturmadan sorduğu ilk şey bu oldu. Başımı iki yana sallayıp onu kucakladım:

“Henüz yok,” dedim, sırtını okşayarak. “Bu sabah arkadaşlarından bazılarına uğrayacağım, belki yardım edebilecek birileri çıkar. Seni de giderken anneannene bırakırım.”

“Ben de gelebilir miyim?”

“Gelebilirsin, ama muhtemelen sıkılırsın.” Omuz silkti:

“Belki ben de işe yararım.”

★ ★ ★

Yemeğimizi yiyip giyindikten sonra, arabayla birkaç kilometre ötedeki Northcourt Caddesi’ne doğru yola çıktım. Evie’nin en yakın arkadaşlarından birinin ev numarasını hatırlamaya çalışıyordum.

Burrows’ların evinin önünde araba yoktu. Zili defalarca çalmama rağmen kapı açılmadı. Öyle çok basmıştım ki zile, arkamda verandada bekleyen Lucas utanarak fısıldadı:

“Anne, yeter artık. Belli ki evde yoklar, gidelim mi?” O an, Amber’in hâlâ derin uykuda olabileceği geldi aklıma; o bildik ergen uykusu ki hiçbir gürültüyle bozulmaz. Bunun üzerine annesi Beverley’e kısa bir mesaj attım. Dünden bu yana olanları özetleyip Amber’in acilen beni aramasını istedim.

Birkaç sokak ileride, saat neredeyse on biri bulmuş olma-

sına rağmen, Isobel Hawley-Sands'in kocaman bay windows* çıkmalı pencerelerindeki perdeler hâlâ kapalıydı. Ama girişte üç araba duruyor, ön kapının üzerindeki yılbaşı sarkıt ışıkları da hâlâ hafifçe yanıp sönüyordu; belli ki gece gündüz açık bırakılmışlardı. Zile iki kez bastım, ardından kapıyı da iki kez tıklattım. Sonunda, cılız ve uzaktan gelen bir ses beklenmedik şekilde kulağıma ulaştı:

“Evet?” Tam sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordum ki Lucas, zilin üzerindeki küçük yuvarlak merceği işaret etti. Ring marka akıllı kapı ziliydi bu; merceğin hemen altında ise sesin geldiği minik hoparlör vardı. O anda anladım ki kamera-ya da yansıyorduk.

“Isobel,” dedim, doğrudan merceğe bakarak. “Merhaba, ben Lauren. Pazar sabahı rahatsız ettim, kusura bakma. Millie'yle kısa bir şey konuşmam mümkün mü acaba?” Bir an sessizlik oldu. Ardından sesi yeniden duyuldu; hafif cızırtılı, metalik bir tınıyla:

“Şimdi mi? Ne için?”

Ziyaretimin sebebini anlattım. Plastik kutunun üzerindeki o minik elektronik göze konuşurken hem garip hem de huzursuz hissediyordum.

Bir süre ses çıkmadı. Tam bağlantı kesildi sanıyordum ki devasa çift kanatlı kapı sessizce aralandı ve Isobel, beni, şişkin bir yüzle karşıladı. Kocaman, yumuşacık beyaz bir sabahlığın içine gömülmüştü. Ayağında aynı tonda tüylü terlikler vardı. Pahalı röfleli sarı saçlarını alelacele toplayıp at kuyruğu yapmıştı. Gözlerini ise kocaman Jackie O tarzı güneş gözlükleri saklıyordu.

“Tanrım, Lauren,” dedi. “Bu korkunç bir durum... Gerçekten çok üzüldüm. Seni içeri davet ederdim ama ev tam bir savaş alanı.” Omzunun üzerinden, koridorun sonunda yer alan Ame-

* Bay window (çıkmalı pencere), binanın dış duvarından dışa doğru taşarak iç mekânda bir “körfez” (bay) oluşturur. (ç.n.)

rikan mutfağı eliyle belirsizce işaret etti. “Dün gece arkadaşlar bizdeydi, sabahtan beri ortalığı toparlıyorum.”

“Benim tek istediğim, Evie’nin güvende olduğunu bilmek,” dedim. “O yüzden Millie’yle kısacık konuşmak istedim. Uyandı mı?”

Kızlarımız, ortaokula başladıkları günden beri ayrılmaz dost olmuşlardı. O kalabalık devlet okulundaki ilk gün, matematik dersinde yan yana düşmüşlerdi. Hocaları Bay McClintock’un bayat esprileriyle korkunç gömleklerinden duydukları ortak sıkıntı, kısa sürede aralarında bir bağ kurmuştu.

“Üzgünüm Lauren, bu konuda yapabileceğim bir şey yok,” dedi Isobel. “Şu an Millie burada değil; bir kayak merkezinde, dağ evinde çalışıyor. Artık onlara ne deniyorsa... Dönüş uçağı da Noel arifesinde. Gerçekten kusura bakma.”

Isobel’in sesinde fazla nazik bir ton vardı; sanki özü biraz abartılıydı. Pazar sabahını böldüğüm için mi böyleydi yoksa başka bir nedeni mi vardı, kestiremedim. Tam o sırada, kapı önündeki paspasın üzerinde küçük beyaz bir kaniş belirdi. Bir kez havladıktan sonra, küt kuyruğunu deli gibi sallamaya başladı.

“Raffy!” dedi Isobel, sert bir sesle: “Uslu dur bakalım.” Köpek, dili dışarı sarkmış hâlde usulca oturdu. Lucas yavaşça elini ona uzattığında ise başını eğip okşamasına izin verdi, ardından da hevesle elini yaladı.

“Çok tatlıymış köpeğiniz,” dedi Lucas, Raffy’nin çenesinin altını kaşıyarak.

“İnanılmaz kaprislidir ama hepimiz bayılırız ona,” dedi Isobel. “En çok da Millie.”

“Dün ona mesaj attım,” dedim. “Ama hâlâ dönmedi.”

“Anladığım kadarıyla Millie günde on iki saat çalışıyormuş. Şafakta kalkıp o şehirli tiplerin kahvaltısını hazırlıyor, günün sonunda da bulaşıkları yıkamak için geç saatlere kadar ayakta kalıyormuş. Bir de bunun üstüne kayak, eğlence ve gezmeyi

sığdırmaya çalışıyormuş, o yüzden hemen cevap vermemiş olabilir. Ama bu akşam FaceTime'dan konuşacağız; mesajına yanıt vermesini söylerim.”

“Teşekkür ederim, Isobel. Gerçekten minnettarım,” dedim.

Isobel, bakımlı elini hafifçe salladı. “Rica ederim. Evie’nin nerede olabileceğine dair gerçekten hiçbir fikrin yok mu?”

O anda aklıma bir ihtimal geldi. “Acaba,” dedim, “kardeşinin Londra’daki dairesinin anahtarını saklamış ya da kopyalamış olabilir mi Millie? Hani, bize haber vermeden hafta sonu kaçamağı yaptıklarında kaldıkları yer var ya.”

“Olabilir tabii,” dedi. “Ama şu anda orada kalmadığından eminim çünkü aralık ayı boyunca Güney Afrika’dan gelen akrabalarımız kullanacak orasını. Tony’nin ailesi... Kocam, dün gece onlarla konuşmuş.” Isobel, yüzümdeki hayal kırıklığını fark etmiş gibiydi:

“Bak canım,” dedi, “Eminim Evie iyidir. Muhtemelen arkadaşlarında kalıyordur ve günleri karıştırmıştır. On sekiz yaşındakilerin nasıl olduğunu bilirsin. Ben o yaşta korkunç şeyler yaptım, annemle babam için tam bir kâbustum. Şimdi düşündükçe bile ürperiyorum.”

Zorlama bir gülümsemeyle, “Eğer Evie bu konuyu -yani nereye gittiğini- birine anlattıysa, mutlaka Millie’ye söylemiştir,” dedim.

“Olabilir tabii,” dedi Isobel. Ama sesine yeni bir tereddüt, belirsiz bir ton eklenmişti. Kaşlarımı çattım:

“Sen öyle düşünmüyor musun?”

“Şey...” Isobel derin bir iç çekti. “Tanrım, yıllar önce kızların arkadaşlık meselelerine karışmamaya yemin etmiştim. Birkaç kez kötü tecrübe yaşadım.”

“Ne demek istiyorsun, Isobel? Hangi arkadaşlık meseleleri?”

Isobel omzunun üzerinden, evin içine doğru baktı; hâlâ ne kocası Tony’den ne de diğer iki kızından eser vardı.

“Aslında bunu söylemek bana düşmez,” dedi, sesi biraz alçalarak. “Ama Millie bu konuda sorulacak en doğru kişi olmayabilir.”

“Anlıyorum,” dedim. “Biliyorum, birbirlerine çok sadıktırlar ve Evie de muhtemelen ondan sır saklamasını istemiştir. Ama Millie’ye durumun ne kadar ciddi olduğunu yüz yüze anlatabilirim, artık bunun bir sadakat meselesinin ötesine geçtiğini göreceğine eminim. Tek istediğim Evie’nin iyi olduğunu bilmek.”

“Tabii,” dedi Isobel, dudaklarında gergin bir gülümsemeyle; gözleri ise hâlâ o kocaman güneş gözlüklerinin ardında saklıydı. “Ama kastettiğim tam olarak bu değildi.”

“Sence bana söylemez mi?”

“Hayır, mesele o değil. Sadece... Son zamanlarda ne kadar görüştüklerinden pek emin değilim.”

“Evie üniversiteye başladıktan ve Millie, Fransa’ya çalışmaya gittiğinden beri mi?”

“Evet... Ve hayır.” Isobel, kalın sabahlığını iyice üzerine çekip kollarını göğsünde kavuşturdu. “Dediğim gibi, aslında kızımın işlerine pek burnumu sokmam. Ama aramızda kalsın Lauren. Bence onlar uzun zamandır yakın arkadaş değiller.”

10

Isobel'in geniş çıkmalı pencereleri ve kusursuz taş döşemeli girişiyle dikkat çeken, gösterişli evinin kapısında kalakalmıştım.

"Ne demek istiyorsun?" dedim. "Ben onların gayet yakın olduklarını sanıyordum." Isobel, yavaş ve mahcup bir şekilde omuz silkti:

"Eskisi gibi değiller artık."

"Ne zamandan beri?"

"Bilmem. Tam olarak hatırlamıyorum. Belki yaz aylarından beri."

"Yani altı ay mı oldu?"

Sözü uzatmadan arkasını döndü, iç kapıyı kapattı; belli ki içeridekilerin bizi duymasını istemiyordu.

"Belki de daha öncesiydi," dedi Isobel. "Hani öyle Millie bir gün çıkıp herkese duyurmadı tabii. Kız çocuklarının hâlini bilirsin. Bir gün sohbet ediyorduk; bana, yaz için bir gezi planından bahsetti. Sınavlar biter bitmez, arabayla Brighton'a gidip günübirlik döneceklermiş. Kimlerin gideceğini sordum. Beş kişiyi o küçücük Fiat'a tıkıp güney sahiline gidip gelmenin zor olacağını söyledim. O da, 'Yok anne, biz dört kişiyiz,' dedi. Evie yoktu, davet edilmemişti. Ne olduğunu sorduğumda da bir şey söylemedi, lafı hemen başka yere çekti."

Başımı, çaresizlik içinde iki yana salladım. Bir kesinlik daha elimden kayıp gitmişti. Kökünden sökülüp atılmış bir diş gibi.

Millie'yle kızımın aralarının bozulduğunu hatırlamıyordum ne Brighton gezisi yüzünden ne de başka bir sebeple.

“Özel bir sebep mi vardı?” diye sordum. “Belki bir tartışma, bir erkek meselesi ya da okulda yaşanan bir şey?”

“Dediğim gibi,” dedi İsabel, “Millie ayrıntıya hiç girmede. O zamanlar bunun geçici bir şey olduğunu, aralarının düzeleceğini düşündüm ama öyle olduğunu sanmıyorum. Kusura bakma, senin zaten bildiğini sanmıştım.”

Bir dönem vardı ki Evie, neredeyse evimizde olduğundan çok Millie'lerin evinde vakit geçirirdi. O tipik, yoğun ve ayrılmaz ergen kız arkadaşlığı... Her şeyi birlikte yaparlardı. Her şeylerini paylaşırlar hatta GCSE döneminde aynı dersleri tercih edip yan yana otururlardı. Makyajla ilk denemeler, ilk partiler, ilk içkiler, ilk sevgililer, ilk ayrılıklar... Hepsini beraber yaşamışlardı. Bir de ikisine birden bir ay ev hapsi cezası getiren o Londra kaçamağı... Bilirdim, bazı arkadaşlıklar zamanla sönümlenir, bazısı da küçük bir gençlik kriziyle çatlar. Ama bu ikisine güvenim tamdı; taş gibi sağlam sanıyordum.

Peki, nasıl olmuştu da aralarının açıldığını fark edememiştik? Daha da önemlisi Evie, bunu neden bana söylememişti? Üstelik dün anladığım üzere, bu belli ki sakladığı tek şey değildi.

Isobel'in elinde hem kendi numaram hem de annemin numarası olduğundan emin oldum; olur da bir şey duyarsa arasın diye. Sonra Lucas'la birlikte arabaya dönüp geldiğimiz yoldan geri gitmek üzere yola çıktık.

* * *

Onu, konserve gıdalar reyonunda buldum. Tyler Maxwell, kafesli bir stok arabasındaki konserve çorbaları rafa yerleştiriyordu. O sıradan, şekilsiz yeşil Waitrose süpermarketi üniformasının içinde bile dikkat çeken bir yakışıklılığı vardı; koyu

renk gözleri, belirgin çenesi, kulaklarının arkasına atılmış dağınık saçları... Boyu bir doksanı buluyordu, benden en az yarım kafa uzundu. Kaslı kolları ağırlıkları hiç zorlanmadan kaldırıyor, polo tişörtünün kolundan kıvrımlı bir Kelt dövmesinin ucu seçiliyordu. Arkasını dönmüş çalışıyordu; ben ise bir süre sessizce izledim. Market arabasından aldığı konserve kutularını son derece hızlı ve düzenli bir şekilde rafa diziyordu.

Tyler’la Evie ilk kez, iki yıldan biraz fazla bir süre önce, GCSE sınavlarının ardından yapılan okul balosunda yakınlaşmışlardı. O günden sonra, A seviyesinin iki yılı boyunca ilişkileri inişli çıkışlı sürmüştü. Evie, ona fena hâlde tutulmuştu; Tyler da sık sık bizim eve gelirdi. Ama dürüst olmak gerekirse, onun er ya da geç kızımın kalbini kıracağını hep biliyordum. Erken olgunlaşmış, kızların ilgisini çekmek için pek çaba harcamayan, kendine özgü o “cool” havasını çoktan kazanmış çocuklardandı. Sporcu biriydi; okulun birkaç birinci takımında oynuyordu. Üstelik derslerinde de başarılıydı, tıp fakültesine girecek notları toplamıştı.

O yüzden, Evie bana “Tyler, ben üniversiteye gitmeden önce ilişkimize biraz ara vermek istiyor,” dediğinde hiç şaşırmamıştım. Keyfi çok kaçmıştı, benimle bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. Ben de hem ona nefes alacak bir alan bırakmış, hem de isterse dinlemeye hazır olduğumu hissettirmiştim. Üzerinden daha bir hafta bile geçmeden, eşyalarla tıka basa dolu aracımın onu üniversiteye götürüyordum. Ama hâlâ tek kelime etmemişti. Şimdi o konuşmamız geliyordu aklıma:

“Ee,” demiştim, Londra’ya doğru M4’e bağlanırken, “Tyler’la aranızdaki mevzu ne oldu?”

“Söyledim ya anne,” demişti, gözünü telefonundan ayırmadan. “Ben uzaktayken biraz ara verelim istiyor. Zaten uzun mesafe ilişkilerinin yürümediğini söylüyor.”

O an, “Reading’den Kuzey Londra’ya gitmek uzun mesafe

miymiş?” diye geçirmiştim içimden. Ama bazen susmak en iyisidir.

“Peki, bu hafta görüştünüz mü, veda ettin mi?” diye sormuştum.

“Niye veda edeyim ki?” demişti.

“Yani... Hâlâ arkadaşsınız sonuçta. Belki aranızdaki kapıyı tamamen kapatmak istemezsin.”

“Belki.” O anda telefonundan başını kaldırıp arabanın yan camından, hızla geride kalan ağaçlara bakmıştı. “Başka bir şey konuşabilir miyiz, anne?”

Belli ki konuyu kapatmak istiyordu. Haklıydı da. O zamanlar yarası henüz tazeydi, canı hâlâ yanıyordu; benim yeniden kurcalamamı istememesi normaldi. Ama şimdi, marketin bu reyonunda kızımın eski sevgilisine bakarken, ister istemez düşünüyorum. Evie’nin ortadan kaybolmasının sebebi bu ayrılık olabilir miydi? Evde yaşanan bir kalp kırıklığı, geri dönmek istememesine yol açmış olabilir miydi?

Yoksa tüm bunlar sadece bir tesadüf müydü? Ama eğer öyleyse, neden okulu bırakmıştı ki? Hatırladığım kadarıyla Tyler, bir yıl ara verip altı ay boyunca markette bulduğu her vardiyada çalışarak para biriktirmeyi, sonra altı ay boyunca dünyayı gezmeyi, ardından da gelecek yıl Manchester Üniversitesi Tıp Fakültesine başlamayı planlıyordu.

* * *

“Tyler?” diye seslendim. Bir müşteriymişim gibi dönüp bana baktı -yardım etmeye hazır bir gülümseme vardı yüzünde- ama kim olduğumu görünce o gülümseme soldu.

“Ah, merhaba,” dedi. Elini kaldırıp oğluma selam verdi. “Selam, Lucas.”

“Merhaba,” dedi Lucas, alçak bir sesle, yanı başımda durarak. Ben de gülümser gibi oldum: “Nasılsın?” diye sordum.

“İyiyim. Yoğun biraz,” dedi Tyler.

“Bir dakikanı alabilir miyim?”

“Olur.” Domates çorbası konservelerini rafa dizmeyi bitirip doğruldu. “Ne oldu, neye bakıyordun?”

“Alışveriş için gelmedim, Evie’yle ilgili birkaç şey soracaktım.” Gülümsemesi tamamen silindi.

“Evie hakkında mı?”

“Onu en son ne zaman gördüğünü ya da en son ne zaman haber aldığını bilmem lazım.”

“Anlayamadım? Neden soruyorsun?”

“Son zamanlarda seninle temasa geçti mi? Ya da ondan haber aldın mı?” Tyler’in kaşları çatıldı:

“O iyi mi?”

“Bunu neden soruyorsun?”

“Öylesine.”

Sonra elimde ne sepet ne de alışveriş arabası olduğunu fark etti:

“Neler oluyor?”

Ben cevap veremedim. Lucas atıldı; çok gizli bir sırrı paylaşıyormuş gibi kısık sesle, “Ablam kayboldu,” dedi. “Üniversitesinden ayrılmış.”

“Ne?” dedi Tyler.

Koridorun iki yanına bakıp etrafta amiri var mı diye yokladı:

“Nasıl yani?”

Ona son yirmi dört saatin kısa bir özetini anlattım. Evie’nin Londra’da ya da başka bir yerde kalabileceği bir arkadaşından söz edip etmediğini öğrenmem gerektiğini söyledim. Tyler başını iki yana sallayarak dinledi:

“Hayır, hiç duymadım. Kusura bakma,” dedi.

“Onunla tüm iletişimimiz koptu, Tyler. Sana söylediği küçücük bir şey bile önemli olabilir. Önemsiz gibi gelen bir yer, gitmek istediğini söylediği bir şehir bile.”

“Üzgünüm ama gerçekten bir fikrim yok,” dedi “uzun zamandır ondan haber almadım.”

Gitmek için arkasını döndüğünde “Ne olur,” dedim, koluna hafifçe dokunarak. Önce elime, sonra yüzüme baktı; sanki hadimi aşmışım gibi. “Üniversitede kimse Evie’nin adını hatırlamıyor, fotoğrafını tanımıyor, nerede olduğunu bilmiyor. Kızım resmen ortadan yok oldu.”

“Ve sen de benim nerede olduğunu bildiğimi mi düşünüyorsun?”

“Sen onu iyi tanıyorsun. Bir zamanlar çok yakındınız, değil mi?” Dayanamayıp ekledim: “Ta ki ondan ayrılana kadar.” Tyler bir an bana baktı, sonra saatine göz attı ve kafesli şok arabasını mağazanın arka tarafına doğru sürmeye başladı:

“Üzgünüm,” dedi omzunun üzerinden. “Keşke yardım edebilseydim ama edemem, Lauren.”

“Lütfen,” dedi Lucas. “Böylece arkayı dönüp gidemezsin.”

“Molaya çıkıyorum,” dedi Tyler.

Kızımın eski sevgilisi, boş market arabasını iterek, küçük bir çocuğun etrafından dolandı, ardından üzerinde yeşil harflerle “Sadece Personel” yazan çift kanatlı kapılara yöneldi. Lucas’a “Hadi” der gibi bakıp başımı salladım ve Tyler’in peşine düştük.

11

Tyler, çift kanatlı kapılardan hızla geçip gözden kayboldu. Lucas, yanımda adımlarını sıklaştırarak bana yetişmeye çabalarlarken ben, dikkat çekmemek için ağır adımlarla ilerleyip aynı kapılara yöneldim. Çevreyi kısa bir bakışla tarayıp kimsenin beni izlemediğinden emin olduktan sonra kapıları iterek Tyler'ın peşine düştüm. Az önce bize söylediği sözlerde belli belirsiz bir tuhafılık sezmiştim. Yıllardır sürdürdüğüm işte, sistemi kandırmaya çalışan sahtekârları ve düzenbazları soruştururken insanda ister istemez bir yalan kokusunu ayırt etme yetisi geliyordu. Birinin gerçeği eğip bükmeye çalıştığını anında fark ederdim. Kendi çocuğumun beni aldatıyor olma ihtimali ise yüreğime çöken, içimi burkan keskin bir ironi gibiydi.

Kapıların ardında, mağazanın yumuşak fon müziğinin yerini paletlerin gürültüsü ve büyük soğutma ünitelerinin uğultusu almıştı. Burası geniş, tek katlı bir depo alanıydı; yerde çıplak beton, tavana kadar uzanan metal raflar vardı. Floresan ışıkları parlak ve göz alıcıydı; sıcaklık, satış alanına göre birkaç derece daha düşüktü. Havaya dizel, toz ve dezenfektan kokusunun garip bir karışımı hâkimdi.

“Anne,” diye fısıldadı Lucas, elimi çekiştirerek. “Burada olmamız yasak, değil mi?”

“Yalnızca bir dakikamızı alır,” dedim.

“Anne...”

Elini, avucumdan çekti ama depoya doğru ilerlerken yine de

adımlarımı takip etti. Bir an için Tyler'ı kaybettiğimizi sandım; fakat sonra uzun boylu silüetini, boş market arabasını onlarcasının bulunduğu bir bölmeye ittirirken gördüm. Cebine düşünceli bir şekilde dokundu, ardından aksi yöne doğru yürüdü.

“Hadi,” dedim Lucas’a alçak sesle. “Kaybolmuşuz gibi yaparız.”

Koridorda hızlı adımlarla ilerledik; iki yanımızda, streç filme sarılı karton kutularla dolu raflar tavana kadar uzanıyordu. Köşeyi dönünce manzara değişmedi; sol taraftaki başka bir koridordan, bir forkliftin öndeki paleti aşağıya indirirken çıkardığı ısrarlı *bip bip* sesleri yankılandı. Neyse ki ortalıkta fazla çalışan yoktu; gördüğümüz birkaç kişi de kutuları taşıma, açma, yükleme işleriyle öylesine meşguldü ki yanımızdan hızla geçerken bizi fark etmediler bile. Bir başka kapıdan geçip dışarıya açılan, yüksek tavanlı geniş bir girişe sahip yükleme alanına çıktık.

Büyük arka girişte, kapı pervazına yaslanmış hâlde Tyler duruyordu. Tam o sırada, kulak tırmalayan geri vites ikaz sesiyle bir tır ağır ağır yanaşıyordu. Tyler, elektronik sigarasının dumanına gömülmüş, başparmaklarıyla telefonuna hızla bir şeyler yazıyor; koyu saçları, ince yüz hatlarının üzerine düşüyordu.

Tırın gürültüsü, biz birkaç adım mesafeye kadar yaklaşıp dek varlığımızı gizlemişti. Tyler telefonundan başını kaldırdı, aniden irkildi:

“Buraya giremezsiniz. Burası sadece personele ait, vardiya şefi çılgına döner,” dedi.

“O zaman benimle konuş, Tyler.”

“Zaten anlattım,” diye karşılık verdi. Güç düğmesine basıp telefonun ekranını kapattı. “Yardım edemem. Evie’den uzun zamandır haber almadım; bunu bütün samimiyetimle söylüyorum, gerçek bu.”

“Tamam, Tyler. Seni anlıyorum.” Kaşlarını çatı:

“Ne demek istiyorsun?”

“Bak, meseleyi anladım. Kızımдан ayrıldığın için seni suçlamıyorum. Buraya bunun hesabını sormaya gelmedim. Hem onun üniversiteye gidecek olmasıyla, bu ayrılığın en iyisi olduğunu düşündüm: Durumu gerçekten kavriyorum.” Tyler burundan alaycı bir nefes verip başını iki yana salladı:

“Hayır, anlamıyorsun.”

“Güven bana Tyler, bunu ben de yaşadım. On dokuz yaşındayken özgürlüğünü korumak daha iyidir; hayatını yaşar, dünyayı keşfedersin.”

Tyler’a gerisini de anlatmak istemiştım; Evie’yle defalarca konuştuğumuz o mevzuyu. Onun, ben daha on dokuz yaşındayken dünyaya geldiğini... Dünyadaki hiçbir şeye değişmeyeceğim bir varlık olduğunu söylemek istiyordum. Keşke annelik sorumluluğunu üstlenmeden önce biraz daha olgunlaşmış olsaydım. Üniversiteyi yarıda bırakmak zorunda olmasaydım ve kızım ilkokula başladığında hayatı en baştan kurmak mecburiyetinde kalmasaydım. Ama böylesi bir itiraf için ne zamanıydı ne de yeri.

Tyler, küçük siyah elektronik sigarasını dudaklarına götürüp derin bir nefes çekti, ardından kesif, şekerli kokulu bir dumanı girişe doğru üfledi. Lucas’la bana bir an baktı; sonra sanki kendi içinde bir karara varmış gibi göründü.

“Evie için üzıldüm,” dedi sonunda. “Ama... Ne zaman ayrıldığımızı düşünüyorsun sen?”

Kaşlarımı çattım. “Eylül ortası değil mi? Queen Anne’s Üniversitesinde derslere başlamasına birkaç hafta kala.” Tyler başını iki salladı:

“Ondan çok daha önceydi.”

“Anne.” Lucas koluma telaşla vurdu. “Anne, şuraya bak.”

Lucas’ın yanımda olduğunu neredeyse unutmuştım. Parmagının işaret ettiği yöne döndüm; tombul yüzlü, yeşil tulumlu bir adam, yükleme alanını hızla geçerek bize yaklaşıyordu. Ty-

ler, alçak sesle belli belirsiz bir küfür savurdu.

Adam, terinin keskin kokusunu duyabileceğim kadar yanıma yaklaştı. Yüzünde en ufak bir sıcaklık taşımayan, donuk bir gülümseme vardı. Tyler'dan pek büyük sayılmazdı; üst duğında belli belirsiz bir bıyık gölgesi görünüyordu. Üzerinde ise, eline geçen ufacık yetkiyi başına taç etmiş insanların o kendini beğenmiş havası seziliyordu.

“Maalesef, depoya müşteri girmesi yasak hanımefendi,” dedi. “Burası tamamen personele ait bir alan; sizi çıkarmak zorundayım.”

“Çok özür dilerim,” dedim, sesime mahcubiyet katarak ve çantamı işaret ederek. “Ama oğlum Tyler yine ilacını almayı unutmuş. Eğer içmezse nöbet geçirmeye meyillidir. Önceki işinde de başına gelmişti; başını duvara vurdu, her yer kan oldu, ardından doldurulacak sayısız form, imzalanacak tutanaklar... Durum tam bir felaketti.” Adam, bana kuşku dolu gözlerle baktıktan sonra, “Anlıyorum,” dedi kısaca.

“Teşekkürler,” dedim ben de.

Gözlerini Tyler'a dikti. Tyler ise elektronik sigarasından bir nefes daha çekti ama tek kelime etmedi; varlığını inkâr eden bir tavır içindeydi. Lucas'a gelince, yüzü utançtan kızarmış hâldeydi; omuzları çökmüş, kendini saklayacak bir yer arar gibiydi.

Tombul yüzlü adam, kısa işaret parmağını sallayarak mağazanın asıl kısmını işaret etti. “Her ne olursa olsun, hanımefendi, sizi depo alanından çıkarmak zorundayım. Tyler sizi geri götürür.”

“Elbette,” dedim, olabilecek en sevecen anne gülümsememi takınarak. “Bir dakikamızı almaz.”

Genç meslektaşına son bir kez sertçe baktıktan sonra arkasını dönüp sert adımlarla uzaklaştı. Bizi duyamayacağı kadar uzaklaştığımda Tyler, alçak bir sesle:

“Başımı belaya sokacaksın o adamla,” dedi.

“O zaman konuş benimle Tyler. Sonra giderim.”

“Sana zaten her şeyi anlattım. Evie’den uzun zamandır haber almadım.”

“Ne zaman ayrıldınız? Yazın mı?”

“Bahar döneminde. Tam hatırlamıyorum. Belki Paskalya civarıydı.”

“Yani uzak mesafe ilişkisi istemediğin için yürümedi, öyle mi?”

“Hayır,” dedi. “Sadece, her şey biraz tuhaflaştı.”

“Nasıl tuhaflaştı?”

“Bilmiyorum... Evie sanki değişmişti. Benden uzaklaşmış gibiydi; kafası bambaşka yerlerdeydi. Belki derslerin, sınavların, sürekli tekrarın baskısı ya da bölümüne girebilmek için gerekli notları alma kaygısı yüzündendir diye düşündüm.”

Zihnimde bahar aylarına, yedi sekiz ay öncesine gittim. Evie’nin, Tyler’la bir dargın bir barışık süren ilişkilerinin bitişi yüzünden özellikle üzgün görüldüğü bir zamanı hatırlamaya çalıştım. Ama aklıma hiçbir şey gelmedi. O dönem iş yerinde aşırı yoğunum, boğulacakmış gibi hissediyordum, kızım ise sınavlarına yoğunlaşmış, iki yıl önceki GCSE döneminde göstermediği bir gayretle derslerine asılmıştı. O sıralar, çalışkanlığıyla, disiplinli tavrıyla, olgunlaşmasıyla gurur duymuştum. Ama belki de sadece görmek istediğimi görmüştüm. Belki de Evie, yaşadığı kalp kırıklığını unutmak için kendini derslere vermişti.

“Zaten,” diye ekledi Tyler, “Meseleyi ters anlamışsın.”

“Nasıl yani?”

“Ben ondan ayrılmadım.” Elektronik sigarasından bir nefes daha çekti. “Tam tersi oldu. Evie benden ayrıldı.”

EVIE

Sekiz Ay Önce

Evie, kafede oturduğu yerden onu izliyordu. Elinde içeceklerle masaların arasından geçen Scott'a baktığında, onun ilk karşılaşmalarında olduğundan daha da yakışıklı görüldüğünü düşünmüştü. Üstelik onun bu hâline yalnızca kendisi değil, etraftaki başka kadınlar da bakmadan edemiyordu. Evie, başını kaldırınca otuzlu yaşlarında, markalı eşofmanlar giymiş bir kadınla göz göze geldi. Kadının bakışlarında hem kıskançlık hem de hayranlık vardı. Scott ise etrafındaki bu ilgiden habersizmiş gibi görünüyordu.

Evie, bir süre önce cesaretini toplayıp nihayet Scott'a mesaj atabilmişti. İki hafta boyunca derslerde, otobüste, sabah dişlerini fırçalarken ve gece uykuya dalarken hep onu düşünmüştü. Windsor'da, köpeğin tasmaındaki numarayı telefonuna kaydettiği o günü aklından çıkaramamıştı. Sonunda dayanamayarak, köpek eğitimlerinin nasıl gittiğini soran bir mesaj göndermişti. Scott ertesi gün yanıt vermiş, böylece görüşmeye başlamışlardı. En azından mesaj üzerinden. Önce Lulu'dan konuşmuşlar, sonra da başka konulara geçmişlerdi. Hikâye böyle başlamıştı. Bundan birkaç hafta sonra Scott, tekrar Windsor'a geleceğini söylemişti; olur da Evie'nin de alışverişe çıkma planı vardır diye.

Evie'nin öyle bir planı yoktu. Ama bunu Scott'a söylememiş-

ti. Böylece, Windsor High Street'te, ilk kez karşılaştıkları köşenin hemen yakınındaki sevimli bir kahve dükkânında buluşmuşlardı. Lulu, yıllardır tanışıyorlarmış gibi, çenesini Evie'nin ayakkabısına yaslayarak yerde uyukluyordu. Evie, buraya Scott'la buluşmaya geleceğini Millie'ye söylememişti. Nedenini tam olarak kendisi de bilmiyordu. Belki de Scott hakkında yüzlerce soruya cevap vermek istemediği içindi. Belki de Millie'nin büyük ihtimalle annesine anlatacağını, onun da başkasına söyleyeceğini, en sonunda haberin kendi annesi Lauren'a ulaşacağını bildiği içindi. Ve Evie, bu durumun nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyordu: "Kim bu adam? Nerede tanıştınız? O, tamamen yabancı biri ve senden çok daha büyük, Ne iş yapıyor?" gibi soruların ardı arkası kesilmeyecekti.

Scott, en azından şimdilik, Evie'nin sadece kendine saklamak istediği bir sırdı. Scott, konuşması keyifli, zeki, esprili ve çekici bir adamdı. Hayatında pek çok şey yapmış, farklı yerlere gitmiş, ilginç insanlarla tanışmıştı. Yani Evie'nin okuldan tanıdığı çocukların tam tersiydi. Scott, Tyler'ın sahip olmadığı her şeye sahipti. Bu, elbette Tyler'ın suçu değildi; Tyler sadece çok çocuksu biriydi. Zaten hepsi öyleydi.

Scott, kendinden bahsetmeyi pek sevmiyordu. İlginin daha çok Evie'de olmasını istediğini söylemişti ama Evie'ye göre işin içinde başka bir şey daha vardı: Yüzeyin altında derinlerde duran, temkinli, dikkatli hatta biraz suskun bir taraf... Evie'nin sadece ara sıra, kısa anlarda fark edebildiği bir kırılganlıktı bu. Anında saklanan bir zayıflık...

Bu, Evie için karşı konulmazdı.

12

“O bunu öğrenirse küplere binecektir anne,” dedi oğlum, fısıltılı bir ses tonuyla.

Evie’nin odasındaaydık; bir cinayet mahallini didik didik eden iki dedektif gibiydik. Oda, onun alışılmış dağınıklığından eser bırakmayacak kadar düzenliydi; elbette aylardır buraya adım atmaması bunda etkiliydi. Lucas, hiç üşenmeden kendini yere attı, karnı üzerinde sürünerek yatağın altına uzandı. Bir çift eski spor ayakkabı çıktı önce. Ardından tekini kaybetmiş çoraplar, buruşturulmuş naylon poşetler, kedimiz Bella’nın buraya taşıyıp unutmuş olabileceği birkaç tüylü oyuncak... Son olarak da üzerinde reçel lekeleri taş gibi kurumuş bir tabak... O kadar zamandır oradaydı ki, kırmızı izler betona yapışmış gibi sertleşmişti. Yatağın altı bomboştu; şilteyi kaldırdığımızda da durum değişmedi. Ne saklı gizli bir not ne para ne de bir günlük... Ortada hiçbir şey yoktu.

Lucas, oyuncak kedilerden birini eline aldı, üstündeki tozu üfledi. “Ne arıyoruz biz burada tam olarak?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Bir ipucu işte. Belki bir tren bileti, bir fiş, banka dökümü... Öyle bir şey.”

“Ama bunların hepsi telefonundadır anne.”

“Muhtemelen,” dedim omuz silkip. “Ama insan her zaman geride bir şeyler bırakır. Bazen unuttuğu, bazen saklamak istediği şeyleri...”

“Metalden bir kutusu vardı ablamın,” dedi Lucas bir an durup düşünerek. “İçine bakıcılıktan kazandığı paraları koyardı. Doğum günü, yılbaşı harçlıkları... Bir de başka ıvır zıvırlar.”

“Sen nereden biliyorsun bunu?” Lucas omuz silkti, gözlerini halıya dikti:

“Öyle işte,” dedi.

“Yerini biliyor musun peki?” diye sordum.

Çalışma sandalyesini gardırobun yanına sürükleyip üst raflara uzanabileceği kadar yükseldi. Parmak uçlarına kalkarak, dolabın üst rafının en gerisinde duran bir şeyleri çekip çıkardı; torbalar, eski ayakkabı kutuları... Nihayetinde, rengârenk çıkartmalarla kaplı küçük bir metal kutuyu aldı eline. Evie’nin çocukken bayıldığı hayvan figürleri, çizgi film karakterleri, çiçekler ve gökkuşakları vardı üzerinde. Lucas, kutuyu bana uzattıktan sonra sandalyeden indi. Sonra parmağıyla kapının üst pervazını işaret ederek, “Anahtar yukarıda,” dedi.

Ben de parmak uçlarımda yükselerek elimle yokladım ve gerçekten de küçük, gümüş bir anahtar buldum orada. Anahtarı kilide yerleştirip çevirdim; mekanizma kolayca döndü. Kutunun kapağını kaldırdım. İç boştu.

“Burada ne kadar para vardı, biliyor musun?” diye sordum.

Lucas yine omuz silkti; daha fazla bir şey söylemek istemiyor gibiydi.

“Önemli değil, Lucas,” dedim sakın bir sesle. “Eğer daha önce içine baktıysan da mesele değil. Kimseye söylemem. Benim tek derdim ablanın güvende olup olmadığını bilmek.” Küçük göğsünü sıkıca kavrayarak kollarını çaprazladı:

“En son baktığımda iki yüz elli pound kadar vardı,” dedi. “Ama çok oldu, gitmeden önceydi.”

“Ve sen hiç içinden para almadın, değil mi?”

“Hayır!” Gözleri öfkeyle parladı. “Ben asla hırsızlık yapmam!”

“Biliyorum, canım,” dedim ve elimi omzuna koydum. “Sadece senden duymak istedim.”

Metal kutuyu ve anahtarı, bulduğumuz yere geri koyduk. Ardından komodinin üzerindeki küçük, çerçeveli bir fotoğrafı elime aldım. Dört kareden oluşan bir kolajdı bu, eski tarz bir fotoğraf kabininde çekilmişti. Evie ile Tyler ilk iki karede kahkahalarla gülüyorlardı. Üçüncüde birbirlerini öpüyor, sonuncuda ise kameraya dillerini çıkararak poz veriyorlardı. Aynanın yanındaki duvarda ise kalp şeklinde bir çerçeve asılıydı. Bu kez içinde altı farklı kareden oluşan bir kolaj vardı. Hepsinde Evie ve yedi yıllık en yakın arkadaşı Millie birlikteydi. Bir zamanlar en yakın arkadaşıydı. Ama şimdi?..

Fotoğraflarda ikisi de kahkahalar atıyor, dudak büküyor, kameraya öpücükler yolluyor, birbirlerine sarılmış hâlde objektife poz veriyorlardı. Üzerlerinde mezuniyet balosu için titizlikle seçilmiş, şık kıyafetler vardı; GCSE sınavlarından sonra yapılan o özel geceye yaraşır bir özenle hazırlanmışlardı. Anlaşılan o ki; o mezuniyet gecesinden bu yana geçen zaman içinde Evie yavaş yavaş herkesten kopmuştu.

En yakın arkadaşından uzaklaşmıştı. Sevgilisiyle de yollarını ayırmıştı. Tyler ne olduğunu açık açık anlatmamıştı hiç; muhtemelen Evie, onu terk eden ilk kız olduğu için gururu incinmişti. Ve bütün bunları kızım benden gizlemişti. Hepsini.

Çalışma masasının en alt çekmecesinde, farklı boy ve renklerde eski günlükleri duruyordu; bazıları ilkokul yıllarına kadar uzanıyordu. Normal şartlarda onlara asla dokunmazdım ama bu hafta sonu, hiçbir açıdan normal değildi zaten. Gözüm daha yeni görünümlü olanlardan birine takıldı, elime alıp sayfalarından birini rastgele açtım. Ortalarına denk gelen bir yerdeydi. Satırlar, Evie’nin o kendine has, yuvarlak ve özenli el yazısıyla doluydu. Mavi tükenmez kalem mürekkebi, sayfaları hafifçe buruş buruş etmişti:

“M. bizde kaldı bu gece. Gece üçe kadar film izledik, yanında evden gizlice getirdiği votkadan da içtik biraz. Haha... Öğlene kadar uyuduk, kalktığımda başım kazan gibiydi. Sonra burada Cadılar Bayramı için bir şeyler yapar mıyız diye konuşmaya başladık, davetli listesini bile hazırladık şimdiden. Sonra gidip anneme sordum, evde küçük bir BULUŞMA yapabilir miyim diye... parti bile demedim, sadece ufak bir buluşma... Ama o ne yaptı? Doğrudan, hiçbir açıklama yapmadan “Hayır” dedi. Konuyu da uzatmak istemedi zaten, geçen sefer olanlardan dolayı hâlâ gergin. Bir de Reading Festivali’ne hâlâ takmış durumda. O kadar büyüttü ki meseleyi, hâlâ surat asıyor, hâlâ laf sokuyor. TANRIM, ONDAN NEFRET EDİYORUM!”

“Nefret ediyorum” sözcüğü iki kez altı çizilerek yazılmıştı. Boğazımda ağır, donuk bir hüzün düğümlendi.

Bir parti yüzünden yaşanmış özel bir tartışmayı ya da belli bir kırılganlığı hatırlamıyordum; yıllar içinde o kadar çok kavga etmiş, o kadar çok şey için didişmiştik ki hepsi birbirine karışmıştı artık. Sayfaları biraz ileri doğru çevirdim. En son tarih Aralık 2021’di. Ondan sonraki birkaç düzine sayfa bomboştu. Çekmecedeki diğer altı günlük ise daha da eski yıllara aitti. Ve ondan sonra... Hiçbir şey yoktu.

Austin Butler takvimlerinin hepsi hâlâ duvardaydı. Sayfa hâlâ eylül ayındaydı. 29’uncu gün kırmızı kalemle daire içine alınmıştı; altına ise tek bir kelime yazılmış, altı çizilmişti: *ÜNİ*. O gün ne bıraktıysa, odada hâlâ öyle duruyordu. Her şey, o tarihte olduğu gibi... İçimde bir anda bulantıya benzeyen tuhaf bir his yükseldi; çocuğunu kaybedip de odasını olduğu gibi bırakan o anne-babalardan biri olmuştum ben de. Her şeyi koruyan, sanki bir hatırayı değil de bir mezar yerini muhafaza eder gibi. Ya da belki de bir gün geri döneceğine inanmak isteyen biri gibi...

İçimden ani bir ürperti geçti ve çekmeceyi sertçe kapattım.

Bu... Evie olamazdı... Ama biri göğsüme tekme atmış gibi nefessiz kalmıştım. Evie tehlikedeydi. Bundan emindim. Derinden hissediyordum.

“Anne?” dedi Lucas, sesi endişeyle titriyordu. “İyi misin?”

“İyiyim,” dedim, kendimi toparlayarak doğruldum ve ona döndüm. “Gerçekten iyiyim. Sen bir şey bulabildin mi?”

Küçük kitaplığın yanında bağdaş kurmuş oturuyordu. Raflardaki kitapları tek tek eline alıyor, sayfalarını hızla çevirerek içine sıkıştırılmış bir şey var mı diye bakıyordu. Her kitabı, aldığı sırayla tam yerine yerleştiriyordu; ablasının eşyalarına dokunduğu için onu kızdırmak istemez gibi, hâlâ aynı özeni gösteriyordu.

“Birkaç eski kitap ayracıyla Tyler’in bir fotoğrafı vardı,” dedi. “Başka da bir şey yok.”

“Biliyor musun,” dedim, “belki de işe yarar şeyler konusunda haklısın. Büyük ihtimalle yazılı bir şey yoktur. Ama bazı uygulamalarına erişebilsek, Evie’nin nerelerde olduğunu anlayabiliriz.”

“Yani... Hesaplarına sızmak gibi mi bu?”

“Sadece bir göz atmak için,” dedim. “Belki e-postayla gelen makbuzlar ya da banka kartı işlemleri vardır.”

Kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım. “Hesabımdan çıkış yaparsam, onun kullanıcı adıyla giriş yapmayı deneyebilirim. Şifrelerini bir yere yazmış olabilir.” Lucas suratını buruşturdu:

“Bunu sadece yaşlılar yapar.”

“Ben yapıyorum,” dedim. Bana öyle bir bakış attı ki işte, tam da bu yüzden diyordu.

“Ama zaten,” diye devam etti, “banka uygulamasına, iCloud’a falan hep parmak iziyle giriyor. Gördüm ben.”

“Ama yine de klasik bir giriş yöntemi de vardır, değil mi?” dedim. “Eski usul yöntemler, e-posta ve şifreyle.”

Evie'nin yatağının ucunda yan yana oturduk ve önce e-posta hesabı, sonra Instagram, Snapchat ve iCloud'u için şifre tahmin etmeye başladık. Lucas hemen yanımdaydı; bir yandan şifre öneriyor, bir yandan da kardeşiyle arasındaki yazılı olmayan sınırı çiğniyor olmanın verdiği heyecanla hafifçe gülümsüyordu. Normalde asla cesaret edemeyeceği bir şeyi, bu kez benim teşvikimle yapıyordu. Ne var ki tüm çabamıza rağmen hiçbir sonuca ulaşamadık. Evie'nin tek bir hesabına bile giremedik.

Lucas yeniden kitaplığa döndü, kalan ciltsiz romanları tek tek eline alıp sayfalarını silkeleyerek arasına saklanmış bir şey var mı diye kontrol etmeye başladı. Ben ise yarı boş duran gardırobunu karıştırdım. Askıların çoğu boştu. Geriye kalanlar ise Evie'nin en ince yazlık kıyafetleriydi: tiril tiril bluzlar, hafif ceketler ve bu yaz mezuniyet balosunda giydiği, sırtı tamamen açık o göz alıcı elbise. O elbiseyi üniversitedeki ilk dönem sonu partisinde de giyeceğini düşünmüştüm hep. Ama son yirmi dört saatte yaşananlardan sonra onu burada, dolabında unutulmuş hâlde görmek artık beni hiç şaşırtmıyordu.

“Bak, bir ayraç daha buldum,” dedi Lucas, elindekini bana uzatarak. “Yemin ederim, rafındaki kitapların yarısını bitirmemiş bile.”

“Elindeki bir kartpostal,” dedim, uzanıp aldım. “Nereden buldun bunu?” Ayaklarının dibinde duran romana işaret etti: *Dolly Alderton'dan Ghosts (Hayaletler)*

“Başka bir şey var mıydı?” diye sordum. “Sadece bu mu?” Lucas başıyla onayladı, ben de kartpostalı elinden aldım.

Üzerinde bir resim vardı; *The New Yorker* dergisinin kapağında alınmış bir illüstrasyon. Siluet hâlinde çizilmiş bir çift, bir metro istasyonunun girişinde öpüşüyordu. Arkalarında pembe bir gün batımı uzanıyor; gökyüzü yavaş yavaş karararak mora çalan koyu mavi sarmallara dönüşüyordu.

Kartı çevirdim. Ne bir tarih vardı ne de bir adres. Sadece

dolmakalemle yazılmış, tek satırlık bir cümle, siyah mürekkeple, özenli bir el yazısıyla:

“Seni ne kadar sevdiğimi mi soruyorsun? Sayayım o hâlde...”

Ne bir tarih vardı ne de bir isim... Sadece tek bir harf: büyük ve süslü bir “S”.

Sözler bana bir yerden tanıdık gelmişti ve Google’a sormam sadece birkaç saniyemi aldı: Elizabeth Barrett Browning’e aitti.

“Seni ne kadar sevdiğimi mi soruyorsun? Sayayım o hâlde. Ruhumun erişebildiği derinliğe, genişliğe, yüksekliğe kadar seviyorum seni...”

Kartın öteki yüzündeki resme yeniden baktım. *The New Yorker*, fiyat: 4,50 dolar, tarih: 15 Eylül 2008.

New York, çocuklara mutlaka götüreceğime söz verdiğim yerlerden biriydi. Bu hevesin bir kısmı, Evie’nin ergenliğinde *Suits* ve *Gossip Girl* dizisine olan düşkünlüğünden kaynaklanmıştı. Ama bir türlü fırsat yaratamamıştık. Resmi incelerken fark ettim ki Evie’nin kaybolduğunu öğrendiğimden beri bakmayı unuttuğum başka bir şey daha vardı...

Sonra ana yatak odasına geçip, başucumdaki çekmeceyi açtım. Önemli belgelerimizin hepsini orada saklardım. Ama olması gereken yerde değildi. Diğer evrakların arasına karışmamıştı. Evie’nin odasında da yoktu. Sakladığı gizli yerden yalnızca parayı almamıştı. Pasaportu da gitmişti.

13

Öğleden sonra, usulca akşama karışmıştı. Evde bir odaya girip ötekinden çıkmış, yatakları toplamış, art arda iki makine çamaşır yıkamıştım. Lucas'ın her hafta giydiği okul gömleklerini ütülerken, ellerim işi yapıyor ama aklım bambaşka yerlerdeydi. Âdeta bir rutinin içinde kaybolmuştum.

Günlerden yılın en kısa zamanlarıydı; daha doğru düzgün aydınlanmadan, akşamın karanlığı pencerelere sinmişti bile. Bir süre sonra Lucas, sessizce odasına çekilip Xbox'ında oyun oynamaya başladı. Sevindim. Aklını biraz olsun dağıtacak bir şeyin olması iyi gelirdi ona, hiç değilse kısa bir süreliğine...

Evie'nin arkadaşı Amber'dan uzun, özürlerle dolu bir mesaj geldi. Bolca emoji eşliğinde tabii. Özetle, hiçbir fikri yoktu Evie'nin nerede olabileceğine dair ama söz verdi, diğer arkadaşlarına soracaktı. Bir de "Millie'ye sordun mu?" diye eklemişti. Ben de masanın köşesinde duran *The New Yorker* kartpostalının hem ön yüzünün hem de arka tarafının fotoğrafını çekip Amber'a gönderdim. "Bunu daha önce gördün mü? Kimden geldiğini biliyor musun?" diye sordum. Biliyorum, bu yaptığım kızımın mahremiyetini fena hâlde ihlal ediyordu. Ama artık böyle kaygılar neredeyse hiç ağırlık taşımıyordu içimde. Evie'ye dair her ipucu, ne pahasına olursa olsun ulaşılması gereken bir şey gibi geliyordu artık.

Ama Amber ne kart hakkında bir şey biliyordu ne de o gizemli "S" harfiyle ilgili bir fikri vardı.

Ben de mutfağa geçip Lucas'ın ertesi günkü beslenme çantasını hazırladım. Ardından Enfield Karakolunu aradım, elimdeki dosya numarasını söyleyip hatta beklemeye başladım. Bir süre sonra telefona bir kadın çıktı. Dün olduğu gibi aynı sorulara yeniden cevap verdim. O da sabırla dinledi, elimdeki birkaç küçük güncellemeyi aktardım.

“Kızım tehlikede,” dedim. “Biliyorum, Evie bir şekilde tehlikede.” Kadının sesi, bir süre duraklamasının ardından çıkabildi: “Dün meslektaşım ile konuştuktan sonra, kızınızla herhangi bir temasınız oldu mu?”

“Hayır, ama bir şeylerin ters gittiğinden eminim, kızım bu kadar uzun süre hiçbir haber vermeden ortadan kaybolacak biri değildir. Üstelik pasaportu da yok.”

Görüşmemiz devam ederken cep telefonum bir mesajla titredi. Bir anda içim sıkıştı; belki Evie'dir diye umutla ekrana baktım, telaş içinde bağlantıyı neredeyse yanlışlıkla kesiyordum:

“Selam... Annem bugün Evie konusunda uğradığını söyledi ama ben de uzun zamandır ondan haber almadım, kusura bakma. Amber'la konuştun mu?”

Millie... Amber'ın mesajından pek farkı yoktu aslında; her biri, diğerine sormamı öneriyordu. Bir anlığına, yıllar önceki o Londra kaçamakları geldi aklıma. Üçü de ailelerine, geceyi diğer ikisinden birinin evinde geçireceklerini söylemişti. Klasik bir plan: herkes birbirinin bahanesi olmuştu.

Hayır, yok artık... Abartıyordum. Paranoyakça düşüncelere kapılmıştım.

Polis hattındaki görevli, yine aynı şeyi söyledi: Şu anda konuşabileceğim bir dedektif olmadığını ama yeni bir gelişme olursa benimle irtibata geçeceklerini belirtti. Bir de Evie eve dönerse ya da bana ulaşırsa mutlaka haber vermemi istedi; kızımın bir şekilde mutlaka geri döneceğinden eminlermiş gibi.

Lucas, ben mutfakta en sevdiğimiz pazar yemeğini -tüm garnitürleriyle fırın tavuk- hazırlarken, yemek masasının başında ödevini yapıyordu. Yalnızca ikimiz olduğu için fazlasıyla yetecek kadar yemek vardı aslında. Bu, Evie'nin dönüşünü kutlamak için özel bir aile yemeği olacaktı ama iştahım çoktan kaybolmuştu. Tavuğun yarısını ertesi akşam kullanmak üzere ayırdım. Ardından, elmalı crumble* ve vanilyalı kremadan oluşan tatlının eşliğinde Lucas'a okuldan, arkadaşlarından, Noel'den, Xbox'ta oynadığı oyunlara kadar, son zamanlarda neler olduğunu sordum. Belki de bunların hepsi, onu -ve kendimi- küçük mutfak masamızda üç kişi yerine yalnızca iki kişi oturduğumuz gerçeğinden uzaklaştırmak içindi. Ama sonunda kaşığına bıraktı ve crumble dolu kâseyi, henüz yarısını bile bitirmemişken, önünden itti.

“Ne yapacaksın anne?” Lucas'ın sesi neredeyse fısıltı gibiydi; sanki bu sözlerin dile getirilmesinden korkuyor ya da birinin duymasından endişeleniyordu. “Yani ablam hakkında?” Son lokmamı yutup kaşığıma ben de bıraktım:

“Evie'yi bulacağım, Lucas,” dedim.

“Ama nasıl? Londra kocaman bir yer ve milyonlarca insan var.”

“Gerekirse her gün polisi ararım.” Oğluma kendinden emin bir gülümsemeyle baktım. “Biliyor musun, artık kaybolmak gerçekten çok zor. Banka kayıtları, güvenlik kameraları, telefon sinyalleri derken istemeden bile iz bırakıyor insan. Elektronik ayak izi bırakmadan yaşamak neredeyse imkânsız.”

“Hani ablam telefon hattını kapatmıştı?”

“Evet, ama büyük ihtimalle yeni bir hat almıştır.”

* *Elmalı crumble*, alt katmanında tarçınla harmanlanmış, ince dilimlenmiş ya da küp küp doğranmış elma, üst katmanında ise un, tereyağı ve şeker karışımından oluşan kırı/kırıntı (crumble) hamuru bulunan bir fırın tatlısıdır. (ç.n.)

Lucas gözlüğünü burnunun üstüne itti. “Ama yeni numarasını bilmiyorsak ne işe yarayacak ki bu?”

“Belki bir arkadaşını arayabilir ya da kullandığı uygulamalardan birine tekrar giriş yapabilir. Belki de beni ya da seni arar, bir mesaj atar. Ve bu da polise iz sürebilecekleri bir yön verir.”

Ama dürüst olmak gerekirse, söylediklerim bana bile zayıf bir umuttan ibaretmiş gibi gelmişti.

“Sen gençken hayat çok mu sıkıcıydı? Hani o zamanlar telefon falan yokken?” Lucas’ın sözlerinden, Orta Çağ’da büyümüşüm gibi düşündüğü anlaşılıyordu.

“Ben Evie’nin yaşındayken de telefon vardı, sadece akıllı değillerdi. Ve telefonsuz da idare edebiliyorduk. Ama artık öyle değil, hele ki ablan gibi on dokuz yaşındaysan.”

Koluna şakayla karışık hafifçe dokundum. “Ve ayrıca, o kadar da yaşlı değilim, sen de çok bilmişlik etme.” Bu sözlerime küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ama gülümsemesi hemen soldu:

“Ya bulamazsan ablamı?” Gözlerini kaçırıyordu. “Ya Noel’e kadar eve hiç dönmezse?”

Oğluma dün polis hattındaki görevlinin söylediklerini aktardım: Kayıp kişilerin yüzde 99’unun birkaç gün içinde bulunduğunu söylemişti. İçimdeki sesi susturmak istercesine, aslında hiç hissetmediğim bir güvenle konuşmaya çalıştım. O ses ki, durmadan şunu fısıldıyordu: “Peki ya kalan yüzde 1? Onlara ne oluyordu?”

Lucas’a uzun uzun sarıldım, o da kâselerimizi lavaboya götürüp yıkamaya koyuldu. Daha bitirmesi gereken ödevler olduğunu söyledi. Tam o sırada annem beni arayıp gelişmeleri sordu; Evie’nin iyi olacağına dair teselli edici şeyler söyledi, ben de bir kez daha gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tuttum. Kartpostaldan ya da onu Evie’ye kimin verdiğiinden ise hiçbir haberi yoktu. Vedalaşıp telefonu kapattığımızda

içimi kaplayan o boşluk duygusu, o çaresizlik neredeyse nefesi-mi kesecek gibi oldu. Ve hayat üzerime üzerime geldiğinde her zaman ne yapıyorsam onu yaptım. Çizgili bir not defteri bulup mutfak masasına koydum, sayfanın en üstüne kocaman harflerle *YARIN* diye yazdım ve bir plan yapmaya başladım:

Polis - Konuyu üst makamlara taşımam, bir dedektife mi başvurmam gerekiyor?

Üniversite - Evie'nin acil durumda ulaşılacak kişi olarak kimi göstermiş?

Kartpostal - "S" harfi kimin kısaltması?

Amber/Millie - Birbirlerini mi kolluyorlar, bir şey mi saklıyorlar?

Tyler - Evie onunla neden ayrılmış?

Telefon birkaç dakika sonra çaldığında, sayfanın en üstüne yazdığım o birkaç satırın ötesine geçememiştim. Arayanın anem olduğunu sandım önce ama ekranda beliren numara üniversitenin yardımcı güvenlik şefine aitti.

"Merhaba Lauren," dedi Craig Farley. "Umarım kötü bir zamanda yakalamadım?"

"Merhaba Craig," dedim. "Hayır, sorun değil." Kısa bir hâl hatır faslı yaptık ve kendisine benim tarafta hâlâ bir gelişme olmadığını söyledim.

"Aslında yarın sabah aramayı düşünüyordum," dedi. "Ama yarma kadar beklemenin doğru olmayacağını düşündüm." Boğazım düğümlenmişti, oraya bir taş oturmuş gibi sızlıyordu.

"Ne oldu? Yoksa Evie mi aradı?"

"Hayır, üzgünüm," dedi Craig hemen. "O değil. Ama mutlaka görmek isteyeceğini düşündüğüm bir şey buldum."

14

PAZARTESİ

Nereye baksam, hangi yöne dönsem, her televizyon kanalı, her reklam arası, her yorumcu, podcast, afiş ve radyo istasyonunu tek bir şeyden söz ediyordu: Noel. Sanki yıl çoktan bitmiş, günlük kaygılar ve dertler de sonraki yıl açılmak üzere bir kutuya kaldırılmıştı. En sonunda televizyonu kapatmak zorunda kaldım ve saat sekiz haber bültenini dinlemek için Londra'daki bir radyo kanalını açtım. Mutfak masasının başında iki elim kahve kupamın etrafında sıkıca kenetlenmiş hâlde beklerken tek dileğim; şuna benzer sözler duymamaktı: “Genç bir kadının cesedinin bulunmasının ardından polis tanık arıyor.”

Ama bugün böyle bir haber çıkmamıştı. On dokuz yaşında bir genç kızdan söz eden hiçbir şey yoktu. Üstelik polis kayıtlarına göre Evie, resmen kayıp biri bile sayılmıyordu.

Son kırk sekiz saatte ilk kez, kızımla ilgili hiçbir haber alamamak beni sevindiriyordu. Haber spikeri, sözü, trafik ve yol durumunu sunacak kişiye devrettikten sonra radyoyu kapattım. Ofisi arayıp neredeyse ölüm döşeğindeymişim gibi bir ses tonuyla grip olduğumu, muhtemelen birkaç gün işe gelemeyeceğimi söyledim. Ardından bir sırt çantasını hazırlamaya koyuldum: içine bir şişe su, atıştırmalıklar, telefon şarj aleti ve yedek bir güç bankası koydum. Evie'nin, mezuniyet balosunda çekilmiş güncel bir fotoğrafından çoğaltılmış, renkli iki düzine

kopyayı çoktan yazdırmıştım. Hepsini şeffaf bir dosyayla ve diğer eşyalarla birlikte çantaya koydum. Her birinin üzerine kalın siyah keçeli kalemle cep telefonumu yazmıştım. Hiç düşünmeden mutfak dolabına uzanıp kırmızı ilkyardım çantasını kaptığım gibi çantama attım.

Gece yine aynıydı. Gözümü kırpmadan, zihnimde dönüp duran en kötü ihtimallerin içine sürüklenmişim. Belki Evie kaçırılmıştı, bir çetenin eline düşmüştü. Belki uyuşturucuya bulaşmıştı ya da karanlık işlere karışmıştı. Kim bilir, belki de Londra'nın keskin ayazında sokaklarda sürünüyordu; başını sokacak bir yeri yoktu. Belki de trene, uçağa atlayıp nereye gittiğini bilmeden uzaklaşmıştı; şimdi yüzlerce, binlerce kilometre ötede, yapayalnız, kimseye güvenemedi, kötü niyetli insanların insafına kalmış hâldeydi.

Kalan kahveyi termosun içine boşaltıp sırt çantama yerleştirdim. Lucas, nihayet merdivenlerin ucunda belirdi. Üstü başı giyinikti ama okul forması giymemişti. Kot pantolonu vardı üzerinde, en sevdiği Warhammer kazağı, tepesi ponponlu bere, eldivenleri... Parkasını da giymişti çoktan.

“Bugün okulda serbest kıyafet mi var?” diye sordum, iki dilim ekmeği daha tost makinesine koyarken. “Hadi, acele et biraz. Yoksa otobüsü kaçıracaksın.”

“Gitmiyorum,” dedi kararlı bir sesle.

“Ne demek gitmiyorum?”

“Seninle geliyorum.”

“Okula ben mi bırakayım yani?”

“Hayır,” dedi, ellerini montunun ceplerine sokarken. “Ben de Londra’ya geliyorum. Evie’yi birlikte bulacağız.”

Ahududu reçelini ve margarini tezgâha bıraktım, oğlumun gözlerinin içine baktım. Henüz ergenliğe özgü o hızlı büyüme dönemine girmemişti, hâlâ benden kısa boyluydu ama öyle dik durmuştu ki omuzları yukarıda, çenesi dimdik... On iki yaşın-

da bir çocuk değil de ablasını bulmak için her şeyi göze almaya hazır genç bir adam gibiydi.

“Ne kadar da düşüncelisin,” dedim. “Ama senin okula gitmen gerekiyor Lucas. Ben tek başıma idare ederim. Joseph’in annesiyle konuştum, satranç kulübünden sonra istersen ona geçebilirsin, olur da geç kalırsam diye.” Ama oğlum çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı bile.

“Zaten kafamı toparlayamam ki,” dedi. Montunun cebinden telefonunu çıkardı. “Hem okulda çoktan konuşmaya başlamışlar bile. Baksana, epey paylaşım yapanlar var.”

“Ne paylaşımı?”

“Evie hakkında.” Kaşlarını çattı. “Mesajlar geliyor sürekli. Nerede olduğunu soruyorlar. Kaçırıldı mı yoksa aslında hiç kaybolmadı da bu sadece bir yılbaşı numarası mı diye.”

“Numara mı?”

“Öyle demiş biri. On ikinci sınıftan biri.” Telaşla ekranı kaydırды, gece boyunca gelen mesajları gösterdi bana.

“Jacob Jackson diye biri TikTok’a video koymuş. Evie’nin aslında yıllar önce Amerika’da bir kızın yaptığı şeyi tekrar ettiğini, ortadan kaybolmuş gibi yaparak bir sürü beğeni ve takipçi toplamaya çalıştığını, herkesin ona acıyacağını ve geri döndüğünde de kahraman gibi karşılanacağını söylüyor.”

“Bu Jacob Jackson denen çocuk tam bir geri zekâlıymış.”

“Biliyorum,” dedi Lucas, karamsar bir ifadeyle. “Ama okulun en popüler çocuğu. TikTok’ta yirmi bin takipçisi var. Sürekli haberleri, müzik videolarını, gençlik suçlarını falan tiye alan videolar paylaşıyor.”

Telefonunun ekranına birkaç kez daha dokundu, sonra tekrar bana doğru uzattı. Ekranda, beyaz Armani kapüşonlu bir çocuk kameraya bakarak konuşuyordu. Aşırı sakın bir tonla, Evie Wingfield olayı için “Yılbaşı Gizemi” adını verdiği bu konunun perde arkasını bildiğini iddia ediyordu. Garip şekilde

gayet düzgün konuşuyordu ne kâğıda bakıyordu ne duraklıyordu. O özgüveni, muhtemelen doğuştan eline yapışmış telefonla büyümüş olmasındandı.

Haberin nasıl yayıldığını sormama gerek yoktu; büyük ihtimalle Amber’la Millie’yle başlamış, okul çevresinde hızla yayılmıştı.

“Bu çocuk Evie’yi tanıyor muymuş peki?” Lucas omuz silkti:

“Sanmam. İki sınıf altındalar. Okulda yolları kesişmemiştir bile.”

Ama tanıyıp tanımaması artık bir şeyi değiştirmiyordu. O video çoktan internete düşmüştü. Elinde tek bir kanıt olmadan, yüzünde çiller olan bu çocuk, bu ergen, onu dinlemeye hazır herkese Evie’nin belki de gerçekten kaybolmadığını ima ediyordu. Ve dolaylı olarak da belki de kimsenin onu aramasına gerek olmadığını.

Videonun sonunda yaptığı “gösterişli kapanış” ise, Lucas’la benim de bu işin bir parçası olabileceğimizi -yani her şeyin önceden planlanmış bir aldatmaca olduğunu- üstü kapalı ama pek de gizlemeye çalışmadan ima etmesiydi. Sırf bu kurguya inandırıcılık katmak için Evie’yi sorup soruşturuyormuşuz gibi davrandığımızı söylüyordu. O nihayet videoyu kapatırken, izleyicilerine “bu gizemli olayla ilgili çok yakında daha özel haberlerle döneceğim,” diye söz verirken, bense başımı çaresizlikle iki yana sallıyordum.

Video daha şimdiden bine yakın izlenmişti. Farklı bir gün, farklı bir zamanda, Jacob Jackson’ın karşısına çıkıp iki çift laf etmeyi isterdim. Ama bugün değil.

Lucas, telefonunu montunun cebine geri koydu. “Ne olur beni okula gitmeye zorlama,” dedi. “Bütün gün insanlar arkamdan fısıldaşacak, ablamla dalga geçecekler. Dayanamam.”

“Seni anlıyorum Lucas ama okul da önemli. Derslerin önemli.”

“Zaten artık ders de işlenmiyor ki. Hep Noel quiz’leri, eğlen-
ce falan. Lütfen anne.”

Hiç ona benzemezdi bu hâli. Ablasının aksine, oğlum daima kurallara uyan bir çocuktü. Hiçbir zaman hastaymış gibi yapmaz, numaradan okulu ekmezdi. En son ne zaman devamsızlık yaptığını bile hatırlamıyordum.

“Çok sıkıcı olacak ama,” dedim. “Sürekli araba kullanacağım, insanlarla konuşacağım.”

“Hiç sorun değil,” dedi. “Engel olmam. Haritadan yön bulurum, sana yardımcı olurum. Gerçekten yardımcı olmak istiyorum.”

Babasından aldığı o ela kahverengi gözlere baktım. İçinde gerçek bir endişe vardı. Üzerine sinmiş bir yorgunluk da.

“Peki,” dedim. “Hadi yukarı çık da diğer sırt çantayı al. Ben de bu arada okulu ararım, sen tostunu yerken birkaç şey hazırlarım.”

On dakika sonra, Lucas yanımda oturmuş, eski Volkswagen Golf’le Wokingham Yolu’nda ilerliyorduk. Telefonundan üniversitenin posta kodunu Google Maps’e girmişti. Daha yeni yeni alışıyordum onun önde oturmasına; yıllarca bu koltuk Evie’nindi, ilk doğan olmanın doğal hakkı gibi sahiplenmişti onu. Şimdi ise Lucas bana yol tarif ediyor, M25’teki trafik sıkışıklıklarına karşı uyarılarda bulunuyordu. Bu da başlı başına yeni bir deneyimdi.

Çoğunlukla Evie’yi konuştuk. Londra’da gitmeyi sevdiği yerleri, birlikte ziyaret ettiğimiz mekânları... Belki tekrar o taraflara gitmişti kızım. Ama her geçen saatle birlikte onun izinin biraz daha silindiğini hissediyordum içimde. Zaten çok gerisindeydik; en son görüldüğü an bile haftalar öncesine dayanıyordu.

“Anne?” dedi Lucas, kavşağa girerken. “Ya Evie’yi bulursak da...”

“Ya’ demek yok,” dedim yumuşak bir sesle. “Evie’yi mutlaka bulacağız. Beraber.” Bunu bir süre düşündü.

“Peki ya bulursak da eve dönmek istemezse? O zaman ne olacak?”

“Hiç değilse güvende olduğunu biliriz,” dedim. “Nerede olduğunu öğrenmiş oluruz. Ona, onu sevdiğimizi söyleriz. Eve dönmek istediği an, onu bekliyor olacağımızı. Belki de hâlâ birlikte bir yılbaşı kutlayabiliriz.”

“Haa, doğru,” dedi kısık bir sesle.

Sonra sustu... Ben de biraz daha gaza bastım. Yıllar içinde önünden belki binlerce kez geçmiş olduğum o mavi beyaz tabelayı fark ettim tekrar: *Londra, 35km*

Doğu yönüne ilerlerken, sabah olmasına rağmen gökyüzü neredeyse gece kadar karanlıktı. Kış bulutları göğü boydan boya sarmış, güneşi yutmuştu; başkentin üzerine şimşekler eşliğinde bir fırtına inmeye hazırlanıyordu sanki. Londra’nın, çevresindeki bölgeleri kendine çeken tuhaf bir gücü olduğunu düşünmüştümdür hep ve şimdi o çekimi iliklerime kadar hissediyordum. Sanki görünmeyen bir güç bizi adım adım yakma alıyor, ışıksız bir gezegenin yörüngesine doğru sürüklüyordu. M4’e bağlanan yola girerken aniden yağmur bastırdı. Damlalar öyle sert ve hızlı çarpıyordu ki cama, sanki gökten su değil şarapnel parçaları yağıyordu. Volkswagen’imin yorgun silecekleri bu saldırıya direniyor, suyu güçlkle savuşturuyordu.

Farları yaktım. Otoyola doğru hızlandım.

II. BÖLÜM

15

Craig’le ikinci kez karşılaştığımda, yalnız değildi. Odasına vardığımızda, köşedeki küçük masada şık giyimli sarışın bir kadın oturuyordu ve biz içeri girerken ayağa kalktı. Craig, Lucas için bir sandalye göstererek tanışma faslını başlattı.

“Bu benim çalışma arkadaşım Bryony McKenzie,” diye tanıştırdı. “Size yardımcı olmak için burada,” dedi.

Bryony otuzlarının ortalarında; üzerinde beyaz bir bluzun üzerine giydiği koyu renkli, ekoseli bir ceket vardı. Saçları röfleliydi ve kesimi düzgün bir küt modeldi. Elini uzattı; tırnakları kusursuz bir şekilde manikürlüydü. Kendini tanıttı:

“Geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedi.

“Evie’yi tanıyor muydunuz? Ona ders verdiniz mi?” diye sordum.

“Ben akademisyen değilim,” dedi. “Üniversitenin halkla ilişkiler ve savunuculuk ekibini yönetiyorum. Genellikle kampüste olup da daha geniş bir ilgi uyandırabilecek olayların kamuya dönük yönüyle biz ilgileniriz.”

“Yani medyaya siz bakıyorsunuz.”

“Evet, diğer bazı konularla birlikte,” dedi.

“Sizce medya Evie’yle ilgilenir mi?”

“Bunu da elbette inceleyebiliriz, belki biraz daha ileri bir aşamada.” Masanın karşı tarafındaki iki sandalyeyi işaret etti. “Lütfen oturun. Biz, her ihtimale karşı hazırlıklı olmayı tercih ederiz. Karar vermeden önce durumun her yönüyle bilgi sahibi olmak her zaman en doğrusudur.”

“Elbette,” dedim. Craig’e, sonra tekrar kadına baktım. “Bir basın açıklaması, belki bir çağrı metni hazırlayabilir misiniz?”

“Şu aşamada bunun uygun olacağını düşünmüyorum,” dedi. “Ama elimizde daha fazla bilgi olduğunda, bu da değerlendirilebilecek bir ihtimal.”

“Asıl mesele de bu ya zaten,” dedim. “Evie’yi bulabilmemiz için daha fazla bilgiye ihtiyacımız var.” Bryony, kibar bir tebessümle karşılık verdi:

“Elimizden gelen her şeyi yapmaya çalışacağız, Bayan Wingfield.”

Tam bir şey söyleyecektim ki dank etti: Bu kadın buraya kızımın kayboluşunu duyurmak için değil, olayın basına yansımalarını engellemek için gelmişti. Craig yerinde hafifçe kıpırdandı, klavyesine dalgın dalgın vurmaya başladı. Acaba Bryony’yi bu görüşmeye dâhil etmek kendi fikri miydi yoksa başkalarının yönlendirmesi mi? Gerçekten faydası dokunacak mıydı yoksa bu da herkesin yalnızca kendini güvenceye almaya çalıştığı durumlardan biri mi olacaktı? Her ne olursa olsun, en azından şimdilik ikisini de karşıma almamalıydım. Yine de... Craig’in bu hamlesi bana küçük bir ihanet gibi gelmişti.

Ona tekrar baktım ama gözlerini kaçırmaya devam etti.

“Her neyse,” dedi, bu kez faresine tıklayarak. “Asıl mesele şu: Sana elimizden gelen her konuda yardımcı olmak istiyoruz, Lauren. Telefonda da söylemiştim, dün biraz vaktim oldu ve işe yarayabilecek birkaç bilgi topladım.”

“Eksik olma,” dedim. “Ne buldun?”

“Şimdi...” dedi hafifçe öne eğilerek, “bir öğrenci yurttan ani şekilde ayrıldığında, odası hemen bir sonraki kişi için hazırlanır. Eşyalarını kargoyla geri göndermiyoruz, bu çok maliyetli olur. Ama atılmıyor da en az doksan gün boyunca depoya kaldırılıyor. Ben de düşündüm ki belki hâlâ orada, senin işine yarayacak bir şeyler kalmıştır. Gidip kontrol ettim.” Başını

kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Beklediğim gibi, Evie odasını boşaltırken her şeyini almamış.”

“Görebilir miyim?” diye sordum. Craig başıyla onayladı:

“Evie’nin geride bıraktığı her şeyi toplantı odamıza indirdim, istersen göz atabilir, alabilirsin,” dedi. “Ama önce sana başka bir şey göstermek istiyorum. Bu sabah buldum.”

Anlattığına göre; öğrenciler, kimlik kartlarını bir kapıyı açmak için kullandığında, bu işlem veri tabanına kaydediliyordu. Aynı şekilde, kütüphaneden kitap ödünç alırken ya da yemekhanede yemek satın alırken de kayıt tutuluyordu. Craig, kızımın kart kayıtlarını -onu en son kullandığı tarihleri- bulmuş, ardından o zaman dilimindeki güvenlik kamerası kayıtlarını incelemeye başlamıştı.

“Ana kameraların çoğundaki görüntüler otuz gün boyunca saklanıyor, sonra üstüne yenileri kaydediliyor,” dedi, klavyesinde bir şeyler yazarken. “Ama bazı koridorlarda ve fakültelerdeki birkaç kamera, dönemin sonuna kadar silinmiyor.”

Bilgisayar ekranını bana doğru çevirdi, masanın üstünde yana kaydırarak. Ekran altıya bölünmüştü; her biri kuşbakışı açıdan kampüsteki koridorları, kapıları, geçitleri ve yolları gösteren karelerdi.

“Tamam,” dedi, sol üst köşedeki görüntüyü işaret ederek. “Şuna bir bak. Burası New Orchard Yurdu’nun ana girişi. Evie’ye bu binada bir oda verilmişti.”

Ekranında bir lobi alanı görünüyordu; bir yanına posta kutuları sıralanmıştı. Derken, bir silüet belirdi ve görüntü siyah beyaz, parazitli ve ters açıdan olsa da kızımı hemen tanımıştım: yürüyüşünden, başının şeklinden, kollarını hafifçe savuruşundan. Onu, her yönüyle iyi tanıyordum ben... İlk göz ağrımı, bu güzel ve akıllı kızı. Ama ne olduysa olmuş, zamanla bana yabancılaşan bir genç kadına dönüşmüştü.

Göğsüm aniden sıkışmıştı; görünmeyen bir el kalbimi avu-

cuna alıp sıkılmış gibi acı hissediyordum. Hemen yanımdaki Lucas, neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle fısıldadı: “Evie bu.”

Videoda Evie kot pantolon giymişti; açık renk bir kapüşonlunun üzerine koyu renk, kapitone bir mont geçirmişti. Sırtında, daha önce hiç görmediğim bir sırt çantası vardı. Biz izlerken, kapıyı itip dışarı çıkıyor, birkaç saniyeliğine başka bir kamerada belirliyordu. Sonra duruyor, arkasını dönüyor ve yeniden içeri giriyordu. Kartını okuyucuya dokunduruyor, ardından kapıyı iterek resepsiyon alanına geçiyordu.

“İşte,” dedi Craig, ekrana işaret ederek. “Kimlik kartı sistemde en son o an kayda geçmiş... İçeri dönerken kapıyı açtığında.”

“Bu kaydı hafta sonu mu buldun?” diye sordum. Omuz silkti:

“Cumartesi de pazar da vardiyadaydım. Kampüs boştu, yapacak pek bir şey yoktu zaten.”

İlk ekranda Evie hızlı adımlarla posta kutusuna yöneliyor, birkaç zarf alıp ceketinin cebine yerleştiriyordu. Ardından, bu kısa kamera kaydında ikinci kez ana kapıdan çıkıyor ama bu sefer ne duraksıyor ne de arkasına bakıyordu. Sağ tarafa dönüp patika boyunca hızlıca yürüyor, kadrajdan çıkarak gözden kayboluyordu.

Videoyu izlerken içimi, aniden bastıran dipsiz bir çaresizlik duygusu kaplamıştı; belki de bu parazitli görüntüler kızımı son kez gördüğüm anlar olabilir diye korkunç bir his geçti içimden. Belki de bunlar güvenlik kamerasının merceğinden çıkıp yeryüzünden silinmeden önce Evie’nin son görüntüleri idi. Bu düşünceyi başımdan savuşturmaya çalıştım.

Craig, ekrandaki üçüncü kutuyu işaret etti; geniş açılı bir kamera görüntüsüydü bu, başka bir noktadan alınmıştı ve iki bina arasındaki açık alanda Evie’nin soldan sağa doğru yürüdüğü görülüyordu. Sırtındaki dolu sırt çantasına rağmen hızlı ve kendinden emin adımlarla ilerliyordu; nereye gittiğini biliyor

gibiydi ve gecikmek istemiyor gibi bir hâli vardı. Etrafta başka öğrenciler de vardı -bir yerlere yetişenler, elektronik sigara içenler, küçük gruplar hâlinde sohbet edenler... Ama hiçbirinin dikkati özellikle Evie'ye yönelik değildi.

Biri hariç.

16

Evie, güvenlik kamerası görüntüsünde yürürken telefonuna bakıyordu. O sırada ekranın sol üst köşesinden başka biri daha kadrja girdi. Evie'nin arkasındaydı ama ona doğru yönelmişti ve adımlarını hızlandırarak yetişmeye çalışıyordu. Gri bir eşofman altı ve üzerinde bir çeşit logo olan açık renkli bir kazak giymişti. Ekranı biraz daha yakından baktım. Görüntü, siyah beyaz olduğu için net seçilmiyordu ama saçlarının sarı olduğu ve kafasının tepe kısmında kısa bir topuzla bağlandığı açıktı. Evie, onun yaklaştığının farkında değildi ve bir kez daha ekranın dışına çıkarak gözden kayboldu.

“Şimdi nereye gitti?” diye sordum Craig'e. “Başka bir kamera var mı? Farklı bir açıdan?”

Güvenlik şefi, sıradaki kamera görüntüsünü işaret etti. Evie, yeniden görünmüştü; hâlâ soldan sağa doğru yürüyordu. Tepesi topuzlu adam da peşinden aceleyle, garip bir yarı koşar adımla ilerliyordu. Kısa boyluydu ve oldukça tıknazdı; koşmaya alışkın biri gibi durmuyordu ama yine de kızıma yetişiyordu. Evie'ye doğru bir şeyler sesleniyor gibiydi. Evie ise hiç tepki vermiyordu.”

“Kim bu, onu takip eden?” Craig elini kaldırıp:

“Bekle biraz,” dedi.

Görüntüdeki adam, son birkaç adımı koşarcasına atarak Evie'ye yetişti ve kızımın koluna dokundu. Evie birden ona döndü, böylece sırtını kameraya vermiş oldu. Ama topuzlu adamın

yüzü artık net biçimde görünüyordu: gür ama kısa sakallıydı, iri yapısına hiç yakışmayan küçük, yuvarlak gözlükler takıyordu. Evie'ye heyecanlı bir yüz ifadesiyle bir şeyler anlatıyor, durmadan el kol hareketleri yapıyor, başını sağa sola sallıyordu.

Bir yandan, kampüste Evie'yi tanıyan -en azından öyle görünen- birinin olmasına seviniyordum. Ama diğer yandan, bu adamın kızımın kişisel alanına bu kadar girmesi, izlemeyi bile rahatsız edici hâle getiriyordu. Evie'nin ona karşılık verip vermediğini anlayamıyordum ama bedenindeki gerginlik apaçık ortadaydı: ondan hafifçe uzaklaştı, sonra bir adım daha çekildi, ardından saatine göz attı. Yaklaşık yirmi saniye kadar konuştular. Sonra Evie, başını yana sallayıp uzaklaştı.

"Ses kaydı yok, değil mi?" diye sordum. Craig başını olumsuzca salladı. Görüntüyü geri sardı, birlikte bir kez daha izledik.

"Yüzlerini yakınlaştıracak misin?" dedim. "Ne konuştuklarına dair bir fikir verir belki."

"Denemiştım zaten," dedi Craig. "Ama çözünürlük yeterli değil. Kusura bakma."

Evie ekrandaki görüntüden uzaklaşırken, Craig fareye tıklayıp görüntüyü durdurdu. Görüntü, Evie'nin ardından bakan tıknaz genç adamın donmuş karesiyle kalmıştı. Vücut dili saldırgandı, sinirliydi; ellerini yanlarında yumruk yapmıştı. Bu açıdan, kazağının üzerindeki logo ilk kez net biçimde görünüyordu: siyah beyaz bir kalkan figürü, üst kısmında bazı harfler vardı ama altındaki şey bulanıktı, pek seçilmiyordu. Oğlum, dudaklarının arasından belli belirsiz bir şey mırıldandı.

"Ne dedin, Lucas?" Evie'yi izlerken yaşadığım duygusal yoğunluk arasında, yanımda oturan kardeşinin varlığını neredeyse unutmıştım.

"LA Kings bu," dedi. "Kazağındaki takım logosu."

"Sen seçebiliyor musun?" Omuz silkti. "Xbox'ta NHL oynarken logonun şeklini ezberlemiştim. Bu videonun tarihi

doğru mu bu arada? Çünkü sen, Evie'nin, 6 Kasım'da ayrılmış olduğunu söylemiştin."

Ekranın sağ üst köşesine baktım ve ne demek istediğini anladım. Zaman damgası, görüntünün saat 14.14'te kaydedildiğini gösteriyordu; yanında da altı haneli bir tarih vardı.

"Bu doğru mu?" diye sordum Craig'e. "23 Ekim mi gerçekten?"

"Evet," dedi. "Güvenlik sistemi merkeze bağlıdır ve veri tabanı ile senkronize çalışır."

Craig, üniversitenin öğrencilerle ilgili takip ve müdahale konusunda belirlediği asgari ölçütü açıkladı: Eğer bir öğrenci, geçerli ve belgelenmiş bir nedeni olmadan iki hafta boyunca hiçbir şekilde etkileşimde bulunmamışsa, yani personelle en ufak bir temas kurmamışsa, bu durum üniversitenin harekete geçmesini ve öğrencinin iyi olup olmadığının kontrol edilmesini gerektiriyordu. Ancak Craig, Evie'nin bu kuralı kolaylıkla aşabileceğini de itiraf etti. Çünkü Evie, haftada bir kez bile olsa öğrenci öğrenim ağı olan StudyHub'a giriş yaparak sistemde etkin görünmeyi başarabiliyordu ve bunu da internet bağlantısı olan herhangi bir yerden rahatlıkla gerçekleştirebiliyordu.

Craig, "Öğrenciler sisteme her giriş yaptıklarında, iki haftalık kontrol süresi yeniden sıfırlanır," diye açıkladı. "Yani Evie'nin üniversiteden resmî olarak kaydını sildirdiği tarih, onun gerçekten kampüste en son bulunduğu tarih olmak zorunda değildi. Aslında Evie, 6 Kasım tarihinden çok daha önce okuldan ayrılmış olabilir."

"Eğer Evie sistemin nasıl işlediğini biliyorsa," dedim, "kızım haftalarca bu düzeni kendi lehine kullanmış olabilir mi? Bana söylemek istediğin şey bu mu?" Craig bana baktı:

"Bu son derece mümkün."

"Yani, resmî olarak kaydını sildirdiğinde aslında çoktan iki

haftadan uzun süredir ortada yok muydu?” diye sordum. Craig ciddi bir ifadeyle başını salladı:

“Görünene göre öyle... Kimlik kartı sistemde en son 23 Ekim’de kaydedilmiş.”

Craig, faresini yeniden tıklattı ve ekranının sağ alt köşesindeki görüntüyü başlattı. Görüntüde Evie, kaldırıma yanaşmış koyu renkli bir taksiye doğru yürüyordu. Araca yaklaştığında şoför bagajı açtı, Evie sırt çantasını kaldırıp bagaja yerleştirdi ve ardından arka koltuğa bindi. Araç ağır ağır hareket ederek kadrajdan çıkıp gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra, aynı topuz saçlı genç, kaldırımda belirdi ve uzaklaşan arabanın arkasından bakakaldı. Aracın plakasının üzerinde en fazla BMW logosunu seçebildim.

“Hepsi bu kadar,” dedi Craig. “Evie’ye ait o gün elimizde olan tüm görüntü bundan ibaret. O tarihten sonra kampüste kimlik kartı hiç kullanılmamış.”

Craig, kaydı geri sardı ve birlikte tekrar izledik. Kaşlarımı çattım. Evie, şoförle hiç konuşmamıştı; arabanın müsait olup olmadığını sormak için yolcu tarafındaki camdan da eğilmemişti. Şoför ise Evie daha yaklaşıırken, henüz tek kelime edilmeden bagajı açmıştı. Sanki birbirlerini tanıyorlarmış ya da bunu daha önce de yapmış gibiydiler.

BMW’nin yolcu kapısında göze çarpmayan bir yerde Excalibur yazıyordu. Telefonumdaki “Notlar” uygulamasına hemen bu ismi kaydettim.

Farley, “Bu şirket kuzey Londra merkezlidir,” dedi. “Google’da baktığım kadarıyla Finsbury Park’ta bulunuyor. Burada, öğrencileri kampüsten alıp bırakmak için sürekli giriş çıkış yapan yerel taksi firmalarımız vardır. Ama Excalibur onlardan biri değil, daha önce adını hiç duymamıştım.”

Lucas telefonunu kaldırdı, ekrandaki topuz saçlı gencin fotoğrafını çekti. Bunu fark eden Bryony aniden yerinden doğ-

rulup sert bir sesle çıkıştı: “Genç adam, öyle izinsiz fotoğraf çekemezsin.”

Lucas’ın yüzü birden asıldı. “Çok özür dilerim, bilmiyordum... Tamam, hemen siliyorum.” Ekranına dokundu. “Tamam, silindi bile.” Ben de Craig’e döndüm:

“Kim bu çocuk? Şu tepeden topuzlu olan.”

“Sanırım yabancı öğrencilerden biri ve...” Bryony tekrar araya girdi:

“Öğrencilerle ilgili üçüncü kişilere bilgi vermemiz yasal değil Craig! Seninle bunu daha önce de konuşmuştuk.” Craig’in yüzü kızardı:

“Evet... teknik olarak doğru.”

Gözlerimi ikisi arasında gezdirdim. “Ama en azından adını verebilirsiniz, değil mi? Evie’nin kampüste konuştuğu son kişi gibi görünüyor. Belki de arkadaşıydı.” Bryony kollarını kucağında sıkıca kenetledi:

“Öğrencilerin isimlerini uluorta paylaşmak hem yasalara hem de kişisel mahremiyete aykırıdır. Kusura bakmayın.”

Sabırım tükenmek üzereydi. “Ama bu olağan bir durum değil!” diye çıkıştım. “Evie o gün nereye gittiğini, kimle buluştuğunu, nasıl gideceğini bu çocuğa söylemiş olabilir. En ufak bir bilgi bile işimize yarabilir? Bunu görmüyor musunuz?” Bryony, yapmacık bir şekilde gülümseyerek:

“Kuralları biz koymuyoruz,” dedi. “Sadece uymak zorundayız, ne yazık ki.” Dişlerimi sıkarak karşılık verdim:

“Peki o zaman bu lanet görüntüleri bana neden gösteriyorsunuz? Bu adam Evie’nin kayboluşuyla bir şekilde bağlantılı olabilir!”

“Bu ihtimal son derece düşük,” dedi Bryony soğukkanlılıkla.

“Nedenmiş o?”

“Bayan Wingfield, şunu bilin ki size elimizden gelen yardımı yapmak istiyoruz,” dedi. “Ama bunu ancak yasal sınırlar

elverdiği ölçüde yapabiliyoruz. Kaldı ki bu kişiyle ilgili konuşacak olursak, ortada kesinleşmiş bir kimlik de teşhis edilmiş değil. Kampüste her an yirmi binin üzerinde öğrenci bulunuyor ve elimizdeki görüntü bu kadar kötü kalitedeyken, birini net şekilde teşhis etmek neredeyse imkânsız.”

İlk kez, kadının arkasındaki duvarda asılı olan bir afiş dikkatimi çekti. Üniversitenin tanıtım afişiydi bu; üzerinde “QAU Ailesine Katıl” sloganı yer alıyordu. Güneşli bir günde, üniversitenin ana avlusunda yürüyen bir grup genç vardı afişte. Hepsi beyaz dişleriyle gülümsüyordu, hepsi güzeldi; cinsiyet, etnik köken ve beden ölçüleri bakımından kusursuz bir çeşitliliği temsil ediyorlardı. Hayatlarının en keyifli anını yaşıyor gibiydiler. Bryony’nin ceketinin yakasında da aynı slogana yer veren küçük bir arma, rozet şeklinde takılıydı.

“Yani diyelim ki bu çocuğun adını biliyorsunuz,” dedim. “Yine de bana söylemeyecek misiniz? Peki ya polis sorarsa? Onlara söylersiniz herhâlde, değil mi?”

İçimdeki öfke giderek yükselmiş, fokurdayan bir çaydanlık gibi kabarmıştı. Bryony ellerini havaya kaldırdı:

“Bakın Bayan Wingfield, inanın bana, biz de sizinle aynı şeyi istiyoruz,” dedi. “Resmî olarak kayıtlara geçmesini isteriz ki üniversite, elinden gelen tüm yardımı sağlamış ve sizinle iş birliği içinde olmuştur. Biz de en az sizin kadar Evie’nin sağ salim bulunmasını istiyoruz ama...”

“Ondan şüpheliyim,” dedim, soğuk bir sesle. Bryony hiç duraksamadan konuşmaya devam etti:

“Biz yine de hemen bir yargıya varmamalıyız. Burada etkili olabilecek pek çok unsur var ve gözümüzün önündeki apaçık bir şeyi atlamamak için açık fikirli olmamız gerekiyor. Gerçek şu ki, hukuk bölümümüzde ülke çapındaki en düşük terk oranlarından birine sahibiz. Ayrıca Londra’daki üniversiteler arasında öğrenci memnuniyeti en yüksek kurumlardan biriyiz. Belki

de Evie'nin kampüsten ayrılışı, burada verilen akademik eğitimle ya da öğrenci yaşamıyla tamamen ilgisiz olabilir.” Kadını o pahalı ceketinin yakalarından tutup sarsmamak için kendimi zor tutuyordum.-

“Benim bildiğim tek şey şu,” dedim, “kızım bundan neredeyse iki ay önce bu kapıdan çıkıp gitti ve kimsenin umurunda bile olmadı. Ne bir tepki veren çıktı ne de fark eden. Beni haberdar etmeyi düşünen bile olmadı. Tüm bunları ancak onu eve götürmek için kampüse geldiğim gün öğrendim.” Ayağa kalktım, çantamın askısını omzuma taktım. “Bunu da alıp o şahane afişlerinizden birine yazsanıza.”

17

Craig, Lucas'ı ve beni toplantı odasına götürdü. Masanın üzerine üç iri kara çöp torbası, tuvalet eşyalarıyla dolu şeffaf bir poşet ve bizden olduğunu hemen tanıdığım, hırpalanmış yeşil bir bavul bırakılmıştı. Bunların, Evie'nin odasından çıkan eşyalar olduğunu açıkladı:

“Depoda saklanıyordu,” dedi. “Bu haftanın sonunda atılacaktı.”

“Onu koruduğun için teşekkür ederim,” dedim. “Hepsini alabilir miyiz?”

“Evet,” dedi. “Ama önce burada görmek isteyeceğini düşündüm. İşin bitince bana haber ver, arabana taşırken yardım ederim. İstedığın kadar vaktin var.” Kapının eşiğinde kısa bir süre duraksadı ve sesini alçaltarak: “Şey... Şu video görüntüleri meselesi için üzgünüm,” dedi. “Ama yine de görmek isteyeceğini düşünmüştüm.”

Sözünü bitirdikten sonra odadan çıktı; Lucas'la beni o küçücük eşya yığınıyla baş başa bıraktı. Biz de torbaları sırayla açtık, içindekileri masanın üzerine boşalttık. İlk torbadan kışlık giysiler döküldü: birkaç kazak, kot pantolonlar, bir atkı ve avuç dolusu cep kitabı. Ardından ikinci torbadan hâki renkte bir kot ceket yuvarlanıp çıktı. Elime alıp onu sıkıca tuttum.

Lucas, eski bavulu didik didik karıştırırken başını kaldırdı; bakışları, sınırda gereğinden fazla titizlenen bir gümrükçüye benziyordu. “Evie bunu severdi, değil mi?” dedi. Başımla onay-

ladım. Kızımın kot ceketinin yakasını yüzüme kaldırıp derin bir nefes aldım. Marc Jacobs'un o tanıdık kokusu hâlâ üstünde duruyordu. O an, sanki Evie yanıımızdaydı; odanın içinde dolaşıyor, dışarı çıkmaya hazırlanıyor gibiydi. Belki yeni elbisele-rini deniyordu, belki doğum gününde hediyelerini açıyor ya da kahkahalar arasında yeni aldığı spreyi bizim üzerimize neşeyle sıkıyordu. Kızım bir anlığına oradaydı ama sonra yok olmuştu. Gözlerimin kenarında yaşlar birikiyordu.

Yanımda duran Lucas, "Eğer ablam eşyalarını karıştırdığı-mı bilseydi bundan hiç hoşlanmazdı," dedi. Eski bavuldan son giysiyi de çıkarıp havaya kaldırdı, ardından tereddütle altında-ki fermuarlı cebe elini soktu. "Ama yine de... Bana fena hâlde kızs-a bile hiç umurumda olmazdı. Yeter ki burada olsun... Bi-zimle olsun."

Oğlumu kendime çektim, kısa bir sarılışla başının tepesine öpücük kondurdum. "Hiç düşündün mü Lucas," dedim gülüm-seyerek, "bir gün ablanın o huysuz hallerini bile özleyeceğini?"

Son çöp torbası ağırdı, kumaşı yer yer yırtılmıştı. İçinden, evden getirilmiş buruşmuş birkaç fotoğraf çıktı; Reading'de-ki gecelerde çekilmiş, Amber ve Millie'nin kahkahalarla poz verdiği karelerdi bunlar. Bir zamanlar komodininin üzerinde duran, şimdi ise terk edilmiş, geride bırakılmış anılar. Torbada ayrıca birkaç boş defter ve hukuk kitapları da vardı. Demek ki kızım derslerini başka bir yerde sürdürmüyordu.

Lucas defterlerden birini aldı, başparmağıyla sayfaları hızla çevirdi. Boş yapraklar hızla akıp geçti gözlerinin önünden.

"Peki ya burada olmayanlar?" dedi, sesinde merakla karışık bir kaygı vardı. "Yanında götürdükleri... Belki de asıl çözme-miz gereken, bıraktıkları değil, yanında götürdükleri."

Masanın üzerinde dağınık duran eşyalara baktım:

"Bilgisayarı yok," dedim. "Telefonu da pasaportu da ehliyeti de ortada değil. En güzel kıyafetleri, dışarı çıkarken giydiği şey-

ler ve makyaj malzemelerinin çoğu da eksik.”

“Yani en iyi giysilerini, en yeni eşyalarını alıp gitmiş, öyle mi?” Başımınla onayladım:

“Ne sığıdıysa o sırt çantasına, sanırım onları götürdü.”

Yaklaşık on dakika daha cepleri yoklayıp eşyaların arasını da didindikten sonra, bulduğumuz her şeyi gelişi güzel yeniden çantalara tıktırdık. Ana ofisin kapısı aralıktı; elimle hafifçe ittim, kapı gıcırtyla açıldı. Craig ve Bryony, ikisi de hâlâ içerideydi. Craig, masanın arkasına yerleşmiş; Bryony ise yan taraftaki küçük masada oturuyordu. Alçak seslerle konuşuyorlardı, sanki kimse duymasın istercesine. Beni gördükleri anda sohbetleri aniden kesildi.

“İşimiz bitti,” dedim. “Yani Evie’nin eşyalarıyla.” Craig yerinden kalktı:

“İşe yarar bir şey bulabildin mi bari?”

“Öne çıkan bir şey yoktu ama bakmaya değerdi. Eve dönünce hepsini bir kez daha gözden geçiririz.”

“İzin ver, taşımanıza ben de yardım edeyim.”

Craig arkamdan toplantı odasına geldi, en ağır torbayı hiç zorlanmadan kavradı. Lucas’la ben de diğerlerini yüklenip çıktık. Dışarı çıktığımızda Bryony resepsiyonun başında bekliyordu. Elinde tuttuğu kartviziti bana uzattı:

“Bizim tarafımızdan yapılabilecek başka bir şey olursa mutlaka haber verin,” dedi serinkanlı bir ifadeyle. “Ayrıca basından gelecek her türlü talebi bize yönlendirmekten çekinmeyin; biz onlarla ilgilenmekten memnuniyet duyarız.”

Aslında demek istediği belliydi: Gerekirse haberi istedikleri gibi çarpıtacaklar ya da tamamen gömeceklerdi. Başımı usulca salladım, kartı alırken kendime hatırlattım: “Ne kadar köstek olmaya çalışırsa çalışsın, onun gibilerle iyi geçinmek zorundasın.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Ve kusura bakmayın, biraz önceki çıkışım için... Kızımı bulamamak beni kahrediyor.”

“Çok iyi anlıyorum, Bayan Wingfield.”

“Eğer basından biri ilgi gösterirse, lütfen numaramı verin, doğrudan bana ulaşsınlar.”

“Tabii ki.”

Başını, belli belirsiz salladı ama bakışlarından bunun böyle olmayacağını anlamıştım. Craig dış kapıyı açtığı anda içerisi, o keskin aralık ayının soğuğuyla doldu.

“Sizi dışarıya kadar geçireyim,” dedi. “Bizim çocuklardan biri sana park cezası yazmış olmasın da...”

Kaldırım kenarında VW Golf aracımın bagajını açtım, torbaları içeri yerleştirmeye başladım. Bir an başımı çevirip güvenlik ofisine baktım; Bryony hâlâ oradaydı, telefonunu kulağına sıkıştırmış ve sarı, düz saçları pencerenin ardından seçiliyordu.

“Peki,” dedi Craig, nefesi soğuk havada buhar olup uçarken. “Şimdi ne yapacaksın? Polisi denedin mi?”

“Onlar için Evie bir öncelik değilmiş.”

Craig homurdandı, bunu zaten bekliyormuş gibi. Ardından siyah torbalardan birini daha bagaja yerleştirdi:

“Bak, içeride hiçbir şey söyleyemedim, Bryony yüzünden,” dedi Craig. Güvenlik ofisinin penceresine sırtını döndü. “Yani kusura bakma bu yüzden. Kendisi doğrudan rektör yardımcısına bağlı çalışıyor. Adam benim patronumun da patronu. Üstelik kötü reklama karşı paranoyak derecesinde hassas biridir. Birkaç yıl önce, bizim kıdemli hocalardan biriyle ilgili bir olay çıktı; büyük bir skandal patladı ve adam sonunda hapsi boyladı.”

Craig hâlâ pencereden saklanır gibi duruyordu. Cebinden katlanmış küçük bir kâğıt çıkardı. Gizlice çöp torbasının içine uzandı, kâğıdı, Evie’nin kot ceketinin cebine ilaştirdi, ardından torbanın ağzını kapattı. Kısa bir an göz göze geldik; söylemeden verdiği anlamlı mesajı anlamıştım. “Şunu da bil istedim,” dedi usulca. “Benim de on yedi yaşında bir kızım var. O yüzden seni çok iyi anlıyorum. Gelecek yıl üniversiteye başvuracak.”

Ona anladığımı göstermek için başımı hafifçe salladım. “Kızının adı neydi?” diye sordum.

“Rosie. Niyeyse sanat tarihi okumak istiyor.”

“Umarım istediği bölüme girmeyi başarır,” dedim. Bagajı kapattı:

“Ben de senin kızını bulmanı dilerim.”

Elini uzattı, tokalaştık; garip bir resmiyet taşıyan, tuhaf bir jestti.

“Teşekkür ederim, Craig.”

“Numaram sende var,” dedi. “Eğer yapabileceğim başka bir şey olduğunu düşünürsen beni ara.”

Lucas’la birlikte arabaya bindik, kontağı çevirdim. Ön camdaki buğuyu dağıtmak için kaloriferi sonuna kadar açtım. Tam harekete geçecekken Craig sürücü camına tıklattı. Camı indirdim.

“Bir şey daha var,” dedi, dizlerine dayanarak bana doğru eğilirken. “Anladığım kadarıyla, yılın bu zamanında bir King bulmak için en uygun yer kütüphanedir.” Aracımın sıcak hava üfleyen fanların sesini kısmak üzere düğmeyi çevirdim:

“Pardon, tam duymadım, ne dedin?”

“Kütüphane,” dedi Craig, nefesi soğuk havada ince bir buhar gibi yükselirken. “Eğer orada değilse, tepenin aşağısında, doğu kapısına doğru spor salonunu deneyebilirsin. Ama genellikle kütüphanededir. Noel için eve gitmiyor; yolu fazlasıyla uzun.” Hâlâ sözlerinin nereye vardığını tam anlamıyordum.

“Bir King,” dedi yeniden, vurgulayarak. “Buz hokeyi oynayanlardan.” O an dank etti: LA Kings.

“Yani kim olduğunu biliyorsun onun?” diye sordum.

“Daha önce bir iki kez yolumuz kesişti diyelim,” dedi Craig sesi alçaltarak. “Ama kızınla ilgili değildi, bambaşka bir durum yüzündendi.”

“Peki, Evie hakkında onunla konuştun mu?”

“Henüz değil. Hem şimdilik benden müdahale gerektirecek bir şey yaptığını da görmedim. Ama senin onunla konuşmak istemeni anlıyorum.” Craig doğruldu, yavaşça arabadan uzaklaştı.

“Tabii ki bu konuşma hiç yaşanmadı. Ama sana bol şans.”

EVIE

Yedi Ay Önce

Onunla her şeyi konuşabiliyordu.

Sanki yıllardır tanıdığı biriydi; öyle tanıdık, öyle yakın... Ama aynı zamanda yeni, taze, heyecan dolu bir başlangıç gibiydi; sanki ilk kez büyüleyici bir kokteylin tadına bakıyor ve bunun artık en sevdiği içki olacağını biliyordu.

Gerçekten de önünde duran bardakta tam da böyle bir kokteyl vardı: Scott'ın önerdiği yaban mersinli mojito. "Bayılacaksınız," demişti, haklı çıkmıştı da. Onunla Paddington yakınlarındaki şık bir barda erkenden buluşmuştu. Böylece trene binip yediden önce eve dönecek, kimse şüphelenmeyecekti. Annesi için Evie, hâlâ Reading Merkez Kütüphanesinde kitaplarının arasında ders çalışıyordu.

Scott, kadehini onun kadehine hafifçe dokundurdu. Birlikte yudum aldılar. "Peki, sınavlar nasıl gidiyor?" diye sordu gülümseyerek. "Yoksa bu soruyu sormam yasak mı?" Evie, elini sallayarak geçiştirdi:

"İki tane kaldı sadece, şükürler olsun. Biraz daha çalışırsam kafam gerçekten patlayacak gibi geliyor."

"Eminim çok başarılı olmuşsundur," dedi Scott. "Ve inanıyorum ki olağanüstü bir avukat olacaksın."

"Belki."

"Kesinlikle."

Evie cevap vermedi. Yalnızca mojitosundan bir yudum daha aldı, romun ve nanenin damakta bıraktığı ferah tadı duyumsadı. Hâlâ inanamıyordu; kütüphanede sıkışıp kalacağına, Londra'nın gösterişli bir barında bu inanılmaz adamla cuma öğleden sonrasını geçiriyordu. Ayağının dibinde, Scott'ın tatlı mı tatlı, çikolata rengindeki Labrador'u usulca uyuyordu. Scott'ın bakışları ciddileşti:

“Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Hayır, ondan değil.”

“Öyleyse bana söylemelisin,” dedi gülerek. “Ağzımdan yanlış şeyler çıkarmak biraz uzmanlık alanımdır da.” Evie tereddüt etti, sonra derin bir nefes aldı:

“Aslında... Ben avukat olmak istemiyorum.”

İşte, söylemişti. Daha önce kimseye -ne Tyler'a ne arkadaşlarına ne öğretmenlerine, bilhassa annesine- hiç söylemediği bir şeydi bu.

“Peki,” dedi Scott. Sesinde ne şaşkınlık vardı ne de yargılama. “O hâlde ne yapmak istiyorsun?”

“Ben aslında oyuncu olmak istiyorum.” Scott omuzlarını silkti:

“O zaman sen de oyunculuk yapmalısın.”

“Keşke bu kadar basit olsaydı.”

“Neden olmasın ki?”

“Mesele şu ki... Okul yılları boyunca öğretmenlerim hep doğru seçimler yapmaktan, iyi notlar almaktan, insana sağlam maaşlı bir iş garanti edecek bir bölüm okumaktan bahsedip durdular. Ama şimdi sona yaklaşırken fark ettim ki aslında yanlış bir şeyin peşinden koşuyorum... Artık neden bu kadar uğraştığımı bile bilmiyorum. Avukatlık hiçbir zaman içimdeki gerçek arzum olmadı; sadece akıllıca bir seçenek gibi görünüyordu. Kalbi susturup kafanın dediğini yapmak... Çünkü oyunculuk

hayalcilik sayılıyor ve çoğu drama öğrencisi bu hayaline asla ulaşamıyor, sence öyle değil mi?”

“Bazıları başarıyor,” dedi Scott. “Neden sen olmayasın ki? Bazen kalbini dinlemek gerekir, kafanı değil.”

“Keşke bunu anneme de söyleyebilsem.”

“Annen mi zorladı seni hukuka?”

“Tam olarak değil. Hiç açık açık söylemedi ama hep sezdirirdi. Üniversite yıllarımı onunki gibi heba etmemeliydim. Zaman kaybetmemeliydim. On dokuz yaşında hamile kalmam kesinlikle kabul edilemezdi. Onun için o yaşlarda hayat çok zordu. Babam öldükten sonra kendi başına hayata tutunmak zorunda kaldı, tamamen bağımsız olmak zorundaydı. Benim için de aynı şeyi istedi. Ben de onun yönlendirmesine izin verdim; yıllarca hep o gösterişli, bol kazançlı hukuk kariyerine doğru itildim. Kendime, bunun benim tercihim olduğunu söyledim ama A-Seviyesi sınavlarına hazırlanırken fark ettim ki işin içinde hep annemin etkisi de vardı.”

Bunu dile getirmek, aylarca, belki yıllarca içinde tuttuğu yükü bir anda boşaltmak gibiydi; büyük bir rahatlama hissetmişti Evie.

“Bu sınavlardan iyi not alırsam,” dedi, “üniversiteye gideceğim. Bakalım sonra ne olacak. Belki hukuk okumayı severim, kim bilir? Ama en önemlisi, herkesin beklentilerinden uzak olacağım: okuldan, öğretmenlerden, arkadaşlardan. Annemden uzak... O zaman kendi istediğimi yapacağım. Kendi seçimim, kendi yolum olacak bu.” Scott onu onaylarcasına başını salladı:

“Ne hissettiğini çok iyi biliyorum, Evie.”

18

Bu, yalnızca bir telefon numarasıydı.

Craig'in Evie'nin montunun cebine sıkıştırdığı küçük kâğıt parçasında tek bir kelime bile yazılı değildi; sadece on bir haneli bir cep numarası. Büyük ihtimalle bu bilgiyi Evie'nin öğrenci dosyasından çekip almıştı. Numara bana yabancıydı; telefon rehberime hızlıca göz attım, annem değildi, başka bir akrabamız değildi, Amber ya da Millie de değil. İnternette aratınca da hiçbir şey çıkmadı. O an numarayı hemen aramak istedim. Ama önce kütüphaneye uğramam gerektiğini düşündüm.

Kütüphane neredeyse bomboştu. Kafesi kapalıydı; girişteki tezgâhın ardında tek bir görevli vardı. Katın içinde dağınık hâlde birkaç öğrenci oturuyordu. Aralarında dolaşırken, fısıltıyla konuşan küçük grupların seslerini duydum. Çoğu, tatil için ülkelerine dönmek yerine burada kalmayı seçmiş yabancı öğrencilere benziyordu. Normal zamanlarda beş katı da tıka basa dolu olacak bu bina şimdi sessiz, تنها ve biraz da hüzünlüydü.

“İkiye ayrılısak mı?” diye fısıldadı Lucas. “Ben en üst kattan başlayıp aşağı inerim. Sen buradan başla, ortada buluşuruz.”

Oğlumu gözümün önünden ayırma fikri kalbime küçük bir kaygı sapladı. Fakat yardım etmek istediğini, bu işin bir parçası olmak istediğini de biliyordum.

“Bence beraber kalmamız daha iyi, Lucas,” dedim.

“Anne, burası kütüphane. Zaten kimse yok,” diye karşılık verdi güvenle.

“Peki,” dedim, “ama sakın binadan çıkma. Ve bana mesaj at. Görünce onu tanıyabilecek misin?”

Telefonunu kaldırıp bana gösterdi; güvenlik kamerasından aldığımız fotoğraf ekranda duruyordu. Siyah beyaz, bulanık, neredeyse hayalet gibi bir görüntü. Fakat elimizdeki tek iz buydu. Gülümseyerek baktım Lucas’a:

“Silmemişsin demek. Aferin sana. Gönder bana fotoğrafı.”

Başparmağıyla onay işareti yapıp asansörde beşinci kat düğmesine bastı. Ben de alt katı taramaya başladım. Rafların arasına girip çıktım, kabinleri kontrol ettim. Ama sarı saçlı, iri yapılı o gençten eser yoktu. Dışarının ayazından sonra içerisi boğucu derecede sıcaktı; havası, yıllarca saklanmış kâğıtların buruşuk, odunsu kokusuyla doluydu.

Montumun fermuarını açıp merdivenlerden birinci kata çıktım. Yine uzun raflar, boş çalışma kabinleri, karanlık iki seminer odası... Tam o sırada telefonum titredi. Lucas’tan gelen bir WhatsApp mesajıydı. Ekranda topuzlu gencin görüntüsü belirmişti. Yakınlaştırdınca yüzündeki öfkeli ifade, kazağın altında kabaran göğsü daha net görünüyordu.

Adımlarımı yavaşlatıp dikkat çekmeden tüm katı dolaştım. Birkaç öğrenci vardı; çoğu kızdı. Ortak noktaları aynıydı: kulaklıklar, dizüstü bilgisayarlar, matara, sırt çantası, kalın montlar... Ama aradığım kişi ortalıkta yoktu. İkinci kata çıkmak üzereydim ki telefonum yeni bir mesajla titredi:

“3. Kat, arka taraf.”

Koşar adım merdivenleri çıktım. İki yana açılan çift yönlü kapının öteki yanında Lucas beni bekliyordu; yüzünde gururlu bir ifade vardı. Rafların arasından geçtik, “Özel Koleksiyonlar - Yalnızca Yetkililere” yazılı kapının önünden yürüdük. Pencere-lerin altında sıra sıra kabinler dizilmişti.

“Şurada, köşede,” dedi Lucas, başını sanki raftaki eski kitaplara çeviriyormuş gibi yaparak:

“Sol omzumun üzerinden bak. Sence o mu?” Gözlerimi köşeye kaydırdım. Tek bir kabin doluydu:

“Evet,” dedim kısık sesle. “Bence o.”

Craig de yanılmamıştı. Güvenlik kamerasından alınan görüntülerdeki genç buradaydı. Kulaklıklarını takmış, laptopunun üzerine eğilmişti. Saçları aynı şekilde topuz toplanmış, yüzünde aynı gür sakal vardı. Bu kez soluk çerçeveli gözlükler takıyordu, üzerinde de bordo renkli, *Stanford University* yazılı bir kapüşonlu vardı. Masasında kalın kitaplar, yarım kalmış bir protein içeceği ve metal matara... Dünyayı unutmuş gibiydi, yanına yaklaştığımızı bile fark etmedi.

“Merhaba,” dedim neşeli bir tonda. “Bir dakikanı alabilir miyim?”

Genç adam irkildi. Kaşlarının arasına öfke çizgileri oturdu. Önce bana, sonra Lucas’a baktı, sonra da duvardaki tabelayı işaret etti: *Sessizlik. Konuşmak ve Telefon Yasaktır.*

Etrafıma göz gezdirdim; yakınımızda kimse yoktu.

“Rahatsız ettim kusura bakma,” dedim sesimi kısarak. “Ama seninle konuşmam gerek. Sadece bir dakika.”

Kararlı olduğumu anlayınca kulaklıklarını boynuna indirdi. Kulaklıktan tiz gitar sesleri fırladı, sonra birden sustu. Yakından bakınca ekrandaki görüntüsünden çok daha heybetliydi; kaslı omuzları kalın boynuna doğru kıvrılıyordu.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” dedi, yardım etmeye hazır olmayan birinin ses tonuyla.

“Umarım gerçekten yardım edebilirsin,” dedim.

“Çünkü ben şu anda tam bir şeyin ortasındayım da...” Elini laptopa, kitaplara, satır satır yazılarla dolu deftere uzattı. “Yoksa tezimi yazmamda yardım etmeye mi geldiniz? Nors mitolojisi bilginiz ne durumda?”

“Ne yazık ki pek parlak değil,” dedim gülümseyerek.

“Siz fakülteden değilsiniz,” dedi, sesi hafif burun tınılı, sert bir Amerikan aksanıyla çıkıyordu. İçten içe huzursuz bir enerjisi vardı; sarı sakalı ve tepesindeki topuzuyla modern bir Viking gibi görünüyordu. Bana güven vermekten ziyade, içimde bir ürperti yaramıştı. “Sizi daha önce kampüste hiç görmedim.” Başını Lucas’a doğru salladı:

“Bu arada bilginiz olsun: On sekiz yaş altındakilerin bu kütüphaneye girmesi yasaktır.”

“Sanırım kızımı tanıyor olabilirsin,” dedim. Gözleri kısıldı:

“Öyle mi? Hangi kızı?”

“Evie Wingfield? Ben onun annesiyim, Lauren. Bu da kardeşi Lucas.”

O an yüzündeki sert ifade dağıldı. Daha dik oturdu, gözlüğünü çıkarıp bana baktı:

“Ne dediniz? Yoksa Evie’ye bir şey mi oldu?”

“Bilmiyorum. İşte buradayız çünkü belki sen bir şey biliyordursundur.”

Son iki günü anlattım ona; Evie’nin kayboluşunu, kamera görüntülerini... Kendisini nasıl bulduğumu ise es geçtim. “Sanırım Evie’yi üniversiteden ayrıldığı gün en son sen gördün. Onu iyi tanıyor musun?” Omuz silkti:

“İstediğim kadar değil. Geçen yıl tanıtım gününde tanıştık. Ben rehberdim, o da öğrenciydi. Hemen kaynaştık. Yaz boyunca irtibatı koparmadık. Bu dönem fazla görüşemedik ama zamanımız olsaydı... Daha farklı olabilirdi.” Elini uzattı. Tokalaştık. Eli, iri ve güçlüydü; rahatsız edecek kadar sert sıktı. “Ben bu arada Colton Ryczek.”

Gözümde kamera görüntüsündeki o sahne canlandı: Evie’nin hızla yürüyüşü, Colton’un peşinden koşup kızımın kolunu tutuşu. Belki de “Nereye gidiyorsun? Ne zaman döneceksin? Belki o içkiyi içmeye gidebiliriz?” diyor olması. Kısa ama

gergin bir konuşma. Sonra Evie'nin onu tersleyip taksiye binmesi, Colton'un onun ardından bakakalması... Bu sahneyi zihnimde canlandırınca her şey daha berrak hâle geliyordu: Kendine güveni kaslarından taşan bu Amerikalı, delici bakışlarıyla Evie'nin peşine düşmüş, onun "hayır"larını kabullenememişti.

Ya Evie'nin okulu terk edişinin sebebi buysa?

Ondan kurtulmak için mi gitmişti buralardan?

19

Ama eğer sorun Colton olsaydı, Evie mutlaka bana bundan söz ederdi. Belki odasını değiştirmek isterdi. Öylece bütün derslerini, koca bölümünü, hayatının en önemli adımını ardından bırakıp gitmezdi.

“Peki,” dedim Colton’a, “Sen ve Evie arkadaşınız değil mi? O ilk haftalarda?”

“Evet.” Gözlerini dikti bana; masmavi bakışları gözlerimin içine işliyordu. Birdenbire değişen o tavır -öfkesinden, tüm dikkatini bana vermesine geçiş- ürkütücüydü. “O özel bir kızdı. Buradaki çoğu dangalak gibi değildi. Sanırım benden söz etmiştir, değil mi?” Bir anlık kararla yalan söyledim:

“Evet. Pek arkadaşı olmadığını ama hoş bir Amerikalı çocukla tanıştığını, onunla iyi anlaştığını söylemişti.” Bir an durdu, sakalının altında belli belirsiz bir gülümseme kıpırdadı:

“Ha, öyle miymiş?”

“Sen onun bölümünden değildin, değil mi? Ben, derslerinde zorlandığı için bırakmış olabileceğini düşünmüştüm.”

“Hayır,” dedi gözlerini benden ayırmadan. “Ben tarihte doktora yapıyorum. Buradaki son senem. O yüzden de Noel’de kampüste kalıp şu lanet olası tezin birkaç bin kelimesini bitirmeye çalışıyorum.”

Evie ile yeniden karşılaştıklarını anlattı. Öğrenci Merkezi tarafından düzenlenen Oryantasyon Haftası etkinliğinde tanışmışlar, sonra bir ay boyunca sık sık görüşmüşlerdi.

“Sürekli ona diyordum,” diye sürdürdü Colton. “Santa Monica’ya yanıma gelsene. Babamın dağlardaki çiftliğine gider, yürüyüş yaparız, avlanırız, balığa çıkarız. Harika bir yerdir.” Sonra Lucas’a döndü. “Sen de onun küçük kardeşisin, değil mi? Balık tutmayı sever misin?” Lucas omuz silkti:

“Hiç denemedim.”

“Pek ona benzemiyorsun,” dedi Colton. “Sanırım kız kardeşin eşsizdi.”

Eşsiz *idi* mi? Bu geçmiş zaman kullanımı içimde buz gibi bir ürperti bırakmıştı. Ama konuyu dağıtmamalıyım:

“Bak Colton, biz onu hiçbir yerde bulamıyoruz ve bu durum beni kahrediyor. O gün nereye gittiğini mutlaka bilmemiz lazım. Onunla gerçekten arkadaşlık edenlerle konuşmamız lazım. Örneğin seninle.” Bana doğru eğildiğinde, üzerimden ağır ve keskin bir ter kokusu geçti:

“Garip olan,” dedi, “pek fazla arkadaşı yok gibiydi. Çoğu kız burada sürü hâlinde gezer ya, tek başlarına hiçbir yere gitmezler. Ama Evie öyle değildi. Ne bölümünden ne de yurdundan bir grupta takılırdı.”

“Sen hiç onun yurduna gittin mi? Ya da odasına?” Omuzlarını kaldırdı:

“Öyle odasına girmek değil de sık sık kapısını çaldım. Takılmak ister diye.”

Kızımın oda numarasını nasıl bulduğunu merak ettim. Evie mi söylemişti yoksa bir gün peşinden mi gitmişti?

“Yani, bir süre orada kaldı öyle mi, o odada?”

“Evet. Başlangıçta.”

Craig’den aldığım kâğıdı gösterdim ona ama üzerindeki numarayı tanımadı. “Ve kızımın kampüsü terk ettiği o ekim günü,” dedim. “Yirmi üçü. Onunla konuşmuştun değil mi? Büyük çantasıyla ayrılırken gördün mü?”

“Günü söyleyemem ama evet, biraz sohbet ettik. Ona, ‘Hey

Evie, pazartesi sabahı nereye gidiyorsun?’ dedim. Çünkü o gün arka arkaya bir sürü dersi vardı ve... ‘Mesajlarıma neden dönmüyorsun?’ diye sordum.”

“Başka?”

“Sanırım, hadi bir kahve içelim demişimdir. Normal şeyler işte.”

“Peki nasıl görünüyordu?” Kaşlarını çattı:

“Nasıl mı görünüyordu?”

“Kendinde miydi yani? Endişeli miydi, üzgün müydü?”

“Yok.” Bir an düşündü. “Acelesi vardı sanki ama... Belki heyecanlıydı.” Lucas kısık sesle sordu:

“Ona nereye gittiğini sordun mu?” Colton oğluma baktı:

“Evet ama söylemedi.”

“Hiç mi ipucu vermedi?” dedim.

“Hayır. Bana bunun *onun* hayatı olduğunu, kendi seçimi olduğunu söyledi. İstedikini yapacağını.”

Bu cümleyi daha önce kızımın ağzından da pek çok kez duymuştum. Başımı eğip sustum; hayal kırıklığı çökmüştü içime. Oysa başta bir şeyleri çözmeye başlamışız gibi hissetmiştim.

“Kahretsin,” dedim kendi kendime. “Bugün seni bulduğuma öyle sevinmişim ki. Evie’nin sana güvenip bir şeyler anlatmış olmasını ummuştum.”

“Önemi yoktu zaten,” dedi Colton aldırılmaz bir tavırla.

“Neden?” dedi Lucas.

“Çünkü nereye gittiğini zaten biliyordum.”

“Ne?” Başımı kaldırdım. “Nasıl yani?”

“Çünkü daha önce de yapmıştı bunu. Hep aynı taksi şirketi gelir öğrencileri almaya: *Excalibur*. Ve hep aynı yere gider.”

“Nereye?” diye sordu Lucas.

“Dur,” dedim, onu susturarak. “Peki sen onun nereye gittiğini nasıl biliyordun?”

Omuz silkti. “Şey, onun için endişeleniyordum. Derslerini

bırakması, haftada iki kere ortadan kaybolması tuhafıma gitmişti. Yardım edebileceğim bir şey mi var diye düşündüm. Belki uyuşturucu sorunu falan vardı. Yargılamazdım. Ama bana bundan hiç bahsetmedi.”

“Yani kızımı gizlice takip mi ediyordun?” Sakallarını sıvazladı ama sessiz kaldı.

“Ediyordun, değil mi?” dedim ellerimi kaldırarak. “Tamam... Seni yargılamıyorum, bu umurumda değil... Önemli olan ona göz kulak olmuş olman, bu hoşuma gitti.” Başını çevirdi, rafların arasına baktı, kimse duymasın ister gibi.

“Şey ben... Kızınız için gerçekten kaygılanıyordum. Günlerce sürekli ortadan kaybolması garipti. Önceleri çok özlem çekiyor sandım. Zaten motorumla dışarıdaydım, nerede yaşadığını merak ettim.”

“Eylül ayından beri eve dönmedi.”

“Evet,” dedi. “Artık biliyorum.”

Sanki bizi sürüncemede bırakmaktan hoşlanıyordu. Bütün dikkatimizi üzerinde toplamaktan keyif alıyor gibiydi. Gözleriyle beni süzdü.

“Zengin misiniz?” dedi. “Alınmayın ama... Pek zengin gibi görünmüyorsunuz.”

“Hayatımda hiç böyle tarif edilmemiştim.”

“Benim babam zengindir... Gerçi pisliğin tekidir ama bu başka bir mesele. Yani o bile öyle pahalı bir yerde kalmayı tercih etmezdi.” Bir an tereddüt etti. “Hey, belki Evie’ye numaramı tekrar verirsiniz ha? Ona defalarca mesaj attım, hiç cevap vermiyor. Telefonunu kaybetmiştir belki.”

“Elbette,” dedim. “Onu bulduğumda hemen veririm. Peki söyler misin artık, kızım nereye gidiyordu?”

MacBook’unu açtı, arama çubuğuna hızlıca bir şeyler yazdı, ilk sonuca tıkladı. Sonra ekranı bize çevirdi; parlak bir görüntü bütün ekranı kaplamıştı.

The Royal Pearl, Kensington.

“İşte burası,” dedi gösterişli bir edayla. “Taksi onu buraya götürüyordu. Londra’daki en pahalı otellerden birine.”

20

Birlikte Londra'nın kalbine doğru hızla ilerlerken, Lucas, otelin internet sitesini yüksek sesle okumaya koyuldu.

“Eşsiz bir beş yıldız deneyimi...” dedi, sesine takındığı teatral tonla. “Royal Pearl, köklü mirası ve tavizsiz lüks anlayışıyla Avrupa'nın en iyileri arasında yer alır. Michelin yıldızlı restoranımızda seçkin lezzetlerin tadına varabilir, yirmi dört saat açık havuzumuzda yüzebilir ya da ödüllü çatı terasımızdaki heykellerin arasında bir kokteylinizi yudumlarken Holland Park ve Londra'nın kalbine uzanan nefes kesici manzaranın keyfini çıkarabilirsiniz.”

Colton'un yanından ayrılmamız epey zahmetli olmuştu. Evie'yi bulmamıza yardım etmek için bizimle gelmek istemiş, ardından giderek daha da abartılı teklifler sunarak babasını, üniversitenin rektör yardımcısını, Metropolitan Polisi'ni ve hatta ABD Büyükelçiliğini aramayı önermişti. Babasının, üniversiteye yaptığı büyük bağış sayesinde üst yönetimde etkili olduğunu söyleyip duruyordu. Ne kadarı böbürlenme ne kadarı palavra bilemiyordum. Ama şimdilik geri durmasını rica etmişim. Sonunda ise ondan, Evie kampüse dönerse gözüm kulağım olmasını istemişim. Numara değiş tokuşu yapmıştık ve eğer bir şey duyarsa bana haber vereceğine söz vermişti.

On dakikadan kısa süren bu konuşmanın ardından ondan uzaklaşmak, nefes alabileceğim bir boşluk bulmak, tarifsiz bir ferahlık olmuştu. Görünüşe göre onun gözünde Evie'nin ardına

düşüp sürekli izlemek, hiç de yadırganacak bir davranış değildi; bunda en ufak bir gariplik görmüyor, bunu olağan kabul ediyordu.

“Peki, sen ne düşündün onun hakkında?” diye sordum Lucas’a, öğle trafiğini yarararak ilerlerken. Oğlum telefonunu dizlerine indirdi:

“Bizim okuldaki bazı çocuklardan pek farkı yok,” dedi. “Sporla ilgilenen, kendini her şeyde üstün sanan tiplerden işte.”

“Böylesi tiplerle yolun daha çok kesişecek,” dedim. “Mümkünse yolunu değiştir.” Lucas alçak bir sesle ekledi:

“Evie’den söz ediş... Sanki ablam ona bir şey borçluymuş gibi. Bu hiç hoşuma gitmedi.”

Edgware ve Mill Hill üzerinden, hız sınırlarını aşmadan yol aldık. Lucas, *Excalibur* taksi şirketinin numarasını bulup hands-free aparattaki telefondan aradı. Cevap veren görevli, 23 Ekim’de Evie’nin kampüsten alındığı yere dair tarih, saat ve konumu verdiğimde bile gizlilik ve veri koruma yasalarını gerekçe göstererek bana hiçbir bilgi vermedi: ne gidilecek yer hakkında ne de rezervasyonu kimin yaptığına dair tek kelime etti. Kızım olduğundan ve taksiyle alındığı o günden beri kayıp olduğundan söz etsem de faydasızdı. Zaten böyle olacağını tahmin ediyordum ama denemeye değermiş.

“Peki,” dedim telefonu kapatınca, “bu otelde kalmanın bedeli ne kadarmış?”

Lucas parmağıyla ekranda kaydırarak baktı. “Oda fiyatları... Sekiz yüz doksan beş pounddan başlıyor. Bu, bir hafta için midir yoksa bir ay için mi?” Başımı iki yana salladım:

“Hayır, yalnızca bir gece.” Lucas ağzı açık bana döndü:

“O paraya yeni bir Xbox ve de bisiklet alınır. Evie bunu nasıl ödeyebilir ki?”

“İşte tam da bunu öğrenmemiz gerekiyor,” dedim.

Kensington High Street’teki bir yeraltı otoparkına girdik,

arabayı bıraktık. Kalan yolu yürüyerek tamamladık. Google Maps bizi, büyük beyaz konakların ve birkaç elçiliğin sıralandığı sakin bir sokağa götürdü. Sokağın en ayrıcalıklı ucunda Royal Pearl Hotel yükseliyordu.

Otel, anlatıldığı kadar görkemliydi: göğe uzanan cam cephesi, devasa döner kapısı, mermer zeminleri, her köşesinde parlayan krom ve altın yansımalarıyla göz kamaştırıyordu. En az altı metre yüksekliğinde süslenmiş ihtişamlı bir Noel ağacı, geniş bir lobiye yayılmış yumuşak koltuklar, kapıda karşılayan görevliler, valeler, bagaj taşıyan bellboylar, şık kıyafetleriyle misafirleri selamlayan resepsiyon görevlileri...

“Vay canına,” dedi Lucas, hayranlığını gizleyemeyen bir sesle.

Bir süre karşı kaldırımında durduk, ellerimiz mont ceplerimizde. Cam kenarındaki brasserie bölümünde, birkaç konuğa öğle yemeği servis eden otel çalışanlarının kusursuz hareketlerini izledik. Ben hayatımda hiç böyle bir yerde kalmamıştım; bildiğim kadarıyla Evie de. Tatillerde üç yıldızlı otellerde kalmış, geçen yıl Edinburgh’daki üniversite tanıtımında Travelodge’da bir gece geçirmiştik. Ama şimdi bulunduğumuz yer... Burası bambaşka bir dünyaydı.

“Yani içeri mi gireceğiz anne?” Lucas, dirseğiyle beni dürttü. “Şimdi mi?”

“Önce bir şeyler yiyelim,” dedim. “Sonra bir plan yaparız.”

Otelin tam karşısında, Luciani’s adında zarif bir İtalyan restoranı vardı. İçerisi sıcacık, davetkâr bir ortamdı; taze hamurun ve kahve çekirdeklerinin kokusu havayı dolduruyordu. Cam kenarında bir masa bulduk, oturduk. Siparişimizi verirken gözümüz Royal Pearl’ün girişindeydi. Lucas, sırt çantasından Evie’nin geride bıraktığı defterleri çıkardı, sayfaları tek tek çevirmeye başladı.

Ben iki panini, kendime bir flat white, Lucas’a da portakal aromalı San Pellegrino (maden suyu) söyledim. Garson sipari-

şimizi not alırken ben de çantamdan Evie'nin fotoğraflarından birini çıkarıp gösterdim; tanıyıp tanımadığını sordum. Omuz silkti, başını iki yana salladı.

Garson uzaklaşınca Craig'in, Evie'nin ceketine bıraktığı kâğıdı masaya koydum. Kırıksıklıkları düzelttim, telefonumu aldım, üzerindeki on bir rakamı dikkatle tuşladım ve hoparlörü açtım. Parmağımı dudaklarıma götürerek "sus" işareti yaptım, Lucas başıyla onayladı. İkimiz de ekrana kilitlenmiş, aramanın bağlanmasını bekliyorduk.

Ne olur, Evie'nin telefonu gibi ulaşamaz olmasın. Ne olur, bir çıkmaz sokak daha olmasın.

Telefon bir klik sesinin ardından çalmaya başladı. Bir, iki, üç kez... Ardından yumuşak bir klik ve sessizlik. Ağzımı ahizeye yaklaştırdım:

"Alo?" dedim. Karşı tarafta yalnızca sessizlik vardı. "Alo?"

Restorandaki müşterilerin uğultusunu bastırmak için kulağımı kapadım ve tam üçüncü kez söylemek üzereydim ki bir ses duyuldu. Bir kadın sesi:

"Kim arıyor?"

21

Bir anda yüreğime saplanan bir telaşla doğruldum, telefonu kulağıma daha sıkı bastırdım. Sözcükler dilimden peş peşe savruldu. “Benim adım Lauren Wingfield,” dedim. “Evie Wingfield’in annesiyim. Bu numara, Evie’nin acil durum için verdiği numara olabilir diye düşündüm ve... Şey, kızım kayıp. Üniversiteden ayrılmış, izini kaybettik ve biz...”

“Bu numarayı nereden buldunuz?”

“Queen Anne’s Üniversitesinden verdiler, kızımın acil irtibat numarası olarak. Evie orada öğrencidir... Ya da öyleydi. Telefonu uzun zamandır kullanım dışı. Ona bir mesaj ulaştırmam gerek, durumunun iyi olduğunu bilmek istiyorum. Eğer bana yardım ederseniz size çok minnettar olurum.” Hatta derin bir sessizlik çöktü; öyle ki bağlantının koptuğunu sandım.

“Alo?” dedim. “Orada mısınız hâlâ?”

Ses geri döndü, bu kez daha yumuşak, daha temkinli: “Evie mi demiştiniz?” O sırada beyaz önlüklü bir garson masaya içeceklerimizi bıraktı, dikkatim bir anlığına dağıldı:

“Evet, acaba ona sizin ulaşmanız ve...”

“Peki siz nereden arıyorsunuz?” Lucas elini kaldırdı, başını iki yana salladı. Ona dudaklarımı kıpırdatarak sordum:

“Ne?” O da karşılık verdi:

“Sakın söyleme.”

“Ben... Üniversite kampüsündeyim.” Sesim titrerken telefonu daha da yaklaştırdım. “Evie’nin başka bir numarası var mı

sizde?” Kısa bir sessizlik daha... Ardından bir klik sesi. Ekrana baktım: Kadın görüşmeyi kapatmıştı. Kahveme uzandım; elim heyecandan tir tir titriyordu.

“İşte bu garipti,” dedi Lucas.

“Peki sen niye başını iki yana salladın? Yani kadın nerede olduğumuzu sorunca?”

“Bu bilindik bir tehlike sinyali, değil mi?” Küçük omuzlarını silkti. “Okulda KSSE dersinde öğrenmiştik. Eğer bir yabancı sana ‘neredesin, nerede yaşıyorsun’ diye soruyorsa, bu çoğu zaman kötüye alamettir. Kişi muhtemelen bir sapıktır. Öğretmemiz Bayan McGurty hep derdi: “Sil, engelle, muhatap olma.”

On iki yaşındaki oğlumdan gelen bu olgunluk parıltısı karşısında şaşkınlığa düşmüştüm. Evie çoğu zaman küçük kardeşini fazla şımarttığımı, bebek yerine koyduğumu söylerdi. Belki haklıydı. Ama Lucas, zeki bir çocuktü; her söyleneni ciddiyetle kavrar, kulak kesilirdi.

“KSSE neydi tam olarak?”

“Kişisel, sosyal, sağlık ve ekonomik eğitim,” dedi. “Genelde sıkıcı ama bazen işe yarıyor.”

Yemeklerimiz geldi. Lucas, peynirli jambonlu paninisini öyle bir iştahla yemeye başladı ki sanki günlerdir açtı. Benimkinden de eriyen mozzarella ve fesleğenli pestonun kokusu yükseliyor, açlığımı iyice kabartıyordu.

“Her neyse,” dedim ilk lokmayı yuttuktan sonra, “Bu numara öyle rastgele bir yabancıya ait değil. Evie’ye ulaşabileceğimiz tek ipucu bu.”

“Öyle diyorsun ama kadın sana hiçbir şey söylemedi ki. Sadece sorular sordu: “Sen kimsin, bu numarayı nereden buldun, nereden arıyorsun...” O kadar. Bana sorarsan çok tuhaf. Sesini tanıdın mı peki?”

Başımı iki yana salladım. Sesinde en ufak bir ayırt edici özellik yoktu. Ne Londra aksanı vardı ne de gösterişli bir tınısı;

sıradan bir Thames Valley ağzı. Ne gençti ne yaşlı, otuzla elli arası bir ses... Arkadan tek bir ses gelmemişti; ne bir sokak gürültüsü ne de bir evin uğultusu... Belli ki kadın yardım etmek istemiyordu. Oysa bu kadın, kaybolan kızıma dair elimdeki tek doğrudan bağlantıydı ve tam anlamıyla bir yabancı...

Yine de iki kez daha aradım. Hatta onu telefonda tutmak için hazırladığım birkaç sorum vardı. Ama her seferinde o soğuk, mekanik telesekretere düştüm. Adımı ve numaramı bıraktım, ümitsizce... Sonra aynı bilgiyi mesajla gönderdim. Lucas haklıydı; üstelik kadınla geçen kısa konuşmamızda başka bir tuhafılık daha vardı:

“Evie mi dediniz?”

Sanki kızımın kim olduğundan emin değilmiş yahut onu yalnızca uzaktan tanıyormuş gibiydi. Oysa insanın acil durumunda ulaşılabilecek kişisi, elbette en yakını olmalıydı, değil mi? Böyle bir anda sesine derhâl kaygı ve sahipleniş sinmesi beklenirdi. Fakat bu kadında tam tersine, derin bir kayıtsızlık vardı.

Bakışlarımızı karşıdaki Royal Pearl oteline çevirdik. İçeride hâlâ misafirden çok görevli vardı; vale, kapıcı, resepsiyonist, garson... Kensington'daki bu lüks hayatın ihtişamını sürdürmek için kusursuz bir uyumla hareket ediyorlardı.

Lucas lokmalarını iştahla çiğniyor, yutuyor, sanki günlerdir aç kalmış gibi paninisinden peş peşe koca ısırıklar alıyordu. Ağzı hâlâ doluyken bana baktı ve “Anne, gidip resepsiyona sorsak olmaz mı?” dedi. “Ablamın odasını öğreniriz. Acil durum falan deriz ya da öyle bir şey işte.”

“Bu kadar pahalı bir otelde hâlâ kalıyor olacağını sanmam. Piyango çıkmadıysa tabii... Ama en azından ne zaman kaldığını, kimle kaldığını öğrenebiliriz.”

“Peki bize söylerler mi?” Yarım bir gülümsemeyle karşılık verdim:

“Doğru şekilde sorarsak elbette... Ama bir plan yapmam

gerek. Benim işte ne yaptığımı hatırlıyorsun, değil mi?”

“Devlet dairesinde sıkıcı bir şey,” dedi ağzı doluyken. “Dolandırıcılık karşıtı... Bilmem ne ekibinde.”

“Dolandırıcılıkla Mücadele Ekibi,” dedim. “Ve o kadar da sıkıcı değil aslında. Bazen yeri gelir, kural bozanları, başkalarının hayatlarını riske atanları yakalamak için soruşturmalar yaparız.” Başını otele doğru salladı:

“Yani onlar da mı kuralları bozuyor?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Ama Evie’nin buraya gelmiş olması çok garip.”

O sırada asit yeşili bir Lamborghini otelin önüne yanaştı. Şişkin göbekli, elli yaşlarında bir adam buruşmuş ceket ve kot pantolonuyla araçtan indi, anahtarları valeye fırlattı. Yolcu koltuğundan uzun boylu, zarif, muhteşem görünümlü genç bir kadın indi; üzerinde kemerli deve tüyü rengi palto, ayağında yüksek topuklar vardı. Genç kadın, adamın yaşının yarısından bile küçük görünüyordu. Adam onun kalçasına şaplak attı, elini tuttu, birlikte devasa döner kapıdan geçip lobide kayboldular. Mideme bir bulantı dalgası yükseldi; panininin kalanını yarıda bıraktım.

Gazetede okuduklarım aklıma geldi birden: Genç kadınları yaşlı zengin erkeklerle, yani sugar daddy’lerle (kart zamparalarla) buluşturan siteler... O zamanlar bunun küçük bir kesime hitap ettiğini sanmıştım. Ama meğerse her geçen yıl çoğalmışlardı; alenen, internet üzerinde. Kimi kızlar yalnızca yarım milyon sterlinin üzerinde serveti olan erkekleri kabul ediyordu, kimileri ise evli erkeklere ya da “büyük yaş farkı” isteyenlere sesleniyordu. Ve bu genç kadınlara verilen isim neydi? Evet, sugar baby (paralı sevgili). İçim ürpermişti. Lucas çoktan tabağını bitirmişti:

“Ne oldu anne? İyi misin?”

“Ben doydum.” Tabağımı ona uzattım. “Sen ye kalanını.”

Birden iğrenç bir düşünce saplandı aklıma: Bazı siteler özellikle kadın üniversite öğrencilerini, onların eğitimini “desteklemek” isteyen erkeklerle eşleştiriyordu. Evie maddi sıkıntı çekmiş olabilir miydi? Arkadaşlarından daha kötü durumda değildi. Normal burs ve kredilerini alıyordu, biraz birikimi vardı, büyükannesinden de az da olsa yardım görüyordu.

“Ben şu Colton meselesini düşünüyordum da...” dedi Lucas, paninimin kalanını koklayıp burun kıvrarak geri bırakırken. Yiyecek konusunda oldukça seçiciydi; prosciutto ve pestonun tadı onun sınırlarının ötesindeydi. “Biliyorum, aptalın tekine benziyor... Ama belki Evie’nin onunla çıkmak istememesinin tek nedeni bu değildir. Belki de zaten... Yani... Başka birine âşıktı ablam.”

Yanakları kızardı:

“Ama Tyler çoktan ayrıldıklarını söylemişti.”

“O değil. Belki başkası.”

“Hımm.” Evie’nin odasında bulduğumuz o kartpostal ve üzerindeki şiir geldi aklıma: “Seni ne kadar sevdiğimi mi soruyorsun? Sayayım o hâlde.” Altında da gizemli bir “S” imzası vardı. “Ben de tam bunu düşünüyordum.”

“Tabii Colton’un bu otel hikâyesinde doğru söylediğini varsayarsak.”

“Bunu öğrenmenin tek yolu var,” dedim, garsona hesabı işaret ederek. “Hadi gel, aklıma bir fikir geldi.”

Düzenleme
Ny.özlem

22

“Konuşmayı bana bırak, olur mu?”

Oğlum, başıyla onayladı; birlikte, The Royal Pearl’ün tam karşısındaki kaldırımında duruyorduk. Koyu camlı bir Bentley’nin geçip gitmesini bekledik, ardından Thurland Sokağı’nda karşıya geçerek otele yöneldik. Lucas, yanımdan ayrılmadan yürüyordu. Uzun boylu, bakımlı, sakallı bir kapı görevlisi karşıladı bizi; koyu gri takım elbisesi, kravatı, kırmızı şeritli kalın paltosu ve silindir şapkasıyla kusursuz bir şıklık içindeydi. Döner kapıdan içeri adım atarken, nazikçe başını eğerek bizi selamladı. Çehresinde en küçük bir ifade yoktu; oysa ben, otelin alışılmış müşteri kitlesinden oldukça farklı göründüğümüzün fazlasıyla farkındaydım.

Dışarının ayazından, kapının ardındaki sıcak havaya adım attığımızda kendimizi, bir sarayın ihtişamı içinde bulmuş gibiydik. Her yer pırıl pırıl, tertemiz ve özenle parlatılmıştı; masaların, konsolların, köşelerin üzerinde zarif mermer vazolara yerleştirilmiş taze çiçekler göz kamaştırıyordu. Yerden yükselen ayak sesleri geniş salonda yankılanıyor, tavandan süzülen belli belirsiz klasik bir müzik, ortama neredeyse rüya gibi bir hava katıyordu. Devasa lobi o sırada pek kalabalık değildi. Belli ki dünkü misafirler çoktan ayrılmış, öğle sonrası rehabetinde yeni gelenler de henüz salona adım atmamıştı. Neyse ki ortalık yalnızca konuklar bakımından değil, çalışanlar açısından da تنها sayılırdı. Uzun ve kavisli resepsiyon masasında yalnızca

iki kişi vardı: benim yaşlarımda bir kadın, şık kıyafetleriyle dikkat çeken birkaç hanımla Fransızca hararetili bir sohbetin ortasındaıdı. Resepsiyon masasının öteki ucunda ise daha genç bir görevli, sessizce bilgisayarına eğilmiş, harfleri birbiri ardına döküyordu.

“Güzel,” diye geçirdim içimden. Genç adama doğru yöneldim. Yirmili yaşlarının başındaıdı; koyu gri bir takım elbise giymiş, kravatı kusursuz bir düğümle bağlanmış, yeleğiyle tamamladığı kıyafetinin yakasında ise “Mariusz” yazılı bir isimlik duruyordu. İsmi hemen yanında iki küçük bayrak vardı: biri Birleşik Krallık’ın Union Jack’i, diğeri ise tanımadığım, sarı, yeşil ve kırmızıdan oluşan üç renkli bir bayrak.

“Merhaba,” dedim neşeyle. “Acaba bana yardımcı olabilir misiniz?”

“Tabii ki, hanımefendi.” Yazmayı bıraktı ve başını kaldırarak tüm dikkatini bana verdi. “İyi öğleden sonraları, The Royal Pearl’e hoş geldiniz. Giriş mi yapıyorsunuz?”

“Bugün değil, hayır.” Berkshire aksanımı olabildiğince törpüleyip en asil telaffuzla konuşmaya çalıştım. “Kızım oteliniz hakkında harikulade şeyler söylüyor. Londra’nın en iyisi olduğunu iddia ediyor.”

Mariusz bana profesyonel bir tebessümle karşılık verdi. “Çok teşekkür ederim hanımefendi, kızınızın burada kaldığı süre içinde memnuniyet duyması bizi gerçekten sevindirdi.”

“Aslında onun adına buradayım.” Ben de gülümseyerek cevapladım. “Son kaldığında ufak bir mesele yaşanmıştı.”

“Mesele mi?”

“Kızım, kendisi için de benim için de çok değerli bir şeyi kaybetti,” dedim, sesimi alçaltıp, kelimelerin ağırlığını hissettirerek. “Bir bilezik... Ona aile yadigârı demek yanlış olmaz sanırım. Personelden birinin bulup teslim etmiş olabileceğini umuyordum. Geri alabilirsek size son derece minnettar oluruz.”

Tam o sırada yanımda duran Lucas, resepsiyon masasının üzerindeki büyük beyaz kâseye umursamazca uzandı; içinden bir nane şekeri aldı, kâğıdını sessizce sıyırıp kimsenin itiraz etmesine fırsat vermeden ağzına attı.

“Tabii ki,” dedi Mariusz. “Bunu duyduğuma gerçekten üzuldüm. Bana kızınızın adını verebilir misiniz?” Yabancı aksanı yıllar içinde törpülenmişti ama hâlâ hissediliyordu; belli belirsiz, Doğu Avrupa’dan gelen bir tını taşıyordu. “Böylece son konaklamasında sisteme herhangi bir kaydın düşülüp düşülmediğine bakabilirim; belki konsiyerj güvenlik için saklamış olabilir bileziğinizi. Sadece kimliğinizi doğrulamam gerekiyor, göstermeniz mümkün mü?”

Konsiyerj, diye geçirdim içimden. Evie’nin eşyalarının siyah çöp torbalarına doldurulup üniversitenin bodrum katındaki soğuk, ruhsuz bir odada önüme serildiği o günle kıyaslayınca... Burası bambaşka bir dünyaydı. Bu yer, Evie’nin daha önce deneyimlediği hiçbir yere benzemiyordu. Aslına bakarsak, benim için de öyleydi.

Evie’nin adını ve soyadını tane tane telaffuz ettim; ardından ehliyetimi, parıltısıyla göz alan mermer resepsiyon tezgâhının üzerinde Mariusz doğru kaydırdım. Belgeyi dikkatle inceledi, sonra soyadımı her harf ayrı bir ağırlık taşıyormuş gibi tek tek tuşladı. “Çok teşekkür ederim, Bayan Wingfield,” dedi nazik bir ses tonuyla.

Parmakları klavyede birkaç kez hızlıca dolaştı, ardından duraksadı; kaşlarını çattı, birkaç harf daha girdi. Sonra yeniden sustu. Ehliyetime daha dikkatle eğilip baktı ve aynı işlemi tekrarladı.

“Hmm... Çok özür dilerim, Bayan Wingfield,” dedi mahcup bir sesle. “Fakat sistemde kızınıza dair hiçbir kayıt görünmüyor. Affınıza sığınıyorum.”

Sesinde Craig’in sözlerinin yankısını duydum: “Sistemde

kızınıza dair hiçbir kayıt yok.” İlk göz ağrım, evladım... Bir hayalet gibi silinmişti.

“Burada olduğuna eminim,” dedim, bu kez daha kararlı bir tonda. “23 Ekim tarihine bakın, o tarihlerden biri son ziyaretlerindendi.”

Ama Mariusz başını iki yana sallıyordu. “Son üç ayın tüm kayıtlarını taradım,” dedi tereddütle. “Ne yazık ki bu isimle sistemde hiçbir kayıt görünmüyor. Acaba kızınız yakındaki başka bir otelde mi kalmış olabilir?”

“Bundan son derece eminim.” Ona en keskin bakışımı yöneltmiştim. “Kızım özellikle burayı söylemişti. Misafirlerinizin hepsi girişte imza vermek zorunda değil mi?”

“Doğrudur, hanımefendi.”

“Öyleyse tekrar kontrol edin... Lütfen.”

Mariusz önce bana baktı, sonra hâlâ meşgul olan meslektaşına göz ucuyla bir bakış attı; ardından yeniden klavyesine döndü. Birkaç tuşa daha bastı fakat yine başını umutsuzca iki yana salladı:

“Ne yazık ki bu isim altında herhangi bir kayıt yok. Özür dilerim.”

“Lanet olsun.” Bu da bir çıkmaz olamazdı. Olamazdı! İçimdeki dehşetin ağırlığı kollarıma, bacaklarıma çökerken, sanki hızlanan bir trenin ardından peronda sendeleyerek koşuyor, adım attıkça daha da geride kalıyordum. Ulaşmak istediğim şey önümden gitgide uzaklaşıyordu. Bir yerlerde kızıma dair bir iz olmalıydı, mutlaka olmalıydı. “Lütfen size verdiğim tarihe bakın,” dedim ısrarla. “Yirmi üç Ekim. O gün geldiğine dair bir kaydınız olmak zorunda.”

Mariusz bir kez daha başını olumsuzca salladı, dudakları sıkıca kapanmış bir hâlde. “Üzgünüm hanımefendi, rezervasyon sistemi bana böyle bir şeyi kontrol etme imkânı tanımıyor. Şimdi, eğer sizden rica edeb...”

“Peki ya güvenlik kameraları?” diye araya girdim sabırsızca. “Kameralarınız var, değil mi?” O ana dek tek kelime etmeden sessizce duran Lucas, yanımda kısık sesle bir şey söyledi. Fısıltı gibi çıkan kelime öylesine hafifti ki tam olarak duyamadım.

“Ne dedin, Lucas?” diye sordum ona dönerek.

“Hicks,” dedi. “Belki de Evie Hicks adıyla giriş yapmıştır.”

Bir an boyunca oğluma öylece baktım; ağzından çıkan bu soyadı, aramıza davetsiz bir misafir gibi girmişti. Yıllardır aklıma bile getirmediğim, çoktan geçmişe gömdüğüm bir isimdi bu: onların babasının soyadı. Babaları ki birkaç eski fotoğraf dışında gerçekte hiç tanımamışlardı.

“Nasıl yani?” dedim kısık bir sesle. “Bunu da nereden çıkardın?”

“Defterlerinden birinde gördüm,” dedi Lucas, resepsiyon masasındaki şeker kâsesinden bir nane daha alarak. “Hani eşyalarının olduğu çantadan çıkanlarda. Bir tanesinin en arkasında sayfalarca imza vardı, sanki sürekli alıştırma yapmış gibi. Ama kendi imzası değildi. Evie Hicks yazıyordu hepsinde.” Bu beklenmedik ismi resepsiyon masasının ardındaki Mariusz’a aktardım, o da yeniden klavyesine döndü:

“Ah, işte burada!” dedi, yüzünde aniden beliriveren kocaman bir gülümsemeyle:

“Evie Hicks. Eylül sonundan bu yana birkaç rezervasyonu var.”

Ama gülümsemesi kısa sürede soldu. “Fakat... Konsiyerje teslim edilmiş herhangi bir eşya kaydına rastlamıyorum. Çok üzgünüm.”

“Bir bakmama izin verir misiniz?” dedim, göğsümde yankılanan doğrulamanın coşkusuyla onun ekranını işaret ederek. “Gerçekten çok yardımcı olacak... Yalnızca küçük bir şeyi kontrol etmem gerekiyor.”

Elini kaldırıp monitörüne uzandı; bir an için ekranı bana

çevirecek sandım. Tam o sırada aklına bir şey gelmiş gibi oldu, eli tekrar masanın üzerine düştü:

“Üzgünüm, hanımefendi, böyle bir şeye yetkim yok ve...”

“Benim görmek istediğim tek şey, kızımın yanında kim kaldığı. Bu gerçekten çok önemli.”

“Dediğim gibi hanımefendi, misafirlerimizin kişisel bilgilerini üçüncü şahıslara açıklamamız kesinlikle yasaktır. Belki bu tür ayrıntılar için doğrudan kızınızla konuşmanız daha doğru olur?”

“Mesele şu ki Mariusz, kızımla konuşmam mümkün değil.” Sırt çantamdan çıkardığım A4 boyutlu kâğıdı resepsiyonun mermer tezgâhına koydum: Evie’nin güncel bir fotoğrafı, altında benim cep telefonum yazılıydı. “Onunla konuşamıyorum çünkü o kayıp. Sizin otelinizde kaldığından beri ortadan kayboldu.”

Bu tam anlamıyla doğru değildi ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Mariusz’un dudakları aralandı, sonra yeniden kapandı:

“Kayıp mı?” diye tekrarladı şaşkınlıkla.

“Ve bilmeniz gereken başka bir şey daha var,” dedim. “Kızım buraya kendisinden çok daha yaşlı bir adam tarafından getirildi. Sebeplerini tahmin etmekte zorlanmayacaksınız. Son üç ayda defalarca buraya gelmiş, kayıtlarınızda da görünüyor. Ama o henüz on beş yaşında. Evet, on beş. Belki olduğundan büyük gösteriyor ama yine de bir çocuktan ibaret.”

23

Bu da bir yalandı -hem de daha büyük bir yalan- ama görünüşe bakılırsa istenen etkiyi yaratmıştı.

Mariusz, uzun ve kıvrımlı resepsiyon masasının öte ucunda duran, kendisinden yaşça büyük meslektaşına tereddütle bir göz attı. Şık giyimli kadın hâlâ, abartılı saçlarıyla dikkat çeken üç Fransız hanımla meşguldü; onların canlı ve hararetli sohbeti de artık bir tür tartışmaya dönüşmüş gibiydi.

“On beş yaşında,” dedim yeniden. “Kanun gözünde kızım hâlâ bir çocuk. Bu da demek oluyor ki onu buraya getiren adam -yani sizin misafiriniz- şu anda tesisinizde bir suç işliyor. Ve bu otel de o suça ortak oluyor.”

Mariusz’un yüzünden bütün rengi çekilmişti. “Ben... Müdürümle konuşmak zorundayım,” dedi kekeleyerek.

“Hayır Mariusz, buna gerek yok,” dedim. Ekranı işaret ettim. “Sadece o ekranda ne olduğunu göster bana, sonra gideceğim. Ne polisi işin içine katacağım ne oteli zor duruma düşüreceğim ne de medyaya, buranın, savunmasız genç kızları ayartmak için kullanıldığını söyleyeceğim. Müdürünle de seni karşı karşıya bırakmayacağım. Tek bilmem gereken şey, Evie’nin burada kiminle olduğu... Bana adı ve adresi lazım, hepsi bu.

“Bana bir dakika verir misiniz hanımefendi?”

“Beş saniye sürmez,” dedim. “Sadece o kadar. Ekranı beş saniyeliğine bana çevirin, sonra gideceğim ve bu mevzuyu bir daha duymayacaksınız.”

Mariusz masa telefonunu kaldırdı, bir tuşa bastı ve arkasını dönerek ahizeye alçak sesle konuşmaya başladı. Telefonu yerine koyduğunda aramızda gergin bir sessizlik hâkim oldu. İkimiz de geri adım atmaya niyetli değildik.

“Lütfen,” dedim sonunda. “Bir kız kardeşin var mı Mariusz? Ya da bir sevgilin? Evie de onlar gibi işte. Daha çocuk sayılır ve şimdi kayıp. Ben, çocuğunu arayan bir anneyim. Bana yardım et.”

Mariusz tam karşılık verecekken yan kapıdan başka bir görevli belirdi. Daha yaşlıydı. Kafası usturayla kazınmış gibi pürüzsüzdü ve çenesini kapkara, özenle kesilmiş bir keçi sakal süslüyordu. Adımlarındaki hız ve özgüven, onun bir yönetici olduğunu hemen belli ediyordu.

Mariusz el işaretiyle onu yanına çağırdı; aralarında fısıldaşarak kısa bir konuşma yaptılar, ama ne söylediklerini tam olarak seçemedim. İsimliğinde “Vincenzo” yazılı olan yönetici, yüzüne soğuk bir ifade takınarak bana döndü:

“Hanımefendi.” Ellerini resepsiyon masasının üzerine koydu. “Üzgünüm ama sizden tesisimizi terk etmenizi istemek zorundayım.”

“Tabii ki,” dedim. “Bana bilmem gerekeni söylediğiniz anda.”

“Güvenlikteki arkadaşlarımı işin içine katmak istemem ama siz burayı kendi isteğinizle terk etmezseniz, bunu yapmak zorunda kalırım.”

“Bana sadece kızımı buraya kimin getirdiğini söyleyin.”

“Bu, şirket politikamıza aykırı hanımefendi.”

O anda, aynı saniyeler içinde, üç şey birden oldu. Vincenzo sinirli bir parmak hareketiyle arkamızda birine -muhtemelen kapı görevlisine- işaret etmek için kolunu kaldırdı. Ben, evde hazırladığım “Kayıp” ilanını masanın üzerinden ona doğru itirdim. Ve tam o birkaç saniye içinde, Lucas yanımda garip bir ses çıkardı; öksürükle hırıltı arasında bir şey. Başımı çevirince

gördüm ki, bir eli boğazındaydı ve diğer elinin içinden yeşil-be-yaz çizgili iki nane şekeri kâğıdı döküldü. Daha bir şey söyle-meme vakit kalmadan dizlerinin bağı çözülerek cilalı mermer zeminin üzerine yığıldı; yere çarpan eli ise âdeta tüm lobide yankılandı.

O anda zihnimden her şey uzaklaşmış, her şey silinmişti: otel, resepsiyon masası, görevlilerin yüzleri, hatta Evie'ye dair düşünceler bile... Hepsi yok olmuştu. Çünkü oğlum boğazına bir şey kaçmış hâlde nefes alamıyordu. Yanına diz çöktüm:

“Lucas, yavrum, ne oldu sana? Boğazında bir şey mi var? Konuşabiliyor musun?”

Başını güçsüzce iki yana salladı; göz kapakları seğiriyordu, gözlüğü yana kaymıştı. Ardından boğazından korkunç, kuru, incecik bir hırıltı çıktı ve o an ne olduğunu anladım.

Bu bir alerjik reaksiyon!

Tanrım... Böyle bir rahatsızlığı olduğunu nasıl daha önce fark etmemiştim?

Kelimeler beynime çakılıp kalmışlardı: “Anafilaktik şok. Aman Tanrım, lütfen öyle olmasın.” İğneye ihtiyacı vardı, adrenalin... Öyle değil mi? Bir ambulans çağırmalıydık! Boğazım-da çaresiz bir çığlık kabarıyordu; dehşet içinde düşüncelerim darmadağın olmuştu. Bugün oğlumu yanıma almamalıydım, gelmesine asla izin vermemeliydim. “Tanrım, lütfen... İki ço-çuğumu birden kaybetmeme izin verme. Bu kadar zalim olma.” Ve sonra, tam da resepsiyon masasının altında, Vincenzo'nun göremeyeceği bir noktada... Oğlum bana göz kırptı.

Sadece bir kez. Açık, belli belirsiz değil; kesin bir göz kırp-ma. Hani ablasını kızdırmak ya da akşam yemeğinde aptalca bir espri yapmak için yaptığı türden. Bir an bunun nöbetin parçası olup olmadığını düşündüm ya da belki ben hayal görüyordum.

Sonra yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdi ve ben de gülümsememek için kendimi zor tuttum. Ardından sırtüstü

yere devrildi, boğazını tutarak altmış yıllık bir sigara tiryakisinin ölüm hırıltısına benzeyen korkunç sesler çıkardı. Göz kapakları yeniden titredi, bayılacak gibiydi.

“Hanımefendi?” Vincenzo’nun sesi arkamdan geldi. “Çocuğun tıbbi yardıma mı ihtiyacı var?”

“Evet!” diye bağırdım, başımı çevirmeden. “Şu lanet olası şekerlerinizin içinde ne varsa ona ağır alerjisi var! Ambulans çağırın!”

Fransız kadınlardan biri tiz bir çığlık attı, diğeri masanın kenarına tutunarak bayılacakmış gibi oldu. Üçüncüsü topuk sesleriyle bize doğru koştu, Fransızca emirler yağdırarak görevlilere bağıırıyordu.

Lucas’ı yan çevirdim, toparlanma pozisyonuna getirdim. Resepsiyon masasına gözüm kaydı: Mariusz yoktu ortalıkta, Vincenzo’nun yüzüne ise bir çocuğun, otellerinin kusursuz lobisinde ölebileceği düşüncesinin dehşeti sinmişti.

“İlkyardım çantasını getir!” diye bağırdım ona. “Travma seti, EpiPen, ne varsa getir, HEMEN!” Yanımızda bekleyen başka bir çalışana da bağırdım: “Şu lanet ambulansı çağırın!”

Topuklu ayakkabılı turist şimdi bana odaklanmıştı, aralıksız ve hızlı bir Fransızca ile makineli tüfek gibi konuşuyordu; tek anladığım kelime sürekli tekrarlanan “allergie” idi.

Omuzumun üzerinden bağırdım: “İlkyardım çantası nerede kaldı?”

Fransız kadın bu kez yanımıza çömeldi; beklenmedik bir soğukkanlılıkla, parmağını Lucas’ın boynuna bastırıp nabzını kontrol ederken hâlâ Fransızca konuşuyordu.

Otel görevlilerinden kimi sağa sola koşuşturuyor, kimi de çaresizlikle oğlumun etrafında toplanıyordu. Ben hızla ayağa kalktım, yardım arıyormuş gibi resepsiyon masasının çevresini dolandım. Mariusz’un üzerinde çalıştığı bilgisayar ekranı kararmıştı. Faresini salladım; ekran yeniden açıldı. Oradaydı:

“Konuk Kayıt Formu.” İsim, adres, e-posta, doğum tarihi, ödeme yöntemi. Telefonumu çıkardım, ardı ardına üç fotoğraf çektim. Net olup olmadığını kontrol etmeye vaktim yoktu.

Vincenzo, hızlı hızlı konuşarak telefonda birilerine sesleniyordu; yanında duran bir kadın elini ağzına kapatmıştı. Mariusz ise yan odadan telaşla çıkmış, elinde kırmızı bir ilkyardım çantasıyla yanımıza koşuyordu.

Telefonu cebime soktum, resepsiyon masasının kenarından dolaşıp oğluma koştum. “Tamam Lucas, hadi gidiyoruz! Şimdi!”

Lucas yuvarlanarak ayağa kalktı; Fransız kadın arkasında ağzı açık kalakaldı. Vincenzo’nun uzattığı kolunun altından sıyrıldı, ben de kapı görevlisinin uzanan elinden kurtuldum ve birlikte büyük cam kapıya doğru koştuk.

“Hanımefendi!” Vincenzo’nun sesi tiz bir çığlığa dönmüştü; kaygı ve şaşkınlığın yerini öfke almaya başlamıştı. “Hanımefendi! Lütfen durun! Çocuk!”

Lucas’ın elini kavradım; kapı tam o sırada başka bir müşteri için açılıyordu. Ve işte dışarıdaydık: keskin soğuk havada, hâlâ koşarak... Vincenzo’nun bağırıışları ise arkamızda gitgide sili-niyordu.

24

Kensington High Street'e varana kadar durmaksızın koştuk. Ciğerlerim yanıyordu, bacaklarım ise taş gibi ağırlaşmıştı. Hemen bir kahve dükkânına sığındık ve Royal Pearl'den birilerinin peşimize düşüp düşmediğini görmek için birkaç dakika bekledik.

"Bu tam anlamıyla çılgınlıktı!" dedi Lucas. "Ben ayağa kalkıp koşmaya başlayınca, o kel müdürün sinir krizi geçireceğini sandım!"

Lucas bana, fikrin kendi sınıfındaki bir çocuktan çıktığını söyledi. Bu çocuğun fıstık alerjisi vardı ve yaz döneminde okul yemekhanesinde alerjik bir reaksiyon geçirmişti. Lucas'ın anlattığına göre, revir ziyareti ve günün geri kalanında dinlenmesi çocuğun toparlanması için yeterli olmuştu. Fakat belli ki bu olay, oğlumun zihninde derin bir iz bırakmıştı.

Kaçmanın verdiği rahatlama yavaş yavaş çekilip giderken, yerini, içimi kemiren bir endişe aldı. Otelde böyle bir olay çıkarmak pervasızca hatta belki de aptalcaydı. Acaba otel çalışanları peşimizden gelmiş miydi yoksa hâlâ bizi içeride mi arıyorlardı? Polisi aramış olabilirler miydi ya da başka bir yoldan bizi bulmaları mümkün müydü?

Resepsiyondaki ekrandan çektiğim fotoğraflara bakmak için, önce güvenle arabaya geri döndüğümüzden emin oldum. İlk iki fotoğraf öylesine bulanıktı ki hiçbir şey seçilmiyordu. Ama üçüncü kare... Bir aynanın berraklığıyla seçiliyordu, pı-

rıl pırıldı. Parmağımı ekrana götürüp görüntüyü büyüttüm ve nihayet ismi okudum: “S. Lawler.” O an zihnimde bir şimşek çaktı; Evie’nin odasında bulduğumuz, yalnızca “S” harfiyle imzalanmış o kartpostalı hatırladım. İşte karşımızda aynı imza. Otele verilen adres ise şuydu: “220 Belvue Yolu, Northolt.” Posta kodu Uxbridge’e aitti; şehrin benim pek tanımadığım bir köşesi. Telefonumdaki harita uygulamasına baktım: batıya doğru yaklaşık yirmi kilometrelik bir yolculuk, neredeyse bir saat sürecektir bir mesafe. Rotaya gözüm takılı kalmışken, içimde kabaran sevinçle ellerim titremeye başlamıştı. Artık elimizde bir adres vardı. Belki Evie oradaydı. Bugün bizimle dönmese bile, onunla sadece konuşmak, yüzünü görmek, nefes aldığını ve güvende olduğunu bilmek bile yeterli olacaktı. En azından o an için, yüreğime su serpecek tek şey buydu.

Doğum tarihi onun yirmi altı yaşında olduğunu gösteriyordu; yani Evie’den yedi yaş büyük. Bir yanıyla içim rahatladı; en azından kırkında, ellisinde ya da altmışında, o iğrenç sitelerden birinde kızım ile tanışıp peşine takılan, yaşını başını almış bir adam değildi. Yine de itiraf etmeliyim ki yirmi altı yaşındaki birinin Royal Pearl’de kalacak parayı bulabilmesi pek de alışıldık bir durum değildi.

Ama yine de bir yabancıydı. Hem ben bunun bir erkek olduğunu varsayıyordum; oysa “S. Lawler” pekâlâ bir kadın da olabilirdi. Her hâlükârda, bu kişi Evie’nin kampüsten ayrıldığı gün otele birlikte giriş yaptığı hatta ondan önce de birkaç kez beraber kaldığı kişiydi; tabii her defasında aynı kişi olduğundan eminsek. Bu isim Lucas’a da tanıdık gelmemişti.

Arabayla otoparktan çıkıp uzaklaştık, sonra da sinyalin daha güçlü çektiği, sessiz sakin bir sokağa saptık. Orada Craig’e mesaj attım; bana bir iyilik yapıp yapamayacağını sordum. Ondan, bulduğumuz isimle adresi öğrenci kayıtlarında ya da elinin altında olabilecek başka dosyalarda kontrol etmesini

rica ettim. Belki Lawler'in üniversiteyle bir bağı vardı; yüksek lisans öğrencisi olabilir, hâlâ çalışan ya da eskiden görev yapmış biri... İhtimal çoktu. Ayrıntıları anneme de gönderdim, belki o da bu isme bir yerlerden aşinadır diye.

Lucas ise birkaç dakika telefonda araştırmalar yapıp durdu, Google'da sonuçlara baktı ama ilk sayfalarda işe yarar hiçbir şey bulamadı. Sonunda sıkılıp cihazı şarja taktı:

"Evie'nin orada yaşıyor olma ihtimali var mı sence?" diye sordu. "Yani burası gerçekten bu herifin evi falansa?"

"Olabilir," dedim. "Öyle olmasını isterim."

"Peki ama adamın evi varsa, neden otelde buluşsunlar? Hem de o kadar pahalı bir yerde?"

"Güzel soru," dedim. "Aklıma üç ihtimal geliyor: Ya parası aklından çoktur ya da hesabı başkası ödüyordur." Lucas kaşlarını kaldırdı:

"Üçüncüsü?"

"Birini etkilemeye çalışıyordur."

* * *

Lucas, yol boyunca dalgındı; radyoyla oynayıp duruyor, kulağına hitap edecek bir şarkı arıyordu. Bir süre sonra cihazı kapatıp, "Anne?" dedi. "Sence başımız belaya girer mi?"

"Nedenmiş o?"

"Otelde çıkardığımız olay yüzünden."

Aslında bu soruyu ben de sormuştum kendime... Ama oğlumun da endişelenmesine gerek yoktu.

"Sanmıyorum, Lucas," dedim, gözlerimi ona çevirerek. "Onların bu meseleyi büyütüp başkalarını karıştırmaları, kendi dertlerine dert katmaktan başka işe yaramaz. Üstelik Evie'nin on beş yaşında olduğunu söyledim; bu yüzden polisi aramak için acele edeceklerini hiç sanmıyorum."

A40 otoyolunun viyadük kısmında ilerliyorduk; buradan

batı Londra'nın dört bir yana yayılmış, uçsuz bucaksız dokusunu görebiliyorduk. Altımızda, sıkışık düzende dizilmiş uzun ev sıraları, basık iş hanları ve dükkânlar, sokakların karmaşık ağı içinde akıp gidiyordu. Zihnimde, S. Lawler'ın yaşadığı yeri canlandırmaya çalışıyordum: Kensington'daki The Royal Pearl'de kalabilecek kadar imkânı olan bir adamın yaşayacağı türden bir yer nasıl olurdu? Ve aynı soru yeniden beliriverdi zihnimde: "Aynı şehirde, evin yirmi kilometre ötesindeyken neden otel odası tutar ki insan?" Lucas'ın hızlıca Google Haritalar'dan baktığına göre, 220 Belvue Yolu adresindeki bina epey büyüktü; ben de buranın bir rezidans olduğunu düşündüm. Belki birkaç çatı katı süiti de olan, lüks bir siteydi burası.

Sonunda navigasyon bir sonraki kavşaktan çıkmamı söyledi. Biz de yan yola sapıp, bir ucunda devasa bir AVM yükselen sanayi bölgesine doğru indik. Northolt, Londra'nın birbirine karışıp giden, sonu gelmez banliyölerinden sadece biriydi. Beklediğim gibi çıkmamıştı; tamam kötü sayılmazdı ama bir şekilde yeterince "seçkin" de değildi.

Harita uygulamasının yönlendirdiği sokaklardan, kavşaklardan geçerek ilerledik; sonunda varış noktası sol tarafta anonsunu duyduğumuzda bir otobüs durağının önünde durdum.

"Ne?" Lucas şaşkınlıkla etrafına baktı. "Burada mı yaşıyor?"

Belvue Yolu, bir tarafında apartman bloklarının, diğer tarafında küçük ofislerin sıralandığı uzun ve kıvrımlı bir caddeydi. 220 numara ise ofis tarafındaydı. Kendi hâlinde, üç katlı, tuğla bir binaydı ve küçük bir otoparka açılıyordu; bir yanda bir eşya deposu, öte yanda ise tıklım tıklı bir minibüs kiralama şirketinin avlusu arasında sıkışıp kalıyordu.

"Belki burada çalışıyordur." Emniyet kemerimi çözdüm. "Hadi, gidip izini sürmeyi deneyelim."

Lucas'la birlikte araçtan inip karşıya geçtik ve cam cephesi olan küçük bir lobiye girdik. İçeride, tıpkı bir aile hekiminin

bekleme odasında olduğu gibi altı plastik sandalye vardı. Arka duvardaki kapı kapalıydı; yanındaki tuş takımında tek başına yanan kırmızı bir ışık görünüyordu. Küçük bir resepsiyon masasının arkasında, gri kazağının göğsünde yeşil iplikle işlenmiş “FAB Ltd” harfleriyle, gözlüklü ellili yaşlarında bir adam oturuyordu. Biz yaklaşınca gülümseyerek başını kaldırdı:

“Merhaba hanımefendi,” dedi neşeyle; sanki bütün gün sohbet edecek birini beklemiş gibiydi. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bay Lawler’la görüşmek istiyorum.” Tek kaşını kaldırdı:

“Burada mı çalışıyor? Ajansın gönderdiği geçici elemanlardan biri mi? Son zamanlarda gelip giden çok oldu.”

“Burada mı çalışıyor yoksa burada mı yaşıyor, emin değilim.”

“Burada kimse yaşamaz hanımefendi, gerçi bazen bana da öyle geliyor.” Gülümsedi, sandalyesini yana kaydırıp bilgisayarın başına geçti. Klavyede birkaç tuşlama yaptıktan sonra benden ismini harf harf söylememi istedi. Bunu yaptığımda ise “Kusura bakmayın, şu an personel listesinde bu isimde biri yok,” diye duyurdu.

“Emin misiniz? Elimdeki adres burası.”

“Ah. Onun şahsi adresi mi yoksa şirketinin adresi mi?” Kaşlarımı çattım:

“Şirketinin adresi mi?”

“Burası...” eliyle bekleme salonunu gösterdi “... FAB Limited. Yani ‘Firmanızın Adı Burada’. Şöyle ki: İngiltere’de her şirketin resmî, fizikî bir adresi olması gerekir ve bu adres Ticaret Sicili’nde yayımlanır.”

“Evet, biliyorum.” Sözümü duymamış gibi devam etti:

“Fakat çoğu insan -örneğin evden çalışanlar- ev adreslerinin herkes tarafından internette kolayca bulunmasını istemez. Bunun yerine küçük bir yıllık ücret ödeyerek 220 Belvue Yolu’nu

adres olarak gösterirler. Biz de onların posta işlerini hallederiz: Arka ofisteki arkadaşlar gelen evrakları açar, tasnif eder, tarayıp e-posta ile iletir.”

“Kaç tane var?”

“Efendim?”

“Kaç şirket bu adresi kullanıyor?”

“Son sayımda yirmi yedi binin biraz üzerindeydi.”

Kalbim sıkıştı. Yirmi yedi bin. Samanlıkta iğne aramak gibi.

“Ve Bay Lawler onlardan birinin sahibi mi?” Adam çaresiz bir gülümsemeyle omuz silkti:

“Bilemem hanımefendi. Bu tür bilgiler gizlidir. Kusura bakmayın.”

Arabaya döndüğümüzde bir süre sessizce oturduk; sıcak nefeslerimiz camı buğulandırıyor, gri Londra sokağının görüntüsünü silikleştiriyordu.

“Hiçbir şey anlamadım,” dedi Lucas. “Adamın söylediği şey ne anlama geliyor?”

Başımı koltuğun arkasına yasladım. “Hani çocukken doğum günü partilerinde Kat Kat Paket oynardın ya? Her katmanı açtığında sonuna geldiğini sanırdın ama altında hep yeni bir katman daha olurdu. İşte bu da öyle. İnsanları hep bir adım geride tutmanın yolu.”

“O zaman bu çıkmaz sokak,” dedi oğlum, camdaki buğuyu silip tuğla binaya bakarken.

“Henüz değil,” dedim. “Sadece bir sonraki katmanı nasıl açacağımızı bulmamız gerekiyor.”

EVIE

Beş Ay Önce

Evie, kapıdan adımını atar atmaz üzerindeki bu ortam için fazla sıradan kaldığını fark etti. İçine, buraya yanlışlıkla düşmüş bir yabancıymış duygusu çöreklenmişti. Giysileri annesinin dolabından “ödünç” aldığı siyah bluz ve pantolondan ibaretti; tek istisna, kıyafetine uyum sağlasın diye satın aldığı bir çift yeni ayakkabıydı. Yine de bir yabancıya yerine geçmiş duygusundan bir türlü kurtulamıyordu; sanki her an biri omzuna dokunup, “Yanlış geldiniz herhâlde,” diyecekti.

Metro tuvaletinde üstünü değiştirip makyajını yapması epey zahmetli olmuştu ama yine de halletmişti. Eve dönerken bagaj bölümünden çantasını almayı unutmaması gerekiyordu, hepsi bu. Scott, geceyi birlikte geçirmeyi hiç dile getirmemişti; getirseydi de ona ne cevap vereceğinden pek emin değildi.

Scott’ın tariflerine rağmen Opium’u bulmak pek kolay olmamıştı. Soho’nun yan sokaklarından birinde, pahalı hediyelik dükkânlar ve tasarım mağazalarının arasında gizlenmiş bir yeraltı kokteyl barıydı burası. İçerisi sıcak ve loş ışıklıydı; derin sırtlı koltuklar, fonda usul usul atan bir davul ve bas ritmi... Scott ise ondan önce gelmiş, ceketini çıkarmış ve köşedeki bir masaya kurulmuştu. Evie’yi görür görmez ayağa kalktı, genç kızın paltosunu alıp dirseğine hafifçe dokundu ve yanağına yumuşacık bir öpücük kondurdu. İşte bu, Evie’nin üstündeki tüm tedirginliği bir anda silip atmaya yetti.

Boynuna kadar iliklenmemiş, beyaz ve tertemiz gömleği vardı Scott'ın üzerinde; kokusu ise büyüleyiciydi. Orman, gökyüzü ve deniz... Hepsi birbirine karışmış, mest edici bir esans oluşturmuştu.

“Harika görünüyorsun Evie,” dedi. “Seni yeniden görmek ne güzel.”

Evie'nin göğsünün tam ortasında sevinçten küçücük bir tomurcuk açtı. Tam cevap vermek üzereydi ki omzunda bir el hissetti:

“Hey.” Arkasından gelen, yarı tanıdık bir erkek sesi. “Evie?”

Evie, başını çevirip gelen kişiye bakmaya hazırlanırken, içinde hafif bir ürpertiyle karışık bir umut hissetti; belki de yanıliyordu, belki hafızası ona küçük bir oyun oynuyordu. Ama yanılmıyordu.

Çünkü Colton Ryczek de -tüm o kaslı cüssesiyle- bardaydı. Şehrin onca köşesi varken, gelip onun arkasından içeri girmişti hem de hiçbir davet olmadan. Aynı genç adam -o sarıya çalan sakalı, koyu kumral saçlarını topladığı o gevşek topuzu, gri eşofman altı, sırtında çantası ve kaslarını fazlasıyla sergileyen daracık Gold's Gym atletikle- tam karşısındaydı.

“Colton?” dedi Evie; göğsünde filizlenen sevinç bir anda solmuştu. “Selam... Senin burada ne işin var?”

“Şey,” dedi Colton. “Nasıl gidiyor? Nasılsın? Bu yaz Amerika'ya dönmek yerine burada kalayım dedim. Orası Londra'nın yanında çok sönük kalıyor, bilirsin işte.” Sesi yine aynıydı; ilk tanıştıklarında da duyduğu o fazla kafeinli, fazlaca kendini hissettiren ton. “Yaz boyunca görüşürüz, takılırız diye düşünmüştüm ama mesajlarıma hiç dönmedin. Aradım da seni, sesli mesajlar bıraktım defalarca. Son birkaç haftadır neredeyse her gün. Yoksa numaranı mı değiştirdin?”

“Hayır,” dedi Evie, dudaklarına zoraki bir gülümseme yerleştirerek. “Sınavlardı, başka işlerdi derken... Bayağı yoğundum.”

“Aslında sana göstermek istediğim o kadar harika şeyler var ki,” dedi Colton heyecanla. “Şehirde kimsenin bilmediği köşeler var, Londralıların bile hayatları boyunca uğramadığı yerler. O kadar çok tarih, o kadar çok sanat var ki... Bir gün birlikte gezelim isterim. Sana rehberlik edebilirim.”

“Colton, seni görmek güzel ama... Aslında ben buraya... Yakın bir arkadaşım ile buluşmaya geldim, bir şeyler içeceğiz.”

“Öyle mi?” Kaşlarını çatmıştı Colton. “Kim?” O sırada Scott öne çıktı.

“Merhaba,” dedi ve elini uzattı. “Ben Scott, Evie’nin erkek arkadaşı. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Evie, o kelimeyi duyduğunda içinde tatlı bir şaşkınlık dalgası kabarmış, sanki güneş tüm o sıcaklığıyla tenine değmişti. Erkek arkadaş? İkisinden birinin bu kelimeyi ilk kez telaffuz ediyordu bu. Ama o anın tadını çıkaracak zaman yoktu. Colton burnundan küçümseyerek bir kahkaha saldı:

“Nasıl yani?” Scott elini indirmişti:

“Sessiz sakın bir şeyler içecektik,” dedi. Ardından biraz daha vurgulayarak ekledi. “Sadece ikimiz.”

“Tabii... Ama çok ilginç çünkü Evie senden hiç bahsetmedi. Bir kere bile.” Scott hemen karşılık verdi:

“O da ilginç çünkü o da senden hiç söz etmedi, dostum.”

Amerikalı genç bir adım daha yaklaşarak, kendisinden daha uzun boylu olan Scott’ın karşısında dikildi. “Ben senin dostun falan değilim, tamam mı seni gerzek.”

“Sahi sen Evie’nin burada olduğunu nereden bildin? Yoksa gizlice onu takip mi ediyorsun?”

“Bu seni zerre kadara ilgilendirmez.”

“Eğer niyetin buysa, beni ilgilendirir elbette...”

Bir anda Colton, iki iri avucuyla sertçe iterek Scott’ı geriye savurdu. Scott, kanepenin koluna çarpıp yana devrildi, elleri ve dizleri üzerine kapaklandı. Yan masadaki kadınlardan birin-

den kısa bir ılık koptu; barda sohbet eden herkesin sesi bir anda kesiliverdi. Tam o sırada siyah tişörtlü bir bodyguard ortaya çıktı. Tek kelime etmeden Colton'ın bileğini arkaya kıvırdı ve sımsıkı kavrayarak onu kapıya doğru sürüklemeye başladı. Sonra onu merdivenlerden çıkarırlarken, Colton anlaşılmaz şeyler bağırarak kaybolup gitti.

Evie, yavaşça ayağa kalkan, pantolonunun dizlerindeki tozu silkeleyen Scott'a döndü:

"Tanrım," dedi. "Sen iyi misin? Canın acıdı mı?"

"Yalnızca gururum." Mahcup bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Sorun yok."

"Adam delirmiş. Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum. Gerçekten iyi misin?" Scott başıyla onayladı:

"Tuhaf bir adam ama. Nereden tanıyorsun onu?"

"Üniversitenin tanıtım gününe gittiğimde kampüs rehberiydi. Birkaç saat boyunca etrafı gezdirdi, sonra nasıl olduysa numaramı aldı. O günden beri sürekli mesaj atıyor, arıyor. Gerçekten de saplantılı biri aslında."

"Sen iyi misin?" diye sordu Scott, elini genç kızın omzuna koyarak. "Titriyorsun."

"Biraz sarsıldım sadece."

"Merak etme, kapıdaki görevliler bir daha içeri sokmazlar onu." Göz ucuyla merdivenlere baktı, emin olmak ister gibi. "Hadi, sanırım ikimizin de bir içkiye ihtiyacı var."

* * *

Parmakları hâlâ hafifçe titreyen Evie, yaban mersinli mojitosundan kocaman bir yudum aldı; uzun ve zarif bardağın içinde limon dilimleriyle buz taneleri birbirine karışıyordu. Ardından barın daha kuytu bir köşesine, kalabalıktan uzak özel bir bölmeye geçtiler. İçkisi bittiğinde Evi'nin gerginliği yavaş yavaş çözülmeye başladı. İçinde, Colton Ryczek'in yeniden ortaya

çıkmayacağına dair garip bir güven vardı. En azından o gece için.

“Az önce,” dedi Evie, boş bardağındaki buzu karıştırarak. “Colton’a bizimle ilgili söylediğin şey... Yani birlikte olduğumuz...” Scott elini kaldırdı:

“Haddimi aşmak istemezdim ama ondan hoşlanmadığını anladım ve öyle söylemek onu uzaklaştırır diye düşündüm. Neyse özür dilerim.”

“Hayır, hayır, özür dilemene gerek yok.” Evie, yüzünün kızardığını hissetmiş, barın loş ışığında olduklarına sevinmişti. “Hoşuma gitti aslında. Yani söylediğin şey.”

Scott gülümsedi, garsona işaret ederek iki içki daha söyledi. Sonra ceketinin içinden siyah kurdeleyle bağlanmış ince, siyah bir kutu çıkardı.

“Bu da nedir?” dedi Evie, bardağını masaya bırakırken. Scott omuz silkti:

“Sadece... Küçük bir şey. Hoşuna gider diye düşündüm.”

Kutunun içinde, siyah kadife zeminin üzerinde Evie’nin şimdiye dek gördüğü en güzel bilezik yatıyordu. Mum ışığında gümüşü andıran bir parlaklıkla ışıldıyordu. Evie bileğini uzattı; Scott bileziği ona taktı sonra da güçlü ve sıcak eliyle genç kızın elini kavradı:

“Platin sana çok yakıştı,” dedi. “Gerçekten öyle.”

O anda, sanki aralarına hiçbir şey girmemişti. Yüz yüze son görüşmelerinin üzerinden haftalar değil de yalnızca birkaç saat geçmiş gibiydi. Birkaç atıştırmalık söylediler; sohbet kendiliğinden, su gibi aktı. Tatillerden, arkadaşlardan, işten güçten, evden ve aileden söz ettiler. Scott, anne babasının ve ağabeyinin doktor olduğunu, bu yüzden “aile mesleğini” sürdürmesi için üzerinde hep bir baskı hissettiğini anlattı. Gerçi başka bir yol seçtiğinde babası hiç sesini çıkarmamıştı ama Scott, onun gizli bir hayal kırıklığı taşıdığından neredeyse emindi.

“Peki ya sen?” dedi Scott. “Hiç babandan söz etmiyorsun.”
Evie gözünü bardağının içine dikti:

“Ben çok küçükken öldü o.”

“Çok üzüldüm,” dedi Scott, elini genç kızın ellerinin üzerine koyarak:

“Bilmiyordum. Sormam düşüncesizlikti.”

“Önemli değil... Hem zaten onu pek tanımadım, doğru dürüst hatırlamıyorum bile. Aslında zihnimde kalanların çoğu, yıllar içinde kurduğum hayallerden ibaret. Onu, gerçekte kim olduğundan ziyade olmasını istediğim biri olarak hatırlıyorum.”

Tam o sırada garson atıştırmalıkları getirdi: çıtır börekler, karidesli tostlar ve pirinç krakerleri. Evie, konuyu hemen başka yöne çekti.

“Bana hâlâ işinin ne olduğunu söylemedin, Bay Gizemli.”
Scott omuz silkti:

“Bir kamu kuruluşunda çalışıyorum. Çoğu günüm grafiklerle, tablolarla, toplantılarla geçiyor. Oldukça sıkıcı bir iş.” Evie alayla kaşlarını kaldırdı:

“Tam da Jason Bourne’un kendini gizlemek için söyleyeceği bir şey bu.” Scott gülümsedi:

“İnan bana,” dedi, “benim işim Bourne’un maceralarının milyonlarca kilometre uzağında. Gerçekten öyle. Birer içki daha alalım mı?”

25

Arabayı yakındaki bir McDonald's'ın otoparkına çektim. Lucas'la birlikte neredeyse bir saat boyunca telefonlarımızı kurcalayıp Şirketler Dairesi'nin web sitesinde S. Lawler adına bir iz aradık. Ama site öylesine hantaldı ki ismi ve adresi aynı anda sorgulamamıza izin vermiyordu. Her denememizde karşımıza binlerce kayıt çıkıyordu; kırk yılı aşkın bir süreyi kapsayan bir dönem içinde açılıp kapanmış şirketler, onlarca farklı Lawler soyadı... Korktuğum başıma gelmişti, samanlıkta iğne arıyorduk. Sonunda Lucas dayanamadı, telefonu kucağına bıraktı:

“Berbat bir site bu,” dedi somurtarak. “Sürekli yeniden giriş istiyor, hiçbir şey anlaşılmıyor.”

“Haydi içeri girelim,” dedim. “Bir şeyler içer, ısınırız.”

Beş dakika sonra köşedeki masalardan birinde oturuyorduk. Lucas kremalı bir sıcak çikolata almıştı, önümdeyse buharı tüten bir latte vardı. O sırada telefonum titredi: gelen bir *Face-Time* çağrısıydı. Arayan Craig'di. Telefonu masanın yanındaki duvara dayayıp açtım.

Beyaz sakallı yüzü ekranda belirince içimi bir sevinç kapladı. Daha birkaç gün önce tanımadığım bu adam, bunca zamandır bana elinden gelen yardımı yapıyordu. Hâl hatır sorduktan sonra neler bulduğumuzu anlattım. Belvue Yolu'ndaki ofisin aslında binlerce şirkete kayıtlı sıradan bir adres olduğunu söyledim.

“Evet, işte o mesele...” dedi. “Bilgileri gönderdiğin için sağ

ol. Aslında sana bir e-posta atmayı düşünmüştüm ama bunun daha hızlı olacağını düşündüm. İyi haberlerim var, bir de kötü.”

Önce kötü haberi verdi: Kayıtlarda S. *Lawler* adına yalnızca tek bir öğrenci vardı; o da 1990’ların ortalarında okumuş, şimdi ellili yaşlarında ve Vancouver’da avukatlık yapan Siobhan *Lawler*. Mezunlar derneği kayıtları da bunu doğruluyordu. Bunun dışında, Craig’in araştırabildiği kadarıyla, S. *Lawler* ne üniversitenin mevcut ya da eski bir çalışanıydı ne dışarıdan sözleşmeyle hizmet veren biri ne de kampüsle resmî bağlantısı olmuş herhangi bir ziyaretçi.

“Peki,” dedim. “O zaman iyi haber nedir?”

“İyi haber şu ki ben biraz meraklı biriyim,” dedi gülümseyerek. “Cevapsız sorulara tahammülüm yok. Üstelik dönem bitti, öğrencilerin çoğu da evine döndü; yani beni can sıkıntısından kurtaracak bir meşgale arıyorum.”

“Bize vereceğin her türlü yardım için minnettarız, Craig,” dedim.

“Şöyle anlatayım...” dedi. “Öğrenciler kampüsteyken onlara göz kulak olmak, güvenliklerini sağlamak bizim görevimizdir. Ve işimin bir parçası da üniversiteye iş için gelenleri araştırmaktır: inşaatçılar, bakım ekipleri, etkinlik firmaları, yemek şirketleri... Kısacası kampüse adım atan her dışarıdan-çalışan.” Sakalını kaşdı, sonra ekledi: “Bu yüzden üniversite, Şirketler Dairesi’nin gelişmiş erişim paketine sahiptir; böylece iflas kayıtlarını, mahkeme kararlarını, olası yasal sorunları incelememiz ve karşılaştırmamız mümkün oluyor.”

“Ee?” diye sordum, telefonun küçük ekranına doğru eğilerek. “Onu bulabildin mi?” Başını onaylarcasına salladı:

“Evet. *Piranha Solutions Ltd.* adında bir şirketin müdürü olarak görünüyor. Kayıtlı adres 220 Belvue Yolu. Doğum tarihi de uyuşuyor; yirmi altı yaşında olmalı. Google’da şirket hakkında hiçbir şey yok ama son mali tablolarını inceledim. Varlık

listesinde bir ayrıntı vardı, belki işine yarayabilir.” Elindeki not defterini kaldırdı. “Bir iş adresi. Gerçek olanı.”

* * *

Neredeyse bir buçuk saat sürdü Ludlow Caddesi’ne varmamız; Londra’nın dur kalklarla ilerleyen şehir içi trafiğinde yol alırken çoğu zaman ikinci vitesten yukarı çıkamadık. Chelsea’den geçip nehrin kıyısına indik, Battersea Elektrik Santrali’nin yanından süzülüp Lambeth Köprüsü’nden Thames’i aştık. Lucas, yol boyunca telefonunda TikTok ve Snapchat’te gezinip duruyordu. Benim telefondaki Haritalar uygulaması ise bizi doğuya yönlendiriyordu; Waterloo’nun, South Bank’in yanından geçip Elephant and Castle civarında kıvrıla kıvrıla ilerledik.

Araba sürerken üzerime garip bir paranoya duygusu çökmüştü; sanki herkes, her şey -her araba ve trafik ışığı, peşimize takılmış beyaz bir minibüs, zikzak çizen bir Deliveroo bisikletçisi ya da gözünü telefondan kaldırmayan bir yaya- hep birlikte bize karşı birleşmiş gibiydi. Hepsi, yolculuğumuzu olduğundan daha uzun, daha yavaş, daha yorucu hâle getirmek için elbirliği etmişçesine hareket ediyordu. Trafikte sürüne sürüne ilerledikçe öfkem ve huzursuzluğum giderek daha da kabarıyordu. Ta ki Borough High Street’te kırmızı ışıktaki durana kadar... İşte o anda bu his, belirgin bir şekle büründü: arkamda, inatçı bir gölge gibi varlığını sürdüren bir mevcudiyet. Alçak kasalı, siyah bir sedan; iki ya da üç araç geride.

Ön plakası öylesine kir içindeydi ki okunmaz hâle gelmişti; ön camı ise neredeyse tamamen pas ve tozla kaplanmış, âdetâ opaklaşmıştı. Ansızın içime düşen rahatsız edici ürpertiyle fark ettim ki bu araba daha önce de oradaydı; Millbank boyunca ağır ağır ilerlerken hep arkamızdan seyrediyordu. Köprüyü geçerken de oradaydı, şimdi de hâlâ oradaydı. Hep birkaç araç geride, aynı şeritte, peşimizde. Ne mesafeyi açıyor ne de solla-

yıp gidiyordu. Sürücüsünü seçmeye çalıştım ama ön camdaki kir buna izin vermiyordu. Belvue Yolu'nda park hâlindeyken de orada mıydı acaba? Emin olamıyordum.

Yeşil ışık yanar yanmaz pedala yüklendim. Yanımdaki arabayı geriye bırakıp, önümüzdeki aracı da kıvrak bir hamleyle solladım; sonraki ışığa ise tam sarıya dönmek üzereyken yetiştim. Bir an sonra tekrar dikiz aynasına baktım: siyah sedan yok olmuştu. Lucas telefonundan başını kaldırdı:

“Daha çok yolumuz var mı, anne?”

“Biraz daha sabret,” dedim. “Birazdan bana göz kulak olmanı isteyeceğim. Keskin bir çifte göze ihtiyacım olacak.”

Saat beşi geçmişti ki nihayet Whitechapel'den yukarı çıkıp Mile End Caddesi'ne vardık; cadde, her zamanki Londra trafiğiyle tıkanmış, arka arkaya yanan kırmızı ışıklarla kesilmişti. Kensington'un göz alıcı zenginliğiyle tam bir tezat oluşturunuyordu burası: yolun iki yanına sıralanmış paket servis dükkânları, nargile ve elektronik sigara mağazaları, yarı indirilmiş kepenklerin üzerini kaplayan grafitiler... Kalabalık kaldırımlarda insanlar soğuğa karşı kabanlarına bürünmüş, ellerini ceplerine sıkıştırmış bir an önce evlerine yetişmeye çalışıyordu.

Google Haritalar bizi ana yoldan ayırıp güneye doğru yönlendirdi. Savaş sonrası yapılmış, birbirine bitişik evlerle dolu dar sokaklardan, koca bir apartman binasının yanından geçerek ilerledik. Nihayet tren hattına paralel uzanan uzun bir caddeye çıktık. Burası artık daha ziyade bir sanayi bölgesini andırıyordu: Küçük depolar, atölyeler, ambarlar ve malzeme sahalarıyla doluydu. Ana yola en fazla yarım kilometre ötedeydi ama şaşırtıcı derecede sakindi.

“Bir sonraki sağdan,” dedi Lucas, kendi telefonundaki haritaya bakarak. “Az ileride... Ludlow Caddesi.”

Direksiyonu kırıp sokağa döndüm; karşıma evlerin sıralandığı bir cadde çıkmasını bekliyordum ama manzara aynıydı:

karanlık, penceresiz sanayi yapıları. Yol kenarına park etmiş Transit tipi minibüsler ve küçük kamyonlar dışında hiçbir şey yoktu. Sokak lambaları seyrek aralıklarla dizilmişti ve aralarındaki karanlığı aydınlatmaya güçleri yetmiyordu.

“Binaların çoğunda numara yok,” dedi Lucas, başparmağıyla arkamızı işaret ederek. “Ama az önce altmış bilmem kaç geçtik.”

“Yine de doğru yer burası olabilir mi?” diye sordum. Bir hurdalığın yanma çekip arabayı durdurdum sonra telefonumu kontrol ettim. Ama yanılmamıştım; Craig’in verdiği adres tam da burasıydı.

“Biraz daha ilerisi anne.” Oğlum camını indirip karanlığa doğru eğildi; sokak lambasının altında solgun bir tabelayı seçmeye çalışıyordu. “İşte, burası doksan üç numara.”

Sokağın yukarısına doğru ağır ağır ilerlerken Lucas binaları saydı, bana da devasa bir deponun gölgesinde durmamı söyledi. Ne bir tabela görebiliyordum ne de bir numara ama Lucas bunun doğru yer olduğundan emindi. Genişçe bir açık kapıdan içerisi seçiliyordu: bir tür otoparktı bu, girişe yakın yanaşmış birkaç araç dışında bomboştu. Birkaç dakika arabada oturup etrafı gözledik fakat ortalıkta en ufak bir hareket, en küçük bir yaşam belirtisi yoktu. Lucas camındaki buğuyu sildi:

“Şu herifin burada çalışıyor olması imkânsız, değil mi?”

“Ben gidip biraz daha yakından bakacağım,” dedim. “Sen arabada beklemek ister misin? Bir dakikadan fazla sürmez. Görünüşe bakılırsa bugünlük kapanmış zaten.”

“Seninle gelmeyi tercih ederim.”

Karşıya geçip kapıdan içeri girdik. Akşamın serinliği, yalaklarımızı keskin bir bıçak gibi yakıyordu. Burası üç yanı duvarlarla çevrili, avluya benzeyen bir alandı. Kırmızı ve siyah harflerle yazılmış tabelalarda yalnızca müşterilere ait araçların park edebileceği, izinsiz araçların çekileceği uyarısı vardı.

Depo binası üç katlıydı, penceresizdi; yalnızca içe gömülmüş bir girişe doğru uzanan uzun, hafif eğimli bir rampası bulunuyordu. Küçük spot lambalarının aydınlattığı kapının üzerinde stilize bir alev figürü ve tek bir kelime yer alıyordu: *FLAME*.

Rampadan çıkıp girişe vardık. Çift kanatlı kapı, üstüne tepeme bira kasaları yüklenmiş bir el arabasıyla aralık tutuluyordu. Başımızın üzerinde tavana sabitlenmiş şeffaf kubbelerin içinde kameralar aşağıyı gözetliyordu. İçeriden, derinden gelen boğuk bir bas ritmi ise kulaklarımıza çarpıyordu. O anda anladım: burası gün için kapanmış değildi, tam tersine açılmaya hazırlanıyordu. 99 Ludlow Caddesi ne bir ofisti ne depo ne de malzeme tesisi. Sanayiye ait bir yapı hiç değildi. Burası bir gece kulübüydü.

26

Bira kasalarıyla aralanmış kapıyı ittim, Lucas da peşimden gelerek içeri girdi. Renkli spot ışıklarının arada bir aydınlattığı karanlık bir koridorda ilerliyorduk. Sağ tarafta, duvara gömülmüş bir tezgâh vardı; arkasında boş askı rafları uzanıyordu. Belli ki burası vestiyerdi. Koridor boyunca ilerledikçe, müziğin nabız gibi atan sesi giderek yükseldi. Sonunda, ucundaki bir çift ağır kapıyı açıp geçtiğimizde kendimizi devasa, karanlık bir mekânda bulduk. Katlara bölünmüş bu geniş alanın içinde dans pistleri, barlar, bir sahne ve yukarılarda, karanlığa gömülmüş özel localar yer alıyordu. Flame gece kulübü gerçekten devasa bir mekândı.

İçerideki her şey -duvarlar, merdivenler, yüzeyler- baştan aşağı siyaha boyanmıştı. Bu da kulübün, dışarıdan bakıldığında olduğundan çok daha geniş ve derin görünmesine neden oluyordu. Az sayıda yanıp sönen ışık, her köşeyi karanlığa gömüyordu; belli ki lazerleri, stroboskoplari ve gösterişli ışık oyunlarını kulüp açıldığında ortaya çıkarıyorlardı. Sahnenin ortasında bir DJ vardı; üzerinde koca alev simgeleriyle süslenmiş masanın arkasında kulaklıklarına gömülmüş, kendi dünyasına dalmıştı. İçeriye gelişimizi fark etmemişti bile.

Sol tarafta, bütün duvar boyunca uzanan uzun bir bar vardı. Oraya çıkan geniş merdivenin başında barmaid olduğunu düşündüğüm bir kadın vardı; şişeleri alıp, loş ışıktaki hafifçe parıldaayan buzdolaplarına yerleştiriyordu.

“Merhaba,” dedim. “Bana yardımcı olabilir misiniz acaba?”

Barmen kadın yarım dönerek bana baktı, gözleriyle bir anlığına hem beni hem de Lucas’ı süzdü. Üzerinde beyaz bir kapüşonlu, bol bir kot pantolon vardı; sarı saçlarını iki yüksek topuz hâlinde toplamıştı.

“Üzgünüm, canım, kapalıyız,” dedi. Küçük bir bıçakla başka bir karton kutuyu açtı ve hızla şişeleri alıp yan taraftaki buzdolabına yerleştirmeye başladı:

“Kapılar bu gece ondan sonra açılıyor.”

“Aslında birini arıyordum. Bay Lawler diye biri?” Kadın bana yeniden baktı:

“Kim?”

“Bay S. Lawler? Kendisi burada mı?”

“Belediyeden mi geliyorsunuz?”

“Hayır.” Ceketimin cebinden Evie’nin resimlerinden birini çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktım. “Kızımı arıyorum. İşte bu, kendisi.” Kadın, Evie’nin fotoğrafına yalnızca bir an göz attı, sonra başını iki yana salladı:

“Maalesef hiç görmedim.”

Birden o gürleyen müzik kesildi; yüksek tavanlı, penceresiz mekân derin bir sessizliğe gömülmüştü. Yankılanarak bu sessizliği bozan tek şey, kadının şişeleri altışarlı diziler hâlinde buzdolabına yerleştirirken çıkardığı cam şingirtılarıydı.

“Buranın müdürü siz misiniz?” diye sordum. “Acaba bu...”

“Ben mi?” Kadın alaycı bir sesle güldü. “Yok canım. Ben sadece bardak doldurur, maaşımı alırım.” Çıktıyı tekrar cebime koydum:

“Görüşebileceğim bir müdür var mı? Belki bana yardımcı olabilecek biri?” Kadın, başparmağıyla arkasını işaret etti, ardından başka bir buzdolabının kapağını açıp şişeleri yerleştirmeye başladı:

“Ofis arka tarafta.”

Barın öteki ucunda, üzerinde “Özel - Sadece Personel” yazılı siyah bir kapı vardı. Tam kapıyı çalmak üzereydim ki ansızın açıldı; eşiği neredeyse tamamen kaplayan iri yapılı bir adam belirdi karşımda. Yirmilerinin sonlarındaydı; gözleri birbirine yakın, boynu kalın, omuzları ve göğsü kaslıydı. Aralık ayının ayazına rağmen kısa kollu beyaz bir tişört giymişti; kumaş, dövmelemlerle kaplı kollarına dar geliyor, dikişleri zorluyordu. İstem-sizce bir adım geri attım:

“Bay Lawler?”

“Hayır,” dedi. “Ve kapalıyız.”

“Onunla konuşmam gerek. Çok acil.” Adam bir süre bana baktı, gözleri kısa bir an için yanımdaki Lucas’a kaydı:

“Demek sen polis değilsin, öyle mi?” diye homurdandı. “Yoksa bugün ‘Çocuğunu İşe Getir’ günü mü? Peki, sen kim-sin?”

“Adım Lauren Wingfield. Kızımın adı Evie Wingfield. Ama belki Evie Hicks olarak tanıyorsunuzdur.” Adamın gözleri kısıldı:

“Peki, sen kimin peşindeydin?”

“Bay Lawler.” Bir adım yaklaştı, beni koridorun duvarına sıkıştırdı. Bedeninden ter ve ucuz tıraş losyonu karışımı keskin bir koku yükseliyordu ve bir de dizginlenemeyen bir hiddet:

“Tanımıyorum.”

Kaba saba bir Londra aksanıyla konuşuyordu; neredeyse inandırıcıydı ama tam değil. Sanki taşra züppesi bir çocuk, mahalle delikanlısı rolüne bürünmeye çalışıyormuş gibiydi. Bakışlarımı ondan ayırmadım; kalbim ise göğsümde davul gibi dövünüyordu:

“Adı, Şirketler Dairesi’nin sitesinde geçiyor. Bu mekânın bağlı olduğu şirketin direktörü olarak yazılmış. Hiç mi bir şey hatırlatmıyor?”

İnce dudakları ağır ağır gerildi; yüzünde gülümsemekten

çok alaycı bir sırıtış belirdi. Ön dişindeki pırlantalı gümüş kaplama ışıldadı.

“İyi numaraydı,” dedi. “Ama sen tam olarak kimsin?”

“Kim olduğumu da neden burada bulunduğumu da söyledim sana. Lawler, kızımın bir oteldeydi. Bu kulübü işleten şirketin direktörü o. Şimdi kızım kayıp, bu yüzden onunla konuşmam şart. Bana burada ne zaman olacağını söyle, ben de o zaman geri döneyim. Ya da numarasını verirsin.”

“Yardım edemem,” dedi ve başıyla çıkışı gösterdi. “Kapı orada.”

“Onunla konuşmadan buradan hiçbir yere gitmiyorum.” Beni yok sayıp, Lucas’a döndü:

“Sen ne dersin bakalım, Harry Potter? Annenin içerideki ofise geçmesi gerekiyormuş, biraz sohbet etmek istemiş. Senin için sorun olmaz, değil mi? On dakikacık burada kalırsın. Ben de içeride annene istediğini veririm.”

Eğildi, koca ellerini dizlerine dayayıp Lucas’la göz hizasına geldi. Ardından oğlumun gözlüğünü burnundan çekip aldı, kendi yüzüne taktı. Yuvarlak siyah çerçeveler, onun geniş ve sakallı suratında gülünç denecek kadar küçük kalmıştı.

“Şuradaki barda duran arkadaşım Caz sana bir limonata ısmarlar sen beklerken. Bizden olsun. Ne diyorsun ha Harry? Bana büyü falan yapmazsın, değil mi?” Lucas bir adım geri çekildi, sesini bulması birkaç saniyesini aldı:

“Biz sadece ablamı bulmaya...”

“BUU!” diye bağırdı adam, Lucas’ın yüzüne karşı. “YAKALADIM!”

Lucas korkuyla geriye sendeledi, sırtını duvara çarptı. Adam kahkahayı bastı ama kahkahası bir anda kesildi; onu, kulak memesinden yakalayıp tüm gücümle geriye, oğlumdan uzağa, kapıya doğru sürüklemiştim:

“Çek ellerini çocuğumdan!”

“AHH!” Adam, başını hızla geri çekip elini kulağına götürdü. “Deli kadın, ne yapıyorsun sen?”

Üzeri, yüzüklerle dolu dev yumruğunu havaya kaldırdı. Kendimi darbe için hazırladım; ondan neredeyse yarı yarıya küçüktüm ve kaçacak mesafede değildim. Ama sonra yumruğu yere indirdi, başını yana çevirip omzumun ardına baktı. Ben de bakışını takip ettim. Arkamızda, barmen işi bırakmış, elinde iki şişeyle bizi izliyordu. Adam, Lucas’ın gözlüğünü sert bir şekilde yüzünden söküp bir köşeye fırlattı:

“Deli karı.”

“İşte o benim,” dedim soğukkanlı bir sesle. “Peki senin adın ne?”

“David lanet olası Beckham,” dedi, alaycı bir sırıtmayla. “Bir küpe borçlusun bana. Bir de gömlek.” Kulak memesinden süzülen bir damla kan, beyaz gömleğine akmıştı. Bir kısmı da hâlâ elimin üstündeydi.

“Buraya tekrar geleceğim,” dedim. “Ta ki bana Lawler’a nasıl ulaşacağımı söyleyene ya da onunla doğrudan konuşmamı sağlayana kadar.”

“İyi şanslar.”

“Yoksa o kapının önüne dikilirim ve...” Sesim buz gibiydi artık. “Gelen geçen her müşterine, senin ve o arkadaşının genç kızları nasıl kullandığınızı anlatırım. Ve...” Cümleyi nasıl biteceğimi aradım; içimden ilk kez dile gelen sözcüğü bulmam birkaç saniyemi aldı. “... reşit olmayan kızları nasıl pazarladığınızı.”

“Pazarlamak, ha.” Burnundan alaycı bir homurtu yükseldi. “Tabii canım.”

“El ilanı da bastırırım belki. Evie’nin kayıp afişlerini kulübün girişine asarım, ne dersin?”

“Tamam tamam, sakın ol tatlım,” dedi. “Bak, şöyle yapalım. Bu gece açılış saatinde gel. Bakalım bir yolunu bulur muyuz?”

Seninle şöyle sakın bir şekilde konuşuruz.” Başını koridora, giriş kapısına giden tarafa doğru salladı. “Ama o zamana kadar defol kulübümden.”

27

Lucas'la birlikte Mile End Caddesi'ndeki bir Pizza Express'e girdik. Yemeklerimizi beklerken, en yakın Premier Inn'de ikiz yataklı bir oda ayırttım. Kulüpte yaşadıklarımızın sarsıntısı hâlâ üzerimizdeydi; içimdeki gerginlik ise yavaş yavaş çekiliyor, ardından derin bir boşluk bırakıyordu. Lucas sessizdi; dalgın dalgın telefonunun ekranında gezinip duruyordu. Benim de önümde, bir kadeh beyaz şarabın yanında telefonum vardı. O an, evde titizlikle uyguladığımız “masada cihaz kullanmak yok” kuralını hiçe sayıyordum. Aslında tek gayem merakımı gidermekti: Craig'in o gün sözünü ettiği, beş altı yıl önce üniversitede patlak veren skandalı araştırmak istiyordum. Olayı hayal meyal hatırlıyordum ve birkaç hızlı Google araması, ayrıntılarına ulaşmam için yeterli olmuştu.

En tepede gözüme çarpan haber manşeti şuydu: *Ünlü Profesöre Pedofili Soruşturması*. Ardından gelen sayfalar, aynı haberin farklı başlıklarla yinelenmesinden ibaretti; konuyla ilgili köşe yazıları, adamın işlediği suçların türlü yorum ve çözümlemeleri... O gün, adı karalanmış bir akademisyen, evinde ve üniversitedeki bilgisayarlarında bulunan binlerce çocuk istismarı görüntüsü yüzünden on dört yıl hapse mahkûm edilmişti. İşte bu yüzden, Craig'in de dediği gibi, üniversitenin üst yönetimi en küçük bir kötü haberden bile tedirginlik duyuyordu. Ama bütün bunlara rağmen, hapisteki bu Profesör Alan Lovelock ile Evie'nin yaşadıkları arasında doğrudan bir bağ kuramıyordum.

O gün neler bulduğumuzu anneme anlattım, büyük ihtimalle geceyi Londra'da geçirmek zorunda kalacağımızı da söyledim.

“Peki ama nerede, yavrum?”

“Bir otel buldum.”

“Öyle mi?” Kısa bir sessizlik oldu. “İkiniz mi?”

“Evet, tabii ki.”

“Lucas nasıl?”

“İyi,” dedim. “Gayet iyi. Dinle anne, yarın sabah bana uğrayıp Bella'ya biraz mama koyar mısın? Bugün için otomatik mama kabını ayarlamıştım ama yarın sabah doldurmak gerekecek.”

“Ben hallettim bile, yavrum. Az önce uğradım. Tüylü hanım efendicik gayet iyi. Her zamanki gibi çok konuşkan, çok da işveli.”

Annemin sesini duymak, birdenbire gündelik hayatın o güvenli havasına açılan bir pencere gibiydi ama aynı anda, Londra'nın bu köşesinde kendimi her zamankinden de kopuk, savrulmuş hissetmişim. Birkaç dakika daha konuştuk, sonra kapatmam gerektiğini söyledim.

“Demek eve dönmüyoruz?” dedi Lucas usulca, telefonu kapattığım anda. O an fark ettim ki, gözlüğünün kenarında, yere fırlatıldığında oluşmuş incecik bir çatlak vardı. “Geceyi burada mı geçiriyoruz?” diye sordu.

Telefonumu masaya, ekranı aşağı bakacak şekilde bıraktım. “Gece kulüp açıldığında yeniden gitmem gerekecek ve o saat-ten sonra arabayla eve dönmek için artık çok geç olur. Tesco Express'ten diş fırçası ve ufak tefek birkaç şey alırız. Yarın eve döner, öteki gözlüğünü de alırız. Ama bu, bir gün daha okulu kaçıracağın anlamına geliyor.”

Lucas normalde okulu asla aksatmak istemezdi. Ama bu defa tek kelime etmedi, sessizliğe büründü. Yüzünden belliydi; aklı, hâlâ kulüpte yaşanan o kavganın içindeydi.

“İyi misin?” diye sordum, elimi usulca elinin üzerine koyarak. “O heriften sonra, yaşananlardan sonra?” Başını onaylarcasına salladı, ama dudaklarından tek söz çıkmadı:

“Lucas?”

“Yaptığın şeye inanamıyorum, anne. Adam sana vuracak sandım.”

“Senin gözlüğünü almaya hakkı yoktu.”

Yanakları kızardı, başını iki yana salladı. Hâlâ gözlerime bakmıyordu. “Ama o adam sana gerçekten vurabilirdi. Sana el kaldıracağını sandığımda onu durdurmak istedim; öyle bir darmadağın etmek istedim ki onu, bir daha kimseye dokunmasın.”

Oğlumun böylesine öfke ve şiddet yüklü sözler söylediğini ilk kez duyuyordum:

“Lucas bak...”

“Ama yapamadım, anne.” Sesi titredi. “Hiçbir şey yapamadım. O kadar korktum ki, orada öylece kalakaldım. Aptalın teki gibi. Korkak bir aptal gibi.”

“Sen bir korkak değilsin, Lucas. Ve unutma, fırsat varken geri çekilmek her zaman daha iyidir. Ayrıca beni korumak senin sorumluluğun değil. Ben senin annenim; ikimizi birden ben korurum.”

“Ama sen geri çekilmedin,” dedi kısık bir sesle. “Adamın küpesini kopardın.”

“Bilinçli olarak yapmadım ki,” dedim, oğlumu rahatlatmak için gülümsemeye çalışarak. “Sadece kulağını biraz büktüm, küpesi de tam o sırada araya girdi.”

Lucas’ın yüzünde en ufak bir tebessüm yoktu; sadece o büyük kahverengi gözlerini bana çevirmişti. O gözler... Bir zamanlar, Evie’nin yaşındayken beni babasına sürükleyen aynı bakışlardı.

“Oraya dönmeni istemiyorum,” dedi ansızın. “Hele tek başına hiç. O adam gerçekten gözü dönmüş gibiydi.”

“Ama gitmek zorundayım. Sabahı beklersek yine kapalı olacak.”

“Öyleyse ben de gelirim.” Ona anlayışla gülümsedim:

“Bu kez kapıda bodyguardlar olacak. Hem senin yaşın tutmuyor, on sekizden küçüksün, içeri bırakmazlar.” Lucas’ı ikna etmeye çalıştım:

“Gece ilerledikçe kalabalık artacaktır,” dedim. “Barmenler, kulübe gelenler, ortalıkta onlarca insan olacak. Bir şey olsa bile tanık çok olur.” Oğlumu rahatlatmak istemiştım ama bakışlarından bana inanıp inanmadığını anlayamıyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendim bile tam inanmıyordum.

Biraz sonra yemeklerimiz geldi. Yerken, Londra’da apar topar kalacağımız bu gece için almamız gerekenleri kafamda sıralayıp not aldım. İki saat sonra Ludlow Caddesi’ne döndüm. Ama bu defa tek başımaydım.

28

Telefonum yeniden titredi; Lucas'tan bir mesaj daha. Onu, oteldeki odada bıraktığımdan beri dördüncü kez yazıyordu. Ayrılırken sıkı sıkıya tembih etmiştim; dışarı çıkmayacak, kapıyı yalnızca bana açacaktı. Hem de ancak kapı dürbününden baktığında emin olursa.

"Girdin mi içeri," diye sordu mesajında. Çabucak yanıtladım:

"Birazdan... Sen televizyonu kapat, uyu artık. Ben de birazdan yanında olacağım. Öpüyorum."

"Tamam," diye kısa bir mesaj yolladı. Ben de telefonu alıp kotumun cebine sıkıştırdım.

Sokağın karşısından, Flame'm girişini bir süre daha izledim. Taksilerle gelenler vardı; on yedi, on sekiz yaşındaki gençler, yirmili yaşlarının başındakiler... Kimileri üçer beşer arkadaş gruplarıyla, kimileri yarım düzineyi bulan kalabalıklarla geliyordu. Erkeklerin üzerinde bol kotlar, salaş tişörtler vardı; kızlarsa absürt denecek kadar kısa etekler ve küçücük bluzlar giymişti. İçimden onlara paltomu vermek, "Üstünüze adam akıllı bir şey giyin de ısının, donmadan kendinize kapalı bir yer bulun" demek geldi.

Başımı iki yana salladım. Tanrım, sözlerim doksan beşlik bir ihtiyarın ağzından çıkmış gibiydi. Oysa onların yerinde olmamın üstünden çok da zaman geçmemişti ama bana sanki yüzyıllar geçmiş gibi geliyordu. Sanki başka bir ömürde yaşanmıştı.

Biliyordum, gecenin bu vakti kulübe gitmek için hâlâ er-

kendi. Eskiden bu saatlerde, Evie ve arkadaşları çoktan birinin evinde toplanmış olurlardı. On yedi yaşına basıp sahte kimlikler edinerek gece kulüplerine sızmaya başladıkları günlerde, saatler bu vakti gösterirken hep aynı manzara yaşanırdı: roze şarap şişeleri açılır, Whisky Sour'lar hazırlanır, votka shotları tek tek devirilirdi; kısacası kulübe gitmeden önce, onların deyişiyle "ön-yükleme" *yaparladı*. Hem cüzdanlarını kulübün ateş pahası barına karşı korumak hem de soğuğa karşı biraz ısınmak için. Önümdeki kuyrukta neşeyle kahkahalar atan, bağırıp çağıran gençlere bakınca, anlaşılan bu gece onlar da epey önce başlamışlardı içmeye.

Belki burada görecektim onu. Kızım Evie'yi. Belki de yeni arkadaşlarıyla birlikte içeri girerken, bu büyük Doğu Yakası kulübünün önündeki sıraya katılırken gözüm ilişecekti ona. Gelen her grubu dikkatle taradım. Kızların yüzlerini inceledim, yürüyüşlerine, kıyafetlerine baktım. Tanıdık bir şey arıyordum, arayışımı sonlandıracak küçük bir işaret... İçimden şu sesin yükselmesini sağlayacak bir kıvılcım: Evet, bu o... İşte bu benim Evie'm. Ama bu da başka bir umutsuz arayıştı; koca bir samanlığa düşmüş bir iğne daha.

Aracın kapılarını kilitledim ve binaya doğru yükselen uzun, eğimli rampadaki kuyruğa katıldım. Üzerimdeki kapitone mont, kot pantolon, Dr. Martens botlarım ve eldivenlerimle kendimi biraz göze batıyor gibi hissediyordum. İçeriden yükselen çarpıntılı müzik, burada bile bütün gücüyle duyuluyordu. Dondurucu soğukta, etrafımı saran heyecanlı sohbetler, gençlerin laubali şakalaşmaları ve havada dalga dalga yayılan elektronik sigara dumanları arasında yirmi dakika bekledikten sonra, nihayet rampanın tepesindeki çift kanatlı kapılara ulaştım. Kapıların önünde, siyah pardösülere bürünmüş iki devasa koruma nöbet tutuyordu.

Onlardan biri -boyu en az iki metreyi buluyor olmalıydı ve

öylesine iriydi ki kapıdan nasıl sığarak geçtiğine hayret ettim-bana kollarımı kaldırmam için işaret etti. Havalimanlarında kullanılan türden bir dedektörle üzerimi taradı; önden, arkadan, yanlardan, kollarımdan ve bacaklarımdan geçti. Sonra bir anlığına gözlerini kısıp bana kuşku dolu bir bakış fırlattı, ardından eliyle yol vererek beni girişteki gişede alınan 25 sterlinlik giriş ücretini ödemeye yönlendirdi.

Uzun koridordan aşağı doğru yürüdüm; vestiyeri geçip bir sonraki çift kanatlı kapıdan içeri girdim ve kendimi kulübün devasa ana salonunda kör edici bir ışık sağanağının ortasında buldum: stroboskoplara, lazerlere ve patlayan projektörler... O akşam mesai saatleri dışında Lucas'la yaptığımız kısa ziyareti saymazsam, belki yirmi yıldır ilk kez bir gece kulübüne geliyordum ve beni en çok çarpan şey gürültünün ta kendisiydi. Müzik sağır edici bir şiddetle, neredeyse delilik derecesinde yüksek sesle çalıyordu: sert, nabız gibi atan mekanik bir ritim, arada klavye tınları ve derinlerde bir yerlerde bir kadının vokalleri... Öylesine acımasız bir yükseklikteydi ki sanki göğsümün içinde, kafamın içinde çalınıyor gibiydi.

Dans pisti çoktan dolmaya başlamıştı. Sol yanımdaki uzun barın arkasında, biraz önce gördüğüm barmaid yarım düzine kadar meslektaşıyla birlikte hummalı bir hareket içindeydi; kimi dolaptan şişelere uzanıyor, kimi müşterilere yöneliyor, sonra yeniden bara dönerek karmaşık kokteyller hazırlıyordu.

Gözlerim o kıvılcımlara saçan, renk renk ışıklara alışmaya çalışırken barın sonunda bir kapı seçtim: üzerinde *Özel - Personel Girişi* yazıyordu. Fakat bu kez kapının önünde bir koruma dikilmişti. Dışarıda üzerimi arayan diğer adam gibi o da iriyardı; omuzları, siyah ceketinin dikişlerini zorlayacak kadar genişti. Kısa, platin sarısına boyalı saçları başına yapışmış, köşeli yüz hatlarını daha da sert gösteriyordu. Kulaklarında, ceketinin içine gizlenen şeffaf kablolu bir telsiz vardı. Yanına vardığımda

dev elini kaldırdı, başını olumsuzca salladı ve benim duyamadığım bir şeyler mırıldandı.

Patlayan müziğin gürültüsü içinde güçlkle de olsa, ona Bay Lawler'ı görmeye geldiğimi anlattım. Daha önce meslektaşıyla konuştuğumu, bana bu akşam geri dönmemi söylediğini belirttim. Sonunda neredeyse parmak uçlarımda yükselip kulağına doğru eğilmek, sözlerimi doğrudan oraya fısıldamak zorunda kalmıştım.

“Burada bekle,” dedi ve personel kapısından içeri girip gözden kayboldu. Telefonumu çıkarıp Lucas'tan bir mesaj var mı diye baktım; ekran yine sessizdi. Bu sırada kulüp gençlerle dolup taşıyor, müzik kulakları sağır eden bir uğultuya dönüşüyordu. Sahnenin iki yanında, yüksek platformlara çıkmış kadın dansçılar ritme eşlik ediyor, DJ ise masasının arkasında tek kolunu havaya kaldırarak kalabalığı coşturuyordu. Pistte ise manzara bambaşkaydı; orası artık bir okyanustu, dans eden gençler de onun dalgalarını oluşturunuyordu. İçimde, gizemli Bay Lawler'la karşılaşmanın verdiği heyecanlı bir ürperti dolaştı; ona ilk ne soracağımı kafamda yeniden kurup duruyordum. Tek dileğim, karşıma daha önce gördüğüm o adamın çıkmamasıydı.

Kapı nihayet açıldığında karşıma yine o platin saçlı koruma çıktı ve eğilip kulağıma bir şeyler fısıldadı.

“Ne? Ne dedin? Lawler burada mı?” diye sordum. Adam biraz daha yanaştı: “Bay Lawler şu an yok. Brandon, on iki buçuk gibi gelir dedi. Belki bire doğru... İstersen o zaman uğra.”

Saatime baktım; henüz on bir bile olmamıştı. Bu boğucu, kulakları sağır eden gürültüye doksan dakika daha katlanmam neredeyse imkânsızdı. Ama Lawler'ı kaçırmak da istemiyordum.

“Gerçekten mi?” diye bağırdım. “Kesin gelecek mi?”

“Adam öyle söylüyor,” dedi omuz silkerek.

Ardından, konuşmamız bitmiş gibi bakışlarını yeniden ka-

labalığa çevirdi. Ben ise arabaya dönüp motoru çalıştırdım, ısıyı sonuna kadar açtım ve ellerimi ovuşturarak ısınmaya çalıştım. Lucas'tan hâlâ mesaj gelmemişti; muhtemelen uykuya dalmıştı. Zaten uzun ve tuhaf bir gündü, yorgun düşmesine şaşırmıyordum.

Beklerken oyalanacak bir şey aradım. Telefona uzanıp “sugar daddies” (kart zamparalar) diye arattım, çıkan sonuçların ilk sayfalarında gezinmeye başladım. Ne var ki açılan her site insanı hem ürküten hem de karamsarlığa sürükleyen bir hava taşıyordu. Aklıma ilk gelen soru bunun yasal olup olmadığıydı; demek ki kanunda birtakım boşluklar, gri alanlar vardı ki böylesine açıktan açığa faaliyet gösterebiliyorlardı. Sitelerin hepsi, aslında kirli ve iğrenç bir düzeni sanki olağan, doğal, akla yatkın bir ilişkiymiş gibi sunuyordu. Çağdaş bir kılıfa sokulmuş, profesyonelce hazırlanmış sayfalar... Oysa hepsi kadim bir günahı gizlemeye yarıyordu: genç ve güzel kadınlarla birlikte olma hevesiyle yanıp tutuşan yaşlı ve sefih adamların arzusu.

Ama bu durum, Bay Lawler'in yirmi altı yaşında olmasını açıklamıyordu. Yoksa... Yoksa başkaları için genç kadınlar mı temin ediyordu?

Bu düşünce tüylerimi ürpertti. Hemen ekranı kapadım ve gözlerimi yeniden sokağa çevirdim. Ludlow Caddesi'nde gece boyu dinmeyen bir akış vardı; taksiler ardı ardına yanaşıyor, sabaha kadar park edilmiş kamyonetlerle tırların arasındaki dar boşluklara sıkışıyor, içlerinden taşan gençler ise Flame'in kapısında uzayıp giden kuyruğa karışıyordu. Çok geçmeden bir Uber daha yanaştı; dört genç kadın kahkahalar eşliğinde kendilerini dışarı bıraktı, ince topuklarının üzerinde sendeleyerek doksan dokuz numaralı kapının ardında kayboldu. Araç uzaklaşırken farlarının kısa bir parıltısı karşı kaldırımında, biraz ileride park edilmiş başka bir arabayı aydınlattı. Bir anlık bir ışıktı bu. Ama fazlasıyla yeterliydi: O arabanın gece için terk edilip

kilitlenmediğini anlamama yetecek kadar. Ön camın gerisinde belli belirsiz bir yüz -ya da belki iki yüz mü?- seçilebiliyordu. Ama yalnızca bir anlığına. Sonra taksinin farları başka yöne çevrildi ve gizemli araba yeniden gölgelerin içine gömüldü.

Öğleden sonra gördüğüm siyah sedan geldi aklıma. Londra'nın merkezinde peşimize takıldığını sandığım araba. Ama bu değildi. Karşımda, elli metre ötede duran araç daha farklı görünüyordu; yola yüksekte bakan bir duruşu vardı. Rengini ayırt etmek güçtü. Koyu gri mi, lacivert mi? Sokak lambasının cılız ışığına uzak kalıyordu. İçinde biri var mıydı? Öylece oturup seyreden biri? Koltuğuma biraz daha gömüldüm. Midemde korku kıpırdanıyor, gözlerim park hâlindeki arabaya kilitleniyordu. Bir sonraki taksinin farlarını -arabayı yeniden aydınlatacak o ânı- beklemeye koyuldum.

Eğer beni izliyorlarsa... Ben de aynı oyunu oynayabilirdim.

29

Birden irkilerek uyandım; bacağım direksiyona çarptı, keskin bir acıyla yüzümü buruşturdum.

Motor hâlâ çalışıyordu. Arabanın içi fırın gibi sıcaktı, hava ağır ve boğucuydu. Gözüm gösterge paneline ilişti: Gece yarısı olmak üzereydi. Tanrım... Bir saatten fazladır uyuyakalmışım. Başım başlığa eğri büğrü yaslandığı için boynuma korkunç bir ağrı saplanmıştı. Gözlerimi ovuşturup kendime gelmeye çalıştım, motoru susturdum. Kollarımı, omuzlarımı gererek vücuduma yeniden biraz canlılık kazandırmaya çabaladım. Belki yarım saat daha oyalanırım... Sonra gider, Lawler'ı bulurum.

Ya aslında hiç gelmeyecekse? Bir an, o küpeli herifin -adı Brandon muydu ne- beni başından savmak için böyle bir oyun kurmuş olabileceği geçti aklımdan. Belki gece yarısı içeri döndüğümde bu kez kapıda duran başka biri "birkaç saate uğra" diyecekti. Sonra yine, sonra yine... Ta ki güneş doğup mekân kapanana kadar, Hepsi sırf, daha önce olanların öcünü almak için zamanımı boşa harcamak adına yapılmış bir eziyet olacaktı.

Kocaman bir esneme yakalamıştı. Boğazım kurumuştı ve belki içecek bir şey bulurum diye elim kapı cebine gitti. Haftalardır orada bekleyen, dibinde azıcık kalmış bir diyet kola şişesi çıktı karşıma. Gazı çoktan kaçmıştı ama yine de şişeyi kafama diktim. Ve o bayat, metal tat ağzıma yapışırken aniden fark ettim ki daha önce gözüme takılan o koyu renkli araç artık yoktu. Kim bilir, belki birini bırakıp gitmişti, belki de birini almıştı.

Gözlerim âdeta kumla ovulmuş gibi sızlıyordu. Ah Tanrım, o anda bir fincan kahve için neler vermezdim.

Yakından gelen boğuk bir ses ilişti kulağıma. Ardıma döndüm; arka koltuk bomboştu. Radyo kapalıydı. Sokak ise ıssız. Sonra yine duyuldu, aynı boğuk ses. Telefon muydu? Kotumun cebini yokladım, sonra ceketimi... Ardından torpidonun altındaki kablosuz şarj noktasına elimi götürdüm. Hiçbir şey yoktu. Vızıltı bir kez daha duyulunca anladım: Ses, yolcu koltuğunun önündeki boşluktan geliyordu; çantamın altına yarı kaymış hâlde duran telefondan. Motorun uğultusu yüzünden o ana dek mesaj bildirimlerinin sesini duymamış olmalıydım. Ekran birden aydınlanınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bir dizi WhatsApp mesajı ve üç cevapsız arama... Hepsi de Lucas'tan. Önce o üç arama gelmişti, hem de iki dakika içinde ardı ardına. Sonra mesajlar; üst üste yığılmış, sonuncusu daha az önce düşmüştü ekrana:

“Sanırım biri burada. Sen döndün mü?”

“Neredesin?”

“Odanın dışında biri var, seslerini duyuyorum. Ne yapmalıyım?”

“LÜTFEN HEMEN GEL ANNE!”

Mesajları bir bir okurken mideme taş gibi bir ağırlık oturdu. İlk cevapsız arama sekiz dakika öncesine aitti. *Tanrım!* Kontağa bastım, el frenini indirdim; ama o anda tiz bir uyarı sesi yükseldi, gösterge panelinde emniyet kemeri ışığı yanıp sönüyordu. Hırsla bağırdım, kemeri hızla yerine oturtup vitesi taktım. Ayağımı gaz pedalına gömerek Ludlow Caddesi'ne fırladım; park hâlindeki bir minibüse neredeyse çarpıyordum. T kavşağından ise hiç yavaşlamadan, tam hızla geçip gittim. Telefon kucağımdaydı; Lucas'ı geri aramak için ekrana bastım ama çaldıkça çaldı, açan olmadı.

“Ne olur, Lucas! Aç telefonu!”

Aramayı sonlandırıp yeniden çevirdim numarayı. Direksiyonu tek elimle kavramış, iki yanı araba dizili uzun, kavisli bir virajdan geçiyordum; motor, yüksek devirde çığlık atar gibiydi. Ansızın bir tilki fırladı önüme. Farların parıltısında gözleri altın gibi parladı, sonra bir anda kayboldu; bir evin bahçesine sığınıp gözden yitti. Bir yanım neredeyse gece yarısı olduğuna, sokakların تنها olduğuna sevinliyordu. Ama diğer yanım hiç bilmediğim bir sokakta olmanın getirdiği tedirginlikle doluydu. Daha önce hiç gitmediğim bir Londra köşesindeydim ve kış gecesinin karanlığı rotamı iyice belirsizleştiriyordu. Tek bir yanlış dönüş, bu garip ve uçsuz bucaksız şehrin derinliklerinde kaybolmama yetecekti.

Oğlumu aradım; telefon altı kez çaldıktan sonra telesekretere düştü. Lucas'ın o tatlı, tasasız sesi, boğazıma düğümlenen paniğe korkunç bir tezat gibi yankılandı:

“Ben Lucas. Mesaj bırakın.”

“Lucas!” diye haykırdım, kucağımda duran telefona. “Benim, annen. Şimdi otele dönüyorum. Mesajlarını aldım, özür dilerim. Lütfen beni ara, iyi olduğunu bilmek istiyorum. Birkaç dakika içinde yanında olacağım ama ne olursa olsun kapıyı benden başkasına açma, anladın mı? Sadece bana... Benden başkasına asla.”

Aramayı kapatırken içimden tek şey geçiyordu: “Tanrım ne olur, çok geç kalmayayım.”

Önümde beliren kavşak ise büsbütün yabancıydı. Hangi yol? Hangisi? Düşün! Ama vakit yoktu artık; haritaya bakmaya zaman kalmamıştı. Sezgilerime güvenmekten başka çare yoktu. Son anda direksiyonu kırdım: sağa, sonra sola, ardından yenisinden sağa. Derken ileride Mile End Caddesi'nin ışıkları parladı.

Nefesim hızlanmış, boğazımda düğümleniyordu. İçimi kemiren suçluluk, göğsüme ağır bir taş gibi oturmuştu. Lucas zaten huzursuzdu; bu koca şehirde, otel odasında tek başına

kalmaktan çekiniyordu. İlk kez bir otelde yalnız kalıyordu. Ben ona, sadece bir kilometre ötede olduğumu, isterse beş dakikada yanında olabileceğimi söylemiştim. “Korkacak hiçbir şey yok,” demiştim. “Kimse peşimizde değil. Diyelim ki var, nerede olduğumuzu bilemezler. Otel anahtar kartı olmadan içeri giremezler. Hem üç kata dağılmış yüzlerce oda var.” Ona böyle söylemiştim. Her şeyin yolunda olacağına inandırmıştım. Ve şimdi oğlum korku içindeydi; yapayalnız, benden yardım istiyordu. Ama yanında olamamıştım. Onu yüzüstü bırakmıştım; tıpkı Evie’yi yüzüstü bıraktığım gibi. Ne olur iyi ol, Lucas... İyi ol... Kapıyı sakın açma kimseye!

Mile End Caddesi’ne çıktığımda, bir otobüsle bir taksinin arasından sıyrıldım; kırmızıya dönmek üzere olan ışığı hız kesmeden, saatte seksenle geçtim. İleride, ara sokaktan bir polis aracı çıktı; tepesindeki ışıklar yanıp sönüyor, bana doğru ilerliyordu. Artık duramazdım. Direksiyonu kırmadan, gözümü yoldan ayırmadan dosdoğru sürdüm. Oysa polis arabası sireni çığlık çığlığa sağ yanımdan geçip gitti. Belli ki bambaşka bir yerdeki acil bir duruma yetişmeye çalışıyordu. Benim pervasızca sürdüğüm arabadan çok daha önemli bir şeye.

Dikiz aynasında polis arabasının mavi-kırmızı ışıkları git-tikçe siliniyordu. Gazı yeniden kökledim. Derken Heath Caddesi’ne çıkan sapağı gördüm; karşı yönden gelen arabaların arasına dalıp geçtim. Kornalar öttü, farlar üzerime patladı. İleride otelin mor tabelası belirdi. Göstergeye gözüm ilişti: ibre doksana vurmuştu. Her iki yanımda evler birer gölge gibi akıp geçerken, ani bir dönüşle otoparka daldım, araba kayarak ön kapının önünde durdu.

Arabadan inip kapıyı hızla kapattım. Çantamdan otel kartını çıkarıp ana girişteki sensöre bastırdım. İçimde bir ses her şeyin çok uzun sürdüğünü söylüyordu. Otel sessizdi, otopark

neredeyse boştu. Buraya her kim geldiyse çoktan gitmişti. Ben ise geç kalmıştım.

Asansörlerin önünden hızla geçip basamakları ikişer üçer çıktım, birinci kata vardım. Koridorun soluna döndüm, oda numaralarını sayarak ilerledim ve 116'ya geldim. Kartı kapının kolunun altındaki yuvaya aceleyle yerleştirirken, restoranda Lucas'a söylediğim sözler aklıma geldi: *Ben senin annenim; ikimizi birden ben korurum.* Kapıyı açtım. Odamız karanlıktı... Ve sessiz.

“Lucas?” diye seslendim.

Işığı bulmak için duvarı yokladım, anahtar çevrilince lambalar yandı. Oda bıraktığım gibiydi: bir elbise dolabı, bir masa, duvara monte LCD televizyon ve ortalarında küçük bir komodin olan iki tek kişilik yatak. Ama yatakların ikisi de boştu.

Lucas yoktu.

30

Banyo kapısını menteşelerinden savrulurcasına hızla açtım, kalbim kaburgalarımı döverken duş perdesini bir hamlede kenara çektim.

“Lucas! Lucas?”

Banyoda değildi. Gardırop da boştu; yalnızca katlanmış bir ütü masası ve ilk geldiğimizden beri askıda duran Lucas'ın paltosu vardı. Giysileri, az önce üstünden çıkarıp bıraktığı gibi berjerin üzerine dağılmıştı. Yatağın ayakucunda devrilmiş bir bardak, bej halıya yayılmış koyu renkli bir ıslaklık lekesi göze çarpıyordu. Bu gerçekten su muydu yoksa başka bir şey mi? Daracık tek kişilik yatağın yorgani bir yanından buruşmuş, yastığın üzerinde oğlumun başının izleri kalmıştı.

Evet, gerçektir: Bu gerçekten oluyordu. Artık ikisini de yitirmiştim. Londra'ya bir evladımı aramak için gelmiş, ötekini de bu uğurda kaybetmiştim. Gece kulübündeki o adam... Bana bu gece geri dönmemi söylemesinin tek nedeni, oğlumu benden uzaklaştırmak mıydı? Lucas'ı savunmasız, korumasız, yapayalnız bırakmıştım. Onu hiç yanımda getirmemeliydim. Bütün bunlar benim suçumdu.

Boğazıma tırmanan hıçkırığı güçlükle yuttum, yatak başındaki komodinin üzerinde duran sabit telefona uzandım. Resepsiyona bağlanmak için “0”ı çevirdim.

“Alo?” dedim, karşıdan bir ses işitince. “Oğlum... Oğlum burada odadaydı ama sanırım biri içeri girmiş ve onu götür-

müş. Siz onu gördünüz mü? On iki yaşında, boyu yaklaşık bir buçuk metre, ince yapılı, kahverengi kıvrıkcık saçlı ve o...”

“Lütfen sakın olun, hanımefendi.” Ses huzurlu ve sakindi. “Oda numaranızı verebilir misiniz?”

“Yüz on altı. Ne olur yardım edin, onu bulmam gerek! Odamızdan alınıp götürüldü, herkesi haberdar etmeniz ve derhâl polisi çağırmanız lazım. Güvenlik kameralarınız var mı?”

“Evet, var. Peki, oğlunuzun adı nedir?” Tam o sırada bir ses duyuldu. Odanın içinden gelmişti. Hafif bir hışırtı, sürtünme. Kumaşın kumaşa, halıya değen sesi...

“Anne?” Nefesim boğazıma düğümlendi:

“Lucas?”

Pencereye yakın yatağın altından başı göründü; boz kahverengi saçları dağınıktı. Saklandığı yerden sürünerek çıktı. Üzerinde sadece tişört ve boxer vardı, ayakları çıplaktı. Bir elinde telefonu, diğerinde gözlüğü sıkı sıkı tutuyordu. Resepsiyondaki adam hâlâ bir şeyler söylüyordu ama ben özür dileyip telefonu kapattım. Lucas’ı kucakladım, başını öptüm. Ve hayatında ilk kez karşı koymadı, o da bana sarıldı.

“Kaybolduğunu sandım,” dedim, sevinçten gözlerim dolar-ken. “Seni götürdüler sandım. Birileri mi girmeye çalıştı? Kapıyı mı çaldılar?”

“Dışarıda insanlar vardı,” dedi omzuma yaslanarak. “Fısıldaşıyorlardı. Biri kapı kolunu çevirdi. Sonra kapıyı çalıp onu içeri almamı söyledi. Defalarca yaptı bunu, hiç durmadan.”

“Üzgünüm Lucas... Kim bilir ne kadar korkmuşsundur.”

“Ben de hiç sesimi çıkarmadım ve senin yatağının altına saklandım. Sana mesaj attım, telefonu sessize aldım; olur da çalarsa duyup burada olduğumu anlarlar diye korktum. Sonra düşündüm, ekran ışığı yanarsa yine belli olur; bu yüzden telefonu yüzüstü yere koydum. Eğer kapıyı kırıp içeri girselerdi, seni

arayıp bağırarak neye benzediklerini, ne giydiklerini anlatacaktım. Hani o filmdeki gibi.” Oğlumu bir kez daha kucakladım:

“Kaçırılacağını mı sandın?”

“Evet, tıpkı *Taken* filmindeki gibi.”

“Üzgünüm, seni yalnız bırakmamalıydım. Ama iyisin, değil mi?” Başını onaylarcasına salladı. “Özür dilerim anne.”

“Hayır Lucas, özür dilemen gerekmiyor. Sen doğru olanı yaptın. Asıl hata bende ve artık...”

Tam o sırada koridordan erkek sesleri duyuldu. Birbirlerine karışan fısıltılar, ardından bir susturma sesi... Sonra da bir gürültü ve boğuk uğultular... Lucas gerildi, kollarımdan sıyrılarak bir adım geri çekildi. Kapıya doğru işaret ettim:

“Onlar mı?” Kısık sesle, tek kelime söyledi:

“Belki.”

Yavaşça kapıya yaklaşıp gözümü kapı deliğine dayadım.

31

Geniş açılı balıkgözü mercek, birinci kat koridorunu yuvarlak ve garip biçimde çarpıtarak gösteriyordu. Yine de karşıdaki odanın önünde oyalanan iki orta yaşlı adamı seçebiliyordum. Üzerlerinde abartılı renklerle bezeli Noel kazakları vardı. Biri, kapının kolunun altındaki kart yuvasına anahtar kartını sokmaya çalışıyor ama beceremiyordu; kapıya, yüzünü neredeyse yapıştıracak kadar eğilmişti ve fırtınalı denizde yalpalayan bir denizci gibi sallanıyordu. Diğeri ise iki elinde birer bardak bira tutuyor, kızarmış yüzünde zor zapt ettiği gülümsemeyle yanakları kırış kırış oluyordu.

Bunlar Lucas'ın bana sözünü ettiği adamlar değildi; kimseyi kaçırarak durumda görünmüyorlardı. Daha çok, ofisin yılbaşı eğlencesinden dönmüş, kafası güzel orta yaşlı yöneticilere benziyorlardı. Belki de daha önce kapımızı çalanlar onlardı, odaları karıştırmışlardı. Onları kendi kapılarından içeri girene kadar izledim, sonra aceleyle aşağı inip arabayı gece için kilitledim. Lucas'a da kim gelirse gelsin kapıyı açmamasını sıkı sıkı tembih etmiştim. Odaya güvenle dönünce, bu kapıyı da kilitledim, ardından emniyet sürgüsünü sola kaydırdım:

“Artık güvendeyiz,” dedim Lucas’a gülümseyerek. “Hadi, bizim de biraz uyumaya çalışalım.”

* * *

Oğlumla aynı odada bir gece geçirmek garipti. En son böy-

le baş başa kaldığımızda kucağımda bir bebektir. Altı aylık olduğunda beşiğini küçük odaya taşımıştım. O zamandan sonra birkaç kez tatillerde, ailece otel odası paylaştık elbette ama Evie de hep yanımızdaydı. Üçümüz, Brittany ya da Loire Vadisi'ndeki bir kampa giderken yolda bir yerde durur, orada bir gece kalırdık. Eskiden kalan o tatil anıları genelde yüzümde bir tebessüm bırakır, içimde sıcak bir özlem kıpırdanırdı. Ama bu kez öyle olmadı. Bu gece geçmişe dönmenin zamanı değildi. Kalbimde sadece şimdiye ve yarına yer vardı. Bu geceye. Yarın sabaha. Çocuklarıma... Kanımdan olanlara, hayatımın ta kendisine.

Işıkları kapattıktan sonra karanlıkta konuşmaya başladık. Oğlum yan yatakta, sesi karanlığın içinden geliyordu:

"İnandı mı sence?" dedi. "Üniversitedeki Amerikalı çocuk. Garipti biraz. Evie'nin tarzı değil gibi."

"Evie'nin belli bir tarzı mı varmış?"

"Bence var. Uzun boylu, zayıf, yakışıklı çocuklar... Saçları da biraz dağınık olur genelde. Tyler mesela. Ama ablam Colton gibi biriyle asla çıkmazdı."

"Bunları seninle konuşuyor mu gerçekten?"

"Bir iki kere geçti öyle... Özellikle karantina zamanı. Evin içinde sıkıntıdan patlıyordu zaten."

O günün tuhaflığı, birlikte geçirdiğimiz o saatler... Uzun zamandır ilk kez oğluma bu kadar yakın hissettirmişti beni. Ama ablasına gelince hiç bu kadar uzak olmamıştık. Attığım her adım, her yeni ayrıntı, son aylarda benden neleri gizlediğini biraz daha ortaya çıkarıyordu. Onu ararken bir yere varabiliysem, Bu, Lucas sayesinde olmuştu. Onsuz bu kadarını bile yapamazdım:

"Teşekkür ederim," dedim. "Evie'nin otelde kullandığı ismi bulduğun için. İmzalarını da."

"Defterinde yazan tek şey oydu," dedi. Sesi neredeyse fısıltı-

ya dönmüştü, uykunun eşiğindeydi belli ki. “Arka sayfalardaydı. Ön taraf bomboştu ama bilirim, Evie, küçük defterlerinin başına hep ‘önemli’ şeyleri yazar. Takıldığı çocukların isimleri, listeler, partiler falan.” Ona Evie’nin defterlerinde neler yazdığını nereden bildiğini sormak istemedim, doğru zaman değildi:

“Eğer onun babasının adını kullandığını sen bulmasaydın,” dedim alçak sesle, “o gece kulübünün ne adını ne de adresini öğrenebilirdik.”

Uzun bir sessizlik oldu. Uykuya dalmış olmalıydı diye düşündüm. Gün çok yorucu, çok zor geçmişti. Ama sonra sesi yeniden karanlığın içinden duyuldu:

“Anne?”

“Evet, Lucas?”

“Nasıl biriydi?” diye sordu Lucas. Bir an durdu, sanki o soru öyle kolayca dile getirilemeyecek kadar yüklüydü:

“Babamı diyorum...”

Bir an afalladım. Yıllar önce, boşanmış bir arkadaşım bana çocuklarının yanında asla babaları hakkında kötü konuşmadığını söylemişti; o sözü hâlâ aklımdaydı. Lucas’la onun babasından elbette söz etmiştik ama uzun zamandır gündeme gelmemiştii. Yine de Lucas’ın bazı sorularının onun içinde hep cevapsız kaldığını sezerdim. Bunun bir nedeni de benim, onun babasını sadece kısa bir süre tanımış olmamdı. Bizimki kısacık ama olağanüstü duygu yüklü bir dönemdi; bir süpernova gibi aniden parlayıp göz kamaştırmış, sonra her şey elimden alınmıştı. Yıllar sonra gelen bir buluşma da aynı yoğunlukla yaşanmış, ardından Lucas’ın babasını bu kez sonsuza dek kaybetmiştim.

Birlikte çekilmiş fotoğrafımız çok azdı. Lucas, en sevdiğim karelerden birinin kopyasını saklıyordu: on sekizinci doğum günümde panayırdaki dev dönme dolapta çekilmiş bir fotoğraf. Arkada pamuk şekerler, kocaman gülümsemeler ve renkli

ışıklar... Declan ise her zamanki gibi oradaki en havalı adam olmayı başarıyordu.

“Senin baban... Özgür ruhlu bir adamdı,” dedim Lucas’a. “Kimsenin ona ne yapması gerektiğini söylemesinden hoşlanmazdı.” Göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamış, Lucas ise düşüncelere dalmıştı. Sonra aniden yatağın içinde kıpırdandı, çarşafların hışırtısıyla bana doğru döndü.

“Peki ama...” dedi neredeyse fısıltıyla, “yaşıyor olsaydı, şimdi burada olsaydı, sence o ne yapardı?”

Açıkçası bilmiyordum. Tahmin et deseler, çoktan yumruklarına sarıldığını ve şimdi bir karakolda oturduğunu söyledim. Ama şimdi böyle bir gecede, karanlıkta, yabancı bir odada ve yorgunluğun tüm ağırlığı üzerimize çökmüşken, Lucas’a verecek daha iyi bir cevap bulmam gerekiyordu.

“Ne gerekiyorsa onu yapardı Lucas,” dedim. “Ablan için. Senin için.”

“Keşke burada olsaydı anne.” Tavana bakarken gözlerim doldu.

“Artık uyu Lucas. Seni seviyorum.”

* * *

Yine kötü bir uyku çektim. Uykunun bana bahsettiği kısa dinlenme anlarında bile düşlerim, odamızda bizden başka birinin varlığıyla sarsıldı. Bir gölge, alçak sesler ve ağır adımlar... Lucas’ın yatağının ucunda duran, başına kapüşon geçirilmiş bir siluet. Ama irkilerek uyandığımda ortada kimse yoktu; yalnızca dışarıdaki koridordan sızan solgun ışık, kapının altından içeriye süzülüyordu.

Sabah saat 6.40’ta sessizce yataktan kalktım, Lucas’a baktım. Hâlâ derin uykundaydı; yüzü pencereye dönük, yorgan omuzlarına kadar çekilmişti. Banyoya giderken kapıyı kontrol ettim. Hâlâ güvenlik kilidi sürülüydü, mandal yerli yerindeydi. Gece

boyunca kullanılan kapı kilit koruyucusu da sola çevrilmiş, hâlâ devredeydi; içeriye birilerinin girmiş olması kesinlikle mümkün değildi.

Ama kapının dışında birilerinin durmuş olduğu kesindi. Altından içeriye beyaz, üzerinde hiçbir yazı olmayan mühürlü bir zarf itilmişti. Bu bile başlı başına garipti çünkü otelin tamamen kâğıtsız bir sistemle çalıştığını sanıyordum. Ödeme çıkışta yapılırdı, fatura ya da makbuzla uğraşılmazdı. Belki bir reklam ya da el ilanıdır diye düşündüm. Zarfı alıp banyoya geçtim ve ışığı açıp kapıyı arkamdan kapattım. Gözlerim parlaklığa alışmaya çalışırken, zarfı yırtıp açtım ve içinden katlanmış A4 boyutunda tek bir kâğıt parçası çıktı. Kâğıdın üzerinde tek bir kelime bile yoktu. Sadece en üstte, kalın siyah harflerle basılmış iki sayı dizisi duruyordu:

51.41499226745905,-0.9409697147303053

Kâğıdı ters çevirdim, zarfı yeniden kontrol ettim; ama üzerinde başka hiçbir şey yazmıyordu. Ne bir isim ne bir not ne de bir talimat... Sadece bu sayılar... Ama onların ne olabileceğini tahmin etmiştim. Sessizce, yatağın yanındaki komodinden telefonumu aldım ve tekrar banyoya geçtim. Arama sayfasını açıp rakamları tek tek, dikkatle yazdım. Karşıma yalnızca tek bir sonuç çıktı: *Harita* - 51.41499226745905,-0.9409697147303053. Üstünde kırmızı bir işaretçi belirilmiş bir Google haritasıydı bu.

Ve o işaretçi tam olarak evimin bulunduğu noktayı gösteriyordu.

32

Banyonun duvarları, elimdeki telefona dalmış bakarken üzerime kapanıyormuş gibi geldi. Yorgun gözlerimi ovuştur-
dum, ekrana daha net bakabilmek için görüntüyü büyüttüm. Yanılma payı yoktu: Dün gece kapımızın altından bırakılan kâ-
ğıtta evimizin tam GPS koordinatları yazılıydı. Haritadaki kır-
mızı işaret, neredeyse kapımızın önünü gösteriyordu. Verilen
mesaj açıktı:

“Yaşadığın yeri biliyoruz.”

Bizi burada, otelde de bulmuşlardı. Oysa daha on iki saat
önce yerleşmiştik. Nerede kaldığımızı öğrenmişlerdi. Belki de
Lucas gerçekten dün gece kapının önünde birini duymuştu. İçi-
mi bir ürperti kapladı. Bu insanlar daha neyi biliyordu? Adre-
simizi Evie mi vermişti? Ya ona zorla söyletilerse ya mecbur
bıraktılsa ya da...

“Anne?”

Lucas’ın sesi kapalı kapının ardından duyulmuştu. Notu ye-
niden zarfına koyup lavabonun yanındaki plastik torbaya, diğer
eşyaların arasına bıraktım. Belki oğluma sonra söyledim. Belki
de hiç... Zaten dün ve geçen gece yaşanan olaylar yüzünden
yeterince tedirgindi.

“Geliyorum.”

“Dayanamayacağım artık, patlamak üzereyim.” Yanımdan
hızla geçip beni dışarı itti, kapıyı kapatarak tuvalete oturdu.

“İyi uyudun mu?” diye sordum kapının ardından. “Pencere
kenarında?”

“İdare eder,” dedi. “Kahvaltıda ne var?”

★ ★ ★

Genç otel resepsiyonisti anlayışlıydı ama pek de yardımcı sayılmazdı. Hafta içi akşamları otelin ön kapısının saat on birde kilitlendiğini, bu saatten sonra yalnızca kartla açılabilildiğini söyledi. Ama ardından, biraz da mahcup bir ifadeyle, günün ve gecenin her saati sigara ya da elektronik sigara içmek için dışarı çıkanların sık sık aralık bıraktığı bir yan kapı bulunduğunu itiraf etti. Güvenlik kameraları ise yalnızca ana otoparkta ve resepsiyonun girişindeydi; üstelik görüntülere yalnızca yöneticilerin erişim hakkı vardı ve yöneticisi de öğleden sonra ikiye kadar mesaiye başlamayacaktı.

“Yani,” dedim, “herkes elini kolunu sallayarak içeri girip otelde dolaşabiliyor mu, bunu mu demek istiyorsunuz?”

“Normalde öyle bir şey yok,” dedi. “Ama dün gece Noel eğlencesi vardı, biraz taşkınlık ettiler. Birkaç kişi sürekli yan kapıdan girip çıkıp sigara içti. Belki onlardan biri yanlışlıkla notu sizin kapınızın altına bırakmıştır.”

“Yanlışlık falan yok,” dedim. O an restorana gözüm ilişti; Lucas, kahvaltı büfesinden ikinci kez tabağına pastırma, patates kızartması ve çörek doldurmakla meşguldü. “Notun bana yazıldığı kesin.”

Resepsiyonist, öğleden sonra iki gibi müdürüyle konuşacağını söyledi. Ben de notu bırakanın kim olduğuna dair bir ipucu bulabilirlerse diye cep telefonu numaramı verdim. Gerçi pek de umutlu değildim. Kahve makinesinden bir flat white alıp, güneşin bolca aydınlattığı otel restoranında pencere kenarındaki masada oturan Lucas’ın yanına geçtim. O sırada ağzı pastırmayla doluydu. Önünde ise kızarmış yiyecekler ve çöreklerin yanı sıra bir kâse yoğurt, bir elma, bir muz, iki dilim kızarmış ekmek, iki küçük bal kabı ve üç farklı meyve suyu sıralanmıştı.

Belli ki ergenliğe adım adım yaklaşan bir çocuğun iştahı oluşmaya başlamıştı.

“Biraz acıktın galiba, canım?” Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Harika bu! İsteddiğin kadar alabiliyorsun.”

“Annen için bir dilim tost ayırır mısınız?”

Küçük bal kaplarından birini önüme doğru itti. Ben de tereyağı paketini açmaya başladım. Bir süre sessizlik içinde yedik. Lucas, sanki evden çıkmalı hiçbir şey yememiş gibi önündeki dört tabaklık kahvaltıyı hızla götürüyordu. Ben ise sandalyemi biraz yana çevirip salonu kolaçan ettim, masalarda oturanları tek tek inceledim. Ne bize dikkat kesilen vardı ne de aralarında *Flame* gece kulübünün iri yapılı güvenlikçilerini andıran biri. Yine de o gün Lucas’ı gözümün önünden ayırmaya niyetim yoktu:

“Eee?” dedi, bir bardak portakal suyunu tek dikişte bitirerek. “O gece kulübüne geri mi gidiyoruz?”

“Şimdi kapalıdır. Belki sonra.”

“Peki sırada ne var?” dedi, üzerinde kuru üzümserpiştirilmiş koca bir çöreği ısıtırken. “Bugün eve dönüyor muyuz?”

Kapının altından bırakılan not hâlen aklımdaydı; üzerinde evimizin koordinatları vardı. Bu, örtülü bir tehditti. Lucas’ı zaten yeterince kaygılıyken daha fazla endişelendirmek istemiyordum ama uygun bir fırsat bulur bulmaz polisi arayıp bu son gelişmeyi bildirmeliydim. Belki o zaman Evie’nin kayboluşunu daha ciddiye alırlardı.

“Yakında,” dedim. “Ama önce Evie’nin üniversitede bıraktığı eşyalara yeniden bakmamız lazım. Orada mutlaka başka bir şey, bir ipucu olmalı.”

Lucas kahvaltısını bitirirken ben de okulunu arayıp hâlâ derse gidecek kadar iyileşmediğini söyledim. Telefonu kapattığımda Lucas yemeği bırakmış, suratını asmış bir hâlde kendi telefonuna bakıyordu.

“Ne oldu?” dedim.

“Okuldaki şu geri zekalı Jacob Jackson,” dedi. “Evie hakkında yeni bir TikTok çekmiş. şimdiden on binin üstünde izlenmiş, sürekli artıyor. Bu gidişle viral olacak gibi görünüyor.”

33

Lucas telefonu bana çevirdi. Ekranda yeni bir video dönüyordu. Bu kez okuldan görüntüler, bizim sokaktan kesitler, belli ki Jacob'un odasında çekilmiş sahneler ve ardından mahallede yürüyüp konuştuğu anlar art arda eklenmişti. İzlerken yine aynı duyguya kapıldım: Sanki kamera onun ayrılmaz bir parçasıydı. Daha on sekizine bile varmayan bir delikanlının, ekranda böylesine rahat, böylesine ustalıkla görünmesi hayret vericiydi. Jackson, telefonu kendine çevirip yüzünü kaydederken heyecanla konuşuyordu:

“Evie Wingfield’in kayboluşu her geçen gün daha da esraren-giz bir hâl alıyor. Readingli genç kız üniversite kampüsünden yok olduktan sonra şimdi de ailesinin izine rastlanmıyor. Annesiyle küçük kardeşi Luke da evde bulunamadı. Ailenin yakın çevresinden türlü söylentiler duyuyorum; doğrulanmamış olsa da evde çalkantılı, huzursuz bir hayat yaşandığına dair iddialar dolaşüyor...” Sözlerini sürdürdü:

“Başka haberlerde ise Evie’nin birkaç yıldır ruhsal sorunlarla boğuştuğu söyleniyor. Hatta bu gizemin ardında para sıkıntılarının olabileceğine dair yorumlar da var; belki de Londra’daki üniversite masraflarını karşılamamanın yükü, tek başına çocuk büyüten bir anne için fazlasıyla ağır gelmiş olabilir. Ayrıca şu da sorgulanıyor: Evie’nin annesi kızının kaybolduğunu polise bildirmek için neden bu kadar bekledi? Haftalarca, belki de bir ay boyunca sessiz kalmasının sebebi ne olabilir?” Kameraya gü-lümsedi:

“Kanalıma göz atmayı unutmayın, yeni videolar ve Evie Wingfield’in kayboluşuyla ilgili en güncel gelişmeler için beğenip abone olun.”

Doğrulanmamış söylentiler, haberler, tahminler, ortaya atılan sorular... Ama gerçeğe dair hiçbir şey yok. Ne kaynak var ne isim ne de dayanak. İnsanların acısı, kaygısı, yaşadığı keder alınıp “içerik” adıyla paketleniyor. Eğlenceye hatta “gerçek suç” diye pazarlanan bir gösteriye dönüştürülüyor. Ne kadar uçuk ve sansasyonel iddia ortaya atılırsa, o kadar ilgi topluyor; izlenme, paylaşım ve tık arttıkça para da çoğalıyor. Bu sadece Evie’nin değil, pek çok hikâyenin başına gelen bir şey. Arada bir doğruya denk gelinirse de bu, bilinçli bir araştırmanın değil, tesadüfün ürünü oluyor. Hakikat ortaya çıktığında ise içerik üreticisi çoktan yeni bir konuya geçmiş oluyor. Ne hesap veriyor ne de sorumluluk üstleniyor. Yine de tek teselli, Evie’nin kayboluşunun böylece daha çok kişinin dikkatine ulaşmış olmasıydı.

Gerçi böyle bir videonun faydadan çok zarar mı getireceğini kestirmek zordu. Ekrana dokunup görüntüyü durdurdum, ardından telefonu Lucas’a geri verdim. Artık yeterince görmüştüm:

“Özel dedektif falan mı sanıyor bu aptal kendini?” dedi. “Baksana senin adını bile doğru yazamamış. Videosunu YouTube’a ve X’e de yüklemiş. Üstelik başkaları da görüp paylaşmaya başlamış. Yorumlarda herkes kendi teorisini ortaya atıyor. Yazılanların bir kısmı gerçekten korkunç.”

“Ne tür şeyler mesela?”

“Şey... Söylemek istemiyorum.”

“Söyle lütfen bana,” dedim. “Sorun değil.”

Gözlerini benden kaçırarak konuştu. “Bazıları yorumlarda, ablamın kaçmasının senin yüzünden olduğunu yazmış salaklar. Evie’nin muhtemelen evde kötü muamele gördüğünü, o yüzden gittiğini ve şimdi bulunduğu yerde daha iyi durumda olduğunu

söylüyorlar. Başkalariysa bunun ödöl parası için uydurulmuş bir numara olduğunu iddia ediyor.”

“Kim?” dedim. “Bunları kim söylüyor?” Omuz silkti.

“Bilmiyorum, sıradan insanlar işte. Zaten kimse gerçek adını kullanmıyor ki.” Tabağını itiverdi. “Bazıları da ablamın aslında öldüğünü ve bizim de olayın üstünü örtmeye çalıştığımızı yazıyor.” Elimi oğlumun elinin üzerine koydum.

“İnternet aptallarla dolu Lucas. Ablanı mutlaka bulacağız. Onların söyledikleri tamamen saçmalık. Hepsi sadece hasta ruhlu, kötü niyetli insanlar. Onları görmezden gelmelisin.”

“Biliyorum anne. Ama yine de yorumlara baktım, belki işimize yarar bir şey çıkar diye. Belki birileri Evie’yi görmüştür. Sence senin Facebook’unda da paylaşalım mı?”

“Çok fazla arkadaşım yok orada ama denemekte fayda var.”

“Dün kafede aradığın o kadını tekrar arayacak mısın?”

“İyi fikir,” dedim. “Odaya dönünce yeniden deneyeceğim.”

Odaya döndüğümüzde yanımızdaki birkaç eşyayı sırt çantalarına yerleştirdik, su şişelerimizi musluktan doldurduk. Ben pencere kenarındaki koltuğa oturdum ve numarayı yeniden çevirdim. Yanlışlık olmasın diye iki kez kontrol ettim; kendi telefonum engellenmiş olabilir diye Lucas’ın telefonunu kullandım. O, Craig’in bana verdiği kâğıttaki numarayı yüksek sesle okurken, ben de her rakamı yavaşça ve dikkatle tuşladım. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra telesekretere düştü. Yeni bir mesaj bırakıp dönmesini istedim. Ardından odada bir şey unutmadığımızdan emin olmak için son kez göz gezdirdik. Tam çıkmaya hazırlanıyorduk ki kapı çaldı:

“Kim o?”

“Kapıyı açar mısınız, lütfen?” dedi bir kadın sesi.

Belki de genç resepsiyonist bir şey bulmuştu ya da kamera kayıtlarını inceleyebilmişti. Kapının dürbününden baktım: Koridorda gri renk takım elbise giymiş, uzun yağmurluğunun ce-

bine bir elini sokmuş bir kadın duruyordu. Otuzlarında olmalıydı, resepsiyonistten en az on yaş büyük görünüyordu. Gerçi yüzü gençti, tek bir kırışık yoktu. Saçları ise düz ve muntazam kesilmiş bir bob modeliydi. Belki de resepsiyonistin amiriydi.

“Kim o?” diye tekrarladım.

“Lütfen hemen kapıyı açar mısınız, Bayan Wingfield?”

Dediğini yaptım. Kapının eşiğinde kısa bir an yüz yüze geldik. Ama yalnız değildi. Balıkgözü dürbününden görünmeyen tarafta, koyu renk takım elbise giymiş, üstünde yeşil kapitone montu olan iri yapılı, orta yaşlı bir adam bekliyordu. Kadın kimlik kartını kaldırdı; üzerinde bir rozet vardı.

“Lauren Wingfield?”

“Evet.”

“Ben Dedektif Çavuş Parry, bu da meslektaşım Dedektif Memur Garcia.” Yüzü donuktu, ifadesizdi. Sanki bunu defalarca yapmıştı. “Bir dakika içeri girebilir miyiz?” O an içim çöktü. Midem burkuldu, dizlerimin bağı çözüldü. Ayakta kalmamı sağlayan tek şey kapıya tutunuşumdu.

Kapının çalınışı.

Bir polis memuru.

Ve hiçbir annenin duymak istemeyeceği haber.

Titrek bir nefes aldım. “Evie’yle mi ilgili?”

“Bir dakika içeri geçelim mi?” Yüz yüze gelince sesi biraz yumuşamıştı. İkisini de içeri buyur ettim, kendim yatağın yanına çekildim. Parry etrafına bakındı:

“Yanınızda başka kimse var mı?”

“Sadece oğlum.” Banyoyu işaret ettim. “Orada.” Tam o anda Lucas banyonun kapısında belirdi; elinde diş fırçası, ağzını havluyla siliyordu.

“Neler oluyor?” dedi kısık bir sesle. “Anne?”

“Polis,” dedim. “Gel, yanıma otur.”

Kahvaltıda konuştuğumuz şeyler hâlâ zihnimdeydi; oğlu-

mun bana aktardığı o iğrenç yorumlar... Bazıları kızımın öldüğünü bile söylüyordu.

“Ne oldu?” dedim polislere. Kalbimin üzerine ağır bir taş oturmuş gibiydi. “Ne oldu? Kızımı buldunuz mu? Lütfen, söyleyin bana.” Parry bir adım daha attı:

“Lauren Wingfield kasten yaralama ve saldırı şüphesiyle gözaltına alınıyorsunuz. Şu anda konuşmak zorunda değilsiniz. Ancak şimdi söylemediğiniz ve ileride mahkemede savunmanıza dayandıracağınız bir husus olursa, bu aleyhinize değerlendirilebilir. Söylediğiniz her şey delil olarak kayda geçirilecektir.”

EVIE

Dört ay öncesi

Yeniden buluştuklarında bir şeylerin değiştiği hemen anlaşıyordu. Piccadilly Circus'un hemen yanında sahnelenen *Moulin Rouge*'un gündüz temsilinde en önde oturmuşlardı; sahneye o kadar yakındılar ki neredeyse oyunun içindeymiş gibiydiler. Müzik hâlâ Evie'nin kulağında çınlarken, yüzündeki kocaman ve taşkın gülümsemeyle el ele tutuşup dar sokakların arasından geçerek St. James's Meydanı'na doğru yürümüşlerdi. Orada, göze batmayan ama oldukça pahalı bir Japon lokantasında rezervasyonları vardı.

Scott, Evie'nin sınav sonuçlarını kutlamak için şampanya söylemişti. Kadehler masaya gelene dek Evie çoktan yeni armağanını boynuna takmıştı: daha önce Scott'ın ona hediye ettiği bilezikle uyumlu, göz alıcı bir platin kolye. Evie kolyeye hayran kalmış, bunu Scott'a da söylemişti. Ama Scott yemek boyunca alışıldık hâinden farklıydı; sessiz, içine kapanık, daha önce hiç görülmemiş bir mahzunluk içindeydi. Masalarına birbiri ardına nefis mavi yüzgeçli orkinos ve Kobe bifteği tabakları konurken Evie, giderek artan bir kuşkuya düşmüştü: Acaba Scott kötü bir haber mi verecekti? Ayrılmak istediğini mi söyleyecekti? Belli ki uygun anı kolluyordu.

Belki de mesele buydu. Belki o gün, oracıkta, Scott her şeyi bitirmeye karar vermişti. Belki yedi yıllık yaş farkı gözünde bü-

yümüştü ya da aralarındaki mesafe fazla uzak gelmişti. Belki Scott ondan şimdiden sıkılmıştı. Belki de en başından beri her şey, gerçek olamayacak kadar güzel bir hayalden ibaret olmuştu.

Scott'un ondan ayrılacağı düşüncesi Evie'nin göğsünde derin ve sızılı bir boşluk açmıştı. Sonunda, kahvelerini beklerken, Evie artık sessizliğe dayanamadı:

“Ne oluyor, Scott?” diye sordu, gözlerini ondan ayırmadan. “Seni üzen şeyin ne olduğunu söylemeyecek misin?”

“Kusura bakma,” dedi çekingen bir gülümsemeye. “Bu kadar belli mi oluyor?”

“Sorun ben miyim?” Scott'un gülümsemesi içtendi, sıcaktı:

“Hayır, Evie. Sen değilsin. Üzgünüm, sadece ben...”

“Artık özür dileyip durma lütfen.” Evie, titreyen ellerine hâkim olabilmek için onları masanın üzerine koydu. “Sadece söyle, Scott.”

Tam o sırada garson, elinde tepsiyle çıkageldi. Beyaz porselen fincanlarda iki kapuçino masaya bıraktı. Scott başıyla teşekkür etti, adam uzaklaşana kadar bekledi ve sonra konuşmasına devam etti:

“İşim gereği Evie... Yaptığım iş yüzünden... Bazı hassasiyetler var.”

“Hassasiyetler mi?”

“Bizim hizmette, benim seviyemde güvenlik yetkileri olan herkesin uyması gereken özel kurallar vardır.”

“Tamam.” Evie, aslında hiçbir şey anlamamıştı ama başını, onaylar gibi salladı.

“O kurallardan biri de ilişkilerin rapor edilmesini şart koşar.” Mahcup bir gülümseme belirdi yüzünde. “Ciddi bir noktaya geldiğinde yani.”

“Nasıl bir nokta?”

“Aramızdaki bağ ciddi bir hâl aldığı anda, gerçekten yakınlaş-

tığımızda.” Evie’nin içi hafifçe burkulmuştu. Belki de hiç beklemediği bir konuşmanın eşiğindeydi:

“Kulağa tam bir James Bond hikâyesi gibi geliyor.”

“Evet,” dedi Scott. “Ama bizde bu kontroller çok sıkıdır ve hiç durmaz. Hem beni hem iş arkadaşlarımı hem de hayatımıza yeni giren herkesi incelemeye devam ederler. Yabancı bir ülkenin bizi hedef almadığından, şantajla sıkıştırmaya kalkmadığından emin olmak isterler.” Evie elini göğsüne koydu ve alaycı bir ciddiyetle:

“Ben Rus casusu değilim Scott,” dedi. “Sana izci yemini!” Scott’un yüzünde o ışıltılı gülümsemesi belirdi ama çabucak söndü:

“Biliyorum,” dedi. “Biliyorum.”

“Eee?”

“Daha önce söylemiştin ya... Beni annenden gizlediğin için kötü hissettiğini... Benden, bizden bahsetmediğin için.”

“Her zaman öyle değil,” dedi Evie. “Bazen.” Scott cevap verecekmiş gibi oldu, sonra vazgeçti. Kahvesinden bir yudum aldı.

“Neler oluyor Scott?” dedi Evie sabırsızlıkla. “Söylemeyecek misin?” Scott fincanı tabağa bıraktı:

“Senin ailenle ilgili yapılan araştırmada bir şey ortaya çıktı,” dedi. “Bunu bilmen gerektiğini düşündüm. Belki o zaman sırrımızı sakladığın için kendini o kadar suçlu hissetmezsin.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü...” dedi Scott, sonunda gözlerini ondan kaçırmadan:

“Çünkü annen sana yıllardır yalan söylüyor.”

III. BÖLÜM

34

Bethnal Green Karakolundaki hücrem soğuktan buz kesiyordu. İçeriye sinmiş çamaşır suyu kokusu keskin ve rahatsız ediciydi.

Duvarlar mavi-beyaz fayanslarla kaplıydı; içeride sadece alçak bir bank, ince plastikle kaplanmış bir şilte ve oturağı olmayan paslanmaz çelikten bir tuvalet vardı. Omuzlarıma kalm gri bir battaniye dolamıştım ve beklerken gözlerimin arkasında bir baş ağrısı yavaş yavaş kendini hissettirmeye başlamıştı.

Nöbetçi memur, Lucas'ın arka ofiste bir sandalyeye oturtulduğunu, görevli personelin ona göz kulak olduğunu söylemişti. Parmak izim ve ağızımdan DNA örneği alındıktan sonra ayrı yerlere götürülmüştük. O andan itibaren Lucas'ı görme isteğim defalarca reddedilmişti. Her ne kadar bir karakolun duvarları arasında güvende olması gerekse de bu, benim için yeterli değildi. Oğlumu mutlaka görmeliydim. Emin olmak zorundaydım.

Tüm o endişenin yanında, yalnızca gözaltına alınıyor olmak bir nebze olsun içimi rahatlatmıştı. İçimden taşan o ilk sevinç dalgası -Parry ile Garcia'nın orada Evie'yle ilgili kötü bir haber vermek için bulunmadıklarını görmek- beni kısa süreliğine de olsa ferahlatmıştı. Dahası, Evie'nin kim olduğunu bile bilmiyorlardı. Bu kez, polislerin ne anlatmaya çalıştığını anlamamış olmalarına gerçekten memnun olmuşum. İçimin bir köşesi, her ne kadar şartlar tatsız olsa da sonunda iki dedektifin dikkatini çekmiş olmaktan memnun gibiydi.

Yine de nezarethaneden çıkarılmam iki saati geçti. Güvenlik kapılarından tek tek geçirilerek, griye boyalı küçük bir sorgu odasına götürüldüm. Odanın bir tarafında iki dedektif beni bekliyordu; tam kârşılarında ise, saçları beyazlamış nöbetçi avukat oturuyordu: Critchlow. Birkaç saat önce ayaküstü konuşmuştuk.

“Lucas nerede?” dedim. “İyi mi? Merak ediyordur şimdi.”

“Oğlun gayet iyi,” dedi Garcia. “Diğer memurlardan biriyle ekip odasında. Duyduğuma göre telefonda başını bile kaldırmamış.”

“Onu görebilir miyim?”

“Şu an olmaz.”

“Neden olmamış?”

“Dedim ya, oğlun iyi,” diye yineledi erkek dedektif. “Tamamen güvende.”

“Peki, ne zaman görürüm onu?”

“Duruma göre değişir,” dedi ve kalın işaret parmağıyla masaya tıklattı. “Buradaki konuşmanın nasıl ilerleyeceğine bağlı.”

Göz ucuyla nöbetçi Avukat Critchlow’a baktım ama başını bile kaldırmadan, örümcek bacağı gibi ince ve sık harflerle bir form doldurmakla meşguldü:

“Bir kayıp başvurum var,” dedim. “Cumartesi günü teslim etmiştim. Evie’yle, yani kızım ile ilgili bütün bilgileri içeren dosya... Size referans numarasını da verdim, yani...”

“O konuya sonra geliriz,” dedi Parry ve dijital kayıt cihazını açtı. Ardından saat, tarih, yer ve odada kimlerin bulunduğu dair resmî prosedürleri sıralamaya başladı. Onun arkasında, duvarla tavanın birleştiği noktada kırmızı bir kamera ışığı yanıp sönmeye başladı.

“Öncelikle Lauren,” dedi Parry, “neden gözaltına alındığını biliyor musun?”

“Pek sayılmaz.”

“Bir adama saldırmışsın.”

“Öyle mi?”

“Dün,” dedi Parry ve not defterinde birkaç sayfa geri çevirdi. “*Flame* gece kulübünün önünde, Ludlow Caddesi’nde, akşam altı sularında.”

“Yanlış bilgilendirilmişsiniz.”

“O zaman en iyisi sen anlat neler olduğunu,” dedi. “Oraya vardığın andan, oradan ayrılana kadar ne olduysa baştan sona.”

Dün akşam yaşananları elimden geldiğince ayrıntılı bir şekilde aktardım. Dövmeli adamın küpesini yanlışlıkla kopardığım kısmı biraz geçiştirerek anlattım. Hikâyemi, gece otel odamın kapısından sessizce içeriye itilen notla bitirdim; bunun birilerinden uzak durmamı söyleyen açık bir tehdit mektubu olduğunu söyledim.

“Bay Roper’ın anlattıklarını dinledik,” dedi Parry. “Şimdi de senin tarafını dinleyelim.” Yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark edince ekledi: “Brandon Roper? Saldırdığın kişi.”

“İddiaya göre,” diye araya girdi Critchlow. Dedektiflerin hiçbiri nöbetçi avukata dönüp bakmadı bile. Garcia söze girdi:

“Mağdur sana tam olarak ne söyledi?”

“Yardım edemeyeceğini ama kulüp açıldığında tekrar uğramamı söyledi.”

Bu da onun bir başka yalanıydı çünkü ben akşam saat onda kulübe döndüğümde, sözde saldırı çoktan polise bildirilmiş olmalıydı. Demek ki en başından beri bana yardım etmeye hiç niyeti yoktu.

“Peki, Scott Lawler hakkında ne söyledi?”

“Önce kaçamak cevaplar verdi ama ismi tanıdığı belliydi. Lawler’ın, o adresle bağlantılı bir şirkette yönetici olarak kayıtlı olduğunu bulduğumu söyledim. İnkâr etmedi.” Parry yeniden söze girdi:

“Bize neden yalan söylüyorsun?” Ses tonundaki doğrudanlık bir an için afallamama neden oldu:

“Yalan söylediğim falan yok. Asıl tutuklanması gereken kişi Roper. Adam tam bir pislik.” Kadın dedektif kaşını kaldırdı:

“Eğer bu bir tutuklama sebebi olsaydı Lauren, Londra’nın yarısını buradaki hücrelere tıkmamız gerekirdi. Ama neden onun bir pislik olduğunu düşünüyorsun?”

“Onunla karşılaştın mı?”

“Evet.”

“Öyleyse nedenini biliyorsundur.” Garcia öne doğru eğildi:

“Yani ona sırf bir pislik diye mi vurdun?”

“Ben ona vurmadım,” -ki teknik olarak doğrudu da bu beyanım.-

“Adamın üstü başı kan içindeymiş.”

“Öyle iddia ediyor.”

“İddia eden yalnızca o değil,” dedi Garcia. “Bir görgü tanığımız da var.”

35

“Kimmiş o?” diye sordum. “Tanıgınız kim?”

“Personelden biri.”

Boğazımda bir yanıt düğümlendi sonra hatırladım: Buzdolaplarını biralarla dolduran, beyaz kapüşonlu sarışın barmen. Critchlow koluma hafifçe dokunarak alçak sesle:

“Bu soruya cevap vermek zorunda değilsin, Lauren,” dedi. Ardından dedektiflere dönerek ekledi. “Şikâyetçinin çalışanı, tarafsız bir tanık sayılmaz; bunu siz de gayet iyi bilirsiniz. İşvereni adına yalan ifade vermesi için kolayca baskı altına alınmış olabilir.” Garcia ona küçümseyen bir bakış fırlattı, ardından gözlerini bana çevirdi:

“Bay Roper’a saldırdın mı?”

“Gerçekten aklım almıyor,” dedim. “Londra’da her gün bunca suç işleniyor, polis teşkilatının önünde çözülmesi gereken yüzlerce dosya var. Ama siz ne yapıyorsunuz? Küçükçük bir yanlış anlaşılma yüzünden beni bulup gözaltına alıyorsunuz. Sabahın dokuzu bile olmadan otel odamın kapısına iki dedektif dikiliyor. Gece kulüplerinde böyle şeyler her gün yaşanıyordur. Peki neden özellikle ben bu kadar önemliyim, beni bu kadar ayrıcalıklı kılan ne?”

“Bir vatandaş şikâyetinde bulundu, Lauren.” Garcia’nın sesi ağır ve küçümseyiciydi; bir çocuğa anlatır gibi konuşuyordu. “Biz de bu şikâyeti araştırdık ve şimdi sizinle konuşuyoruz. Polislik dediğin böyle işler.”

“Bizim nerede kaldığımızı nasıl öğrendiniz?”

“Onu darp ettiğinizi kabul ediyor musun?”

“Hiçbir şey kabul etmiyorum çünkü ben yanlış bir şey yapmadım. Buradan çıkıp kızıma ulaşmam lazım. Kaçırılmış, insan tacirlerinin eline düşmüş ya da zorla tutuluyor olabilir. Asıl suç bu. Sizin de araştırmanız gereken şey bu.” Parry ellerini masanın üstünde birleştirdi ve:

“Anlatsana tekrar,” dedi. “Seni o adrese götüren sebep nedir? Herhâlde gece kulübüne eğlenmeye gitmiyordun?”

İçimden derin bir of çektim. Dönüp dolaşıp aynı şeyleri konuşuyorduk. Yine de en baştan anlattım: Queen Anne’s Üniversitesi kampüsünden çıkıp The Royal Pearl oteline gidişimizi -personeli nasıl kandırdığımızı özellikle es geçerek- oradan batı Londra’daki Belvue Yolu’na, sonrasında da kulübe geçişimizi. Tam o sırada, şehri kat ederken yaşadığım bir an geldi birden aklıma:

“Dün oradan çıktıktan sonra beni takip ettiniz mi?” diye sordum, gözlerimi bir dedektiften ötekine kaydırarak. “Dikiz aynasında sürekli beliren siyah bir sedan vardı.” Garcia başını iki yana salladı. “Neden seni takip edelim ki?”

“Onu da siz söyleyin,” dedim. Başım zonkluyordu, şakaklarım da giderek artan bir basınç hissediyordum. “Oğlumu görebilir miyim artık?” Sorumu duymazdan geldi:

“Birine saldırdığın için gözaltına alındın, Lauren. Bu yüzden bizimle iş birliği yapman senin yararına olur. Brandon Roper’la ne konuştuğunu anlatmanı istiyoruz. Özellikle de Scott Lawler hakkında söylediklerini; o an önemsiz gibi görünmüş olsa bile. Hadi, en baştan bir daha geçelim üzerinden.”

* * *

Bu şekilde bir saat daha aynı şeyleri tekrarlayıp durduk. Saat öğlene yaklaşırken, sert plastik sandalye belimi iyice zorlamaya

başlamıştı; odadaki hava da gitgide ağırlaşıyor, ortama nahoş bir koku yerleşiyordu.

“Lucas’ı ne zaman görebileceğim?” dedim, belki de onuncu kez. “Beni merak ediyordur.”

“Henüz göremezsın.”

Parry sorgulamaya ara verdiğini söyledi, uzanıp kayıt cihazını kapattı. Ardından ortağına dönüp, “Ed, bize biraz kahve getirebilir misin?” dedi.

Garcia başını salladı, tek kelime etmeden ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Odanın öteki köşesindeki yerimden onu izliyordum; koridora çıkar çıkmaz durdu. Önce sağa baktı, sonra sola, ardından sağa döndü ve gözden kayboldu. Bir an sonra yeniden belirdi; bu kez ters yöne doğru yürüyordu.

Üniformalı bir memur göründü; Parry de kapıda kısa bir fısıltıyla yapılan konuşmanın ardından izin isteyip çıktı. Nöbetçi Avukat Critchlow gerinip sandalyesinde yarım dönerek bana baktı. Elli yaşlarında, ufak tefek bir adamdı. Yüzü, keskin çizgilere sahipti; bakışları meraklıydı. Vücudu, mesafe koşucularının ince ve diri yapısını andırıyordu:

“Eee?” dedi, evrak çantasından bir parasetamol kutusu çıkarıp önüme koyarak. “Nasıl hissediyorsun, Lauren?”

“Aynı sorulara cevap vermekten yoruldum.” Başımı hafifçe sallayarak teşekkür ettim, kutudan iki hap çıkardım, plastik bardağımdaki son yudum suyla yuttum. “Bir de konunun neden bu kadar büyütüldüğünü anlamıyorum.”

“Bu son söylediğini şu iki kibar polis memurunun yanında tekrarlamasan daha iyi olur,” dedi.

“Bir şey sorabilir miyim?” dedim. Başıyla onaylayınca devam ettim: “Bu işi ne zamandır yapıyorsun?”

“Yirmi yedi yıl oldu, üç aşağı beş yukarı.”

“Hep Londra’nın bu tarafında mı? Ve gözaltına alınanların

ilk sorgusunda nöbetçi avukat olarak hep sen mi bulunuyorsun?”

“Çoğunlukla evet. Doğu ve Güney Londra’da. Ama sayımız az olduğundan, nerede ihtiyaç olursa oraya giderim.”

“Şehrin bu tarafındaki karakolların çoğunu artık tanıyor-sundur herhâlde.” Alaycı bir gülümseme belirdi yüzünde:

“Ne yazık ki evet. Hemen hepsine epeyce aşinayım.”

“Birçok dedektifi de iyi tanıyorsundur öyleyse.”

“Doğrusu, hiçbiri bana Noel kartı gönderecek kadar yakın değil ama evet, insan ister istemez tanıyor artık yüzleri. Çoğuy-la, özellikle de ciddi vakalara bakan ekiplerdekilerle resmiyeti çoktan aştık.”

“Peki bu ikisini daha önce gördün mü hiç? Parry ile Garcia’yı?”

Critchlow kısa bir süre düşündü, sonra başını iki salladı. “Hayır, hatırlamıyorum.”

“Onlarla hiç çalışmadın yani?”

“Belki başka bir birimden ya da teşkilattan yeni gelmişlerdir. Ama genellikle yeni birini bölgeyi iyi bilen biriyle eşleştirirler, iki acemiyanı yan yana koymak pek mantıklı değildir. Neden soruyorsun?”

“Burada bir gariplik var,” dedim. “Londra’da her gün onlar-ca, belki yüzlerce şiddet olayı yaşanıyor. Bıçaklamalar, ağır yaralamalar, sokak soygunları, çetelerle ilgili suçlar... Onca şey varken neden vakitlerini benimle harcıyorlar ki?”

“Hımm.” Critchlow kapıya doğru baktı. Üniformalı polis memuru koridora çıkmıştı. “Az önce onlara sordun ya, seni özel kılan ne, neden bu kadar çaba harcıyorlar diye...” Sesini alçaltarak öne doğru eğildi. “Bence sen dürbüne ters tarafından bakıyor olabilirsin Lauren. Ne demek istediğimi anlıyor musun?” Bir şeylerin yavaş yavaş yerine oturduğunu hissettim; sanki kafamı kaplayan sis dağılıyordu sonunda.

“Sanırım anlıyorum.”

“Yine de dikkatli olmalısın.”

“Anladım,” dedim. “Ama onların ilgisini benden çekip Evie’ye yöneltmem gerekiyor.”

“Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?” Kapıya doğru göz ucuyla baktım:

“Blöflerini ortaya çıkaracağım.”

36

Dedektif Garcia, elinde dört karton bardak kahveyle odaya döndü. Sorguya kaldığı yerden devam etti; önceki ifademde değişiklik yapmak isteyip istemediğimi, ima yüklü bir ses tonuyla sordu.

“Artık düşünmek için zamanın oldu,” dedi. “Şimdi bize gerçeği anlatmak ister misin?” Hakkını vermeliydim, bir şey sakladığımı anlamıştı. Sadece neyi sakladığımı bilmiyordu.

“Ben tüm gerçeği söyledim,” dedim, kahvemden bir yudum alarak. “Şimdi sıra sizde.”

“Ne demek istiyorsun?” Yüzünde alaycı bir gülümseme belirmişti.

“Nerede görev yapıyorsunuz?”

“Pardon?”

“Çünkü sizin buradaki karakolda görevli olmadığınız belli. Şu kahveleri almak için kantini bile kendi başına bulamadın; nerede olduğunu soracak kadar yabancısın buraya.”

Garcia’nın yüzündeki alaycı ifade birden bozuldu, yerini asık bir çehreye bıraktı. Bana annemin bir süre önce söylediği bir şeyi hatırlatmıştı. Arabamı park ettiğim yerde, otuz saniye uzun bıraktığım için ceza yazan görevliye öfkelendiğimde söylemişti: “Orta yaşlı, öfkeli kadınlar birçok erkeği huzursuz eder,” demişti. “Çünkü seninle nasıl baş edeceklerini bilemezler.”

“Burada işler böyle yürümez Lauren,” dedi Garcia. “Sorular bizim taraftan gelir, cevaplar senden. Anladın mı?”

“Sadece merak ettim,” dedim. “Eğer siz ikiniz burada görevli değilseniz, bu dosyayı neden siz üstlendiniz? Başka bir birimden mi geldiniz? Londra dışından mı? Bu da bana benden sakladığınız daha pek çok şey olduğunu düşündürüyor.” Parry araya girdi:

“Hadi konumuza dönelim, olur mu?” Tükenmez kaleminin ucuna bastı. “Bay Roper dün tam olarak nasıl yaralandı? Ona saldırdığında gece kulübünde başka kimleri gördün? Peki ya ikinci kez gittiğinde, o sırada kimi gördün?” Critchlow söze girdi:

“Müvekkilimin sizin sorularınızı cevaplamak zorunda olmadığını hatırlatmak isterim.” Kahvemden bir yudum aldım; tadı sert ve yanık geliyordu, sanki saatlerce kahve makinesinin ısıtıcısında beklemişti.

“Kimliğinizi tekrar görebilir miyim?” Parry gözlerini bana dikti:

“Dinle Lauren, geceyi burada geçirmek istiyorsan, yarın sabah ilk duruşman için seni sulh ceza mahkemesine çıkarmamızı istiyorsan, tam da doğru yoldasın.”

“Ama bu dava mahkemeye gitmeyecek... Değil mi?” Garcia homurdandı:

“Bunu her duyduğumda bir pound alıyor olsaydım, şimdiye kadar...”

“Siz ikinize bir şey söylemek istiyorum,” dedim, ellerimi havaya kaldırarak. “Bay Roper’ı tanıyorsunuz, değil mi? Şimdi farazi konuşalım. Diyelim ki böyle ufak bir itiş kakışta işin sonunda biraz hırpalanan tarafa o oldu. Siz gerçekten öyle kaslı, dövme, spor salonunda şişmiş, her yanından testosteron fışkıran bir adamın bu mesele için mahkemeye gitmek isteyeceğini mi düşünüyorsunuz? Mahkemede herkesin önünde ayağa kalkıp, cüssesinin yarısı kadar bir kadından dayak yediğini itiraf etmek isteyeceğini mi sanıyorsunuz?” Garcia bana bir köpek-

balığının o donuk, soğuk gözleriyle baktı:

“Yani şimdi ona saldırdığını kabul ediyorsun, öyle mi?”

“Bunu kabul etmem ya da etmemem tamamen önemsiz: Roper hiçbir zaman dava açmayacak, değil mi? Onun kibri böyle bir şeye asla izin vermez. Size şikâyetle bulunması, beni sindirip geri adım attırmak için başvurduğu bir gözdağından ibaret; tıpkı otel odamın kapısının altından atılan not gibi. Siz de bu oyuna alet oluyorsunuz; beni korkutup üzerimde baskı kurmaya çalışıyorsunuz. İki tarafı birbirine karşı kullanıyorsunuz. Nedenini henüz çözemedim. Ama bence işin içinde Lawler var. Eğer bu kızım ile ilgiliyse, ne olduğunu bilmem gerekiyor.”

Her iki dedektif de üzeri çiziklerle dolu plastik masanın üzerinden gözlerini bana dikmiş bakıyordu. O anda içimi korkunç bir kuşku kapladı: Acaba haddimi mi aşmıştım? Evie’den, Lucas’tan hiç olmadığı kadar uzak düşmeme yol açacak büyük bir hata mı yapmıştım?

Parry, sorguya ikinci kez ara verdiğini açıkladı ve parmağını sinirli bir hamleyle cihaza bastırarak ses kaydını kapattı. Dedektif kadın masadan kalktı, Garcia ile birlikte koridora çıktılar. Fısıltıyla konuşuyorlardı, söylediklerini duymam mümkün değildi. Ben de Critchlow’a baktım. Kaşını hafifçe kaldırdı ama sesini çıkarmadı. Defterindeki sayfayı çevirdi, büyük harflerle yazdığı iki kelimeyi kaleminin ucuyla işaret etti:

“DİKKATLİ OL.”

Başımı hafifçe sallayarak uyarısını onayladım. Kısa süre sonra iki dedektif geri döndü ve sandalyelerine oturdular. Garcia’nın yüzü hâlâ öfkeyle kızarmıştı fakat Parry sakindi, kendinden emin görünüyordu. Aramızdaki havada ince bir değişiklik vardı. Yine o hep duyduğum aynı sözleri tekrarladı: Evie on sekizini geçmişti; ne kendisi ne de başkaları için yüksek risk

taşıyordu. Yetişkin sayılıyordu ve kendi kararlarını verebilirdi.

“Bize kızınla ilgili olanları en başından anlat,” dedi ve kaydı yeniden başlattı. “Onu olması gereken yerde bulamadığını fark ettiğin andan itibaren.”

“Cumartesi günü verdiğim kayıp kişi raporunu okudunuz mu?” Başıyla onayladı:

“Sistemde gördük, evet. Ama bunu doğrudan senden dinlemek istiyoruz.”

Ben de onlara her şeyi anlattım; cumartesi sabahı kampüse girdiğim andan, o sabah otel odama geldikleri ana kadar. Dört gündür o kadar çok tekrar etmişim ki artık gerçekliğini yitirip başkasına ait bir hikâye gibi gelmeye başlamıştı. Ben anlatmayı bitirdiğimde Parry defterinden başını kaldırdı:

“Peki ya... Aranızdaki ilişki?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Kızınla ilişkinizi nasıl tanımlarsın? Üniversiteye gitmeden önce.”

“Bazen... Asi olabiliyordu.” Aslında bu, gerçeği olduğundan hafif gösteriyordu; ama onların Evie’yi evde yaşamaktan bıkmış bir ergen gibi görmelerine izin veremezdim. “Çok küçük yaşından beri, daha yürümeye başladığı günlerden beri güçlü bir iradesi vardı. Ne istediğini hep bilirdi, özgürlüğüne düşkün bir yapısı vardı.”

“Peki, senden sır sakladığı olur muydu?” Boğazımda düğümlenen acıyı yutkunarak bastırdım:

“Bazen. Ama asla böyle değil.”

“Biliyorsun,” dedi Parry alçak bir sesle, “anne babasından biraz uzaklaşmak istemek suç değil.” Garcia ekledi:

“Hiç düşündün mü, belki de bulunmak istemiyordur?”

“Bunu bu kadar uzun süre devam ettirmezdi. Birkaç gün, belki bir hafta... Ama bu kadar uzun süre, isteyerek asla.”

“Peki, Scott Lawler ya da Brandon Roper isimlerini daha

önce ondan hiç duymadın mı? Ya da Nicola Lawler? Eric Caruso?”

Onlara Evie’nin acil durum kişisi olarak kayıtlı olan numarayayı aradığımı, telefonu açan kadının yüzüme kapattığını ve mesajlarıma hiç dönmediğini anlattım.

“Bu kadın Nicola Lawler olabilir mi?” diye sordu Parry.

“Adını söylemedi mi?” diye ekledi Garcia, not defterine bir şeyler karalayarak. “Peki ya Eric Caruso?” Başımı onaylarcasına salladım:

“Ama bakmanız gereken başka biri daha var. Adı Colton Ryczek. Evie’yle aynı üniversitede okuyan Amerikalı bir yüksek lisans öğrencisi.” Parry başını yana eğdi, soyadını harf harf söylememi istedi.

“Emin misin Amerikalı olduğuna?”

“Evet, onunla tanıştım, konuştum. Neden bu kadar önemli?”

“Önemi yok,” dedi. “Ama neden şimdi ondan da söz ediyorsun?”

“Evie’yi gizlice takip ediyordu. Peşinden hiç ayrılmıyordu. Ne zaman Evie ortadan kayboldu onunla bir ilgisi varmış gibi hissediyordum. Vücudu steroidle şişmiş gibiydi ve gerçekten çok garip biriydi.”

“Onlardan çok var.”

“Onu da araştırır mısınız? Ne olur?” Parry, başını kaldırdı, kısa bir onay işareti verdi:

“Büyük resme, nasıl oturduğuna bakarız.”

“Teşekkür ederim.” Garcia söze yeniden girdi, kaldığımız yerden devam ettik:

“Evde hiç Evie’nin bu isimleri andığı bir şeye rastladın mı? Günlük, not, e-posta, mesaj?” Onlara, odasında bulduğumuz ve yalnızca “S” harfiyle imzalanmış kartpostalı anlattım:

“Her neye bulaştılsa,” dedim, “Evie’nin kesin bununla il-

gisi yoktur. O iyi bir insandır; akıllı, nazik ve eğlenceli biridir. Daha önce polisle hiçbir sorunu olmamıştı, sicili tertemizdir. Tek istediğim onu bulmak ve eve getirmek. Lütfen bana yardım edin. Ne olur.” İki dedektif birbirine baktı:

“Polis sicili konusunda haklısın,” dedi Parry. “Tertemiz. Evie bugüne kadar radarımıza hiç girmemiş.”

“Ta ki şimdiye kadar,” diye ekledi Garcia.

★ ★ ★

Öğleden sonra tekrar mavi-beyaz fayanslarla kaplı soğuk hücreye döndüm. Battaniyeyi yine omuzlarıma sarmıştım; parmaklıklı tek pencereden sızan solgun gün ışığı yavaş yavaş tükeniyor, akşam karanlığına karışıyordu. Yan hücredeki kadın bir hıçkırık, bir kusma sesiyle nöbetleşe inliyor, kısılmış sesiyle uzun uzun ağlıyordu. Koridorun karşısındaki adam ise her birkaç dakikada bir kapısını yumrukluyor, ardından tanımadığım bir dilde öfke dolu çığlıklar savuruyordu.

Polis sorgusunda geçen isimler, kafamda durmadan dönüp duruyordu; belleğimi yokluyor, o haftadan önce onları hiç duyp duymadığımı hatırlamaya çalışıyordum.

“Scott Lawler. Brandon Roper. Nicola Lawler. Eric Caruso.”

Evie, belli ki yasadışı bir işe bulaşmıştı. Ve ben, o insanlar onu da beraberlerinde sürüklemeyi önce kızımı bu bataktan çekip çıkarmak zorundaydım. Kendimi o anın ağırlığından uzaklaştırmak için gündelik meselelerle oyalanmaya çalıştım; bunların en acili ise, eğer geceyi orada geçirmek zorunda kalırsam, Lucas’ı gelip alması için annemi aramamdı. Annem Londra’da araba kullanmaktan nefret ederdi ama başka seçeneğim yoktu. Tanıdığım insanlar içinde her şeyi bir kenara bırakıp üç dört saatlik bir yolculuğu göze alarak şehre gelebilecek tek kişi

oydu. Critchlow, daha önce açıklamıştı: Tutuklanmamın ardından beni burada yirmi dört saate kadar tutma hakları vardı; bu sürenin sonunda ya hakkımda resmî suçlama yöneltmeleri ya da beni serbest bırakmaları gerekiyordu.

Başka bir işe, nehrin öte yakasındaki başka bir karakolda yeni tutuklanmış bir şüphelinin yanında bulunmaya gitmeden önce bana kartvizitini bırakmıştı. O gidince fark ettim ki ona asla şu soruyu sormamıştım: Ya yanılıyorsam? Ya her şeyi tamamen yanlış değerlendirip darp ya da fiilî zarar vermekle suçlanır ve haftalarca, aylarca tutuklu kalırsam? Bir hücreden diğerine sürüklenip, adaletin ağır aksak işleyen çarkları arasında sıkışıp kalırsam? Parry ve Garcia gerçekten bunu yapabilir miydi? Lucas annemle kalabilirdi fakat Evie'yi kim arayıp bulacaktı?

“Evie bugüne kadar radarımıza hiç girmemiş.

Ta ki şimdiye kadar”

Nöbetçi memur metal kapıdaki gözetleme penceresini bir kez daha açıp beni kontrol ettiğinde, ona yalvararak oğlumun bir şeyler yiyip yemediğini öğrenmek istediğimi söyledim; iki dedektifle yeniden konuşmak istediğimi, orada daha ne kadar tutulacağım hakkında en azından bir fikir vermesini rica ettim.

Parry ve Garcia ise bu yalvarışlarıma hiçbir karşılık vermedi. Ama doksan dakika sonra beni serbest bıraktılar.

37

Gözaltı memurunun ifadesine göre, “soruşturma kapsamında serbest” bırakılmıştım. Bu da yeni deliller ortaya çıkarsa ya da soruşturmanın seyri değişirse, hakkımdaki olası suçlamaların hâlâ geçerli olabileceği anlamına geliyordu. Bir dizi belge imzaladım ve ardından bana, araba anahtarlarımı, nakit paramı, kemerimi ve paltomu içeren mühürlü plastik torbalar teslim edildi. Parry, resepsiyon masasının kenarına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde beni izliyordu. Ben ise paltomu giyip ayakkabılarımın bağcıklarını yeniden bağlamaya koyuldum.

“Beni dikkatle dinlemeni istiyorum Lauren,” dedi Parry. “Bazı şeyleri tamamen netleştirmemizde fayda var.”

“Dinliyorum.”

“Eğer oraya, o gece kulübüne geri dönersen ya da Brandon Roper’a yüz metre bile yaklaşacak olursan, tekrar tutuklanırsın. Anladın mı?”

“Anladım.”

“Ve seninle bizzat ben ilgilenirim, yirmi dört saatin tamamı boyunca gözaltında tutulmanı sağlarım,” diye sürdürdü. “Ve bu sürenin sonunda, sana yöneltecek bir suçlama mutlaka buluruz. İnan bana, bunu senin iyiliğin için söylüyorum. Uzak dur. Kendi güvenliğin için. Şimdilik sana söyleyebileceğim tek şey bu.”

“Peki ya kızımın güvenliği?” Bana bir kartvizit uzattı:

“Kızınla ilgili herhangi bir haber alırsak, seninle mutlaka iletişime geçeceğiz. Bu arada hem kendin hem de oğlun için en iyisi, Reading’e geri dönmen olur. Birkaç günlüğüne annenin evinde kalman da akıllıca olabilir.”

Dedektif Çavuş Parry, bir yan kapıdan çıkıp kısa bir süre sonra Lucas’la birlikte geri döndü. Oğlum, sanki beni bir yıldır görmemiş gibi koşarak gelip boynuma sarıldı. Artık böyle aleni bir sevgi gösterisi her seferinde beni biraz şaşırtıyordu ama onu yeniden yanımda hissetmek, kollarıma alıp tıpkı küçük bir çocukken yaptığım gibi sarılmak öylesine iyi gelmişti ki... Sonunda sarılmayı bırakınca, çantamı uzattı; cüzdanım ve telefonum hâlâ içindeydi.

“Şimdi eve mi gidiyoruz?” dedi. “O dedektif hanım öyle söyledi.”

“Önce bir şeyler yiyelim,” dedim. “Bahse girerim karnın zil çalıyordur.”

Karakoldan çıkar çıkmaz Lucas peş peşe sorular yağdırmaya başladı, her şeyi öğrenmek istiyordu: Sorguda neler konuşulmuştu, şimdi ne olacaktı, hâlâ başım belada mıydı?

Cambridge Heath Yolu’nda bir taksi durdurdum, otelimiz Premier Inn’e dönüyorduk. Cuma öğleden sonrası trafiğinde ağır ağır ilerlerken, karakoldan kalan gerginliğim biraz olsun azalmıştı ki, ancak o zaman aklıma geldi telefonuma bakmak. Evie’nin acil durum kişisinden hâlâ bir geri dönüş yapılmamıştı. Ama Facebook’ta bir sürü bildirim vardı.

“Senin hesabından Evie’yle ilgili bir şey paylaştım,” dedi Lucas. “Sakıncası yoktur, değil mi? Ben Facebook kullanmıyorum, çünkü artık yaşlılara göre orası. Hem bu, Snapchat’ta paylaşılacak bir şey değil pek. Gizlilik ayarlarını da düşürdüm, daha çok kişi görüp paylaşabilirsin diye.”

“İyi düşünmüşsün,” dedim. Evie’nin bir fotoğrafını koymuş, altına da onu tarif eden birkaç satır ve de onu gören ya da hak-

kında bilgi sahibi olanların bana özel mesajla ulaşmasını isteyen bir not eklemişti.

“Birkaç özel mesaj da gelmiş ama daha bakmadım,” dedi.

“Peki telefonumu nasıl açtın sen?”

“Deseni milyon kez çizdiğini gördüm anne,” dedi omuz silerek. “Aslında parmak iziyle açmayı ayarlasan iyi olur.”

Facebook’ta toplamda 127 arkadaşım vardı. Aileden birkaç kişi, eski okul arkadaşları, şimdiki ve eski iş arkadaşları, bazı ortak tanıdıklar... Bir de kim olduklarını hiç hatırlamadığım bir düzine kadar insan... Artık eskisi kadar girmiyordum zaten; garip tiplerin, ısrarcıların ya da tanımadığım adamların yorumlarından uzak durmak için de gizlilik ayarlarımı olabildiğince kapalı tutardım. Ama Lucas ayarları düşürdükten sonra fark ettim ki çoktan yirmiden fazla mesaj birikmiş, üstüne yeni arkadaşlık istekleri de yağmaya başlamıştı. Tüm mesajlar aynı şeyleri farklı cümlelerle söylüyordu:

“Ah canım, çok üzüldüm... Umarım kızını en kısa zamanda bulursun.”

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm, etrafa soracağım; belki bir gören olmuştur.”

“TikTok’ta gördüm, çok kötü bir durum... Umarım iyisindir. Eminim kızın yakında yanında olacak.”

“Bu gece dualarımız seninle ve Evie’yle.”

* * *

Bu mesajların hiçbiri Evie’yi bulmamda somut bir fayda sağlamıyordu; eylül ayından beri onu gören olmamıştı. Hesabımda yirmi sekiz yeni arkadaşlık isteği birikmişti fakat ne isimleri tanıyordum ne de profil fotoğraflarını... Ama ayırıp seçme zamanı değildi. Ne kadar bilgi toplayabilirsem o kadar iyiydi. Bu yüzden hiç düşünmeden “Tümünü Onayla”ya tıkladım.

Taksi bizi otele bıraktı. Arabam bütün gün otoparkta kaldığı için fazladan ücret ödemek zorunda kaldım. Resepsiyonda bu kez, önceki vardiyada olan gençten daha yaşlı bir görevli vardı. Çünkü gibi yeniden sormam gerekti:

“Dün gece kapımın altından notu kimin bıraktığını gösterecek güvenlik kamerası kaydı var mı?”

Adam, ezberden konuşur gibi, sırasıyla açıkladı: a) Kaydı izlemeye vakti olmamıştı, b) İki kameradan biri zaten bozuktu, c) Ve diyelim ki bir şey buldu; öyle bile olsa, Swindon’daki merkez ofislerinin hukuk departmanından önceden onay almadan bu bilgiyi üçüncü bir kişiyle paylaşması yasaktı.

Tüm bu uzun açıklamayı yaparken yüzünde sürekli aynı yapmacık gülümseme vardı; sanki hâlâ Tripadvisor’da beş yıldızlı bir değerlendirme alma umudunu kaybetmemiş gibiydi.

* * *

Lucas tabağındaki yemeği isteksizce yiyor, daha ziyade didikliyordu. Akşamın erken saatleriydi; restoranın yarından fazlası hâlâ boştu. Coborn Caddesi’ndeki bu yer, Amerikan tarzı bir lokantayı andırıyordu: doyurucu ama sıradan bir menü, pek de özgün sayılmaz. Sabah kahvaltısından beri ağzıma tek lokma koymamıştım; bütün gün boyunca yediğim tek şey, karakolda önüme konan bayatlamış bir peynirli sandviçti. Boş mideyle eve dönüş yolculuğuna dayanamayacağımı biliyordum.

“Acıkmadın mı?” diye sordum Lucas’a. Boş tabağımı kenara itip limonlu sodamdan uzun bir yudum aldım. Elindeki tek bir patates kızartmasını alıp ikiye böldü, yavaşça çiğnedi:

“Yani... Eve mi gidiyoruz?” dedi.

“Dedektifler öyle söyledi, evet. Sen istemiyor musun?” Küçük omuzlarını hafifçe silkti.

“Evet ama ya Evie?”

“Bu sadece bu gece için, Lucas,” dedim. “Yarın seni okula

bırakacağım sonra da Londra'ya dönüp Scott Lawler hakkında biraz daha araştırma yapacağım. Dedektif, ayrıca iki isimden daha bahsetti: Nicola Lawler ve Eric Caruso.”

Öncelikle Lucas'ı annemin evine götürmem gerekiyordu; kendini güvende hissedebileceği bir yere. Dün gece yaşadığım korku hâlâ içimdeydi. Oğlumu kaybettiğimi sandığım o an, sanki üzerime sinmişti ve kolay kolay geçecek gibi değildi; tıpkı selden sonra duvarlarda kalan su izleri gibi... Biraz durup toparlanmam, düşünmem gerekiyordu. Bundan sonra ne yapacağımı, hangi adımı atacağımı netleştirmeliydim. Neyse ki artık polis de işin içindeydi; isimler ve telefon numaraları elimdeydi. Bu bile az da olsa ilerleme demektir.

“Ne zaman gideceğiz?” diye sordu.

“Sen yemeğini bitirir bitirmez,” dedim. Yorgun ama zoraki bir gülümseme takındım:

“Yani... Muhtemelen önümüzdeki altı ila sekiz saat içinde bir ara,” diye ekledim. Lucas başını kaldırdı, şaka yaptığımı anlayınca hafifçe gülümsedi. Ama o gülümseme kısa sürdü, hemen soldu:

“Onu aramaktan vazgeçmeyeceğiz, değil mi?” dedi.

“Tabii ki hayır,” dedim kararlı bir sesle. “Asla. Ablandan elbette asla vazgeçmem. Tıpkı senden vazgeçmeyeceğim gibi.” Burger ekmeğinin üstünden küçük bir parça kopardı, ketçaba batırıp ağzına attı. Yavaşça çiğnerken mırıldandı:

“Tek istediğim onu bulmak.”

“Benim de öyle, Lucas... Bunu her şeyden çok istiyorum.” Ondan bir cevap gelmeyince ekledim: “Ne oldu? Eve dönmek istemiyorsun galiba? İstersen burada bir gece daha kalabiliriz. Sabah birkaç parça kıyafet alırız, böylece bu perişan hâlimizden kurtuluruz.” Lucas sandalyeye yaslandı, başını öne eğip bir süre sessiz kaldı:

“Anne sana bir şey söylemem gerekiyor,” dedi sonunda. Or-

tam çok sıcak sayılmazdı ama yanaklarına hafif bir kızarıklık yayılmıştı. “Gerçekten çok özür dilerim.”

“Sakin ol,” dedim yumuşak bir sesle. “Ne olursa olsun, sandığın kadar kötü değildir eminim.”

“Hayır... Gerçekten çok kötü.”

İçimi ince bir huzursuzluk kaplamıştı; çocuklarımın benden bir şeyler sakladığına dair o tanıdık his yine belli etmişti kendini.

“Bu ablanla mı ilgili?” diye sordum.

“Bir bakıma,” dedi sonunda başını kaldırıp gözlerime bakarak. “Mesele şu ki... Sen oradayken, yani karakolda, o kadar sıkıldım ki... Saatlerce, ama gerçekten saatlerce bekledim. Yapacak hiçbir şey yoktu, izlenecek, okunacak hiçbir şey... Konuşacak kimse de yoktu. O yüzden neredeyse bütün zamanımı telefonda geçirdim.”

“Benim hesabımdan Evie’yle ilgili o Facebook paylaşımını yapmakla iyi düşünmüşsün,” dedim, “kendi inisiyatifi kullanman güzeldi.”

“Onunla ilgili değil,” dedi Lucas. Yanaklarındaki kızarıklık daha da belirginleşmişti, neredeyse olgun bir elmanın kırmızılığına dönmüştü. “Bana kızmayacağına söz veriyor musun?” diye ekledi çekingen bir sesle.

Neredeyse “duruma bağlı” diyecektim. Normal bir günde vereceğim cevap bu olurdu. Tıpkı ehliyetini aldıktan sadece bir hafta sonra arabamı direğe çarptığında olduğu gibi; “Bana kızmayacağına söz veriyor musun, anne?” demişti o zaman. Ya da on altıncı yaş günü partisinde, arkadaşlarıyla salonda bir düzine olgun mandalinayla tenis oynadığında... Ya da ondan önceki yıl, okulda sigarayla yakalandığında. Fakat son birkaç günün hiçbir yanı normal değildi.

“Tamam,” dedim yumuşak bir sesle. “Sana kızmayacağıma söz veriyorum.” Lucas, yarısı bitmiş tabağının yanında ekranı yukarı bakacak şekilde duran telefonunu işaret etti:

“Şey... İnternette dolanıyordum,” dedi biraz çekingen bir sesle. “Kayıp insanlar için hazırlanmış, belki milyon tane farklı siteye girdim. Bu konuda bir o kadar da podcast vardı. Ama hepsi aşağı yukarı aynı şeyleri söylüyordu. Sonra tekrar Evie’nin sosyal medya şifrelerini tahmin etmeye çalıştım. Olmadı. E-postasına girmeyi denedim, sonra WhatsApp’ına, ne yazık ki hiçbiri işe yaramadı. En sonunda, birkaç saat boyunca internetin én derin köşelerinde gezindim.”

“Evie’nin şifrelerini tahmin edebilirsen sana kızmam,” dedim. Hafta sonu itibarıyla kardeşler arasındaki mahremiyet ve saygıya dair tüm kurallar çoktan rafa kalkmıştı. “Hatta sevini-
rim, Lucas... Çünkü bu, ablanı bulmamıza yardımcı olabilir.”

“Sonra... Düşündüm ki,” dedi Lucas tereddütle, “keşke o kadının, hani üniversitedeki adamın sana verdiği numaradaki kadının, bizi geri araması mümkün olsa. Keşke arasa da bizimle biraz konuşsa. O zaman ona Evie’yi nereden tanıdığını sorabilir, belki de fark ettirmeden nerede yaşadığını öğrenebilirdik. Ya da başka bir şey...” Derin bir nefes aldı, sonra başını iki yana salladı. “Ama bunu asla yapmaz, değil mi? O yüzden akıllı davranmamız gerekiyor. Bilgiyi onun telefonundan almamız lazım.”

“Onun telefonundan mı?” dedim şaşkınlıkla.

“Şey... Hani şu konum takibi sayesinde,” dedi. “Şu *Hunted* diye bir televizyon programı var ya? İzlemiştir, insanlar ortadan kayboluyor ve *avcılar* da onları bulmaya çalışıyor. İşte onun gibi bir şey.” Sonra internette araştırmaya başladım. Böyle bir konum takibi yapabilecek birini aradım. Kadının telefonunu izleyebilecek, onun nerede olduğunu, nerede yaşadığını bulabilecek birini... Belki para verip yaptırabiliriz diye düşündüm. O zaman biz de o *avcılar* gibi olurduk; kadını bulur, belki böylece Evie’ye de ulaşırdık.”

Elimi uzatıp masanın öbür ucunda oturan oğlumun elini hafifçe sıktım; onu rahatlatmak istemiştım. Konuşurken sesi

öyle titrek, öyle tereddütlü gelmişti ki çok daha kötü bir şey anlatacağını sanmıştım. Meğer internette yapılmış birkaç safça aramadan ibaretti.

“Ah, Lucas,” dedim yumuşak bir sesle. “Bunda büyütülecek bir şey yok canım. Bana yardım etmenin yollarını düşünmen çok hoşuma gitti. Ama böyle bir şeyi Google’a soramazsın, birinin telefonunu bu şekilde takip etmek hem yasadışı hem de imkânsızdır. Polis, MI5* ya da o tür bir kurum değilsen, böyle bir bilgiye erişemezsin. İnternete girip de böyle bir hizmeti satın alamazsın.” Lucas neredeyse fısıltılı bir sesle yanıtladı:

“Mesele tam da bu anne... Alabiliyorsun. Dark web’den satın alırsan...”

* İngiltere’nin iç istihbarat servisi; açılımı *Military Intelligence, Section 5* (Askerî İstihbarat, 5. Şube). (ç. n.)

38

“Orada aklına gelebilecek her şeye ulaşabilirsin,” dedi Lucas. “Kelimenin tam anlamıyla, ne hayal edersen.”

“Hayal etmeyi bile istemiyorum.” Lucas bakışlarını kucağına indirdi:

“Kızmayacağını söylemiştin.”

“Kızmadım,” dedim sakince. “Sadece böyle şeyleri bildiğini hiç düşünmemiştim. Dark web’e girmek için özel bir yazılım gerekmiyor mu?”

“Çoktan indirmiştim,” dedi alçak bir sesle. “Epey zaman önce. Hatta indirdiğimi bile unutmuştum; ta ki bu sabah telefondaki dosyaları karıştırırken hâlâ orada olduğunu fark edene kadar.” Lucas, karıştığı bu tatsız olayı ayrıntısıyla anlattı. Yazın sınıf arkadaşlarından birkaç çocukla birlikte bir evde kalmışlardı. Vakit gece yarısını çoktan geçmiş, sohbet koyulaşmıştı. İçlerinden biri övünerek dark web’te gördüklerini anlatmaya başlamıştı. “Gerçek ceset fotoğrafları vardı,” dedi Lucas, “satılık silahlar da... Hatta bir çete üyesinin parmağını pala ile kestikleri bir video bile.” Bu görüntüler çocukların arasında hızla etki yaratmıştı. Merakla başlayan şey, sonunda bir meydan okumaya dönüşmüştü. Kısa sürede birbirlerini gaza getirerek telefonlarına dark web tarayıcısını indirmişlerdi. Ardından “daha uç şeyler” arama yarışı başlamıştı: uyuşturucu, çalıntı mallar, sahte ehliyetler, kredi kartı bilgileri... Liste uzadıkça uzuyordu.

Lucas bana bu ağın sadece “kötü şeyler”den ibaret olmadı-

ğını söyledi. Aslında sıradan arama motorlarıyla bulunamayan gizli sitelerin toplandığı bir yerdi. Oralara girebilmek için özel bir tarayıcı, Tor, kullanmak gerekiyordu. Bu tarayıcı hem kullanıcıların kimliğini gizliyor hem de siteleri işletenleri anonim kılıyordu.

Lucas bana dark web'ten söz ederken, ben de telefondan hızlıca bir arama yaptım. Okuduklarıma göre, dark web'e girmek tek başına suç sayılmıyordu; yasadışı olan, orada şüpheli şeyler alıp satmaktı. Oysa ben onun yaşındayken bizim pijama partilerinde ilgilendiğimiz şeyler bambaşkaydı: sanal bebekler, Take That grubunun kasetleri... Biraz büyüyünce de gizli gizli içilen votkalar ve ruh çağırma seansları.

Lucas hikâyesini bitirdiğinde ona döndüm: "Önemli değil," dedim. "Hiçbir şey indirmediysen ya da bir şey satın almaya çalışmadıysan sorun yok, merak etme. Ama yine de o tarayıcıyı silsen iyi olur." Lucas hâlâ sessizdi, bana bakmıyordu.

"Lucas?" diye sordum. "Şüpheli bir uygulama falan indirmedin, değil mi?"

"Senin çantan yanımdaydı, içindeki eşyalarla. Cüzdanından kredi kartını aldım ve..." Gözyaşını elinin tersiyle sildi. "Dolandırıldım... Özür dilerim, anne."

"Dolandırıldın mı?" dedim şaşkınlıkla.

"O kadının telefonunun konumunu bulabileceğini sandığım bir site buldum," dedi, sesi titreyerek. "Site gayet düzgün görünüyordu hatta müşterilerden 4.6 yıldız almıştı. Ben de düşündüm ki... Eğer o kadının nerede olduğunu öğrenebilirsek, gidip onunla konuşuruz; çünkü bizi asla geri aramayacak, değil mi? Sonra ödemeyi yaptım, numarayı verdim. Site de bana, Apple Store'dan *Enigma* adında bir mesajlaşma uygulaması indirmemi, bir hesap oluşturmamı ve konum bilgisinin oraya gönderileceğini söyledi."

“Dedikleri gibi o mesajlaşma uygulamasında hesap açtın mı?” diye sordum. Lucas üzgün bir ifadeyle başını salladı:

“Ama hiçbir şey yoktu... Yani hiçbir mesaj gelmedi. Üstelik üzerinden saatler geçti.”

“Ne kadardı?” dedim. Limonatasından derin bir yudum aldı:

“Yüz doksan dokuz pound...” dedi kısık bir sesle.

Bir yanımda, arkamdan iş çevirdiği ve bir internet dolandırıcısına kandiği için ona kızmam gerektiğini biliyordu. Ama bunun yerine, garip bir şekilde, içimde tuhaf bir sakinlik vardı. Bütün bunlar, son birkaç günde yaşadıklarımızın yanında ufacık bir çizik, önemsiz bir ayrıntı gibi geliyordu. Bankacılık uygulamama girdim ve tahmin ettiğim gibi, o gün saat bire birkaç dakika kala, kredi kartından Jester Bear Ltd. adlı bir hesaba tam 199 pound çekilmişti.

“Gerçekten çok üzgünüm, anne,” dedi Lucas, burnunu çekerek. “Sadece yardımcı olmak istemiştin.”

“Göster bana o siteyi,” dedim. “Bulduğun siteyi.” Lucas telefonunda birkaç kez dokunup kaydırды, sonra cihazı masanın üzerinden bana uzattı. *FoneFinder*. Site oldukça sade görünümliydi. Ana sayfada, telefonu kulağına dayamış, düzgün görünümlü bir sarışının sıradan bir fotoğrafı vardı. Altında ise birkaç basit grafik ve de kaybolan/çalınan eşyasını arayanlara yönelik, ciddi ve güven veriyormuş izlenimi uyandıran bir dille hazırlanmış metinler yer alıyordu:

Kaybolan telefonunuzu mu arıyorsunuz? Polis yardımcı olamıyor mu? Tek seferlik bir ücret karşılığında size telefonunuzun TAM OLARAK nerede olduğunu söyleyebiliriz; hiçbir soru sorulmayacak. Özel dedektiflerle uğraşmayın, BİZ size gerekli bilgiyi sağlıyoruz çünkü sadece BİZİM, EE, Vodafone, 3 ve Virgin gibi tüm büyük mobil ağ operatörleri dâhilinde SİZİN ihtiyaç duyduğunuz verilere erişebilen insanlarımız var. Ayrıca size, kayıp

telefonunuzu bulmanızı kolaylaştıracak bir DETAYLI VERİ RAPORU da sunuyoruz. Herhangi bir cep telefonu numarasının konumunu kolayca öğrenin, HER YERDE! (Yalnızca Birleşik Krallık içinde.)

Sitede, farklı seçenekler için hazırlanmış bir fiyat listesi vardı; yanında da “memnun müşterilerden” alındığı söylenen ama fazlasıyla sıradan ve uydurma görünen alıntılar yer alıyordu.

FoneFinder, gizlice başkalarının peşine düşmek isteyenler için biçilmiş kaftan gibiydi. Ya da saf ve çaresiz insanları sömüren, kârlı bir dolandırıcılık tuzağı.

39

Lucas, tabağındaki yemeğı karıştırmaya devam etti. “Parasını mutlaka geri ödeyeceğim anne,” dedi kısık bir sesle. “Doğum günü ve yılbaşı paralarımından.”

“Hayır, ödemeyeceksin Lucas.” Telefonunu ona geri uzattım. “Bunu yapmana gerek yok. O iş artık kapandı, çoktan unutuldu. Hem affedildi.”

Ancak arabaya geri döndüğümüzde gerçeğın ağırlığı tam anlamıyla içime çöktü. Oğlum -kurallara sadık, izci kampında örnek gösterilen o masum çocuk- bir polis merkezinde oturmuş, dark web’ten bir çeşit korsan tutmaya çalışmıştı. Daha birkaç adım ötesinde, ne olup bittiğini bilseler onu anında tutuklayacak polisler varken, yasadışı bir işin peşine düşmüştü. Yine kıl payı kurtulmuştuk.

Euston Yolu’ndaki bir Esso istasyonunda benzin almak için durduk. Kasada ödeme sırasındayken, hoparlörlerden Slade’in “Merry Xmas Everybody” şarkısı bangır bangır çalıyordu. Ben ise telefonumu çıkarıp Lucas’ın daha önce Facebook’a koyduğu paylaşımın yeni bildirimlerini gözden geçirdim. Gönderi yirmi altı kişi tarafından paylaşılmıştı; ayrıca kırk iki tane yeni arkadaşlık isteğı vardı -hepsini kabul ettim- ve gönderinin altında onlarca destek ve teselli mesajı birikmişti. Bunların yanında, beni rastgele sitelere yönlendiren ya da “Hemen BUGÜN kriptoya yatırım yapın!” diye bas bas bağırın spam mesajlar da eksik değildi.

Bunların gerçekten bir faydası var mıydı? Birkaç arkadaş ve uzak akrabadan, “Yardım edebileceğimiz bir şey var mı?” diye soran mesajlar gelmişti fakat çoğu, tamamen yabancı insanlardan gelen, yeni eklenen kişilerden oluşuyordu. Kuyruğun önüne doğru yavaşça ilerlerken, mesajların her birine tek tek dokundum:

“Merhaba canım, senden en kısa zamanda özelden mesaj bekliyorum. Saygın bir özel dedektif olarak hizmetlerim sınırsızdır ve alacağım ücret ise...”

Hemen sildim.

“Selam... Annem medyumdur ve kayıp insanları bulmada çok iyidir. Hatta televizyonda falan da çıktı, bu yetenek bizim ailede nesillerdir var sana da yardım edebilir, üstelik...”

Sildim.

“Sevgili kardeşim, DUANIN GÜCÜNÜ mutlaka öğrenmelisin çünkü TEK VE GERÇEK KURTARICIMIZ RÂB’dır... Kızını GÜVENLE geri getirecek olan TEK KİŞİDİR ve...”

Sildim

İstasyondaki kasiyer sıradan beni çağırdı; ben de banka kartımı uzatıp ödemeyi yaptım. Bir yandan da bir başka internet fırsatçısından gelen mesajı okuyup sildim. Arabaya döndüğümde Lucas telefonuna gömülmüş, kaşlarını çatmıştı; direksiyonun başına geçtiğimde neredeyse varlığımı fark etmedi bile. Ama motoru çalıştırır çalıştırmaz elini koluma koydu.

“Anne?” dedi, gözlerini hâlâ ekrandan ayırmadan. “Buna baksan iyi olur.”

“Neymiş o?” Arkamızdaki araçtan sabırsız bir korna sesi yükseldi. Aracımı pompaların önünden çekip, istasyonun kenarındaki park yerlerinden birine sürdüm.

“Okuldaki şu TikTok’çu çocuğu hatırlıyor musun? Hani Evie hakkında o saçma sapan şeyleri paylaşan!”

“Boş ver onu Lucas. İnternet onun gibilerle dolup taşıyor zaten.”

“Evet,” dedi, hafifçe iç çekerek. “Biliyorum. Ama mesele şu ki... Polis karakolundayken o kadar sıkılmışım ki, yapacak hiçbir şey yoktu... O yüzden yine onun o aptal videolarını izlemeye başladım.”

“Eee?”

“Bir de başkalarının yaptığı o salakça yorumları okuyordum.”

“Anlıyorum.” Koltuğumda hafifçe dönerek ona baktım. “Ama onlara cevap yazmadın, değil mi? Lütfen bana cevap yazmadığını söyle, hayatım. Ondan bir hayır çıkmaz.”

“Ama o kadar sıkılmışım ki... Sonra bütün yorumlara bakmaya başladım. Birkaçı iyi niyetliydi ama çoğu birbirinin aynısıydı; mesela, Evie’nin kaybolmasının bizim suçumuz olduğunu ya da senin hatan olduğunu ya da bunun bir dolandırıcılık, bir numara, bir dikkat çekme çabası olduğunu söylüyorlardı. Hatta bazıları Evie’nin gerçek olmadığını yani aslında hiç var olmadığını bile iddia ediyordu. Ben de sıkıntıdan, birkaçına cevap vermeye başladım. Yanıldıklarını, saçmaladıklarını söyledim.”

Saatime baktım; artık yola koyulmamız gerekiyordu. O gün zaten fazlasıyla uzun geçmişti ve tek isteğim Reading’e, eve dönmekti. Ama kendi evimin artık güvenli olmadığını da biliyordum. Bu yüzden annemde kalacaktık; olan biteni gözden geçirip durumu değerlendirecek ve bir sonraki adımda ne yapacağımıza karar verecektik.

“Bunu kafana çok takma,” dedim, yolculuk için ona bir çikolata uzatırken. Dark web’te paramızı tuvalete atar gibi harcamasını itiraf ettiği an kadar şaşırtıcı başka bir şey söyleyeceğini sanmıyordum fakat yine de epey gergin görünüyordu. “Sadece artık yorumları okuma, tamam mı?”

“Ama birkaç tane güzel yorum da vardı. Mesela, Evie’nin

iyi olacağından emin olduklarını, onun sağ salim dönmesi için dua ettiklerini söyleyenler. O tarz şeyler işte. Ve bir kadın... O da şöyle bir yorum yazmış.”

Lucas, telefonunu bana uzattı; ekranda bir mesajlaşma penceresi açıktı:

“Olanları duyduğuma gerçekten çok üzüldüm. Ben de aynı durumda olan bir anneyim ve neler hissettiğinizi çok iyi anlıyorum. Evie’nin sağ salim dönmesi için dualarımı ve en içten dileklerimi gönderiyorum.”

“Bu kadına da cevap verdim,” dedi Lucas, mesajlaşma penceresini kaydırırken. “Ailesine ne olduğunu, neler yaşandığını ve bizim, Evie’yi bulmak için başka neler yapabileceğimizi sordum. O tarz şeyler işte.” Sonra parmağını ekranda kaydırarak kadının yanıtını gösterdi:

“Niyetim kesinlikle hayatınıza müdahale etmek değildi, başkalarının işlerine karışmak isteyen o tuhaf insanlardan biri değilim. Sadece iyi niyetlerimi sunmak istedim. Eminim, polis elinden gelen her şeyi yapıyordur. Bol şans dilerim.”

Parmağımı ekranda kaydırıp kadının ilk mesajına döndüm; bu cevabını diğerlerinden ayıran asıl sözler oradaydı:

“Ben de aynı durumda olan bir anneyim.”

Kadının profil fotoğrafında, kısa koyu renk saçlı, gözlüklü, orta yaşlarda bir kadın vardı; kucağında cocker spaniel cinsi, uzun kulaklı, sevimli bir köpeği sıkıca sarıyordu. Fotoğrafın alt kısmında ise pandemi döneminde popülerleşen, üzerinde “Kahramanlarımıza Destek Olun” yazılı gökkuşağı renkli bir NHS* logosu vardı. *Ruth Greenall*. Yüzü bana hiç tanıdık gelmiyordu. Parmağımı ekranda kaydırıp Lucas’ın kadına göndermiş olduğu bir sonraki mesajına geçtim.

“Bize söyleyebileceğiniz herhangi bir detay bile çok yardım-

* NHS, İngiltere’nin ulusal sağlık sistemi olan “National Health Service”in kısaltmasıdır. (ç.n.)

cı olacaktır. Ablam Evie üniversite öğrencisiydi ama okulu bırakmış ve kimseye söylememiş. Bunu sadece birkaç gün önce öğrendik ve şimdi onu bulamıyoruz. Sizin kızınız kaç yaşında? Polisten yardım alabildiniz mi?”

Ruth Greenall, o son mesaja yanıt vermemişti. Bir saat kadar sonra bu kez Lucas’tan yeni bir mesaj gelmişti:

“Lütfen annemle konuşur musunuz? Evie için gerçekten çok endişeliyiz ve polis de bize yardımcı olmuyor.”

Bu mesaja da bir cevap gelmemişti. Kadının acısının hâlâ çok taze olduğunu, kayıp çocuğu hakkında bir yabancıya açılmakta zorlandığını düşündüm. Bir saat daha geçmişti ve hâlâ cevap yoktu. Bunun üzerine Lucas, sadece tek kelimelik bir mesaj yollamıştı:

“Lütfen?”

Ondan da bir süre ses çıkmamıştı. Nihayet bu mesajdan yarım saat kadar sonra -yani şimdi birkaç dakika önce- kadın isteksizce de olsa kısa bir yanıt göndermişti:

“Tamam. FaceTime olur mu?”

40

Belki de Jacob Jackson bir işe yaramıştı; eğer Ruth Greenall'ın bize bir faydası dokunacaksa, bunda Jackson'ın payı vardı.

Facetime görüşmesi üçüncü sinyalden sonra açıldı. Ruth, profilindeki hâlinden daha yaşlı görünüyordu; ellisini geçmiş, altmışa yaklaşmış bir kadındı. Yüzü yorgun, kırışıklıkları belirgindi. Mutfağındaydı; arkasında sarı ve kahverengi fayanslar, yanında küçük bir baharat rafı göze çarpıyordu. Kısa, biraz da tutuk bir hâl hatır sormanın ardından, bizimle konuşmayı kabul ettiği için kendisine yeniden teşekkür ettim.

Başta çekingen ve suskundu; kendi derin acısını bir yabancıнын omzuna yüklemekten kaçınıyor gibiydi. Fakat kelimeler ağır ağır dudaklarından dökülmeye başladıkça, içimden şunu düşündüm: “Acaba hâlâ umudun en ince dalına, parmak uçlarıyla tutunmaya mı çalışıyordu yoksa çaresizliğin sınırını çoktan geçip umutsuzluğun karanlığına mı düşmüştü?” Ruth'un yaşadığı kâbus, benim hikâyemle ürkütücü bir benzerlik taşıyordu.

Onun kızı da Londra'da yeni bir hayata adım atan, zeki ve genç bir kızdı fakat birkaç ay sonra, kimseye hiçbir haber vermeden tüm iletişimi kesmişti. Cassie, Evie'den biraz daha büyüktü, yirmi yaşındaydı ve üniversiteye değil, yeni bir işe başlamak için gitmişti başkente. Ama bunun dışında, Ruth'la yaşadıklarımız neredeyse birebir aynıydı. Tek önemli fark, Ruth'un gerçeği çok daha erken öğrenmiş olmasıydı. Ekim ayı-

nın sonlarında, West End'deki bir alışveriş dönüşünde, habersizce kızını ziyarete gittiğinde gerçeğin perde arkasını fark etmişti.

“Cassie'nin kaldığı eve gittim,” dedi. “Kapıyı çaldım ama açan kız onun haftalar önce taşındığını ve nereye gittiğini bilmediğini söyledi. Ertesi gün kızımın telefonu tamamen kapandı, epostalarına da ulaşamadım. Instagram'ında hiçbir şey paylaşmamıştı, burada memleketindeki arkadaşlarıyla da hiç görüşmemişti. O günden beri onu arıyorum.”

“Üzgünüm,” dedim, içimde tuhaf bir aşinalık hissiyle. “Benim kızım da neredeyse aynı şeyler yaşandı.”

Gün uzun ve yıpratıcı geçmişti ama benimle aynı durumda olan bir anneyle konuşmak, benzer bir acıyı paylaşmak bana yeniden biraz güç vermişti. Ruth'un sesinde, kelimelerinin arasına sinmiş o çaresizliği duyabiliyordum; son günlerde benim hissettiğimle aynıydı. Aynı şaşkınlık, olup biteni kavrayamamanın sıkıntısı, çocuklarımızın neden böyle bir şeyin içine sürüklendiğini anlayamamanın çaresizliği... Ve en ürkütücüsü de birbirlerinden tamamen bağımsız oldukları hâlde neredeyse aynı kadere sürüklenmiş olmalarıydı.

“Farley olup biteni az çok anlamış gibiydi,” diye düşündüm; Evie'nin birkaç arkadaşının anneleri de öyle. Ama onlarınki uzaktan, yüzeysel bir kavrayıştı. Bizim yaşadığımız gibi değil... Gerçeğin ağırlığını, insanın içine işleyen o kaybı hissetmemişlerdi. Sanki bedeninden bir parça kopmuş da elinden hiçbir şey gelmiyormuş gibi, işte o duyguyu bilemezlerdi.

“Aklımı kaybedeceğim,” dedi Ruth. “Sürekli düşünüyorum; neyi gözden kaçırdım, hangi işaretleri, hangi uyarıları... Sanki her şey çok önceden planlanmış gibi geliyor bana. Aylarca hazırlanmış, yavaş yavaş bu noktaya gelmiş gibi. Öyle, bir gün aniden verilen bir karar değil bence.”

“Evie de durum aynıydı,” dedim. “Buradaki erkek arkadaşından ayrılmış, bana söylememiş. Arkadaşlarından da uzak-

laşmış, sanki onlara artık hiç vakti yokmuş gibi. Bazen düşünüyorum da bütün bu kaçış planı gözümün önünde hazırlamış.”

“Peki, neden kaçsınlar ki?” dedi Ruth, başını eğmiş, darma-
dağın bir hâlde. “Cassie’nin mutlu olduğunu düşünüyordum. Eminim mutluydu. Para da biriktirmişti, büyük şehre taşınacağı günü heyecanla bekliyordu. Sonra...” Bir an durdu, başını iki yana salladı. “Sonra ortadan kayboldu.” Kısa bir sessizlik oldu; ta ki istasyonun önüne yanaşan bir kamyonun frenleri gıcırdayıp tıslayınca kadar.

“Peki, bundan sonra ne yapacaksın?” diye sordum, Lucas ekrana daha rahat bakabilsin diye biraz yana kayarak. “Polisi olaya dâhil edebildin mi?”

“Hayır,” dedi Ruth, sesi hem yorgun hem kızgın. “Tanrı biliyor ya, defalarca uğraştım. Ama bir türlü ciddiye almadılar beni. Onlara göre, kızım yirmi yaşında, yani yetişkin sayılıyor ne bir bağımlı ne de onların tabiriyle savunmasız biri.” Bu son iki kelimeyi söylerken parmaklarıyla havada alaycı bir şekilde tırnak işaretleri yapmıştı. “Dolayısıyla onlar için Cassie’nin durumu hiçbir zaman öncelik olmadı. Açıkçası, lanet polis bu konuda hiçbir işe yaramadı.”

“Eğer birlikte polise gider, birlikte ifade verirsek... Ne bileyim, belki olayların bağlantılı olduğunu fark ederler. Tek başına bir vaka değil de iki hatta belki daha fazlası varsa... Bu onların dikkatini çekmek zorunda.” Ruth omuzlarını silkti:

“Olabilir,” dedi. “Denemekten zarar gelmez.”

“Yarın görüşebilir miyiz? İstersen biz sana gelelim.” Ruth geriye yaslanıp kameradan uzaklaştı. O an, biraz ileri gittiğimi, meseleyi fazla aceleye getirdiğimi anladım:

“Şey...”

“Ya da tarafsız bir yerde buluşalım. Londra’da, senin için neresi uygunsa.”

Aracın gösterge panelinde saat neredeyse dokuza geliyordu.

Lucas'ın uyku vaktine çok az kalmıştı, biz ise hâlâ şehrin içinde, evden kilometrelerce uzaktaydık. Yarın sabah saat onda buluşmaya karar verdik. Kalabalık, açık, güvenli bir mekânda.

“Öyleyse yarın görüşürüz,” dedim. “Ve teşekkür ederim. Aynı şeyleri yaşayan biriyle konuşabilmek gerçekten büyük bir rahatlama.”

★ ★ ★

Artık Reading'e dönmenin bir anlamı yoktu; bu bizi Evie'den daha da uzaklaştırmaktan başka işe yaramazdı. Üstelik önceki gece otel odasının kapısının altından bırakılan nottaki tehdidi de hesaba katmak gerekiyordu. Sürekli hareket hâlinde olursak, bir yerden diğerine gidersek, belki de bir daha izimizi süremezlerdi.

Bu kez Hackney semtinde ucuz bir otel buldum; yine yan yana iki adet tek kişilik yataklı bir oda. Ödemeyi kredi kartıyla yaptım. Telefon uygulamasından bakiyeme bakmaya cesaret edemedim. Evie'yi sağ salim bulup eve getirdiğimde ne kadar borca battığımı elbet görecektim ama o zamana kadar tek dileğim kartımın limitini aşmamış olmaktı.

Odaya kendimizi atar atmaz berjeri pencereden çekip kapının önüne dayadım, sonra iki kilidi de çevirdim. Banyoda birkaç parça eşyamızı yıkayıp duş perdesinin demirine astım.

. Yarım saat sonra ikimiz de yataklarımızdaydık. Bedenim yorgunluktan kurşun gibi ağırlaşmıştı. Tavana bakıyordum. Odadaki tek ışık, Lucas'ın telefon ekranından yayılan solgun parıltıydı; bir şeyler okuyor, yazıyor, parmakları durmadan hareket ediyordu.

“Artık kapatalım canım,” dedim, esnememi zor bastırarak. “Biraz uyusan iyi olacak.” Lucas'tan ses çıkmadı. Başımı çevirip baktım:

“Lucas? Yine şu TikTok videosuna yorumlar mı geliyor? Boş

ver, okuma onları.” Telefon ekranına kilitlenmişti. Yüzü, iPhone’un solgun ışığında bembeyaz kesilmiş, şaşkınlıktan donmuş gibiydi.

“Telefonunu-bir dakika alabilir miyim, anne?” dedi.

“Ne oldu?”

Komodinin üzerini yoklayıp kendi telefonumu buldum, ona uzattım. Desen şifremle kolayca açtı ve kendi ekranının birkaç fotoğrafını art arda çekti.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordum. Kendi telefonunu elime uzattı. Ekranda bilmediğim bir uygulama açıktı; ardı ardına sıralanmış mesajlarla doluydu.

“Hatırlıyor musun, şu *FoneFinder* sitesini... Hani dark web’te bulduğum?” Lucas, dirseğine yaslanıp heyecanlı bir ses tonuyla duyurdu. “Meğer dolandırıcı falan değilmiş adamlar.”

“Gerçekten mi?” dedim, gözlerim ekranın parlaklığıyla kamaşırken.

“Bu sabah onlara verdiğim numarayla ilgili yanıt gelmiş. Evie’nin üniversitedeki acil iletişim numarası vardı ya, işte o.”

Aklıma dün telefonda konuştuğum kadın geldi. Yardımseverlikten uzak o tuhaf kadın. Kızım hakkında hiçbir şey söylemek istememişti. Sonunda da telefonu kapatmış, mesajlarımı görmezden gelmiş, aramalarımı da çıkmamıştı. Ama artık elimizde bir iz vardı. Nerede olduğunu biliyorduk. Ya da en azından, o gün nereye gittiğini. Lucas’ın ekranında ardı ardına düşmüş bir sürü mesaj vardı. On taneden fazlaydı; hepsi de birkaç dakika içinde gelmişti:

“İstediğiniz konum bilgileri hazır.”

“Kaybettiğiniz şeyi bulmanız için iyi şanslar.”

“Sinyal kayıtları ektedir.”

Lucas’ın telefonuna düşen sonraki mesaj ise uzun bir rakam

dizisinden ibaretti. Ondan sonraki de öyleydi, bir sonraki de... Yasa dışı biçimde elde edilmiş bu bilgileri incelerken, bir an için kendimi gerçekliğin dışına düşmüş gibi hissettim. Polis bunların izini sürüp Lucas'a kadar ulaşabilir miydi? Oğlum kaç yasayı çiğnemişti? Ve ayrıca, bu mesajlarda verilen bilgiler gerçek miydi?

Rakamların bütününe bir anlam verebilmek için ekranı kaydırarak en başa döndüm. Fakat tam o anda... İlk mesaj, bir anda gözlerimin önünde yok oldu. Bir nefeslik şaşkınlığın ardından, diğerleri de aynı kaderi paylaştı. Altı mesajın tamamı, tek tek silindiler; her biri yerini yalnızca üç soğuk kelimeye bıraktı: *mesajın süresi doldu*. Telefonu Lucas'a doğru uzatırken, göğsümün derinliklerinde keskin bir panik dalgası yükseldi. Evie'ye uzanan tek bağım, gözlerimin önünde sessizce kopup gitmişti.

"Ben hiçbir şeye dokunmadım," dedim, sesim titrek, kelimelerim boğazıma düğümlenmişti. "Yemin ederim... Kendi kendilerine kayboldular... Nereye gitti bu mesajlar?"

"Sorun değil, sakın ol anne," dedi. "Bunlar süre dolunca silenen mesajlar. Ekranda sadece altmış saniye görünüp sonra kendiliğinden siliniyorlar. Bir nevi güvenlik önlemi. Aslında uygulama zaten uçtan uca şifreli ve silinme olayı da fazladan bir önlem gibi aslında. İşte bu yüzden senin telefonuna ihtiyacım vardı; her bir mesajın ekran görüntüsünü çekmek için."

Kendi telefonumun galeri kısmında, son altı görüntüye baktım; içimdeki panik dalgası yavaş yavaş hafifliyordu. Her birinde, süre dolduğu için kaybolmuş mesajların ekran görüntüleri vardı: evimizin GPS konumu gibi görünen, uzun birer rakam dizisi. Zaman damgalarına baktığımda, fotoğrafların her saat başında çekildiğini gördüm: ilki saat 17.00'de, sonuncusu ise 22.00'de, yani yalnızca birkaç dakika önce. Ve son mesajlar hâlâ oradaydı, hâlâ görünür durumdaydı:

“Son ping saat 22.00’de - çoğu insan o saatte evde olur zaten :-)”

“Bizden bir daha haber almayacaksınız.”

“Hizmetimizi kullandığınız için teşekkürler.”

“Jester Bear sohbette ayrıldı.”

“Ne dersin?” dedi Lucas, heyecandan sesi titreyerek. “Bakalım mı?”

Ben koordinatları birer birer yüksek sesle okurken o da harita uygulamasına girdi. Söylerken kendi kendime düşündüm: *Acaba yer Flame gece kulübünü mü gösterecek? Yoksa Royal Pearl Oteli’ni mi? Belki üniversitenin bir köşesini ya da Reading’deki evimizi.*

Lucas rakamları girdikten sonra ekrana eğilip haritayı büyüttü; kaşları çatılmıştı.

“Ee?” dedim. “Telefonun sahibi nerede görünüyor?”

“Beş saat içinde altı sinyal,” dedi ekrana bakmaya devam ederek. “Son beşi de aynı noktadan.”

“Neresiymiş?”

“Silvertown diye bir yer,” dedi başını kaldırıp bana bakarak. “Biliyor musun, neresi orası?”

EVIE

Üç ay öncesi

Evie, yatağın kenarına oturup kendini toparlamaya çalıştı.

Otel odası hafifçe dönüyor, şampanyanın etkisi hâlâ bedninde dolaşüyor, kulakları ise kulübün gürültüsünden uğulduyordu. *Flame*, Reading'de Millie'yle sahte kimliklerle girdikleri dar ve basık kulüplerle kıyaslanamayacak kadar farklıydı. Burası, filmlerde ya da müzik kliplerinde görülen türden gerçek bir kulüptü: podyumda dans edenler, birden fazla dans pisti ve üç kata yayılan kalabalık binlerce insan... Evie, bir kulübün VIP bölümüne daha önce hiç girmemişti. Kocaman koltuklar, sürekli gelen yiyecekler, buz kovalarında şişeler dolusu şampanya... Hepsi Scott'ın okuldan tanıdığı bir iş adamı arkadaşının ikramıydı. Ama bu gece gelmemişti. *Brenton muydu adı?* Hatırlayamıyordu.

Yatağın üzerinde Evie'ye sokulan Scott, genç kızın kulağına, boynuna, sırtına küçük öpücükler kondurmaya başladı. Sütyen askısını indirdi, omzuna eğildi, sakallarını teninde gezdirdi. Sonra durdu:

“Sen iyi misin Evie?” dedi. “Biraz sessizleştin sanki.”

“Biraz başım dönüyor,” dedi Evie. Mahcup hissetmişti, sanki Scott'ı hayal kırıklığına uğratiyordu. “Herhâlde fazla içtim.” Scott genç kızın öteki omzuna da dokundu dudaklarıyla:

“Boş ver,” dedi yumuşak bir sesle. “İstersen sana biraz su getireyim.”

“Gerek yok,” dedi Evie, başını iki yana sallayarak, “sadece biraz uzanmak istiyorum.”

“Olur,” dedi Scott. “Öyle yapalım.”

Evie yatağa uzandı; odanın dönmesi yavaş yavaş dinerken derin nefesler alıyordu. Scott da ardından yalnızca baksırıyla yanma uzanıp başını yastıklara yasladı ve sessizce onu izlemeye başladı.

“Sorun yok,” dedi yumuşak bir sesle. “Eğer bunu istemiyorsan...”

“İstiyorum,” dedi Evie hemen. “Gerçekten istiyorum. Sadece düşündüğümden daha çok içmişim. O yüzden biraz sersemim. Kusura bakma.”

“Özür dileyecek bir şey yok.”

“Onun yerine biraz konuşsak olur mu?” Scott, Evie’nin alnına usulca bir öpücük kondurduktan sonra yorganı üzerlerine çekti; ışığı kapatmadan önce onun iyice yerleşip rahat ettiğinden emin oldu. Dediğine göre, Hampstead’de özel bir tiyatro okulu bulmuştu ve masraflar konusunda da ona yardımcı olabilirdi. Bir arkadaşının ailesinin küçük bir dairesi vardı; uygun bir bedelle orayı Evie’ye bırakmaya hazırdılar. Üstelik bu okulun Elstree Film Stüdyolarıyla yakın bağları vardı; kamera önünde de arkasında da çalışmak isteyen öğrenciler için pek çok fırsat sağlıyordu. Ekim başında yapılacak tanıtım gününden söz etti, oraya birlikte gitmeyi ne kadar çok istediğini dile getirdi. Scott’un anlattıklarıyla insan, her şeyin mümkün olduğuna inanıyordu.

Uzun süre öylece, karanlıkta yan yana kaldılar; yüz yüze dönmüş, elleri yorganın altında birbirine kenetlenmişti. Kimi zaman gülüşerek, kimi zaman birbirleriyle alay ederek, bazen de hiçbir şey söylemeden fısıldaşırlar. Sonunda Scott da açıldı;

başından beri Evie'nin sezdiği o kırgınlığı, içinde taşıdığı yarayı paylaştı. İlk kez anlattı: ortaokul ve lise yıllarının neredeyse tamamını birlikte geçirdiği ilk gerçek sevgilisini... Onu Leeds Üniversitesine kadar takip edişini, nişanlanıp evlenmeyi, birlikte bir aile kurmayı hayal edişini... Ve sevgilisini ikinci sınıfın yazında ailesiyle çıktığı Yunanistan tatilinde bir trafik kazasında kaybetmenin yıkımını.

Bir daha asla mutlu olamayacağına inandığını, ta ki o gün Windsor'da Evie'yle karşılaşana dek böyle düşündüğünü anlattı. Otel odasının karanlığında, daha önce hiç dile getirmediği şeyleri paylaştı onunla: gizli yaralarını, geleceğe dair düşlerini, umutlarını... Ta ki gökyüzü, şafakla birlikte ağır ağır aydınlanmaya başlayana dek. Evie nihayet uykuya dalmak üzereydi ki, Scott nihayet o sözleri telaffuz etti...

Evie'nin bilincine düşen son, neredeyse fısıltı kadar hafif çıkan sözlerdi bunlar... Hayatında işittiği en güzel sözlerdi.

“Seni seviyorum, Evie Wingfield.”

41

Ruth geç kalmıştı.

Londra'ya Hertfordshire'dan gelmeye çalışırken, arşamba sabahının yoğun trafiğinde sıkışıp kalmış ve özür dilemek için mesaj atmıştı. Anlaşılan, haftanın ortası ofise gitmek için en popüler gündü; çoğu kişi pazartesi ve cuma evden çalışmayı tercih ediyordu. Ruth'un Hatfield'dan geliyor olması, hayatlarımızdaki benzerliklerden birini daha hatırlatmıştı bana. Burası da başkent'in güçlü etkisi altındaki kasabalardan biriydi. şehre hem çok yakın hem de kaçınılmaz olarak onun çekimine kapılmış.

Silvertown'a gitmemiz gerektiğini biliyordum ama bu şimdilik beklemek zorundaydı. Bu semt Thames Nehri kıyısında, City Havalimanı ile Thames Bariyeri'nin yanında bulunuyordu. Doğu Londra'nın fazla bilinmeyen bu semti, internette okuduklarıma göre geçmişte daha canlı günler görmüştü. Aslında bir ara -Ruth'la buluşmadan önce- sabah erkenden kalkıp bir taksiyle oraya gidip bölgeyi görmek istemiştim. Fakat nce Ruth'un anlatacaklarını dinlemeliydim. Aslında Silvertown dün gece kaldığım otelden sadece birkaç kilometre uzaktaydı fakat otelin bulunduğu yere göre doğuya düşüyordu ve bu da bizim gitmemiz gereken yöne tersti.

Böylece batıya gelmiştik; Primrose Hill'in geniş, açık alanına, yumuşak yamaçlarla uzanan parkına. Karşımızda yapraksız ağaçların kapladığı bir manzara ve onların ötesinde parıldayan gökdelenler vardı. Burası kamusal bir alandı. Güvenli. Sıradan.

Lucas, yanımdaki bankta otururken paltosuna biraz daha gömüldü.

“Bu kadının da diğerleri gibi tuhaf biri olmadığından emin misin?” dedi Lucas. Üzerinde, o sabah metroya giderken Primark mağazasından alelacele aldığımız, kulak kapaklı sahte kürk şapkası ve yün eldivenleri vardı. “Sana yazanların hepsi garip tiplerdi sonuçta. Belki bu kadın da internette dolaşan kopyacıardan biridir, senin söylediklerini sana geri tekrarlıyordur?”

“Hayır, öyle gelmedi bana. Bence samimiydi. Hem sen de gördün.”

Oğlumun boşta duran elini tuttum, hafifçe sıkarak güven vermek istedim. Ardından gözüm çevredeki insanlara kaydı. Plastik torbadan avuç avuç ekmek kırıntısı serpen, çevresi gri güvercinlerle sarılmış orta yaşlı bir kadın... Altımızdaki yolda el ele yürüyen, soğukta nefesleri buhar olup çıkan iki genç adam... Bize daha yakın bir bankta yan yana oturmuş, kalın kalın giyinmiş, bir termostan kahvelerini paylaşan beyaz saçlı yaşlı bir çift... Gözlerimi kısıp yamaca doğru baktığımda ise, tek başına bir bankta oturan bir adamı fark ettim: üzerinde kalın deri montu, atkısı, yüzünü saklayan kocaman güneş gözlüğü ve bir beyzbol şapkası vardı. Onu gördüğüm anda sanki içimde bir şey yerinden oynadı, belleğimin derinlerinden unutulmuş bir parça kopup yüzeye çıktı. Siyah bir beyzbol şapkası... Logo-suz, alnına kadar indirilmiş. Bir an düşündüm...

“Hayır, o olamaz...”

Yoksa pazartesi günü gördüğüm o siyah sedanın sürücüsü o olabilir miydi? Güneşin parlaklığı görüşümü zorlaştırıyordu, ben de gözlerimi kısarak elimi alnıma siper edip tekrar baktım. Bizi takip eden... O muydu?

“Bence o kadını denemeliyiz,” dedi Lucas, düşünceli bir ifadeyle.

“Denemek mi?” dedim, hâlâ siyah beyzbol şapkalı adama gözümü kısmış bakarken. “Nasıl yani?” Sıcak çikolatasından bir yudum aldı.

“Onu öyle bir şeyle sınarsınız ki,” dedi, “eğer gerçekten dolandırıcıysa bilme ihtimali olmaz.”

Bunu Lucas’a söylemek istemedim ama içimdeki asıl korku, Ruth’un gerçekten doğru söylüyor olma ihtimaliydi. Eğer öyleyse, bu genç kızların kayboluşunun bir rastlantı olmadığını kabul etmek gerekiyordu. Belki de başkentte aynı biçimde tekrarlanan bir düzen vardı; bunu daha önce defalarca yapmış olabilecek birinin uyguladığı bir yöntem... Bir avcının yöntemi.

“Kimliğini soracağım,” dedim, gözlerimi Lucas’a çevirerek. “Böylece gerçekten doğru kişi olup olmadığını anlarız.”

Soğuk keskin ama gökyüzü berraktı; koyu kış mavisinin içinde yalnızca birkaç inatçı bulut asılıydı. Güneydoğuya baktığımda şehrin silüetini görebiliyordum: finans merkezini oluşturan Canary Wharf kuleleri, iş ve banka binalarıyla dolu Bishopsgate Caddesi, kültür ve sanat yapılarıyla ünlü Barbican kompleksi ve St Paul’s Katedrali’nin görkemli kubbesi... Tüm bunların üzerinde Shard Gökdeleni dimdik yükseliyor, aralık güneşinde çelik gibi parlıyordu. Gözümde Evie belirdi; bu cam ve beton ormanında yapayalnız, çaresiz... O koca şehirde, gökdelenlerin ve dar sokakların, karmaşanın, zenginliğin ve pisliğin içinde tehlikedeydi. Kızım bana ihtiyaç duyuyordu. Evinden çok uzakta, yolunu kaybetmişti. Yüreğimdeki sızı neredeyse felç edici bir hâl almıştı.

“Neredesin Evie?”

“Anne?” Lucas dirseğiyle beni dürttü. “Şu kadın mı yoksa?”

Gözüm patıkaya kaydı. Tasmaşını tuttuğu cocker spaniel cinsi köpeğiyle bir kadın bize doğru yürüyordu. Boyu kısaydı, en fazla bir elli... Kuşaklı uzun paltosuna ve krem rengi atkısına

sarınmıştı; omuz çantasının askısı çapraz bir şekilde göğsünden geçiyordu. Yokuşu hızlı adımlarla çıkıyor, bakışlarını sağa sola gezdiriyordu. Sonunda bizi fark etti ve doğruca oturduğumuz banka yöneldi.

“Geç kaldığım için çok özür dilerim,” dedi Ruth. “North Circular’da bir kaza olmuş, trafik Mill Hill’e kadar tıkanmıştı.”

Eldivenli elini uzattı; tokalaştık. Tutuşu yumuşak ama kararlıydı. Yakından bakınca, ölçülü hareketleri ve keskin bakışlarıyla insana bir kütüphaneciyi ya da hesap işleriyle uğraşan birini çağırıyordu. Ponponlu beresinin iki yanından dökülen sarı saçları yüzünü çerçeveliyordu. Üzerinde bir hüznün, sesinde ise gizlemediği kırılgan bir ton vardı. Köpeğine gelince soğuğa karşı ekose bir kışlık paltoya sarınmıştı; sahibi manzarayı seyrederken kuyruğunu hevesle sağa sola sallıyordu.

“Bu da senin oğlun galiba?” dedi Ruth, eldivenli eliyle Lucas’ı selamlayarak:

“Merhaba, delikanlı.” Lucas köpeğin başını okşadı:

“Çok tatlıymış adı nedir?”

“Bu küçük yaramazın adı Milo,” dedi Ruth. “Yeni insanlara bayılır.”

Milo sanki onaylarcasına kuyruğunu daha da hızlı salladı. Ruth ise bankın ucuna oturdu.

“Bu çok garip,” dedi Ruth. “Haftalardır, kaybolmuş bir çocuğa sahip olmanın ne demek olduğunu bilmeyen insanlarla konuşup duruyorum. Bana ya deliymişim gibi bakıyorlar ya da kuruntulu olduğumu düşünüyorlar. Ve şimdi sonunda benimle aynı kâbusu yaşayan biriyle tanıştım.”

“Benimle iletişime geçtiğin, bu kadar kısa süre önceden haber vermeme rağmen buluşmaya geldiğin için tekrar teşekkür ederim.”

“Önemli değil,” dedi Ruth, derin bir nefes alarak. “İyi ki birbirimizi bulduk. Çünkü bu...” Sözleri boğazında düğümlendi,

başını iki yana salladı. “Bu yükü bunca zaman tek başıma taşımak... Çok korkunçtu.”

“Bunu sormak zorunda kaldığım için üzgünüm Ruth,” dedim. “Evie için internette kayıp ilanı yayımlandığından beri, özellikle Facebook’ta, bana çok sayıda güvenilmez insan ulaştı. Acaba senin kim olduğundan emin olabilmem için kimliğini gösterebilir misin?”

“Ah,” dedi Ruth, anlayışla başını sallayarak. “Tabii, anlıyorum. Ben de Cassie hakkında paylaşım yaptığımda aynı şeyleri yaşadım. Ödül parasını isteyen garip tipler çıktı, bin sterlin verirsem Cassie’yi bulacaklarını söyleyenler oldu.” Sonra çantasına uzandı, kalınca siyah bir cüzdan çıkardı ve fermuarını açarak ehliyetini uzattı.

“Al işte. Cassie her zaman bu fotoğrafımla dalga geçer. O kadar soluk çıkmışım ki, doksan beş yaşındaymışım gibi görünüyorum.” Ehliyetteki bilgilerde adı Ruth Valerie Greenall olarak geçiyordu; adresi Hatfield, Villiers Caddesi’ydi ve doğum tarihine göre elli altı yaşındaydı. Ehliyeti ona geri uzattım.

“Teşekkürler, Ruth. Benim annemin adı da Valerie.” Gülümsedi:

“Aa, ne tesadüf.”

Ruth telefonunu bana doğru çevirdi; ekranda, güneşte bronzlaşmış, karamel tonlarında sarı saçlı genç bir kızın fotoğrafı vardı. Bir kahkaha anında yakalanmıştı; biraz önce komik bir şey duymuş da kendini tutamayarak gülmeye başlamış gibiydi. Onu gördüğümde, Evie’yle iyi anlaşabileceklerini hayal ettim, arkadaş olup bir gece dışarı çıktıklarında birlikte çok eğlenebileceklerinden emindim.

“Bu, benim kızım Cassie,” dedi Ruth. “Battersea’daki bir etkinlik şirketinde yeni bir işe başlamıştı. Ama bir gün, hiçbir açıklama yapmadan, sadece e-posta yoluyla istifasını gönder-

miş ve o günden sonra kendisinden bir daha haber alınamamıştı.” Lucas, Milo’nun başını okşarken sordu:

“Cassie’nin kardeşi var mı?” Ruth başını iki yana salladı:

“Hep dört ya da beş çocuğum olur diye düşünürdüm. Ama sonra...” Bir süre sustu, derin bir nefes aldı, sonra devam etti: “Cassie dünyaya gelene kadar üç kez tüp bebek denedik. Ancak ben o doğduğunda otuzlu yaşlarımin ortalarındaydım. Cassie küçükken bir deneme daha yapabilmek için para biriktirmeye çalıştık ama o zamana kadar John’la aramız açılmıştı ve işte, öyle kaldı.”

Ruth, dün gece bana anlattıklarını bir kez daha tekrarladı. Cassie’nin Londra’daki işinden, kaldığı evden, kurmaya çalıştığı yeni hayattan nasıl hiçbir iz bırakmadan kaybolduğunu. Son altı haftadır kızını bulmak için harcadığı tüm çabanın, onun nereye gittiğini ya da neden gittiğini öğrenmek için uğraştığı her girişimin, nasıl birbiri ardına çıkmaz sokaklara saplandığını anlattı.

Kızlarımızın birbirlerini tanıyıp tanımadığını, aralarında gözden kaçmış bir bağ olup olmadığını anlamak için ayrıntıları karşılaştırdık, bildiklerimizi tek tek gözden geçirdik. Ne var ki yıllar içinde ikisinin de katıldığı birkaç müzik festivali dışında, yolları hiç kesişmemiş gibiydi. İkisi de Londra’daki kulüpleri ve drum & bass (DnB) müziğini seviyordu, gerçi bu tarz milyonlarca gencin tercihi değil miydi zaten? Evie ile Cassie, birbirinden yüz kilometre uzakta, farklı kasabalarda ve farklı bölgelerde büyümüşlerdi. Doğum yılları farklıydı, okulda sevdikleri dersler bile birbirini tutmuyordu. Kızlarımız bugüne kadar neredeyse hiçbir ortak yanları olmadan büyümüştü, ta ki şimdiye kadar.

Ruth’a, Evie’nin izini nasıl sürdüğümüzü ana hatlarıyla anlattım: önce üniversite; sonra Kensington’daki otel ve Northolt’taki adres, ardından gece kulübü ve Bethnal Green polis

karakolunda geçirdiğimiz o kısa süre. Ben konuşurken Ruth dikkatle yüzümü süzüyor, başını onaylarcasına sallıyordu.

“Dur,” dedi. “Söyleme, ben tahmin edeyim. Otelin adı *The Royal Pearl* müydü?” Sözüm yarıda kalmıştı:

“Evet... Nereden bildin?”

“Çok uğraştım, çok zaman harcadım ama sonunda Cassie’nin bankacılık uygulamasına girmeyi başardım ve o döneme ait tüm işlemleri tek tek inceledim. İşten ayrılmasından üç gün sonraya, *The Royal Pearl*’ün barına ait yirmi yedi sterlinlik bir ödeme düşmüştü. Otele gittim; onlara tarihleri ve saatleri verdim, Cassie’nin kayıp olduğunu söyledim, bilgi talep ettim. Elbette yardımcı olmadılar, her zamanki bahaneleri uydurdular, kişisel verilerin korunması, falan filan. Ama artık kimsenin saçmalığına katlanmak zorunda olmadığım bir yaşıyordum ve resepsiyonda kıyameti kopardım: müdürle görüşmeyi, kayıtları görmeyi talep ettim; bağırıp çağırdım, küfredip elimden geldiğince ortalığı ayağa kaldırdım.” Gülümseyerek ona baktım:

“Daha yeni tanıştığımızı biliyorum Ruth ama senin birine çıkıştığını hiç hayal edemiyorum.” Gülerek homurdandı:

“İnan bana... Belli bir yaşa gelince öyle bir noktaya varıyorsun ki başkalarının ne düşündüğünü artık umursamıyorsun. Yani aklından ne geçiyorsa söylüyorsun. Kendini tutmuyorsun; bu da bir bakıma özgürleştirici aslında. Belki menopozdandır. Tanrı bilir.” Ruth’un omuzları düştü:

“Hayır. Sonra yalvardım, yakardım. Hakkımda ne düşündüklerini umursamadım. Ama yine de kızımın otelde ne kadar kaldığını ya da kiminle olduğunu söylemediler. Daha da önemlisi, hesabını kimin ödediğini.”

“Oradaki personel pek yardım sever sayılamaz, değil mi?”

“Sonunda Milano’daki genel merkezle konuştum; sonra işi polise taşımaya çalıştım, o da sonuç vermeyince bir şey öğren-

bilir miyim diye orada işe girmeyi bile denedim. Ama mülakata bile çağrılmadım. Aslında aptalca bir fikirdi.”

“Bir dakika,” dedim. “Bir an için başa sarabilir miyiz? Kızının bankacılık uygulaması... Ona hâlâ erişimin var mı?”

“Evet, hâlâ girebiliyorum.”

“Yani Cassie otelden ayrıldıktan sonra nereye gittiğini oradan görebildin mi? En son işlem nerede yapılmış, hâlâ Londra’da mıydı?” Ruth yutkundu, Milo’nun kulaklarının arasını dalgınca kaşıdı.

“Başka işlem yoktu,” dedi kısık bir sesle. Az önceki ateşinden eser kalmamış gibiydi. “O günden beri banka hesabına dokunmamış. Üzerinden altı hafta geçti.”

42

Vücutumun içinden bir yılanbalığı kayıp gidiyormuş gibi, buz gibi bir korku ürpertisi duydum.

“O günden beri banka hesabına hiç dokunmamıştı.”

Bunu yüksek sesle söylemeye gerek yoktu, Tanrı bilir, Ruth kızının kaybolduğu günden beri her gün, her saat bunu düşünmüştü. Ama Cassie hiçbir şey harcamadıysa, hiçbir şey satın almadıysa, hesabına tek kuruş yatırmadıysa, bunun başka bir açıklaması olamazdı: kocaman, kıpkırmızı bir tehlike sinyali.

Ya annesinin bilmediği başka bir bankada hesabı vardı ya da kendini geçindirmenin başka bir yolunu bulmuştu. “Sugar Daddy” siteleri geldi aklıma, dilimde kötü bir tat bırakarak. Belki de tamamen çekip gitmeye, görünmez olmaya karar vermişti; kart yok... Sadece nakit. Ama kartla temassız ödeme yapmadan hiçbir şeyin yürümeyeceği şu devirde insan o zaman nasıl idare ederdi? Otobüste, metroda, her kahvecide ve lokantada, neredeyse her yerde temassız istiyorlardı.

Ya da belki de Cassie’yi bir yerde zorla alıkoyuyorlardı.

“Belki kızınız kartı kaybetmiştir?” dedi Lucas. “Ya da çalınmıştır?” Ruth hüzünlü bir gülümsemeyle baktı:

“Ben de önce öyle düşündüm. Ama çoğu şeyi telefonundaki Apple Pay’le ödüyordu.”

“Evie de öyle,” dedim.

İçimdeki korku, bu kadına karşı duyduğum güçlü bir yakınlıkla bir nebze olsun yumuşamıştı. Daha on iki saat öncesine

kadar bir yabancıydı; şimdiyse sanki kırk yıllık dostum gibi geliyordu, ikimiz de çaresizliğimizle birbirimize bağlanmıştık.

“Şehrimizdeki tüm arkadaşlarıyla konuştum,” dedi Ruth. “Aklıma kim geldiyse tek tek aradım, işin içinden çıkmaya çalıştım. Her birini bunaltana kadar üstlerine gittim; benden bıkip usandılar. İçlerinden yalnızca biri ‘bu işin içinde bir oğlan’ olabilir dedi.”

“Oğlan mı?”

“Yani bir erkek arkadaş... Kaç yaşında bilmiyorum, somut bir bilgi alamadım. Daha ziyade bir varsayımdı. Cassie’nin arkadaşlarından biri, öylesine bir laf arasında, ‘belki bir oğlan var,’ dedi bana fakat yine de hiçbiri bundan emin değildi. Sadece Cassie’nin kendi hayatındaki erkeklere karşı ilgisini tamamen yitirdiğini ve nedenini çözemediklerini söylüyorlardı. Ama bunu duyunca, bir anlamı var gibi geldi, anlıyor musun? Büyürken, Cassie her şeye kendini yüzde yüz veren bir kızdı. Yarım iş yoktu onda; soğuk bir havuza santim santim girmek yerine yüksek atlama tahtasından doğrudan atlamayı tercih ederdi. Ben de hep şunu söylerdim: “Acele etme, önce bir bak; sevmersen de sorun değil.” Ama o, hayatta her şeye yaklaşımıyla babasına çekmişti. Spor, hobi, artık her neyse... Asla geri durmaz, her şeye gözü kara daldı.”

“Tam ablama benziyor,” dedi Lucas, kısık bir sesle.

“Gerçekten de” dedim. İnatçı, saf, harika kızım benim. “Ya hep ya hiç.”

“İlişkilerde de öyleydi. Yani birine gerçekten tutulduysa, biri aklını başından aldıysa, belki..”

Devamını getirmesini bekledim ama Ruth kımıldamadı; dudakları ince, dümdüz bir çizgiye dönüşmüştü ve gözyaşlarını zorla bastırıyormuş gibiydi.

“Belki o kişiyle birlikte olmak için mi ortadan kaybolduğunu düşünüyorsun?” diye fısıldadım. “İşini bırakıp onunla bir

yerlere... Belki de seyahate kaçtığını?” Ruth derin bir yutkundu.

“Evet. Belki... Aslında bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum. Tek istediğim kızımın haber almak; iyi olduğundan emin olmak, sesini bir kez daha duymak. Nerede olursa olsun, başına ne geldiyse gelsin. Onunla yüz yüze görüşmem de olur; yeter ki iyi olduğunu bileyim. Nerede olduğunu bilmemek, işte asıl ıstırap bu...” Başını iki salladı. “Bu, resmen işkence.” Sonunda gözyaşları aktı; yüzünü yana çevirdi ve eldivenli eliyle hemen sildi.

“Üzülme Ruth.” Çantamdan bir kâğıt mendil paketi çıkarıp ona uzattım. “Kızlarımızı bulacağız. İkisini de.”

Mendillerin yanında, Lucas’ın, Evie’nin odasında bulunduğu *The New Yorker* kapaklı kartpostal duruyordu. Arka yüzünde siyah, akıcı bir el yazısıyla bir şiir parçası: *Seni ne kadar sevdiğimi mi soruyorsun? Sayayım o hâlde...* Altında tek bir “S” harfiyle imzalanmış. Ne adres vardı ne de pul; demek ki benim görmemi engellemek için bir zarfın içinde gelmişti ya da adı “S” ile başlayan kişi bu kartı Evie’ye başka bir yoldan ulaştırmıştı. Kartı çıkarıp Ruth’a uzattım, nereden geldiğini anlatarak.

“Sanırım Evie bunu unutmuş; yanında götürmeyi düşünmüştü belki ama bir kitabın arasına sıkışmış kalmış. Cassie’nin eşyaları arasında buna benzer bir şey buldun mu?” Ruth kartın önünü arkasını çevirdi, başını iki yana salladı:

“Kişisel hiçbir şey yoktu, hayır.”

“Evie’yle *The Royal Pearl* otelinde aynı rezervasyonda görünen adamın adı Scott Lawler’dı. O yüzden “S” kişinin o olduğunu varsayıyorum. Orada kaldıklarında hesabı o ödemiş; belki Cassie’ninkini de o ödemiştir.” Ruth göz yaşlarını sildi:

“İkisinininkini birden mi?”

“Belki de çapkının tekidir.”

Parry'nin bana isimlerini andığı diğer kişileri tanıyıp tanımadığını sordum: Brandon Roper, Nicola Lawler, Eric Caruso.

“Kim bunlar?” diye sordu Ruth. “Onlar da mı kayıp?”

“Son günlerde adı geçen başka kişiler sadece.”

Kartpostalı daha dikkatle incelerken sessizliğe gömüldük; Ruth gözlüklerini alına kaldırıp yazıyı gözden geçiriyordu. Bu meseleyi konuşmak için yanıma oturduğu ana kadar, Ruth'a adresten, telefonun izini sürdüğümüz yerden söz edip etmeyeceğimden emin değildim. Ama şimdi yeniden düşününce, aslında kararımı çoktan vermiş olduğumu fark ettim.

“Başka bir ipucumuz daha var,” dedim. “Bakılması gereken bir yer daha.”

Ruth umut taşıyan gözlerle bana baktı; Evie'nin üniversitede acil durum kişisi olarak bildirdiği numaradan söz ettim ona... Ama Lucas'ın onu bulma yöntemini değil tabii. Onun yerine, adresin üniversitede kayıtlı olduğunu ve güvenlikten yardımsever bir görevlinin (Craig) ricam üzerine bana verdiğini söyledim.

“Oranın neresi olduğunu hiç bilmiyorum,” dedi. “Gerçek olduğundan emin misin?” Omuz silktim:

“Gidip bakacağız. İstersen sen de gelebilirsin.”

“Ne zaman?” Kaşlarını çatı. “Yani, bugün mü? Şimdi mi?”

“En yakın metro Canning Town'da ama çok da yakın sayılmaz; o yüzden buradan otele dönüp arabamı almamız gerekecek.”

“Yardımlım dokunacaksa tabii ki gelmek isterim ama...” Yüzündeki minik hatlar endişeyle buruştu. “Sence polise haber vermemiz gerekmez mi?”

“Önce bir bakınacağız sadece. Orada ne var, görelim.”

“Ya da hiç değilse gideceğimizi haber versek? Ara sıra irtibatla olduğum bir dedektif var. Şimdiye kadar tam bir fiyaskoydu ama belki bu adresin onların kayıtlarında olup olmadığını kontrol eder.”

“Konuyu ne kadar muğlak tutarsan o kadar iyi,” dedim. “Adresi nasıl edindiğimiz sorulursa...” Ruth bankta daha dik oturdu, derin bir nefes aldı:

“Ne kadar yardımcı olabilirim, emin değilim,” dedi. “Ama evet, gelirim. Sadece bakmak için mi?”

“Sadece bakmak için,” dedim. Ayağa kalktık; o da çantasının askısını omzuna geçirip telefonunu çıkardı:

“Oranın posta kodunu verirsen orada buluşabiliriz. Arabam hemen şurada, iki dakikalık mesafede.”

“Olur,” dedim. “Biz önce Hackney’e dönüp arabamı alalım -umarım çekmemişlerdir- sonra da doğuya, Silvertown’a geçer ve orada buluşuruz.” Lucas, Milo’nun kulağının arkasını tekrar kaşıdı.

“Ya da zaman kazanmak için beraber gidebiliriz?” Oğlum, gözlerini benden Ruth’a, oradan tekrar bana gezdirdi:

“Tek arabayla; sen de yolu tarif edersin anne.” Omuz silktim:

“Aslında fena fikir değil.”

“Hem iki arabadan birisi yerine tek araba daha az dikkat çeker,” dedi. “Daha az göze batar.”

“Ne dersin, Ruth? İstersen senin aracınla gideriz?”

“Şey...” Hayır demek için bir sebep arıyor gibiydi ama bulamıyordu. “Arabam çok küçük ve içi tam bir izdiham.”

“Bizim için sorun değil,” dedi Lucas. “Değil mi anne?”

Ruth sonunda gönülsüzce başıyla onayladı. “Sanırım olur. Ama bilmeniz gereken başka bir şey var.” Lucas’a, sonra yeniden bana baktı. “Cassie’yi aramaya başladığımdan beri, sağda solda hakkında sorular sorduğumdan, fotoğrafını her yerde gösterdiğimden beri, zaman zaman... Takip ediliyorum sanırım. Yani emin değilim ama içimde hep o his var, anlıyor musun? Sürekli karşıma çıkan bir ya da iki adam... Trafikte arkamdan gelen bir araç... Bazen de evimin karşısına park ediyor.” Londra’da beni

şehrin bir ucundan öbür ucuna kadar takip eden aracı hatırladım. Gece kulübünün önünde yeniden gördüğüm o sedanı.

“Alçak, yere yakın bir siyah araba mıydı?” Omuz silkti:

“Evet, olabilir. Siyah ya da lacivert.”

“Evet, beni de takip eden böyle bir araç var,” dedim. “Yoksa buraya gelirken seni takip eden birileri mi oldu?”

“Hayır. Ama uyarayım dedim.” Patikaya yöneldik. Ruth, Milo’nun tasmaşını bileğine iyice doladı. Son bir kez başımı kaldırıp ufku kaplayan sıkışık gökdelenlere, patika ve banklarda oturup manzaranın keyfini süren gezginlere, turistlere, çalışanlara göz gezdirdim. Siyah beyzbol şapkalı adam gitmişti.

43

Silvertown; Londra'da adını bile duymadığım, yolumun hiç düşmediği bir yerdi. Londra City Havalimanı ile Thames Nehri'nin arasında sıkışmış bu semt; depolarla sanayi tesislerinden, kullanılmayan rıhtımlardan ve kentsel dönüşüm bekleyen harap alanlardan oluşuyordu. Ruth, bizi elektrikli küçük Nissan'ıyla oraya götürüyordu. Ben önde yolu tarif ediyordum; köpekle çoktan kaynaşmış olan Lucas ise arkada oturuyordu. Arabaya doğru yürürken Ruth, emniyet teşkilatındaki irtibatını arayıp bir mesaj bırakmış, acil dönüş istemişti. Ama henüz arayan olmamıştı.

Sabahın o dur kalk trafiğinde ağır ağır yol alıyorduk. Rotamız hep doğuya dönük şekilde önce Camden'i, ardından Shoreditch'i ve Tower Hamlets'i geçtik. Ardından Primrose Hill'den uzaktan seyrettiğimiz o kulelerin -güneşi kesen, ufku karartan dev kütlelerin- bu kez dibinden aktık. Parlak camdan dağları andırırlar, çevrelerine devasa gölgeler salıyorlardı. Derken Royal Albert Docks, Canning Town, Plaistow ve Custom House tabelaları birbiri ardına belirdi. Sonunda sağa kıvrılıp North Woolwich Yolu'na girdik; oradan da Factory Yolu'na bağlandık.

Ruth, pas tutmuş tel örgülü bir çitin dibine yanaşıp aracı kenara çekti. Lucas, ön koltukların arasından öne eğilip telefonundaki haritayı gösterdi: kırmızı simge, telefon sinyalinin yakalandığı noktayı gösteriyordu. Uydu görüntüsünde, dar bir arsa üzerinde dışı metal levhalarla kaplı büyükçe bir yapı görü-

nüyordu. Bir yanında yüzlerce uzun çelik konteynerin dizildiği bir depolama sahası, öte yanında ise ne tür faaliyette bulunduğ u tam seçilemeyen dev bir sanayi tesisi vardı. Arsanın güney cephesi ise doğrudan Thames'in geniş, çamurumsu kahverengi sularına açılıyordu. İçimden, "Eskiden burası muhtemelen ithal malların depolandığı bir ambardı," diye geçirdim.

İki gün önce yaptığım konuşmayı yokladım zihnimde; numarayı aradığımda telefonu açan kadını. Akşam sıradandı, kulağa çarpan bir özellik taşımıyordu; olsa olsa Thames Vadisi'ne özgü, orta sınıfın eğitilmiş tınısı... Londra'nın batı yakasında duyulan türden. Doğu Londra'ya has hiçbir şey yoktu sesinde. Ne kadar uğraşsam da kadını buraya konduramıyordum; o ses tonuyla bu mekân yan yana durmuyor, birbirini reddeden iki parça gibi kalıyordu. Belki de Lucas en başından haklıydı, galiba bütün bunlar bir dolandırıcılıktan ibaretti. Saflığından yararlanılacak, parasını ödemiş ama asla şikâyet edemeyecek birine "hedef" diye verilecek rastgele bir GPS koordinatı... Sistemden bir nokta seçip seni oraya yolluyorlar sonra da izini sürmen mümkün olmuyor ve parayı geri isteyemiyorsun.

Bir kamyon gürleyerek öyle hızlı ve öyle yakından yanımızdan geçti ki, Ruth'un Nissan'ı yayları üzerinde hafifçe sallandı, Milo ise ürküyle kısa bir çığlık koyuverdi. Hemen ardından, koca kazanı dönerek bir beton mikseri peşi sıra geldi. Bu yolda düzenli trafik beklemek pek mantıklı olmazdı zaten ve küçücük elektrikli bir arabaya sıkışmış üç kişi olarak daha şimdiden göze battığımızdan emindim. Mahalle sakinlerinin, işe gidip gelenlerin ya da turistlerin görülmesi beklenen alışılmış güzergâhların çok dışındaydık.

"Biraz daha ileride," dedi Lucas. "Sonra bir sağ daha; aradığımız yer o yolun sonunda." Ruth yeniden Factory Yolu'na çıktı ve Lucas'ın tarifine uyup sağa dönerek bir çıkmaz sokağa girdi.

"Bundan pek emin değilim," dedi gergin bir sesle. "Benim,

doğrudan oraya sürüp dışarıya park etmem mi gerekiyor?”

“Şuraya çek,” dedim Servis yolunun daha ilerisini işaret ederek. Kendi işimde sahada yürütülen bir soruşturmaya çıkmaya-
lı epey olmuştu ama mesleğin birkaç püf noktasını hâlâ hatırlıyordum. “Şu hurda arabaların yanına çekersek, görünmeden bir süre gözlem yapabiliriz.”

Terk edilmiş arsanın döküntüleri arasında, boynu bükük bir hurda araç sırası uzanıyordu. En yakındaki, vaktiyle bembeyaz bir Transit panelvandı; pas rengine dönmüş, kapıları, farları ve tekerlekleri sökülmüştü. Altındaki çatlamış asfalttan arsız otlar fıskırıyordu. Ruth, Nissan’ı yanındaki boşluğa çekti; küçücük araba artık yoldan neredeyse görünmüyordu. Lucas yine öne eğildi:

“Anne, şimdi ne yapacağız?” Emniyet kemerimi çözdüm:

“Bir süre etrafı izleyip bekleyeceğiz. Bakalım neler göreceğiz.”

* * *

Orayı bir saat boyunca gözetledik. Ne gelen oldu ne giden. Bir süre sonra Milo hafifçe sızlandığında, Ruth onu köhne Transit’in şasisine karşı ihtiyacını görsün diye dışarı çıkardı. Görülmemek için çömelmiş hâlde duruyor, soğuğa karşı ellerini ovuşturuyordu. Milo işini bitirir bitirmez spanieli hemen küçük Nissan’a geri bindirdi. Ardından, torpido gözünde naneli şekerlerinden bir paket bularak Lucas’la bana uzattı. Kendi şekerini kâğıdını açıp ağzına attı.

“Şu şükran günlüğü denen şeyi hiç tuttun mu?” Plastik ambalajı buruşturup bir top hâline getirdi ve sürücü koltuğuna yaslandı. “Bununla ilgili bir yazıyı vaktiyle internette bir yerde okumuştum. Nerede olduğunu hatırlamıyorum ama kulağa iyi bir fikir gibi gelmişti.” Başımı olumsuzca sallayınca ekledi:

“Güya seni güne zihnen olumlu başlatıyormuş, buna benzer bir zırva işte. Her sabah minnet duyduğun tek bir şeyi yazıyorsun.”

“Fena fikir değilmiş.” Ruth homurdandı:

“Cassie kaybolunca evi altüst ederken benimkini bir çekmecedey buldum. Yazdıklarımı yeniden okudum ve gördüm ki bunu sadece iki hafta sürdürebilmişim. *Lanet olası iki hafta...* Düşünsene, hepsi bu. Sonra tıkanmışım... Pes doğrusu. Hayatımın ne kadar iyi olduğunun farkında bile değilmişim. Neleirim olduğunun... Kızımın yanımda olmasının, mutlu, sağlıklı ve güvende olmasının ne büyük şans olduğunun. Gerçekten idrak edememişim... Ta ki onu kaybedene kadar... En sonunda o aptal şükran defterini kaptığım gibi odanın öteki ucuna fırlattım. Ne kadar aptalmışım.”

“Kesinlikle aptal değilsin Ruth.” Elimi koluna koydum. “Ben de farklı değildim; ne kadar şanslı olduğumu, her şeyin aslında ne kadar iyi gittiğini göremeyecek kadar kördüm.”

Sözler orada tükenmiş, sessizliğe gömülmüştük. Tam o sırada deponun birinci katındaki yangın çıkışında bir karaltı belirdi; sigarasını yakmadan önce bir şeyi kapı eşiğine kadar ite kaka sürükledi sonra onu duvara dayadı. Üzerinde koyu renk bir kapüşonlu ve kot pantolon vardı; otuzlarında ya da kırklarında, boy posu ortalama bir adamdı.

“Keşke bir dürbünümüz olsaydı,” dedi Ruth; konuyu değiştirmiş olmaktan memnun gibiydi. Adamı, telefonunun kamerasında yakınlaştırmakla yetindi ama bizden en az yüz metre uzaktaydı, görüntü bulanık ve seçilmezdi. “Tanıdık geliyor mu sana?”

Omuz silktim. Adamı çıplak gözle seçmek neredeyse daha kolaydı ama yine de ayrıntılar belirsizdi. Korkuluğa yaslanmış, bir yandan telefonunda geziniyor, bir yandan sigarasının dumanı soğuk şehir havasında ince ince kıvrılarak kayboluyordu. Depo üç katlıydı; metal duvarları, tepeden aşağıya süzülen pas

izleriyle yılların yükünü taşıyor gibiydi. Penceresi yoktu ve bulunduğumuz noktadan ön kapıyı göremiyorduk, fakat içeri girip çıkmanın tek yoluna hâkimdik.

Evie burada ölabilir miydi? Belki de zorla alıkonuluyordu. İzlemeye ve beklemeye devam ettik. Küçük bir jet üzerimizden City Havalimanı'na doğru inişe geçti; bina sırasının altına dalıp gözden kaybolurken motorları ince ince inliyordu. Yakınlardan, tam duruşa geçerken yavaşlayan bir trenden yükselen yumuşak, nefesi kesik hırıltılar duyuldu. Ruth, koltuğunda aniden çantasına döndü; elinin ayasıyla alnına hafifçe vurdu:

“Sana göstereceğim şeyi şimdi hatırladım,” dedi. “Ne aptallık etmişim... Büsbütün aklımdan çıkmış.” Kucağındaki omuz çantasına eğilip içeri karıştırmaya başladı. “Cassie'nin odasında bir şey buldum ama kartpostal değildi. Odası zaten hep dağınıktır; eşyalar yığın yığın. Londra'ya gitmek için toparlandığında biraz düzelmişti, o kadar. Kaybolunca, gözden kaçırmamak için her şeyi tek tek elden geçirdim: çekmeceleri, cepleri, çantaları; yatağın altını, aklına ne gelirse. Epey sürdü ama şunları, yatağın altındaki gecelik seyahat çantasının yan cebinin ta dibine kıştırılmış hâlde buldum.”

Ruth, küçük şeffaf bir fermuarlı poşetin içinden buruşmuş iki turuncu tren bileti çıkardı, elime uzattı. Ben biletleri ışığa kaldırırken Lucas merakla yanımıza sokuldu. Tarih olarak üzerlerinde haziranın son günleri yazılıydı; Londra'daki Waterloo İstasyonu'ndan Shelford Cross adlı bir yere gidiş-dönüş kesilmişti.

“Hiçliğin ortası,” dedi Ruth. “Sussex tarafına hayatımızda uğramadık. Orada ya da yakınında tanıdığımız kimse yok. Bildiğim kadarıyla Cassie'nin de.”

“Oraya gittiğini söylememiş miydi?” diye sordum.

“Ajandamdan kontrol ettim. Bana, bir arkadaşıyla Londra'da ev bakmaya çıkacaklarını söylemişti. Tüm hafta sonu evde de-

ğildi. Geçen ay o arkadaşıyla konuşunca anladım: ne ev bakması, konudan haberi bile yoktu kızın. Meğer Cassie her şeyi uydurmuş.”

“Sonra sen gittin, öyle mi? Shelford Cross’a?”

“Evet, birkaç hafta önce. Polis ilgilenmeyince ben de atlayıp kendim gittim. Orası neredeyse bomboş: pandemiden beri kapalı iki pub, birkaç eski kilise, minicik bir köy okulu, sayılı ev ve kırsala yayılmış birkaç çiftlik... İnsan görmek zor. Hem gece kalacak yer de yok; açık olan pub’da bile oda bulunmuyor. Peki o hâlde cumartesi gecesini nerede geçirdi ki bu kız? Yani tren onu pazar günü geri getirmeden önce? Bunu çözemeyince birkaç kişiyle konuştum, kızımın fotoğrafını gösterdim; gören, tanıyan çıkmadı. Çoğu, bana deliymişim gibi baktı.”

“Bilirim o bakışları.” Lucas, telefonunun ekranındaki haritayı bize çevirdi:

“Brighton tarafları mı? Görüntüye bakılırsa, evet. Hakikaten bomboş.”

“Elbette,” dedi Ruth, “kızımın rastgele seçilmiş küçücük bir köye trene atlayıp gitmiş olması tamamen tesadüf de olabilir. Belki lisenin son sınıflarından tanıdığı biri vardı, belki internetten tanıştığı biri. Ama öyleyse bana niye yalan söylesin ki?”

“Bu noktada,” dedim, “hiçbir şey tesadüf gibi gelmiyor.”

Kafamdaki parçaları birleştirip anlamlı bir sıraya dizmeye çalıştım. Evie ya da Cassie’yle bağlantısı olabilecek bu birbirinden kopuk mekânlar... Uğradıkları ya da en azından içinden geçtikleri yerler... Kızlarımız kaybolduktan sonra bizim ancak sonradan haberimiz olan adresler... Lüks bir otel, sırf posta gelsin diye tutulmuş bir ofis, Doğu Yakası’nda bir gece kulübü, Londra’nın epey dışında تنها bir kırsal köy. Ve burası, Silver-town; belki zincirin bir halkası daha.

Yangın merdivenindeki adam sigarasını bitirip içeri kaybolmuştu. Ama yangın kapısıyla duvar arasında, kapının tam ka-

panmadığını belli eden ince bir karanlık çizgi kalmıştı. Aracın camını indirip gözlerimi kısarak oraya baktım.

“Bence biraz daha yaklaşalım,” dedim, depodan gözümü ayırmadan. “Ne dersin?”

“Daha yakından mı?”

“Bir fikrim var.” Kapıyı açtım. “Geliyor musun?”

44

“Lauren?” Ruth hâlâ koltuğunda oturuyordu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı:

“Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?” Nissan’ın açık kapısına yaslanıp arabanın içine doğru eğildim:

“İstersen sen burada kalabilirsin. Ben gidip biraz daha yakından bakacağım.”

“Bu özel mülke izinsiz girmek olmuyor mu?”

“Biri sorarsa, şey derim... Bilmiyorum, O2’deki bir gösteriye gidiyorduk, yolumuzu kaybettik, lastiğimiz patladı.” Ruth bana baktı, sonra tekrar ana yola çevirdi gözlerini:

“Ama artık kimse yolunu kaybetmiyor ki, öyle değil mi?”

“Hani sen artık insanları rahatsız etmeyi umursamıyordun?”

“Umursamıyorum.” Paslı depo duvarlarına göz gezdirdim. “Pekâlâ, ben gidip bakacağım.”

“Anne?” Oğlum camını indirip seslendi. “Ben de gelebilir miyim?”

Bir an için içimdeki ses onu yanımda götürmeye, yanı başımda tutmaya çağırdı. Ama bunun onu daha büyük bir belirsizliğe, daha çok riske, daha derin bir tehlikeye sürükleyeceğini biliyordum.

“Sen burada kal, Lucas. Çok uzun sürmez.” Dikkatimi yeniden Ruth’a çevirdim; hâlâ yerinden kıpırdamamıştı.

“İstersen sen burada kal,” dedim. “Lucas’a göz kulak olursun.”

“Peki sen ne yapacaksın?”

“Telefon buradaysa belki o kadın da buradadır. Belki onu bulabilirim.”

“Peki sonra ne olacak?”

“Onunla konuşacağım. Kızlarımız hakkında ne bildiğini soracağım: Belki Evie burada çalışıyordur da bu numara patronuna aittir. Kim bilir, burası gayet sıradan bir şirket de olabilir.” Ruth, depoya kuşku dolu bir bakış fırlattı.

“Bence yine de önce polisi aramalıyız. Burası hiç tekin değil. Şuraya baksana, Londra’nın ücra bir köşesinde, çıkmaz bir sokakta kalmış, döküntü bir depo burası.”

“Pekâlâ,” dedim, elimi teslim olmuşçasına kaldırarak. “Neden şu dedektifini bir kez daha aramıyorsun?” Ruth, polisle irtibat kurduğu dedektif, Çavuş Fuller’ı tekrar aradı... Ama telefon ikinci kez telesekretere düştüğünde yüzü karardı. Bir mesaj daha bıraktı.

“Dinle,” dedim. “Zaman daralıyor ve artık burada boş boş oturamam. Gidip şuraya daha yakından bakacağım; eğer on dakika içinde dönmezsem, hemen 999 polisi ara.”

“Hayır.” Ruth kendi kapısını açtı, belli ki bir karara varmıştı. “Hayır. Seninle geliyorum.” Sonra arkasına dönerek Lucas’a seslendi: “Milo, gerginleştğinde havlar. Ama sen yanında kalıp ona biraz ilgi gösterirsen sakinleşecektir. Hem o da seni korur.”

Spaniel’den hafif bir inilti yükseldi.

“Uzun sürmez,” dedim Lucas’a. İçimi kemiren o endişe hâlâ oradaydı; onu kaçırdıklarını sandığımda otel odasına nasıl koşar adım geri döndüğüm an hâlâ aklımdaydı. Ama bu düşünceleri zihnimin derinlerine itmeye çalıştım.

“Ruth kapıları kilitleyecek. Şurada bir battaniye var, koltukların arkasına sığınıp onun altına girersen kimse seni göremez. Telefonun yanında mı?” Lucas kararsızca başıyla onayladı, elindeki telefonu kaldırarak gösterdi.

Nihayet güvenle battaniyenin altına gizlendikten, araba kapıları kilitlendikten sonra Ruth ile ben, hurda arabaların iskeletleri arasında kıvrıla kıvrıla yürüyerek deponun giriş yoluna çıktık. Hızlı adımlarla, yan yana, kadim asfaltın çatlaklarından ve çukurlarından sakınarak yaklaşık yüz metreyi aşip deponun avlusuna vardık. Ne bir tabela vardı ortalıkta ne bir şirket amblemi ne de seçilebilecek bir işaret ya da logo. Kameralara da rastlamadık. Sağa kıvrıldık; yangın merdivenini geride bırakıp binanın yanından aşağıya doğru ilerledik. Ama birkaç adım ötede, nehrin kıyısına inen yolu oluklu sac levhadan yapılmış bir çit kapatıyordu. O anda aklıma geldi: Biz yalnızca giriş yolunu gözetlemiştik ama belki de binanın arka tarafında, tam nehrin üzerinde bir iskele ya da yanaşma yeri vardı. Bir başka giriş noktası.

Kanım, âdeta damarlarımda uğulduyordu; uzun zamandır hissetmediğim, gençliğimde gözümün kara olduğu o günlerden kalma vahşi ve ürkütücü bir meydan okumaydı bu.

“Lauren?” dedi Ruth, yanı başımdaydı. “Şimdi ne yapacağız?” İlk kata uzanan metal yangın merdivenini işaret ettim. Alnındaki çizgiler derinleşti.

“Ben sadece etrafa *bakacağız* sanıyordum,” diye fısıldadı kısık ve boğuk bir sesle. “Bir pencere buluruz ya da öyle bir şey...”

“Burası içeri girmenin tek yolu galiba,” dedim. Yangın merdiveninin dibinde durup telefonumu çıkardım, Lucas’a mesaj gönderdim:

“Sen iyi misin?”

Oğlumdan cevap gecikmedi:

“Evet... Ne zaman geri gelirsiniz?”

Yola tekrar baktım. Ortam hâlâ tenhaydı.

“Birazdan.”

Telefonumu sessize aldım, Ruth’a da aynısını yapmasını söyledim. Yangın merdiveninden tırmanırken gıcırtilar yükseli-

yordu; paslı demir yaşını belli ediyordu. On dakika önce sigara içen adamı gözetlediğimiz küçük çıkıntıya vardık. Tahmin ettiğim gibi, kapı tam kapanmamıştı; aralık kalsın diye bırakılan yangın söndürücü hâlâ oradaydı. Kapıyı ardına kadar açıp sessizce içeri süzıldüm. Kısa, loş ışıklı bir koridor uzanıyordu karşımda; her iki yanında da tek ve sağlam birer kapı vardı. İkisi de sessiz, ikisi de kilitliydi. Koridor sola dönüyor, dar bir merdiven boşluğuyla son buluyordu; merdiven aşağıya doğru iniyordu. Havada rutubet, kızarmış yemek ve yarı çürümüş ahşap kokusu vardı.

“Dur,” diye fısıldadı Ruth arkamdan. “Bir ses duydum sanırım.”

İkimiz de nefesimizi tutup öylece kaldık, kulaklarımızı merdiven boşluğuna verdik; oradan deponun asıl bölümü açılıyor olmalıydı. Fakat ortalık bomboş ve sessizdi. Başımı merdivenlere doğru salladım; Ruth, dişlerinin arasından güçlkle soluyarak peşimden geldi. Merdivenler kendi üzerine kıvrılıp zemin kata iniyordu. Yukarıdaki kilitli odaların tam altında, muhtemelen büro olarak kullanılan iki küçük oda daha vardı. Bu kapıların ikisi de aralıktı.

Sol taraftaki kapının önünde bir süre kulak kabarttım; ardından kapıyı ardına kadar itip açtım. Karşımda bir tür atölye belirdi. Ortada duran iki masanın üzerine mengene ve türlü çeşit alet yerleştirilmişti; lehim tabancaları, ince teller, dağınık biçimde serpiştirilmiş dizüstü bilgisayar parçaları... Devre kartları ve sökülmüş cep telefonları masaların üzerinde öbek öbek yığılmış, yanlarına nice elektronik düzenek dağılmıştı. Yan duvar boyunca kaba ahşaptan yapılmış, mutfaklardaki kahvaltı barını andıran bir tezgâh uzanıyordu. Tezgâhın üzerinde ise baştan sona prizler sıralanmıştı. Her bir prize -en az on tane vardı- dört girişli uzatma kabloları takılmıştı. Ve her bir prize bir iPhone bağlanmıştı. En yakındaki telefona uzanıp ekranına

dokundum; cihaz uyanır uyanmaz ekranda sıradan bir ekran koruyucu belirdi, üzerinde de alışıldık uygulama simgeleri diziliydi. Ne kilit açmak için bir şifre soruyordu, ne de parmak izi istemekteydi. Ekranda yirmi üç cevapsız arama görünüyordu; hepsi de aynı numaradan gelmişti. On dört sesli mesaj ve açılmamış bir yığın kısa mesaj bekliyordu. Sıradaki telefona, ardından bir sonrakine dokundum; ikisi de kapalıydı. Fakat bir sonraki canlandı ve yine hiçbir parmak izi ya da başka bir doğrulama istemedi açıldı. On sekiz cevapsız arama, sekiz sesli mesaj vardı. Ruth başka bir telefonun ekranına dokundu.

“Sence neden hiçbirinde kimlik koruması yok bunların?” dedi fısıltıyla. Omuz silktim:

“Belki de bu cihazlar buradan hiç çıkmıyor. Ya da birden fazla kişi kullanıyor; o yüzden parmak iziyle korumaya elverişli değiller.”

“Ne kadar çok...” dedi Ruth, fısıltılı tonu sürdürerek.

“Şu cevapsız aramalara baksana,” dedim, en yakındaki telefonu göstererek. “Belki de günlerdir arayıp ulaşamadığım numara, bu telefonlardan birine ait olabilir.”

Cebimden telefonumu çıkardım, son aramalar listesine girdim. Başparmağım, yeşil *arama* tuşunun üzerinde tereddütle asılı kaldı. Ruth’un gözleri korkuyla büyüdü:

“Delirdin mi sen? Ya biri duyar da başımıza iş açılırsa?”

“Yalnızca bir kere çaldıracağım,” dedim kararlılıkla. “Bunu mutlaka öğrenmek zorundayım.”

Ruth, elini ağzına kapatarak koridora doğru kaygıyla baktı. Ben ise arama tuşuna bastım, telefonu kulağıma götürdüm. Hat bağlanırken uzun bir sessizlik çöktü ortama. Kadın telefona çıkarsa, Evie hakkında bilgi vermesi için ona para teklif edecektim; karşılığında istediği bedeli kendisinin koymasını söyleyecek hatta gerekirse yalvaracaktım. Ahşap tezgâhın öte ucunda duran bir iPhone’dan hafif bir vızıltı yükseldi; gelen aramayla

ekranı aydınlanmıştı. Ekranda bir numara belirmişti: Benim numaram.

“Tanrım...”

Titreyen ellerle aramayı sonlandırdım; zihnimse olup bite-nin ne anlama geldiğini kavramaya çabalıyordu. Lucas’ın dark web’ten satın aldığı bilgi nokta atışıydı: Konum doğruydı. Telefon buradaydı, tüm diğerlerinin arasında... Hepsi birbirinin tıpatıp aynısı olan, cevapsız aramalarla dolup taşan telefonların arasında. Gözlerim, Ruth’un gözleriyle buluştu; onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü anladım.

“Ne kadar çok telefon...” diye yineledi, sanki dalgın bir rüyanın içindeymiş gibi. Telefonları işaret ettim. “Ya her biri başka bir kayıp kız demekse? Başka bir kayıp insan?” Çalan telefonu elime aldım; ardı ardına uygulamaları açıp göz gezdirdim. WhatsApp, Messenger, iMessage, e-posta... Hepsi bomboştu. Telefonda kişisel hiçbir şey yoktu ne fotoğraf ne sosyal medya hesabı ne de takvim kaydı... Sahibine dair en küçük bir iz bile bulunmuyordu. Onu yeniden çalışma tezgâhının üzerine bıraktım. Peki ama Evie neden acil durum numarası olarak benimkini değil de bunu bildirmişti? Doğu Londra’nın bu köhne köşesindeki harap depoda, onlarca telefonun arasında duran bu rastgele cihazdaki numarayı neden?

Koridorun karşısındaki kapıyı açtığımızda küçük bir büro çıktı karşımıza. Zemini kaplayan halı epey yıpranmıştı. Duvarın birinde, üzerinde tek bir çizgi bile bulunmayan boş bir beyaz tahta asılıydı. Odanın ortasındaki masa baştan aşağı kâğıt yığınlarıyla kaplanmıştı, evraklar, çıktılar... Ve bu yığının aralarına serpiştirilmiş üç adet dizüstü bilgisayar açık bir şekilde duruyordu. Masanın üzerindeki bu karmaşanın arasında göze çarpan diğer bir şey ise iki büyük zarftı. Birinden, lastiklerle sıkıca bağlanmış kalın tomarlar hâlinde yirmi sterlinlik kâğıt paralar taşmıştı. Diğer zarfın içindeyse onluk ve yirmilik Euro’lar

kalın desteler hâlinde dizilmişti. Para saymakla bitmeyecek kadar çoktu. Binlerce, on binlerce... Ve o yığınların kısmen altında, köşeli siyah metal bir cismin parıltısı ilişti gözüme: Bir silah.

45

Ruth yanımda derin bir nefes aldı: “Tanrım... O silah gerçek mi?” Ensemde soğuk bir ürperti hissettim:

“Bilmiyorum,” dedim. “Gerçek gibi görünüyor.”

“Buradan hemen gitmeliyiz,” dedi, elini kolumun üzerine koyarak. “Polisi arayalım. Bu iş çılgınlık.”

“Ya kızım buradaysa?” diye karşılık verdim. “Ya ikisi birden burada tutuluyorsa? Polis gelene kadar çoktan tekrar kaçırılmış olabilirler.”

Birkaç tomar parayı yana ittim; böylece tabanca tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Gözlerim, onun kalın siyah kabzasına, tetiğin pürüzsüz kıvrımına takılıp kaldı. O an, çılgınca bir saniyeliğine, silahı elime almayı düşündüm; yalnızca ağırlığını hissetmek için. Belki de tehlikeli ihtimallerini avuçlarımda tartmak için. Belki de bu yolla bu durumun dizginlerini ele geçirebilir, kızımı eve getirecek gücü bulabilirdim.

Hayır. Bu şekilde olmaz

Masadan, silahtan, paradan geriye çekildim. Ruth yanımda, koridora yöneldik; zavallı kadının yüzü kireç gibi olmuştu, dehşetten donakalmış görünüyordu.

Üçüncü bir kapı daha vardı; belli ki ana depo alanına açılıyordu. Önünde durduk, içeriden gelebilecek herhangi bir ses işitebilmek için kulak kesildik. Sonra ben kapıyı yavaşça, büyük bir ihtiyatla araladım. Bizi karşılayan manzara bana öylesine yabancı, öylesine gerçek dışıydı ki, olduğum yerde durup

bakakaldım; Ruth, omzumun üzerinden başını uzatıp benimle birlikte seyrediyordu. Yan yana dizilmiş, plakası olmayan beş siyah Mercedes cip ışıltılı parlıyordu; hepsi de fabrikadan yeni çıkmışçasına tertemizdiler. Telefon hâlâ elimdeydi; kamerayı açıp araçların birkaç fotoğrafını çektim. Sonra aklıma, ofisteki paraların, telefonların ve tabancanın da görüntülerini almam gerektiği geldi. Ama o sırada ekranda, sessizde duran telefonuma Lucas'tan üç mesajın gelmiş olduğunu gördüm. Henüz yanıtlamadığım üç soru:

“Neler oluyor anne?”

“Ne zaman dönüyorsunuz?”

“İyi misin?”

Yanıt olarak yalnızca bir “başparmak” emoji gönderdim, ardından araçların yanında üst üste yığılmış, brandalarla örtülmüş bir düzine paletin fotoğrafını çektim. Brandalardan birinin ucunu kaldırıncı altından iki yüzlük paketler halinde dizilmiş sigara kartonları çıktı; yüzlercesi, şeffaf naylona sarılıp dev bir küp gibi istiflenmişti. Markasını tanıımıyordum, yabancı bir isimdi, belki de Doğu Avrupa'dan.

Ortalıkta insana dair hiçbir iz yoktu. Ne iki gün önce aradığımda telefona çıkan kadın ne de sigara molasına çıkan adam ortalıkta görünüyordu. Depo kocamandı; tavana tutturulmuş birkaç floresan lambasının loş ışığında, örümcek ağlarıyla kaplı karanlık bir boşluk. Pencere yoktu; içeride tek damla gün ışığına rastlanmıyordu. İlerlemeye devam ettik. İkişer üçer üst üste yığılmış paletler öylesine yüksekti ki ötesini görmek imkânsızdı. Kahverengi karton kutular şeffaf naylonlara sarılmış, üzerlerineyse tanımadığım bir dilde semboller basılmıştı. Belki Çince, belki Korece. Burası tam anlamıyla bir labirenti andırıyordu.

Dışarıda, nehrin ötesinden geçen bir teknenin siren sesi yankılandı. Omuzumun üzerinden Ruth'a seslendim:

nıma iyice yaklaştığında keskin, koyu ve misk kokulu bir tıraş losyonu çarptı burnuma. Maskesindeki dar yarıktan ise solgun, mavimsi gri gözleri parlıyordu.

“Telefon,” dedi, eldivenli elini uzatarak.

“Burası da neyin nesi?” diye sordum.

“Bir daha söylemeyeceğim. Telefonunu ver.”

Arkamda Ruth’u tutan adam arkadaşımın bileklerini serbest bıraktı fakat çantasındaki telefonu çekip çıkarıp kapatırken boğazındaki kolunu biraz daha sıktı. Ruth’un acıyla inleyen kesik sesi tüyler ürperticiydi.

Az önce ofisteyken silahı yanıma almadığıma duyduğum pişmanlığın burukluğu içinde telefonumu uzattım. Pardösülü adam ekrana kısaca göz attı sonra kapatması için Roper’a verdi. Ardından önce beni, sonra Ruth’u süzdü; soğuk ama akıllıca bakan gözlerdi bunlar, ikimizi de dikkatle tartıyordu. Ardından daha da yaklaştı; yüzü artık neredeyse birkaç santim ötemdeydi.

“Size bir şey göstermek istiyorum,” dedi. “Çünkü kiminle uğraştığınızı hâlâ yeterince kavramış değilsiniz. Açıklamama izin verin.”

Parmaklarını şaklattı; maskeli adamlardan biri ona büyükçe bir puroyu andıran, tıpası kapalı cam bir tüp uzattı. İçinde berrak, renksiz bir sıvı vardı. Tüpü kaldırdı, yüzümün önünde salladı.

“Önce deri erir,” dedi. “Ardından altındaki yağ tabakası... Gözkapakları, dudaklar, burun kıkırdağı, tendonlar... Gözlerinizi yuvalarından yakıp çıkarır. İkincil yanıklar kemiklerinize kadar işler. Son derece şiddetli bir kimyasal tepkime. Âdeta diri diri yanmak gibidir.” Maskesinin altında gülümsüyormuş gibi görünüyordu. “Buharını solursanız yemek borunuzu, ciğerlerinizi eritmeye başlar.”

“Lütfen...” diye fısıldadım, geriye çekilirken. “Biz bela istemiyoruz, lütfen...”

“Üç ölçü derişik sülfürik asit, bir ölçü hidrojen peroksit. Biliyor musun buna ne ad veriyorlar?” Korku boğazıma düğüm-
lenmişti; başımı çaresizce iki yana salladım:

“Pirana solüsyonu. Gerçekten de adı bu. Çünkü etkisi öylesine vahşi, acısı öylesine dayanılmazdır ki, pirana sürüsünün saldırısına benzetilir. Düşünsene Lauren... İnsanlar ölmek için yalvarır, ben bizzat şahit oldum.”

Bir an durdu, göz kapaklarını ağır ağır kırptırdı. “Senin kiminle uğraştığını anladığından emin olmak istiyorum. Şimdi kavradın mı?” Hızla başımı salladım; Craig’in Şirketler Dairesi’nin sitesinden bulup çıkardığı o ismi hatırlamıştım: *Piranha Solutions*.^{*} Çifte anlamı dehşet verici biçimde apaçık ortadaydı.

Yeniden konuşmaya yeltendim ama gizemli adam parmağını dudaklarıma bastırdı. “Hayır, Lauren. Hâlâ anlamıyorsun. Ama birazdan anlayacaksın.” Daha da yaklaşarak kulağıma fısıldadı: “Newbury, Woodstock Çıkmazı, otuz yedi numara. Annenin arka kapının yanındaki şu güzel sarkıt çiçekleri hâlâ duruyor, değil mi?”

* Pirana Çözümleri/Solüsyonları.

46

Yüreğim birden yerinden fırlayacak gibi oldu:

“Bu... Bunu nereden biliyorsun?” dedim.

“İnan bana, böyle şeyleri öğrenmek hiç de zor değil.”

“Ne olur,” dedim, “annem bunların hiçbirinden haberdar değil. Onu işin içine katma, ona zarar verme.” Ruth’a dönerek konuştu:

“Belfry Caddesi, doksan iki numara, South Hatfield. Ablan o yan kapıya sağlam bir kilit takmalı aslında; çocuk oyuncağı gibi açılıyor. İnsan uyurken biri rahatlıkla içeri girebilir.” Arkamda Ruth korkuyla inledi ve artık apaçık olanı fark ettim: adam bundan keyif alıyordu. Sözlerinin etkisinden memnun bir tavırla geriye çekildi.

“Sanırım artık bu maskeye gerek kalmadı.”

Cam tüpü adamlardan birine verdi, ardından başındaki kar maskesini çıkarıp yere attı. İki eliyle saçlarını geriye doğru düzeltti.

Bir mankene benziyordu; öylesine yakışıklı bir adamdı ki insan gözlerini ondan ayıramıyordu. *Scott Lawler olmalı bu*, diye geçirdim içimden ama yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim. Yirmili yaşlarının ortasındaydı; keskin elmacık kemikleri, düzgün kırpılmış sakalları, geriye taranmış koyu sarı saçları ve yanlarda neredeyse deriye kadar kısaltılmış tıraşı vardı. Çirkinliği silah olarak kullanan, güzelliğiyle dehşet saçan bir adamdı; yoluna çıkan herkesi asitle yakmak, kör etmek, sakat bırakmak-

la tehdit ediyordu. Çevresini saran, gözleri ölü bakışlarla donmuş iskelet maskeli adamlar ise sanki çoktan asitle yakılmış da kemiklerine kadar yanmış gibiydiler.

Roper, adamlardan birine başıyla işaret etti. Adam, ceketinin cebinden bir avuç plastik kelepçe çıkardı. Alışılmış bir hız ve ustalıkla önce bileklerime, sonra Ruth'un bileklerine sımsıkı geçirdi. Ruth'u itip yanıma getirdi, sonra kenara çekildi.

"Şimdi Lauren," dedi. "Bana burasının ne olduğunu sormuştun. Etrafta biraz dolaştın, bazı şeyler gördün. Sence burası ne?" Boğazım kupkuruydu, sesim çıkmıyordu:

"Bilmiyorum," dedim güçlkle yutkunarak. "Umurumda da değil. Tek istediğimiz kızlarımızı geri almak. İkimiz de."

"Peki, sana bu konuda nasıl bir faydam dokunabilir?"

"Evie'yi Kensington'daki lüks bir otele götürdüğünü biliyorum," dedim. "Ruth'un kızını da. Evie'yi okulu bırakmaya, Cassie'yi işten ayrılmaya ikna ettin, ikisini de ailelerinden, arkadaşlarından kopardın. Onlara âşık olduğunu mu söyledin, öyle mi kandırdın?"

Sorumu duymazdan geldi. "Bu benim için sorun Lauren. Çünkü sen artık iş yerimin içine girdin, burada faaliyetlerimin... *Ticari açıdan hassas* yönlerini gördün."

"Kimseye söylemem," dedim. "Yemin ederim."

"Evie'nin hayatı üzerine mi?" Roper, patronu az önce komik bir şey söylemiş gibi burnundan homurdandı:

Bir adamdan diğerine baktım; içimde yeni bir ürperti doluşmaya başlamıştı. "Evet. Ömrümün sonuna dek kimseye tek kelime etmeyeceğim."

"Keşke sana inanabilseydim," dedi, sahte bir kaygı ifadesiyle yüzünü buruşturarak. "Gerçekten isterdim. Çok daha kolay olurdu. Ama hayat öyle işlemiyor, değil mi? Diyelim ki sana onların nerede olabileceğini söyledim, peki ben nereden bileyim senin..." Ruth öne atıldı. "Ne olur!"

Adam bir süre bizi inceledi; imkânsız bir güzelliğe sahip bu genç adam, timsahın soğuk ve hesapçı gözleriyle bakıyordu bize:

“Pekâlâ,” dedi. “Bunu sana nasıl söylesem bilmiyorum, o yüzden en iyisi hemen söylemek. Kızlarınız mı? Onlar artık yok.”

47

Öyle bir korku ve çaresizlik çökmüştü ki üstüme, neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu.

“Ne demek, *artık yok?*” dedi Ruth. “Onları bir yere mi gönderdiniz?” Genç adam omuz silkti; ince kuzu yününden palto-sunun omuzları yukarı kalkarak:

“Bir bakıma, evet.” Ruth bağlı ellerini öfkeyle salladı:

“Ona ne yaptın? Cassie’m nerede?” Lawler ellerini şaklattı; çıkan güçlü ses irkilmeme neden oldu:

“Pekâlâ,” dedi, sanki bir karar vermiş gibi. “Onu görmek mi istiyorsunuz? Götüreceğim sizi.” Maskeli adamlardan birine dönüp:

“Tekneyi hazırlayın,” dedi. Adam başıyla onaylayıp arka kapıdan sessizce kayboldu. Başka birine dönerek:

“Önce Bayan Wingfield’ı götürelim,” dedi. “Kimlik kontrolünü yapın.” Herif beni baştan aşağı yokladı, cüzdanımı alıp kendi ceketinin cebine tıktırdı.

“Tekne mi?” dedim. Aklım bir anlığına dışarıda arabada tek başına bekleyen Lucas’a gitmişti. “Nereye gidiyoruz?” Genç adam sorumu duymazdan geldi:

“Yüzüklerini ver,” dedi. “Mücevherlerini de.”

“Nedenmiş o?”

Soruyu daha sorar sormaz omurgamdan aşağı bir korku dalgası akmıştı. *Kimlik yok. Kişisel eşya yok. Demek ki teşhis edilmem güçleşecekti.*

İçimde, ince ince dalgalar hâlinde korku yayılıyordu. Buradan bir an önce çıkmalıydık. Bir yolunu bulmalıydık. Ama önce gerçeği öğrenmem gerekiyordu:

“O nerede?” dedim, sesimdeki titremeyi kendim bile duyuyordum. “Evie’ye ne yaptınız?” Lawler kollarını iki yana açtı:

“Birlikte olmak istediğinizi söylemiştiniz, öyle değil mi? İşte size yapabileceğim tek iyilik bu.”

Parmağımdaki ince gümüş yüzüğü çıkarmaya uğraşırken yüzlerini tek tek inceledim. Lawler’ın dergiden fırlamış gibi yakışıklı yüzü âdeta balmumundan yapılmış gibi cansızdı, hiçbir ifade taşımıyordu. Roper, birilerini dövmek için bahane arar gibiydi. Ruth yanımda hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Siyah ceketli adamlardan biri ise bir paletten iri halter diskleri indiriyor, tabak büyüklüğünde altı çelik gri plakayı şangırtılar eşliğinde kirli bir çuvala dolduruyordu.

O gümüş yüzüğü birkaç yıl önce anneannemden miras almıştım; rahatsız edici bakışlara karşı kendimce bir savunma olsun diye sol elimin dördüncü parmağına takıyordum.” Ama hâlâ çıkmıyordu.

“Haydi oyalanma,” diye tısladı Roper. “Yoksa senin yerine ben çıkarayım mı?”

Bir adım öne çıktı; iri cüssesiyle üstüme gölgelendi, elimden sertçe kavrayıp yüzüğü zorlamaya başladı. Metal, parmağımın eklemine gömülürken acıyla kıvrandım. Umursamayıp daha da sert çekti; dişlerinin arasından küfürler savurdu. Derim yırtılıp kan sızarken dişlerimi kenetlemiştim; bağırmayacaktım, ona bu zevki yaşatmayacaktım. Tam o anda, deponun metal duvarlardan yankılanan incecik bir ses duyuldu:

“Geri çekil! Ondan uzak dur!”

Kalbim, boğazıma fırlamış hâlde arkamı döndüm, sesin kime ait olduğunu biliyordum.

“Hayır... Hayır, hayır, hayır.”

Lucas!

Oğlum, arkamızdan gelmişti. Yüzü bembeyaz kesilmiş, gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. İki eliyle siyah tabancayı kavramıştı. Adamların hepsi donup kalmıştı; ne yapıyorlarsa bıraktılar, o küçük, korkmuş çocuğa ve elindeki yarı otomatige baktılar.

“Annemi bırakın!” diye bağırdı Lucas. “Ellerini çözün, ikisini de bırakın gitsinler!”

“Lucas,” dedim, sesim titreyerek. “Ne yapıyorsun sen?” Yutkundu... Gözleri dehşetle kocaman açılmıştı:

“Sorun yok, anne.”

Tabanca, oğlumun ellerinde kocaman ve ürkütücü görünüyordu. Onu Lawler’a doğru salladı. Roper, parmağını bıraktı -yüzük hâlâ yerindeydi- ve Lucas’a doğru bir adım attı.

“Bak sen şuna,” dedi, böbürlenerek bir sesle. “Yine şu ucuz Harry Potter kopyası değil mi bu?”

“Geri dur!”

“Yoksa ne yaparsın?”

“Bırak onları,” dedi Lucas, tabancayı Roper’ın geniş göğsüne doğrultarak. “Ben ciddiylim.” Adamların hiçbiri kıpırdamıyordu. Sadece Roper bir yarım adım daha atarak birkaç metreye kadar yaklaştı:

“Ee, ne yapacaksın bakalım?”

“Geri dur dedim!”

“Yoksa ne olur Lucas?” dedi Roper, gözleri vahşi bir gülüşle parlayarak. “Elinde Glock’la çete reisi mi oldun şimdi? Hepimizi tek tek vuracak mısın?” Lucas silahı kaldırdı, iri adamın başına doğrulttu.

“Hayır, Brandon,” dedi, parmağı tetige kıvrılırken. “Sadece seni vuracağım.”

48

Zaman âdeta sürünerek ilerliyordu.

Lucas'ın parmağı tetiğe daha sıkıca kenetlendi. Roper'ın yüzü, maskenin ardında donuklaşmış, bütün canlılığını yitirmişti.

O an sözler boğazıma kilitlenmişti, sesim korkunun pençesinde felce uğramıştı. Tatlı, masum oğlum, birazdan bir adamın hayatına son verecekti. Hem de insanlarla dolu bir salonda... Tanıklarla çevrili bir ortamda... Ve bu eylem, her şeyi sonsuza dek değiştirecek, geriye dönüş imkânı bırakmayacaktı.

“Lucas!” diye nefes nefese haykırdım nihayet. “Yapma! Sakın yapma!”

“Niçin yapmayayım?” dedi Lucas. “Sana zarar verdi. Bunu hak ediyor.”

“Dinle anneni çocuk.” Roper'ın sesindeki kabadayılık bir anda sönmüştü. Lucas'ın elindeki silah titriyordu:

“Sen anneme zarar verdin!”

“Bunun için özür dilerim, dostum,” dedi Brandon, bir adım geri çekilerek. Ellerini havaya kaldırmış, hızlıca başıyla onaylıyordu. “Sadece indir şu silahı, olur mu?” Ellerimi ona uzattım, bizi çözmesini istercesine. Ama omuz silkip, “Kusura bakma, bıçağım yok,” dedi mahcup bir tavırla, oysa olduğundan eminim. Lucas silahı indirmemişti ve bana doğru yaklaşırken hâlâ tetikteydi.

“İyi misin?” diye sordu. Sonra Ruth'a eliyle işaret edip yanımıza gelmesini istedi.

“Haydi gidelim,” diye fısıldadı. “Buradan çıkalım.”

“Bekle.” Döndüm, tüm olup biteni kayıtsız bir merakla izleyen Lawler’a baktım. “Beni Evie’nin yanına götüreceğini söylediğinde neyi kastetmiştin? O nerede? Nereye gidecektik?”

“Artık asla öğrenemeyeceksin.”

“Alçak herif.” Ellerini iki yana açtı.

“Teklifim hâlâ geçerli. Şu oğluna söyle, silahı indirsin; biz de doğru düzgün konuşalım. Uygarlığa yakışır bir sohbet olsun. Ne bilmek istiyorsanız anlatırım size, izci sözü.” Lucas, namluyu çevirip Lawler’a doğrulttu:

“Kız kardeşimin nerede olduğunu söyle. Gerekirse seni vururum, umurumda değil.”

“Bence bunu yapmayacaksın küçük adam,” dedi. Kusursuz beyaz dişlerini göstererek alaycı bir gülümsemeyle. “Eğer gerçekten birini vuracak olsaydın, çoktan yapardın. Ama o an geçti artık. Haklıyım, değil mi?” Lawler’ın daha önce söylediği sözler hâlâ zihnimde yankılanıyor, beni delirtiyordu.

“Kızlarınız mı? Onlar artık yok.”

Sormam gereken bir soru vardı, ama dilim dönmüyordu. Kelimeler boğazıma doğru bir yumruk gibi yükseliyor, orada düğümlenip kalıyordu. Yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim sözlerdi bunlar:

“O öldü mü?”

“Evie öldü mü?”

Oğlum, adamlara dizlerinin üzerine çökmelerini söyledi ve hepsi itaat etti. Lawler hariç. Genç adam bu emri küçümsercesine ayakta kalmış, kollarını göğsünde sakince kavuşturmuş, sessiz bir meydan okumayla gözlerimizin içine bakıyordu. Ben ise zihnimi az önce boğazımda düğümlenen o korkunç sorudan uzaklaştırmaya çalışarak tek bir şeye odaklanmıştım: Buradan yakalanmadan nasıl çıkabilirdik? Ellerimiz bağlı olmasaydı bile, bu adamların herhangi biri bizi kolayca yakalardı.

Ruth'a gelince, adamların en yaşlısından bile en az yirmi yaş daha büyüktü. Arabaya ulaşmamız için mutlaka bir adım öne geçmemiz gerekiyordu.

"Teşekkür ederim Lucas," dedim alçak sesle. "Ama senin arabada kalman gerekiyordu ve polisi araman."

"Aradım zaten," dedi, silah ellerinde hafifçe titrerken. "Bekledim de... Ama kimse gelmedi... Sanırım beni şaka yapan biri sandılar. O yüzden seni bulmak için içeri girdim." Kulak kesildim. Dışarıdan sirenlerin çığlığını, frenlerin yol yırtan sesini, koşuşturan ayakların telaşını duymayı bekledim. Yani bir kurtuluş işareti. Ama yoktu. Dışarıda yalnızca ana yolun uğultusu vardı; bir de uzaktan, nehrin yukarısından duyulan bir gemi kornasının yankısı.

O an akıl ettim: *plastik kelepçeler*... Bizi bağlayan maskeli adamın cebinde bir avuç dolusu vardı. Hepsinin ayaklarını bağlamaya yeterdi, ki bu da bize buradan çıkmamız için zaman kazandırırdı.

Tam Lucas'a söylemek üzere döndüm ki, arkasında karanlık bir gölge yükseldi. İstiflenmiş paletlerin arasından sinsice süzülüyordu.

Bir adam.

İki adam.

Her iki adam da siyah ceketler giymişti; biri önde, diğeri arkasında. Öndeki, yüzünü kar maskesiyle gizlemiş, elinde ışıldayan uzun, eğri bir bıçakla saldırı mesafesine sokulmuştu. Fakat bıçağını kaldırdığı anda, arkasındaki adam onu yakaladı ve saldırganın maskeli başını paletin yanına art arda şiddetle çarptı. Saldırgan, ipleri kopmuş bir kukla gibi beton zemine yığılıp kaldı, bıçağı şakırtıyla yere düştü.

İkinci adam, arkamızdaki gölgelerden sessizce belirdi. Avuçlarını Lucas'a doğru kaldırmıştı, "Sakin ol, her şey yolunda," der

gibiydi. Ama oğlum yine de silahı ona doğrulttu; gözleri faltaşı gibi açıktı, parmağı yeniden tetiğe sıkı sıkı kıvrılmıştı.

“Tamam,” dedi adam. “Ben dostum.”

Şapkasını ve güneş gözlüğünü çıkardı. Yüzünü ilk kez doğru dürüst görebiliyordum. Göz göze geldik ve yüreğime buz gibi bir şok saplandı; sanki ansızın buzdan bir göle atılmıştım. O, Primrose Hill’de gördüğüm adamdı.

BMW’deki adam.

Bizi takip eden adam.

O...

“Merhaba, Lauren,” dedi. Sesi derin, garip ama tanıdıktı; yarım unutulmuş eski bir şarkı gibi. Yarı ömrüm boyunca tanıdığım bir yabancı.

Olamazdı.

İmkânsızdı.

Bir zamanlar uzun olan koyu kahverengi saçları şimdi dip-ten tıraş edilmişti; sağ kulağının arkasında yeni bir yara izi görünüyordu. Siyah deri ceketinin altında omuzları daha geniş duruyordu, yüzündeki sakal yeniydi, boynunun yanından tırmanan lacivert bir Kelt dövmesi de öyle.

Ama gözler... Gözler aynıydı.

Lawler, gelen adama dik dik baktı. “Burada ne işin var senin?” dedi. Lucas ise çaresizce omzunun üzerinden adama bakıyordu, silahı bir ona, bir Lawler’a savruluyordu:

“Anne?”

“Tamam, Lucas.”

“Neler oluyor?” dedi. “Kim bu adam?”

Yabancı, az önce maskeli saldırganın düşürdüğü eğri bıçağı yerden aldı. Lucas birden silahı tekrar ona çevirdi. Bir anlığına her şeyin korkunç, geri dönülmez biçimde ters gideceğini sandım. Sonra adam bıçağı ters çevirip sapını bana doğru uzattı. Kelepçelenmiş ellerimle zorlanarak aldım, Ruth’u bağlayan

plastik kelepçeleri kestim; ardından o da benimkileri kesti. Bıçağı ondan geri alıp Lawler'a döndüm. Hâlâ oradaydı; kolları göğsünde kavuşturulmuş, saçının ise tek bir teli dahi dağılmamıştı.

“Evie hakkında söylediklerin...” dedim. “Ne demek istedin? Nerede o?” Omuz silkti ama tek kelime etmedi.

“Söyle!” diye bağırdım. “Kaç kızı kaçırdın sen?”

“Bir centilmen asla söylemez.”

“Onu bulacağım!” dedim, bıçağı üzerine doğrultarak. “Sonra seni bulacağım!” Bunu duyunca gerçekten eğlenmiş gibi gülmüsed, gözlerinde saf bir alayın parıltısı vardı.

“Bol şans,” dedi. “Ve dikkat et, sakın piranalara yakalanayım deme.” Ayaklarımızın dibinde yatan saldırgan kısık bir iniltiyle kımıldadı, başını kaldırmaya çalıştı; maskesinden kan sızıyordu.

“Gitmeliyiz, hemen şimdi,” dedi yabancı. Lucas'a elini uzattı, avucu açtı. “Bırak bundan sonrasını ben halledeyim Lucas. Siz üçünüz gidin, ben bunlarla ilgilenirim.” Lucas silahı biraz indirir gibi oldu.

“Anne?”

“Tamam, Lucas,” dedim. “Dediğini yap. Silahı ona ver.”

“Neden?”

“Ona güvenebiliriz.”

“Peki ama neden?” Çaresiz kahverengi gözleri bir bana, bir ona gidip geliyordu. “Kim bu adam?”

Yutkundum; boğazım kupkuruydu. Yıllar önce söylediğim yalanla yüzleşme anıydı bu. Bir zamanlar doğru olduğuna inandığım sebeplerle söylediğim yalan... Artık gün yüzüne çıkmak üzereydi.

“Lucas, bu kişi... Uzun zamandır görmediğim biri,” dedim, gözlerimi oğlumunkilere kilitleyerek:

“Bu senin baban.”

EVIE

İki ay öncesi

Evie, neredeyse geri dönüp gitmek üzereydi.

Tam da son anda, eski kilise binasının karşısında durmuş, trafikte boşluk kollarken, içinde birdenbire beliren bir düşünceyle irkildi: Belki de vazgeçmeliydi. Metroya dönüp evine gitmeli, burayı unutmamalı, hayatına kaldığı yerden devam etmeliydi. Ama... Buradaydı artık. Şimdi arkasını dönüp gitmek? Bu, onun tarzı değildi. Hiç değildi. Hem ne kaybedecekti ki? Scott'ın babasıyla ilgili söyledikleri kafasını allak bullak etmişti; cevapsız kalmış çok fazla soru vardı. Acaba kızını hatırlıyor muydu? Neden bunca yıl saklanmıştı? Annesi neden onun öldüğünü söylemişti?

Gözlüğünü taktı, yolu geçti ve kilisenin yanındaki boş otoparkı dolanarak tek katlı salona yöneldi. Kapının yanındaki mavi beyaz tabelada "Sonraki Adımlar" yazıyordu; hemen altında da küçük harflerle: "Randevu Gerekmez - Herkes Kabul Edilir."

Ana kapı aralıktı. İçeri girdiğinde alçak tavanlı küçük bir salonla karşılaştı; çiziklerle dolu parke zemine plastik sandalyeler ve yuvarlak masalar serpiştirilmişti. Bir köşede çay kahve termoslarının konulduğu mutfak penceresi vardı; en dipteki ofis kapısı ise kapalıydı. Salonun havasına toz, yer cilası ve bayat çay kokusu sinmişti. İçeride tek başlarına oturan iki adam vardı: yir-

mili yaşlarında, parlak turuncu montlu bir genç ve ellisine yaklaşmış bir başkası. İkisi de kollarını kavuşturmuştu ve Evie, köşedeki boş masaya yerleşirken onu meraklı bakışlarla süzdüler.

Ekim ayı için alışılmadık derecede sıcak bir gündü; hava bunaltıcı ve durgundu. Kot ceketinin içindeki Evie, sırtından aşağı ince ince süzülen teri hissedebiliyordu. Masada bırakılmış broşürü eline alıp göz gezdirdi: Scott'ın dediği gibi, burası hapisten çıkanlara iş bulma, barınma, sosyal haklar ve yeniden topluma karışma konusunda destek veren bir hayır kuruluşuydu. Salonun ucundaki ofis kapısı açıldı; elinde kâğıt tomarı katlayan bir adam belirdi. Turuncu montlu genç yerinden kalktı, ofise girip kapıyı ardından kapattı. On beş dakika sonra yaşlı adam da aynı şekilde kalkıp içeri girdi.

Evie beklemeye devam etti; topuğuyla zemine vurarak gerginliğini bastırmaya çalışıyordu. Geniş çerçeveli güneş gözlüğünü yüzünden indirmek istememişti. Sonunda, yaşlı adam ofisten çıkınca kapıda yeni biri belirdi: mavi kot pantolonlu, siyah polo tişörtlü, iri yapılı bir adam. Omuzları geniş, beli ise dardı ve kısa kesilmiş koyu renk saçlarının yanından boynuna doğru inen Kelt tarzı bir dövme görünüyordu. Çevreyi süzüp, sadece Evie'den ibaret olan boş bekleme alanına baktı:

“Merhaba,” dedi. “İçeri buyurmaz mısın?”

Evie, ayağa kalktı, kalbindeki çarpıntılar giderek hızlanırken ofisin kapısına doğru yürüdü. Ne diyeceğini defalarca kafasında kurgulamıştı ama adam eliyle oturmasını işaret ettiğinde zihni bomboş kalmıştı. Tüm bedeni, hayatının en zor sınavına girmek üzereymiş gibi gergindi. Adam masanın üzerinden temiz bir form aldı, doldurmaya başladı:

“İlk defa mı geliyorsun? Sanırım daha önce tanışmadık.”

“Hayır,” dedi Evie. Sonra düzeltti: “Evet, yani, ilk gelişim.”

“İstersen bana neye ihtiyacın olduğunu anlat, ben de sana nasıl yardımcı olabileceğime bakayım. Ne zamandır dışarıdasın?”

“Ben... öyle değilim.” Duraksadı. “Bunun için gelmedim. Kendim için değil.”

“Başka biri için mi geldin? Kardeşin ya da erkek arkadaşın mı?” Cesaret verici bir baş işareti yaptı. “Sorun değil, yine de yardımcı olabilirim.”

“Hayır... Ben buraya seni görmeye geldim.”

“Beni mi?” Yazmayı durdurdu, tekrar ona baktı. “Neden?”

“Beni tanımadın, değil mi?” Adam kaşlarını çatı:

“Tanımalı mıyım?”

Evie gözlüklerini çıkardı, titreyen ellerinin içinde katladı. Başını kaldırıp karşısındaki adama baktı; kalbi, göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Adamın yüz ifadesi değişmeye başladı, gözleri büyüdü. O tanıma anı, kapalı göğün ansızın düşen bir güneş ışığı gibi parladı yüzünde. Kalemi elinden düştü; sağ eli şaşkınlıkla ağızına doğru kalktı:

“Evie?”

IV. BÖLÜM

49

Arabanın arka koltuğunda Lucas sessizdi; biz Güney Londra sokaklarında yol alırken tek kelime etmeden oturuyordu. Ön koltuktan dönüp ona bir şeyle söylemeye çalıştım ama karşılık vermedi. Yalnızca pencerenin dışına öfkeyle bakıyordu; yanakları kızarmış, yüzü sert bir ifadeyle kasılmıştı.

Can havliyle koşarak Nissan'a atmıştık kendimizi. Araca binip oradan uzaklaşana dek kimse arkasına bakmaya cesaret edememişti. Milo, arka koltukta çılgınca havlıyor, heyecanını bastıramıyordu. Her an bir grup öfkeli adamın kapıdan fırlayıp peşimize düşeceğini ya da siyah camlı bir cipin köşeden çıkıp yolumuzu keseceğini beklemiştim. Ama hiçbir engelle karşılaşmadan ana yola çıkmayı başarmıştık. Tanrı'ya şükürler olsun.

O an tek yapabildiğim, önümdeki ve arkamdaki yola dikkat kesilmek, Ruth'a yön tarif ederken içimde kabarıp taşmaya hazırlanan duygularla boğuşmaktı. Yıllarca bastırıp derinlere gömdüğüm, bir daha yüzleşmeyeceğimi sandığım o hisler yeniden başkaldırıyordu. Ve tek bir kişiyle ilgiliydi.

Declan Hicks.

O, geçmişe aitti. Geçmişin bir parçasıydı. Peki o gün, orada ne işi vardı? Yıllar önce çoktan kaybolduğunu kabullendiğim bir adam, nasıl olmuş da ansızın karşımıza çıkmıştı? Defalarca bizi yarı yolda bırakmış, sonra kendi hayatını kurup özgürlüğün tadını çıkarırken, sanki hiç gitmemiş gibi birdenbire hayatımıza dalıvermişti. Sorular çoktu ama o anda onlara ayıracak vakit yoktu.

Depodan ayrılmadan hemen önce Declan'm alçak sesle verdiği öğüdüne uyarak, nehrin altındaki Rotherhithe Tüneli'nden geçtik ve South Bermondsey tren istasyonunun otoparkına gidip onu beklemeye başladık. Daha on dakika bile olmamıştı ki siyah BMW'si geniş bir U dönüşüyle girişe yanaştı; farlarını iki kez yakıp söndürerek hem yolun güvenli olduğunu hem de peşinde kimse bulunmadığını işaret etti. Biz de peşine takıldık, Old Kent Yolu'na çıktık ve oradan güneye, Peckham yönüne doğru ilerledik. Ruth o gece kendi evinde kalabileceğimizi önermişti fakat hem mesafe uzaktı hem de Lawler'ın adamlarının o adresi çoktan bildiğinden emindik.

Arkamızdaki trafiği dikkatle izliyordum; peşimize düşen olup olmadığını anlamaya çalışarak. Bir yandan da Lucas'ı konuşturmaya uğraştım ama nafile. İçinde binlerce soru olduğuna emindim; yine de inatla tek kelime etmeyi reddediyordu.

Ruth, Hatfield'deki kız kardeşini aradı; birkaç günlüğüne bir çanta hazırlayıp bir arkadaşında kalmasını söyledi. Hatta mümkünse bir otele gitmesinin daha iyi olacağını ekledi. Nedenini açıkça anlatamayacağını, yalnızca çok tehlikeli insanların artık adresini bildiğini ve bunun Cassie'yle ilgili olduğunu söyleyebildi. Ben de aynı anda annemi aradım, ona da aynısını yapması için yalvardım. Nihayetinde, isteksizce de olsa, yakınlardaki bir pansiyonu arayıp boş odaları olup olmadığını soracağını söyledi.

"Ne olur anne," dedim. "Adresini biliyorlar ve gerçekten, gerçekten çok tehlikeli insanlar." Ruth'la ikimiz de telefonu kapattık ve uzun bir süre, çaresizliğin ağırlığı içinde suskun kaldık. Kafamızda sürekli aynı denge hesabı dönüp duruyordu: Bir yanda kardeşe, anneye yönelen tehdit; öte yanda kayıp kızlarımız. Sevdiklerimizin kaderi, terazinin iki kefesinde birbirine karşı konulmuş gibiydi. Ruth, gözlerini yoldan ayırmıyordu:

“Polisi de aramalıyız bence,” dedi sonunda. “Depoyu anlatırız. Declan’ın söylediklerini, hepsini.”

“Gerçekten bize inanacaklarını mı sanıyorsun? Zaten yanlış sebeplerden ötürü onların listesinde adım var. Üstelik konuştuğun o dedektif artık telefonlarına bile çıkmıyor.”

“Yine de bence aramak zorundayız çünkü...”

“Ne malum, belki de şu anda annemin evinin önünde adamlar pusuya yatmış bekliyor,” diye araya girdim. “Kapıyı açması, bahçeye çıkması ya da sokağa adım atması yeterli. Yüzüne asidi fırlatmaları için bundan fazlasına gerek yok.” Tüylerim ürperdi. “Tanrım... Düşünmeye bile dayanamıyorum.”

“Peki, o hâlde ne öneriyorsun?”

“Önce, hiç değilse konuşalım,” dedim. “Belki Declan’ın başka bir fikri vardır.”

“Bundan emin misin?” dedi Ruth, kavşakta sola dönen BMW’yi işaret ederek. “Yani ona güvenebileceğimizden gerçekten emin misin?”

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. “Ama onsuz o depodan sağ çıkamazdık.”

“Peki, bizi nasıl bulmuş olabilir?”

“Sanırım birkaç gündür Lucas’la beni takip ediyor,” dedim. Arabasının bizi gölge gibi izlediğini birkaç kez gördüğümü anlattım. Belki de hiç fark etmediğim başka seferler de olmuştu.

“Ama baştan nasıl izimize düştüğünü bilmiyorum. Ne telefon numaram var onda ne adresim... Hiçbir şey.”

Onun tahliye edildiğinden haberim bile yoktu. Az kalsın dilimin ucundan dökülecekti her şey; zihnimi kemiren onlarca düşünce ve öfkeyle yoğrulmuş onlarca soruyla beraber. Ruth’a er ya da geç anlatacaktım elbette. Ama önce gideceğimiz yere varmamız, ardından da Lucas’la konuşmam gerekiyordu. Sonra da Scott Lawler’in, Evie ve Cassie’den söz ederken aslında ne demek istediğini çözmem.

Önümüzde, Declan'ın siyah BMW'si hız sınırına harfiyen uyararak, sarsıntısız ve dingin bir şekilde ilerliyordu. O ana kadar arabasının ne kadar eski ve yıpranmış olduğunu fark etmemiştim; uzun ömrü boyunca defalarca darbeler almış, sonra da alelacele onarılmış gibi görünüyordu. Ruth dikiz aynasına kısa bir bakış attı, ardından gözlerini yeniden yola çevirdi:

“Şey... Bu benim meselem değil belki...” dedi. “İstersen bana haddimi bildir, ama... Anladığım kadarıyla seninle Declan'ın yolları uzun zamandır ayrı galiba?”

Camdan dışarı dalgın dalgın baktım. Londra'nın o tarafına gitmeyeli uzun zaman olmuştu; eski mekânlarımızdan hâlâ ayakta kalan var mı diye düşündüm içimden. Rye Lane'deki bahis dükkânının üstündeki o küçücük dairesi... Köşedeki Chestnut meyhanesi... Caddenin sonundaki kulüp... Birkaç kısa ay boyunca birbirimize karşı büyük bir aşkla tutuştuğumuz yerlerdi oralar. Her şey değişmeden önceydi. Evie'den önce.

“Hayır,” dedim. “Uzun zamandır değil. Lucas doğmadan önce bitti.” Ruth sesini alçalttı:

“Çocuğuyla ilgilenmek istemedi mi?”

“Bu konuda aslında pek de bir seçeneği yoktu.”

Bir süre sessizlik içinde ilerledik; kırmızı ışıktaki BMW'nin tamponuna kadar yaklaştık. Ön koltuktan arkamı döndüm, Lucas'a baktım. Milo çenesini oğlumun dizine dayamıştı; Lucas ise dalgın dalgın pencereye kilitlenmişti, gözlerini ayırmadan, elini köpeğin yumuşacık tüylerinde gezdiriyordu. Görmeden bakan donuk bir ifade vardı yüzünde:

“Lucas?” dedim. “Aç mısın? Birazdan bir şeyler yeriz, olur mu?” Omuz silkti, gözlerini hâlâ trafikten ayırmadan. Dizine elimi koydum. “McDonald's alabiliriz. İster misin?”

“Fark etmez.” Yine yüzüme bakmadı. Sonra cebinden telefonunu çıkardı, ekrana hırsla dokunup öfkeyle kaydırmaya başladı. İçimde ağır ağır büyüyen bir suçlulukla tekrar yola döndüm.

Öfkesi yerindeydi oğlumun, son derece haklıydı. Çünkü ona yalan söylemiştim. Gerçeği anlatmaktansa daha kolay, daha güvenli, daha katlanılır bir yol bulmuştum; yalan söylemiştim. Çok sevdiğiniz insanları korumak için yalan söylemek bazen kaçınılmazdır. Ama derinlerde bir yerde, günün birinde bu yüzleşmenin beni bulacağını, söylediğim yalanın hesabını vermek zorunda kalacağımı hep biliyordum. Ama bugün olmazdı. Hele ki Evie hâlâ dışarıda bir yerlerde, hâlâ kayıpken hiç değil.

Işık yeşile döndü, biz de hareket ettik. Ruth, küçük Nissan'ı Declan'ın arabasına iyice yaklaştırıyor, aramıza başka araç girmesine izin vermiyordu. Bir şey söyleyecek gibi oldu, ama vazgeçti:

“Ne oldu?” diye döndüm ona. “Sorabilirsin, sakıncası yok. Eminim daha önce de işitmişimdir.”

“Şey...” dedi zoraki bir tebessümle. “Doğrusu, seni ve Declan'ı bir çift olarak yan yana hayal edemiyorum.”

“Babam da aynısını söylerdi,” dedim. “Daha o ilk zamanlarda bile. Hem de çok daha kaba bir dille.”

“Anlaşamazlar mıydı? Declan'la baban?” Bir kahkaha çıktı ağzımdan fakat kısa sürede sönüp gitti. “Öyle de denebilir.”

BMW ana yoldan sağa sinyal verdi, trafikte bir boşluk bulunca uzun sıra evlerin uzandığı bir sokağa döndü. Yavaşladı, kaldırıma yanaştı. Declan camdan elini sallayarak biraz ilerideki başka bir park yerini işaret etti. Bana arabada kalmamı anlatan bir hareket yaptıktan sonra kaldırım boyunca yürüyerek gidip geldi, her iki yönü ve her iki tarafı da dikkatle kontrol etti. Sonunda lacivert kapılı daracık, iki katlı küçük bir eve girerek gözden kayboldu. Bir dakika kadar sonra yeniden görüldü. Başparmağını kaldırıp onay verdi, ardından eliyle bizi çağırırdı. Ruth, emniyet kemerini çözdü:

“Bundan emin misin?” diye sordu. Ama Lucas çoktan arka kapıyı açmış, Milo'nun tasmaını eline alıp evi geçmek üzere

yola çıkmıştı bile. Ben de inip peşine düştüm; Ruth'un sorusu yanıtızsız kalmıştı.

Ev, küçücük ama derli topluydu; ön kapı doğrudan salona açılıyordu. Köşede eski bir gaz sobası, yanında küçük bir kanepe ve televizyon sehпасı vardı. Arka tarafta katlanır masayla iki sandalyeden ibaret bir mutfak uzanıyordu. Mutfaktan sonraki kapıyı işaret ederek Declan, oranın banyo olduğunu söyledi. Eşyalar sade ama özenle korunmuştu; kanepe battaniyelerle örtülmüş, duvarlar bomboştu, yalnızca birkaç büyük siyah beyaz fotoğraf çerçevelenmiş hâlde asılmıştı: ağaçlar, parklar, kiliseler... İnsan yoktu. Kitap rafında küçük bir porselen Buda heykelciğı bağdaş kurmuş oturuyordu. Duvara yaslanmış bir dambıl çubuğı ve neredeyse jant kapağı büyüklüğünde ağırlıklar üst üste dizilmişti.

Lucas banyoya geçti, biz üçümüz küçük yemek bölümünde kaldık. Pencere, çitle çevrilmiş daracık bir bahçeye bakıyordu. Milo arka kapıyı tırmalayınca Ruth onunla birlikte dışarı çıktı. Odada Declan'la baş başa kaldık. Sorulmamış sorular, söylenmemiş milyonlarca kelime aramızda asılı duruyordu; hava, alevin çevresinde toplanan güveler gibi onlarla dolmuştu birden.

Bu adam... Geçmişimden çıkıp gelen bir hayalet. Bir daha asla karşıma çıkmayacağını sandığım bir hayalet...

50

Aramızda derin bir sessizlik hâkimdi. Başımın içinde aynı yere sığmaya çalışan türlü duygu çarpışıyordu: öfke, korku, kafa karışıklığı, yürek sızısı... Ama içlerinde biraz olsun rahatlama da vardı. Declan'la son konuşmamızın üzerinden on iki yıl geçmişti; en son, unutmak için böylesine çabaladığım o mahkeme gününde görmüştüm yüzünü. Tanışmamızın üzerinden tam on dokuz yıl geçmişti. Bir ömrün yarısı.

Ve şimdi geri dönmüştü.

“Lanet olsun Declan! Sen ne yapmaya çalışıyorsun?” Ona baktım, nereden başlayacağımı bilemeden. “Neler oluyor?”

“Üzgünüm,” dedi kısaca.

“Üzgün mü? Neden üzgünsün peki?”

“Her şey için.”

“Bizimle bütün bağını kopardığın için mi?” Ellerimi başımın üzerine koydum, sanki içimde kabaran öfkeyi bastırabilmişim gibi. “Hayatımızdan çekip gittiğin, hiçbir önemimiz yokmuş gibi davrandığın için mi?”

“Haklısın, bu-”

“Biliyor musun, bir süre gerçekten öldüğünü sandım. Sanki yeryüzünden silinip gitmiştin. Sonra yaşadığını öğrendiğimde öyle öfkelen dim ki, çocuklara yine de öldüğünü söyledim. Bir hikâye uydurdum. Çünkü böyle çok daha kolaydı. Daha temizdi. Ne kadar öfkeli olduğumu tahmin bile edemezsin. Hâlâ da öfkeliyim.” Declan başını öne eğmiş, mutfağın solmuş muşamba zeminine bakıyordu:

“Utaniyordum,” dedi sessizce. “Bensiz bir hayatın onlar için daha iyi olacağını düşündüm.”

“Ama sonra bir gün kalktın, beni Londra’nın bir ucundan ötekine kadar takip ettin. Beni sinsice izledin. Sonra pat diye Lucas’la birlikte karşımıza çıktın, öyle mi?”

“Açıklayabilirim.”

“Bizden ne bekliyorsun peki Declan?” Mutfağın en ucunda bulunan banyo kapısını işaret ettim. “Oğlundan ne bekliyorsun?”

“Hiçbir şey.” Başını iki yana salladı. “Ne senden ne ondan ne de Evie’den bir beklentim yok. Hak etmiyorum. Biliyorum. Ve bir şey talep etmiyorum. Sadece yardım etmek istiyorum. Her şeyi mahvettim. Hem de fena hâlde. Aptallık ettim.”

Bir an durup onu süzdüm. Declan’da çok şey değişmişti. Ama aynı kalan öyle çok şey de vardı ki... Sesi aynıydı. Ayakta duruşu, omuzlarının duruşu, hareketlerindeki o tehlikeli ölçülülük. Bana bakışı... Yine de içimde hâlâ o küçük, ısrarcı kuşku kıpırdanıyordu. Az önce, daha yirmi dakika önce, arabada Ruth’un söylediklerinin yankısıydı bu: “Ona güvenebileceğimizden gerçekten emin misin?”

“O depodan nasıl çıktın sen?” dedim. Öfkem yavaş yavaş sönmeye başlamış, üzerime ansızın tarifsiz bir yorgunluk çökmüştü. “Onca adam varken orada bu nasıl mümkün oldu?”

“Hepsini arka taraftaki odalardan birine sürdüm, kapıyı kilitledim ve anahtarı da kilidin içinde kırdım.” Omuz silkti. “Gerçi bu onları uzun süre hapsetmiş olamaz ama yeterince uzun olduğundan eminim.”

“Teşekkür ederim,” dedim dişlerimi sıkarak. “Bize yardım ettiğin için.” Tekrar omuz silkti:

“Önemli bir şey değildi.” Vücudum hâlâ titriyordu; adrenalinin son damlaları da çekiliyordu içimden... Ve onun bu kadar sakin olmasına inanamıyordum.

“Hayır,” dedim, “önemsiz falan değildi. Sonuçta hayatımızı kurtardın.” Ceketinin cebinden bir şey çıkarıp bana uzattı. Cüzdanımdı.

“Peşini bırakmayacaklarını biliyorsundur herhâlde Lauren. Onlardan öyle kolayca kaçamazsın. Bunlar öyle elini kolunu sallayıp mekânlarına girip aşağılayabileceğin türden insanlar değil. Bunu sineye çekmezler. Üstelik artık fazlasıyla şey gördün.”

“Duramam,” dedim. “Evie hâlâ bir yerlerdeyken, hâlen kayıpken olmaz.”

“Biliyorum.”

“Bize yardım edecek misin?”

“Eğer sen de hazırsan...”

Banyo kapısının kilidi açıldığında ikimiz birden başımızı çevirdik; Lucas, yavaş adımlarla mutfığa doğru çıktı. Ama yanımıza gelmek yerine arka kapının orada, kararsız bir şekilde oyalanmaya başladı. Ne benim yanıma gelmeye gönüllüydü ne de Declan’a fazla yaklaşmak istiyordu. Üçgenin üç köşesi gibiydik; hepimiz birbirimize eşit uzaklıktaydık. O an fark ettim ki üçümüz ilk kez aynı odada, baş başaydık. İlk kez aynı havayı soluyorduk; anne, baba ve oğul olarak aynı mekânda bulunuyorduk. Ve bu anın tuhaflığı... Yaşadığımız her şeyi gerçeklikten sıyrılmış, bulanık ve neredeyse düşle karışmış bir hâle getiriyordu. Sessiz bekleyişi bozan Declan oldu:

“Sen ve annen geçip salonda biraz otursanıza,” dedi. “Ben de hepimize bir çay koyayım.”

* * *

“Anlamıyorum,” dedi bana Lucas, üçüncü kez tekrarlayarak. “Babamın ben doğmadan önce bir trafik kazasında öldüğünü söylemiştin. Ama meğer tüm bu zaman boyunca hayattaymış, üstelik buradaymış, Londra’daymış.”

Küçük kanepenin öteki ucunda oturuyor, elindeki bir bardak suyu sıkı sıkı tutuyordu. Declan bana koyu bir çay getirmişti; sonra da herhangi bir şey söylenmeden sessizce mutfağa çekilmişti.

“Çok üzgünüm Lucas,” dedim. “Senin ve kardeşinin iyiliği için böyle olması gerektiğini düşündüm.”

“Peki neden yalan söyledin?”

“Sizi korumaktı tek amacım.”

“Kimden korumak?” Lucas, başını iki yana salladı. “Babam bizi istemedi mi? Evie’yle beni?”

“Öyle değil... Mesele bundan çok daha karmaşık.”

“Yoksa başka bir ailesi mi var? Başka çocukların da mı babası?”

“Hayır.”

“Öyleyse neden? Söyle bana, neden?”

Elimi uzatıp Lucas’ın elinin üzerine koymak istedim ama o hızla geri çekti, kanepenin kenarına doğru büzüldü. Onu hiç böyle görmemiştim; bana karşı öfke ve kırgınlıkla doluydu ve haklıydı da. Yıllar boyunca kendime hep şunu söylemişim: “Bir gün gerçeği onunla paylaşacağım.” Belki on sekizine bastığında, tüm gerçeği olduğu gibi önüne serecek, ne yapacağına kendisinin karar vermesine izin verecektim. Ama sonunda bunu hep ertelemek, zihnimin kuytu bir köşesine kaldırıp başka bir güne bırakmak çok daha kolay gelmişti.

“Babanla ben...” Sözler boğazımda düğümlenmişti, doğru kelimeleri arıyordum. “Biz çok gençtik o zaman. Daha ikimiz de çok gençtik. Ben on sekiz yaşındaydım, üniversitenin ilk senesindeydim. Baban ise benden yalnızca birkaç yaş büyüktü. Ama o, daha önce tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu. Ve henüz yolun başındaydık ki... İşte o sırada Evie’ye hamile kaldım. Böyle olunca okulu terk edip evde yeni bir yaşama başladım.”

“Evie’ye sınavlar yüzünden hep bu kadar yüklenmen, üni-

versite, ders çalışmak, sınavlar falan... Bunun sebebi bu mu yani?" Gözlerimi kırptım:

"Ben öyle mi yapıyorum?"

"Evet."

"Ne zamandan beri ablana yükleniyormuşum?"

Lucas, sorumun aptalca olduğunu düşünür gibi kaşlarını çattı. "Hep, anne. Ama hâlâ anlamıyorum, seninle babam neden birlikte kalmadınız?" Omuz silkdim:

"Yürütemedik işte... O Londra'daydı, ben ise Reading'de anne babamın yanına dönmüştüm."

"Peki neden gelip seninle, büyükannemle ve büyükbabamla birlikte yaşamadı ki?"

"O kadar kolay değildi Lucas. Deden Roy, Declan'dan hiç hoşlanmazdı. Hiç ama hiç. Büyükannen de öyle. Bu yüzden aramızda çok tartışma çıktı. Büyük kavgalar ettik defalarca."

"Peki, neden babamı sevmедiler ki?" O günlerde hissettiklerimi hatırlamaya çalıştım.

"Çünkü o başkaydı," dedim. "Okuldaki diğer erkeklerden farklıydı, daha önce tanıdığım herkesten farklıydı. Ne insanların söylediğine ne de bize ne yapmamız gerektiğini dikte edenlere aldırırdı. Buna büyükannenle büyükbaban da dâhil. Güney Londralı bir arkadaş grubu vardı; hepsi kendi kurallarıyla yaşayan asi gençlerdi, her şeyin kıyısında, sınırında yaşıyorlardı. Diğer herkesin uyduğu kurallarla aldırmıyorlardı." Sesimi alçalttım:

"Ama yine de babana âşıktım. Ve sonra hamile kalmıştım... ve her şey o andan itibaren ters gitmeye başlamıştı." Tüm bunları dile getirirken bile, âdeta bir başkasının hayatından söz ediyordum. Sanki bambaşka bir hayat, bambaşka bir çağ, bambaşka bir evrenden.

Lucas'ın yüzü daha da kızardı, başını iki yana salladı; söylediklerimi tam anlamıyla kavrayamadığını hissediyordum.

“Ama evlenebilirdiniz,” dedi, tartışmaya kapalı, apaçık bir gerçeği dile getirir gibi. “Madem Evie’yi doğuracaktınız.”

“Evlenemezdik.”

“Niye?” Derin bir nefes aldım:

“Çünkü baban o sırada hapse girdi.”

51

Bu sözler oğlumu olduğu yerde çakılı bırakmıştı. Oraya vardığımızdan beri ilk kez başını kaldırıp yüzüme baktı:

“Hapse mi girdi?” Sözcüğü ağır ağır telaffuz etti; sanki ömründe ilk kez söylüyordu.

“Neden? Babam ne yaptı ki?”

“Artık önemi yok Lucas, üzerinden uzun zaman geçti zaten.”

“İyi de ne yaptı babam?” Sesi bu kez daha gürdü. “Hapse gönderilmesine neden olacak kadar ne yapmış olabilir?” O anıyı zihnimin derinliklerinden çekip çıkarmak, ebediyen geride bıraktığımı sandığım bir yere geri dönmek gibiydi.

“Baban, buraya pek de uzak olmayan bir barda çıkan kavgaya karışmıştı,” dedim. “O ve arkadaşları dışarı, çıktıklarında başka bir grup onlara saldırmış. Babanın arkadaşlarından biri bıçaklanmış ve herkes kaçarken, baban onun yanında kalmış. Ambulans gelene kadar beklemek istemiş ama ondan önce polis ulaşmış olay yerine. Kavga ettikleri adamlardan biri kötü durumdaymış ve baban orada bulunduğu için gözaltına alınıp mahkemeye çıkarılmış. Sonuçta iki buçuk yıl ceza aldı.”

Lucas, kafasını yavaşça iki yana sallıyordu; sanki duyduğu onca yeni bilgiyi hazmetmeye, özenle uydurup ona sunduğum hikâyeyle bağdaştırmaya çalışıyordu.

“Ben kaç yaşındaydım? Babam hapse girdiğinde?”

“Sen o zamanlar henüz dünyaya gelmemiştin.”

“Yani... Çıktığında tekrar bir araya mı geldiniz?”

“Yeniden denemeye karar verdik,” dedim. “O sırada ablan daha küçücük bir çocuktuk, ben de yeniden üniversitedeki eğitimime devam etmeye çalışıyordum. Ne var ki babanla birlikteliğimiz bir süre-inişli çıkışlı devam etti. Bazen beraber olduk, bazen ayrıldık. Ama sonunda eski arkadaş çevresine geri döndü ve yeniden başını belaya soktu. Hem de bu kez gerçekten çok ciddi bir belaya... Sen dünyaya geldiğinde ise o, çok daha uzun bir hapis cezası çekmek üzere yeniden cezaevindeydi.”

“Bu sefer ne yaptı da cezaevine girdi?”

“Bunu bence onunla konuşman daha doğru olur.”

“Bunca zaman bunu benden sakladığına inanamıyorum.”

“Üzgünüm Lucas. Bu bir mazeret sayılmaz ama... Ben bunun senin iyiliğin için olduğunu düşündüm. Sen doğduğunda tek korkum, babanın izinden gidip yanlış insanlarla düşüp kalkman, tıpkı onun gibi başını belaya sokmandı. Senin ya da ablanın böyle bir yola sürüklenmemesi için elimden geleni yapmak istedim. Zaten baban benimle olan tüm bağlarını koparmıştı, ben de senin sorularına yanıt verebilmek için bir hikâye uydurdum.” Oğlum bana dik dik bakıyordu:

“Demek bu yüzden Evie’ye karşı bu kadar katırsın. Dışarı çıkması, gezip tozması konusunda.”

“Benim yaptığım hataları onun da yapmasını istemedim.”

“Yani biz bu mu oluyoruz?” Yüzü alev alev olmuştu. “Hata mıyız biz?”

“Hayır,” dedim telaşla. “Ben öyle demek istemedim. Sen ve kız kardeşin... Benim bu hayatta başıma gelen en güzel şeysiniz.”

“O hâlde neden bütün hayatımız boyunca bize yalan söyledin?” Lucas’ın gözleri yaşlarla dolmuştu. Sesini neredeyse hiç yükseltmezdi, hele bana karşı asla. Ama şimdi sesinde daha önce hiç duymadığım sert, keskin bir ton vardı. “Ve şimdi de bize yalan söylemediğini nereden bileyim?” Tam cevap vermek

üzereydim ki, Declan'ın sesiyle bakışlarımız aynı anda kapıya çevrildi:

“Annen doğru olanı yaptı,” dedi. Kapı aralığında belirmişti, ardından yanımıza gelip elinde bir tabak dolusu bisküviyi önümüzdeki sehpayı bıraktı. “Biliyorum, bunu anlamam zor Lucas. Ama annen, bunu seni korumak için yaptı. O zamanlar ben kötü işlerin içindeydim. Kötü insanlarla beraberdim. Ve eğer hayatınızda kalmaya devam etseydim seni de hepinizi de beraberimde aşağı çekmekten başka bir işe yaramazdım.”

“Peki bizi hiç mi görmek istemedin? Bizden haber almak, benimle Evie'nin neler yaptığını öğrenmek istemedin mi hiç?”

“Annenin bensiz daha iyi bir hayat süreceğini düşünmüştüm,” dedi Declan. “Seninle ablanın da öyle... Üstelik, beni ziyarete gelmeniz fikrine bile katlanamıyordum; beni parmaklıklar ardında, o pis kokulu hapisanede görmenizi istemedim. İlk gün hücremde otururken içimden geçen tek şey şuydu “Keşke ölsem de herkesin yükü hafiflese.” İşte bu yüzden annenin hiçbir mektubuna cevap vermedim, ziyaretime gelmesine izin vermedim hatta tahliye olduğum gün bunu bile haber vermedim. Her şeyi orada bitirdim ve annenin kalbini de paramparça ettim.” Sonra oğluna dönüp hafifçe gülümsedi. “Keşke şimdi dönüp o günleri değiştirebilsem... Ama olan oldu ve işte buradayız. Ve sana bakınca anlıyorum ki, o günden beri annen tek başına gerçekten olağanüstü bir iş çıkarmış.”

“Demek doğruymuş?” dedi Lucas, gözlerini ona dikerek. “Sen gerçekten bir mahkûmmuşsun!”

“Evet,” dedi Declan yalın bir ifadeyle. “Hepsi doğru. Ama artık ben artık o kişi değilim.”

“Hâlâ anlamıyorum,” dedi Lucas, gözyaşları öfkeyle yanaklarına süzülürken. Onları silmeye çalışsa da başaramıyordu. “Bunca zaman hep arkadaşlarıma imrendim; babaları yanlarındaydı hatta işe yaramaz olanlar bile. Yine de çocuklarıyla vakit

geçiriyor, konuşuyor, onları bir yerlere götürüyor, ödevlerinde yardım ediyorlardı. Ama ben, babam öldü diye bildiğim için böyle bir şeyi hiç yaşayamayacağımı kabullenmek zorunda kaldım. Meğer hepsi koca bir yalandan ibaretmiş, öyle değil mi, anne?” Ellerimi kaldırdım:

“Lucas, ben...”

“Senden nefret ediyorum!” diye haykırdı, kanepeden fırlayarak. “Ben eve gitmek istiyorum!”

Arka kapıdan öfkeyle yürüyüp çıktı, kapıyı da ardından büyük bir gürültüyle çarparak kapattı.

52

Tam Lucas'ın peşinden koşmaya hazırlanıyordum ki Declan, elini koluma koydu:

“Bırak biraz yalnız kalsın,” dedi yumuşak bir sesle. “Konuşmadan önce biraz düşünmeye ihtiyacı var bence. Kendi içinde taşları yerine oturtması gerek.” Sözleri beni daha da öfkeliendirmişti. Elini sertçe silkerek kolumdan uzaklaştırdım, arka kapıya doğru yürüdüm:

“Onu gözümün önünden ayırmam,” dedim, mutfak penceresinden bahçeye bakarak. “Bunca şeyden sonra asla. Hem senin bana ebeveynlik taslayacak son kişi olduğunu biliyorsun, değil mi?” Declan neredeyse fısıltıyla konuştu:

“Haklısın. Ama istersen ben çıkarım, biraz yanında otururum.”

Lucas, yosun bağlamış ahşap bir bankın ucuna çökmüştü. Telefonu elindeydi ama ekranına bakmıyordu ve gözleri boşluğa dalıp gitmişti. O son sözleri âdeta ağır bir duman gibi asılı kalmıştı evin içinde: “Senden nefret ediyorum.” Bunu daha önce hiç söylememişti. Ablası defalarca söylemişti hatta günlüğüne bile yazmıştı. Ama Lucas... Asla. Benim sessiz, tatlı oğlumdan, bu kadar acı verici o üç kelimeyi duymak... Sanki kalbime saplanan birer neşter gibiydi.

Pencerenin arkasından onu izledim. Bir yanım koşup oğluma sarılmak, bağrıma basmak, onu bu acıdan korumak istiyordu. Diğer yanım ise o gün öğrendiklerimizin ağırlığıyla

kıpırdayamıyordu. Declan'ın yeniden hayatımıza girmesinin yarattığı fırtına bile, Lawler'in o dehşet verici sözlerinin gölgesinde kalıyordu. Umursamaz, hoyrat bir ağızdan dökülen o cümle zihnimde yankılanıp duruyordu:

“Kızlarınız mı? Onlar artık yok.”

Buna inanamazdım. İnanmayacaktım. Ruth da aynı şekilde direniyordu. Birbirimize tutunuyorduk; aklımızı kaybetmemek için... Umut edebilmek için... Çünkü Lawler, Evie'yi yanına çekmek için aylarca uğraşmış, tonla para harcamıştı. Bunun tek nedeni şiddet olamazdı. Bir amacı olmalıydı.

Lucas, bahçede oturduğu yerden kalktı ve eve doğru sert bir bakış fırlattı. Yan yana duran beni ve Declan'ı gördüğünde ise yüzünü buruşturup başını çevirdi. Ardından bankın altına doğru eğilip oradan bir futbol topu çıkardı, ardından onu öfkeyle arka duvara karşı tekmelemeye başladı. Top tuğla yüzeye her çarptığında, öfkeyle yankılanan davul gibi bir ses yayılıyordu akşamın giderek koyulaşan karanlığına. Declan, askıdaki ceketini aldı:

“Gidip onunla oturayım biraz,” dedi. Tam o anda Ruth kapıdan belirdi, başını iki yana sallayarak:

“Şu an ikinizden birini görmek istediğini hiç sanmıyorum,” dedi, kaşlarını kaldırarak. “Ben Milo'yla beraber ilgilenirim onunla. Zaten bir sigara yakmam lazım. Siz ikinizin belli ki uzun bir konuşmanız var.”

Küçük köpeğini yanına çağırdı, birlikte bahçeye çıktılar. Lucas, onlara kısacık bir bakış attı sonra yeniden topuna döndü. Ruth ise banka oturdu, çantasından sigarasını çıkardı, onu yakıp bir nefes çektikten sonra dumanını karanlığa doğru savurdu. Declan, kazağının kolundaki sökülmüş iplikle oynamaya başlamıştı:

“Bak,” dedi, “öfkeni anlıyorsun. Haklısın. Yaptıklarımı de-

ğıştiremem. Onlara bahane bulamam. Ama şimdi yardımımı istiyorsan, buradayım.”

İçimdeki nefretin alevi yıllarca yanıp durmuştu. Onu bir gün yeniden görürsem, yüzüne ne söyleyeceğimi defalarca kurmuştum kafamda. On yılı aşkın zaman geçmişti ama hâlâ, ara sıra, istemsizce onu düşünür buluyordum kendimi. Çocuklarımda hâlâ ondan izler vardı: Evie’nin teninde onun sıcaklığı, Lucas’ın gözlerinde onun bakışı, elmacık kemiklerinde onun izi... Ondan nefret etmek istiyordum. Ama beceremiyordum. Hem zaten nefretin zamanı değildi. Şu an yalnızca tek bir şey vardı önem verilmesi gereken: Evie’yi bulmak. Eğer çok geç kalmadıysak...

“Evet,” dedim sonunda. “Tamam. Ruth’la benim her yardıma ihtiyacımız var.” Declan başını ağır ağır salladı, mutfağın dar geçidine yürüdü:

“Önce, sana başka bir içecek getireyim mi? Çay?”

“Daha sert bir şey yok mu?”

“Evde alkol yok,” dedi. “Artık elimi sürmüyorum.”

Yine de çayı demledi, açılır kapanır masaya koydu. Tam o sırada merdivenin dibinde simsiyah bir kedi belirdi. Çenesinin altında küçük bir beyazlık, patilerinde de beyaz lekeler vardı. Pencereye sıçradı, bahçedeki Milo’yu görünce tüylerini kabarttı, altın sarısı gözleriyle onu süzdü.

“Elvis bu,” dedi Declan. “Sözde burada yaşıyor ama aslında kendi kurallarına göre. İsteddiği gibi gelir gider.”

“Bana eskiden tanıdığım birini hatırlattı,” dedim, sesimdeki acı notayı gizleyemeden. Sözümün yerini bulduğunu kabul edercesine, hüzünlü bir tebessümle gülümsedi. Lucas hâlâ topunu duvara tekmelemekle meşguldü; *güm, güm, güm*.

“İsterseniz bu gece burada kalabilirsiniz,” dedi Declan, kedi mamasını gümüş kaba boşaltırken. “Ben kanepeye geçerim, yukarıda iki yatak odası var.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Ama asıl bundan sonra ne yapacağımızı konuşmalıyız.”

“Bence Lauren, artık polise gitmeliyiz. Tek başımıza bu işin altından kalkamayız.”

“Hayır. Polis yok. Henüz değil.”

“Ama gerçekten biz...”

“Çok tehlikeli,” dedim, sözünü keserek. “Lawler’ın dediğini sen de duydun. Annemin adresi onda, Ruth’un kız kardeşinin de. Polis eğer Lawler’ın kapısına dayanırsa, Evie’yi bir daha göremeyeceğimizden eminim.”

“Biliyorum bana düşmez, ama eğer bana kalsa...”

“Hayır,” dedim daha sert bir tonla. “Sana kalmaz. Senin söz hakkın yok.”

“Peki.” Çayından yudumladı, dışarıya baktı. Lucas ve Ruth güvenlik aydınlatmasından yansıyan led ışığın beyaz parıltısı altında sohbet ediyorlardı. “Tamam. Ama Evie’yle ilgili bilmen gereken bir şey var. Onun yeniden hayatıma nasıl girdiğiyle ilgili.”

EVIE

Altı hafta önce

Her şey hâlâ bir düş gibiydi. Burada uyanmak... Hampstead'deki küçücük dairesinde değil yine Kensington'daki beş yıldızlı otelin kocaman süitinde, yanında Scott yatarken. Bu olağanüstü adam -karşısına çıkan herhangi bir kadını seçebilecekken- nedense onu seçmişti.

Dün geceyi düşünen Evie, kendi kendine gülümsedi... Umduğu kadar olağanüstü geçmişti. İlk kez kalbindekini dile getirmişti. Scott'a, onu sevdiğini söylemişti.

Elini kulağına götürdü; küçük, kusursuz kesilmiş pırlantayı hissetti. Hâlâ oradaydı. Rüya değildi. Yüzündeki gülümseme büyüdü. Hiçbiri rüya değildi ama öyle hissettiriyordu, hiç bitmeyecek bir düşe uyanmış gibiydi. Sanki uçuyor, yükseliyor, bitmeyen bir coşkunun içinde yaşıyordu. Hayal edilebilecek en güçlü uyuşturucu, yaşayabileceğin en büyük sarhoşluk gibiydi.

Aşk bu muydu? Her sabah böyle olabilir miydi? Buradan hiç ayrılmak istemiyordu. Yorganın altından sıyrılıp La Spaziale marka espresso makinesine doğru yürüdü. Sessizce kapsülleri ve fincanları çıkardı; büyük, kral boy yatakta uyuyan Scott'u rahatsız etmek istemiyordu. Belki küpeleri Noel'de takar, annesinin karşısına öyle çıkar ve her şeyi o zaman anlatırdı. Ama o zamana kadar bu yeni hayatın sunduğu tüm ihtimalleri doyasıya keşfedecekti. İzini ustaca kaybettirmişti hatta üniversitedeki

acil durum numarasını bile değiştirmişti. Olur da rastgele bir idari görevli arar da annesine Evie'nin okulu bıraktığını söylerse diye. Artık arayanlar Scott'a ulaşacak, gerekli mesajı *ondan* alacaklardı.

Annesine söylediği yalanın yükü neredeyse tamamen silinmişti. Çünkü annesi de ona yıllarca yalan söylemişti: Babasının öldüğünü anlatmıştı. Oysa gerçek bambaşkaydı. Babası tüm bu zaman boyunca hapisteydi ve şimdi yeniden özgürdü. Bu gerçeği ğrenmesi Scott sayesindeydi, ondan aldığı eşsiz bir armağan gibiydi.

Babası da başlangıçta bir dş gibi gelmişti. Yalnızca birkaç buruşmuş fotoğraftan bildiği adam, birdenbire karşısında belirmişti. Sanki bütün ömrünü tek bir evde yaşamışsın da bir gün gizli bir kapı bulup hiç bilmediğin bir odaya hatta evin bambaşka bir kanadına aılmışsın gibi. Declan, -ona "baba" demek hâlâ kolay değildi- hatırladığından çok farklıydı: daha suskun, daha ağırbaşlı, daha ciddi. Ama bu değişim iyiye işaretti.

Scott verdiği sözü de tutmuştu. Evie için Hampstead'deki özel drama okulunun ilk dönem ücretini yatırmış, ev bulmasına ve yerleşmesine de destek olmuştu. "Aile mirası," dediği, nereye harcayacağını hiç bilemediği bir paraydı bu. Evie, okula sadece birkaç haftadır gidiyordu ama her şey hayal ettiği gibiydi: heyecan verici, neşeli, bazen zorlayıcı ama eğlenceli... Hukuk eğitiminde bulamadığı her şey vardı burada. Scott, ona hayatını kendi seçimleriyle kurması gerektiğini, annesinin aşırı korumacı kararlarına boyun eğmek zorunda olmadığını göstermişti. Evie, eninde sonunda annesine her şeyi anlatmak zorunda olduğunu biliyordu. Hem de yakında. En geç dönem bitmeden, aralık ayında. Ama henüz zamanı gelmemişti.

53

Dışarıdan gelen ışık daha da karanlığa karışırken salonda yanımda oturan Declan, bana olup biteni anlatmaya başladı. Evie'nin nasıl olup da bir gün ansızın, onun çalıştığı eski kilise salonunda -eski mahkûmlar için açılmış danışma merkezinde- belirdiğini anlattı. Kızım hiç beklenmedik bir anda çıkagelmiş, kendini tanıtmıştı.

Sonunda Declan sustu, boğazına bir şey düğümlenmiş gibi yutkundu. Çenesi kasılmıştı; o sonbahar gününün duyguları hâlâ yüzüne kazınmış gibiydi:

“Ben... Gerçekten,” dedi başını iki yana sallayarak. “Tam anlamıyla şaşkına dönmüştüm. İnanamadım.”

Ama bu, dediğine göre, televizyonlarda gördüğümüz duygusal kavuşmalara hiç benzememişti. Ne gözyaşı vardı ne sarı-lış ne de ağlayıp sızlanma. Biraz konuşmuşlardı sadece... Belki on dakika kadar. Sonra da Evie belki tekrar uğrayabileceğini ima eden belirsiz bir sözle çıkıp gitmişti.

“Rüya gördüm sandım,” dedi Declan. “Sanki kafamı bir yere çarpmışım da bütün o olup biteni hayal etmişim gibi. Hem öyle olmasa bile, Evie'nin bir daha geri dönmeyeceği her hâlimden belliydi.”

Yine de bu ona ikinci bir fırsat gibi görünmüştü. Kızının hayatının ilk on sekiz yılında neredeyse hiç yanında olamamıştı; o daha ilkokula yeni başlamışken kendisi ikinci kez hapse girmişti. Şimdi ise kızına yeniden kavuşmak, onu tanımak için bir fırsat doğduğunu düşünüyordu.

“Yalnızca konuştuk,” diye sürdürdü. “Aslında o konuştu, ben dinledim. O geçmiş günlerden, kaçırdığım her şeyden bahsetmesini istedim.” Çayımndan bir yudum aldım. İçimde koca bir kadeh şarap isteği hâlâ güçlüydü ama şimdilik çayla yetinmek zorundaydım.

“Seni nasıl bulmuş?”

“Oraya geleceğim.”

Üç kez kahve içmek için buluşmuşlardı. Yalnızca ikisi. Her seferinde Evie, babasının pazartesi vardiyası biter bitmez onun iş yerine uğruyor, birlikte küçük, salaş bir lokantaya doğru yürüyüşe çıkıyorlardı.

“Numarasını aldın mı?” Declan başını iki yana salladı:

“Ben kendi numaramı verdim ama o ulaşılmaz kalmayı tercih etti. Belki bir gün o da bana kendi numarasını verir diye düşündüm. O an ısrar edecek değildim. Kahvelerin parasını ödememe bile izin vermedi. Öylesine sıradan bir şeymiş gibi tuttuğu altın renkli bir Amex kartı vardı elinde ve...”

“Bu doğru olamaz,” diye sözünü kestim. “Evie’nin bir Amex kartı yok. Ona, tam zamanlı bir işi olana dek kredi kartı alamayacağını söylemiştim.” Declan tek kaşını kaldırdı:

“Evet. Evie senden de epey söz etti. Senin kurallarından. Onun diploması, onun hayatı için yaptığın planlarından.”

“Benim planlarım mı?” dedim. “Hayır, hayır... O her şeyi kendi isteğiyle yaptı. Hukuk okumak istiyordu, A-Seviyesi sınavlarına deli gibi çalıştı.” Declan, itirazlarım karşısında sessiz kalıp hikâyesine devam etti: Evie’yle olan ilk birkaç buluşmasının gayet iyi geçtiğini söyledi fakat üçüncü buluşmada kızım son derece huzursuz görünmüştü; sanki kafasında başka bir şey vardı. Kalkıp gitmeye hazırlandığında Declan, ona, gelecek hafta tekrar gelip gelmeyeceğini sormuştu. Evie ise kaçamak cevaplar vermişti. Bunun üzerine Declan, sohbetlerini tamam-

lamak için onu otobüs durağına kadar bırakmayı teklif etmişti. İçten içe, bir daha hiç geri dönmeyeceğinden korkarak.

“Ama üniversiteye dönmek için otobüse binmeye gitmiyordu,” diye sürdürdü. “Onunla birlikte meydana kadar yürüdüm. Çift sarı çizgilerin üstüne park edilmiş bir spor araba vardı orada. Toz mavisi, camları filmli bir Maserati. O sırada Evie, beni âdeta başından savar gibi davranmaya başladı. Ben yolun karşısında dikilip kalmıştım; o ise arabaya doğru yürüdü. Direksiyonun başında güneş gözlüklü, gösterişli tipin teki vardı ve kızım arabaya biner binmez oradan hızlıca uzaklaştılar. Ve işte o an, Evie’yi son görüşüm oldu.”

“Ne kadar zaman önceydi bu?”

“Birkaç hafta önce,” dedi. “O günden beri merkeze bir daha uğramadı. Son görüşmemizde onda bir tuhaflık olduğunu hissetmiştim, bu yüzden onu yeniden bulmaya çalıştım. Üniversitesine gittim ama orada da yoktu. Daha önce bana tanıştığı birinden söz etmişti ama adını hiç söylememişti; sanki büyük bir sır gibi saklıyordu. Bildiğim tek şey, adamın iş insanı olduğu. Bir sürü gece kulübü ve başka yerlerin sahibiymiş. Aralarındaki ilişki de epey ciddiye benziyordu. Evie resmen büyülenmiş gibiydi, anlıyor musun? Londra’da geçirilen geceler, tiyatro gösterileri, şatafatlı restoranlar hatta güney kıyısına bir gezi...”

Declan, Evie’nin ağzından istemedен kaçırıldığı tek şeyin, adamın onu hafta sonları Kensington’daki beş yıldızlı bir otele götürdüğü olduğunu söyledi. Declan da izin günlerinde oraya gidip, belki yeniden karşılaşırım umuduyla otelin çevresinde dolaşmaya başlamıştı.

“Royal Pearl mü yoksa?”

“Evet, orası.”

“Demek sen de Evie’yi arıyordun. Ve bizi gördüğün yer de orasıydı?”

Başıyla onayladı. “Onu yeniden görmek istiyordum; sadece

iyi olduğundan emin olmak için. Çünkü son kahve buluşmamızda fazlasıyla tedirgin görünüyordu. Sonra birdenbire seni ve Lucas'ı gördüm; otelin kapısından içeriye doğru hızla giriyordunuz. O an, gerçekten çok ama çok yanlış bir şeylerin döndüğünü anladım.”

Aklım, Royal Pearl'deki çalışanlarla yaşadığım o yüzleşmeye gitti. Sadece iki gün önceydi ama bana neredeyse bir ay geçmiş gibi geliyordu.

“Her neyse,” diye sürdürdü Declan. “Evie'nin tanıştığı o adam var ya, Maseratili olan? İşte, onun yüzünden kızım beni aramaya gelmişti. Evie, iş adresimi ondan almış.”

“Peki, o adam neden böyle bir şey yapsın ki? Hem seni nasıl bulmuş olabilir ki?” Declan bakışlarını ellerine indirdi; boğumları nasır tutmuş, iri ve sertti. Masanın üzerinde yumruklarını sıkıp gevşetiyor, sıkıp gevşetiyordu.

“İçimde hep bir his vardı; o sevgilisiyle ilgili ters giden bir şeyler olduğunu seziyordum. Göz alıcı arabayı gördüğümdeyse parçalar birer birer yerli yerine oturmaya başladı.”

“Ne demek istiyorsun? Hangi parçalar?”

“Kızımızın başını belaya sokan sebep,” dedi kısık bir sesle. “Onun kaybolmasının nedeni. Büyükleniyor gibi görünmek istemem ya da adına her ne dersen... Ama sanırım her şey benim yüzümden. Suç bende.”

54

Bardağımı dikkatle, ikimizin arasındaki masanın üzerine bıraktım:

“Bunun senin suçun olması nasıl mümkün ki Declan? Yıllardır kızımızı hiç görmedin ki.”

“Tesadüf değil bu; Evie’nin tam da o adamla birlikte olması rastlantı değil. Onlar öylece karşılaşmadılar.” Tüylerim diken diken olmuştu:

“Peki, öyleyse nedir?”

“İntikam.”

Declan, bana her şeyi yavaş yavaş, büyük bir dikkatle anlattı. Daha önce hiç duymadığım bir hikâyeyi... On yıl kadar önce, yeniden bir araya geldiğimiz o gecede başlamıştı her şey; ben Lucas’a hamileydim ve hayatımızın artık düzene girdiğini sanıyordum. O gece Declan’ın mahalleden tanıdığı biri yanma gelmişti; ilk kez hapse düştüğünde koğuş arkadaşlığı yaptığı biriydi bu. Declan’a kendisinden bir iyilik beklendiğini söylemişti; neredeyse hiç tanımadığı bir adam için yalancı şahitlik yapması gerekiyordu. Güya o gece birlikteydiler; Manchester’a kamyon sürüyorlardı. Oysa o gece, güney Londra’da tüyler ürpertici bir çifte cinayet işlenmişti.

“Tabii ki reddettim,” dedi Declan omuz silkip. “O hayata geri dönmek istemiyordum. Sen vardın, Evie vardı; istediğim her şey elimdeydi. Temiz kalmaya kararlıydım.”

Ben de o günleri hatırladım; Declan’ın cezaevinden ilk çı-

kışının ardından o kısa dönemi... Mutluyduk, en azından ben öyle sanmıştım. Bana her şeyi geride bırakacağına, yeni bir başlangıç yapacağına söz vermişti. Ve bir süre gerçekten inanmıştım buna; birlikte her şeyi yoluna koyabileceğimize yürekten ikna olmuşum.

“Benim yalancı şahitlik yapmamı istedikleri adam,” dedi Declan. “Sonunda o iki cinayetten hüküm giydi, otuz yıl ceza aldı. Adı Robert Lawler’dı.” Declan konuşmayı sürdürdü; gözlerime bakmamak için sanki özel bir çaba gösterircesine, çay fincanına dalıp gitmişti.

“Bir hafta sonra gelip buldular beni,” dedi, “Lawler’in adamları... Beni cezalandırmak, işkence etmek, ibret olsun diye herkesin önünde parçalamak, sonra da cesedimi kimsenin bulamayacağı bir yere atmak için. Ama işler onların beklediği gibi gitmedi. Çatışma sırasında adamlardan birini öldürdüm ve oradan can havliyle kaçmayı başardım. İşte bu olay -adam öldürmekten hüküm giydiğim bu suç- beni ikinci kez hapse gönderen şeydi. Ve böylece hayatınızdan temelli çıkmış oldum.”

Ta ki bugüne kadar...

Bu yeni bilgiyi zihnimde tartmaya, anlamlandırmaya çalıştım. İçimdeki öfkeyi törpüleyip yumuşatan yeni bir duyguyu kavramaya çabaladım:

“Hukuki süreçte birçok ayrıntıyı gizlediler,” dedi Declan. “Ben yargılanırken... O dönemde -hâlâ- sürmekte olan başka soruşturmalar vardı, gizli yürütülen işler, daha açılmamış davalar... O yüzden arka plandaki pek çok şey mahkemeye yansıtılmadı. Hukuki gerekçeleri vardı ama doğrusu o zamanlar tam olarak ne olduğunu ben de anlayamıyordum.”

“Yani, şu Robert Lawler,” dedim. “Uğruna yalan söylemeyi reddettiğin, otuz yıl hapse mahkûm olan adam... Scott onun oğlu mu yoksa?” Declan başını onaylarcasına salladı:

“Oğlu ve varisi.”

“O zaman bana bütün bunları anlatmalıydın,” dedim. “Daha o günlerde.”

“Sizi o dünyanın, o hayatın içine çekmek istemedim,” dedi iç çekerek. “Biliyordum, dışarıda bir ailem olursa tehlikeye gireceklerdi; ziyarete gelen herkes, yazdığım her mektup, temas ettiğim herkes... Belmarsh Hapishanesinde olduğum dönemde birkaç kez daha denediler işimi bitirmeyi.” Üstündeki kazağı kaldırdı; gövdesi boyunca, sırtına kadar uzanan çirkin bir yara izi ortaya çıktı. Sol kolunun bilekten dirseğe kadar olan kısmı da yanık ya da haşlanmış gibi kabarık ve kızıl izlerle kaplıydı. “Neyse ki birkaç yıl sonra Whitemoor’a nakledildim ve orada işler biraz sakinleşti. Olayın unutulduğunu sandım ama... Onlar unutmaz. Onlar asla affetmez.”

“Yani sen bu adamın Evie’yi hedef almasının sebebinin, senden intikam almak olduğunu mu düşünüyorsun?” Declan kolundaki yara izini dalgınca ovaladı:

“Evet, bence işin bir parçası buydu. Adamın amacı, bana aynı acıyı hissettirmektir. Nerede çalıştığımı öğrenmiş sonra Evie’ye adresimi vermiş. Evie’nin beni aramaya geleceğini biliyordu. Bu, onun bana karşı bir meydan okumasıydı. “Cehenne-me git, ben de senin aileni mahvedeceğim,” demek istiyordu. O depoda ne kadar keyif aldığını sen de gördün.”

“Fakat Evie’nin benimle bütün bağı koparmasının bir sebebi olmalı. Belli ki tehlikede kızımanız.”

“Sana söyleyebileceğim tek şey şu,” dedi Declan, “Scott Lawler dünyanın en kötü adamından bile daha kötüdür. Babasından bile beter. Evie’yi bir an önce bulup ondan uzaklaştırmamız gerekiyor hem de hemen şimdi.”

Declan, Evie’nin erkek arkadaşı hakkında bildiklerini anlattı; yıllar boyu hapiste duyduklarını ve diğer eski mahkûmlardan işittiklerini dile getirdi. Lawler ailesinin görünürde yasal olan bir dizi işletmesi ve mülkü vardı; bunların içinde *Flame* adlı

gece kulübü de bulunuyordu. Ancak esas para, masanın altından yürüyen işlerden kazanılıyordu. Depodaki mallar -kaçak sigaralar, arabalar- ise bütün bu işin yalnızca tali bir göstergisiydi.

“Adamların en büyük kazanç kapısı,” dedi Declan, “uyuşturucu ithalatı ve dağıtımı.” Yüreğim bir anda sıkışmıştı. Declan’a depoda karşımıza çıkan odayı anlattım; prizlere takılmış, şarjda duran birbirinin tıpatıp aym telefonlarla dolu masadan söz ettim. Brandon Roper’ın şikâyetine büyük bir iştahla ilgi gösteren fakat sonunda hiçbir şey olmamış gibi beni salıveren Parry ile Garcia’nın sorgusunu da aktardım. Declan, Büyük Londra haritasını masanın üzerine serdi ve kalemiyle bildiğimiz yerleri işaretleyerek daire içine aldı: M25 otoyolu yakınında, Hertfordshire sınırına komşu üniversite; Londra’nın görkemli batısındaki Royal Pearl; bizi Doğu Yakası’ndaki *Flame* gece kulübüne götüren kayıtlı bir ofis adresi; Canary Wharf’in ötesinde, Silvertown’daki depo... Ve şimdi de Peckham -Londra’nın güneyinde- Evie’nin bir gün çıkıp babasının hayatına geri döndüğü yer. Kızım, tüm bu zincirin halkasıydı. Ama öteki parçalar birbirine nasıl bağlanıyordu?

Declan, kalemiyle haritanın üzerinde düşünceli düşünceli tıklattı. “Oteller, kayıtlı adres, kulüp, depo. Hepsi aslında birer paravan, öyle değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hepsi Lawler’in özel hayatından bir hatta iki adım uzak tutulmuş. Sanki araya bir güvenlik duvarı çekmiş gibi. Böylece işlerini kendinden mümkün olduğunca ayrı tutabilmiş. Ama peki, aslında nerede yaşıyor bu adam? Bir evde mi, bir apartman dairesinde mi, bir malikânede mi yoksa bildiğin şatoda mı? Kim bilir, belki de Evie oradadır şimdi.”

“Peki, senin bağlantılarından biri bunu biliyor olabilir mi?” Declan tereddütle başını iki yana salladı:

“Onun gibi bir adam, böyle bir bilgiyi gizli tutmak ister. Sorarım elbette ama önce sana ve Lucas’s yiyecek bir şeyler getirsem iyi olur.” Ayağa kalktı, boş kupaları topladı, mutfığa geçip su ısıtıcısını yeniden doldurdu.

Bu esnada Elvis, pencere pervazından atlayıp arka kapıdaki kedi kapağından kayboldu. Bir an sonra Milo bahçede havlamaya başladı; kısa, ısrarcı havlamaları çift camın ardında boğuk duyuluyordu. Ben de ayağa kalkıp arka pencereye yöneldim. Lucas ile Ruth, ahşap bankta yan yana oturuyorlardı; Lucas, ona telefonundan bir şey gösteriyor gibiydi, ikisi de ekrana kilitlenmişti. Köpek ve kedi daracık bahçede karşı karşıya durmuşlardı; Milo tasmaına abanırken, Elvis, çöp kutusunun tepesinden onu soğukkanlı bir ifadeyle izliyordu.

Çantamı karıştırıp şarj aletimi çıkardım, ayak ucumdaki prize uzanıp taktım. Ve tam o anda fark ettim ki telefon hâlâ sessizdeydi; Ruth’la depoda sessiz adımlarla ilerlerken öyle bırakmıştım. Sesi açarken, tanımadığım bir numaradan çağrı kaçırdığımı gördüm. Gelen kutusunda, bir sesli mesaj bırakıldığını bildiren kısa mesaj vardı. Sesli mesaj numarasını çevirdim. Mekanik bir ses devreye girdi: *Bir yeni mesajınız var.*

Declan’ın hikâyesine, hayatıma aniden geri dönüşüne o kadar dalmıştım ki çalmaya başladığında kulağım mesajda değildi, zihnim bambaşka yerdeydi.

Ama sonra... Başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Başka hiçbir şeyin varlığı önemli değildi.

Yalnızca ben ve elimdeki telefon...

Çünkü duyduğum ses, can atarak beklediğim, hayatıma anlam katan, dünyada bana en güzel gelen sestir.

Kızımın sesi...

55

Ne var ki mesajın içeriğini dinlerken yüreğim burkuldu; Evie sanki duyulup fark edilmekten korkuyormuşçasma fısıltıya yakın ve telaşla çıkan bir sesle konuşuyordu:

“Anne? Benim...” Nefes nefeseydi ve arka planda en ufak bir ses, bir yankı bile yoktu; arama daracık, sıkışık bir yerin içinden yapılıyor gibiydi. “Bu belki de seni arayabileceğim son şansım ve sadece şunu söylemek istedim... Özür dilerim. Her şey için. Doğruyu söylemediğim, tartıştığımız bütün zamanlar için. Keşke zamanı geri alıp her şeyi farklı yapabilseydim ama yapamıyorum. Sana yalan söylediğim için çok üzgünüm anne. Şimdi kapatmam gerek, başka kimlerin dinliyor olabileceğini bilmiyorum ve bu ne benim telefonum ne de Cassie’nin, o yüzden sakın geri aramaya çalışma. Ama her zaman *ufka* bakmaya çalışacağım, senin bana öğrettiğin gibi anne. Seni seviyorum. Lucas’ı da... Ona söyle...” Sesi birden bozuldu, hıçkırığa dönüştü. “Onun da bildiğinden emin ol. Söyle ona.”

Sonra hat kesildi. Mesaj sona erdiğinde, farkında olmadan onun adını fısıldıyordum. Yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı, yüreğim göğsümde acıyla çarpıyordu. Uzun bir an boyunca başka hiçbir şey söyleyemedim. Duyabildiğim tek ses, arka bahçede kediye havlayan Milo’nunkiydi; kesilmeyen, inatçı bir gürültü. Mesajı yeniden dinledim, her kelimeye, kızımın sesinden dökülen her heceye odaklandım. Ardından numarayı geri aradım; kulağımda yankılanan uzun ve bitmek bilmeyen çevir sesiyle...

“Aç şu telefonu Evie, aç artık.”

Aramaya yanıt gelmedi.

“Declan!” diye seslendim mutfağa. “Declan! Hemen buraya gel, bunu duymam gerek.” Elinde bir tomar paket-servis menüsüyle telaşla içeri girdi. Mesajı onun da duyması için üçüncü kez açtım, sesi sonuna kadar yükselttim. Kızımın sesini tekrar tekrar, defalarca dinlemek istiyordum. Sırf onun sesini duymak için. Ama önce Lucas’la konuşmalıydım. Mesajı onunla, sonra da Ruth’la paylaşmalıydım. Declan düşünceli bir ifadeyle bana baktı:

“Ne zaman aramış?”

“Yaklaşık bir saat önce,” dedim. “Telefonum sessizdeydi.”

“Yani bu iyi bir şey, değil mi? Yeniden temasa geçmesi...”

“Ama sesinde öyle bir korku vardı ki.”

“Ama sonuçta hayatta Lauren,” dedi Declan, daha yumuşak bir ses tonuyla. “Ve korkması demek, başının dertte olduğunu bildiği, yardım istediği anlamına geliyor. Yani artık sana yalan söylemiyor.”

“Biliyorum,” dedim. “Ben sadece...” Gözyaşlarım yeniden kabarmış, boğazım düğümlenmişti; Evie’nin kaybolmuş, yapayalnız, çaresizlik içinde gönderdiği mesajı düşündükçe kahroluyordum. “Neden bu aramanın son şansı olabileceğini söylesin ki?”

“Belki de telefonunu bir yerde bırakmak zorunda kaldı Lauren. Ya da belki bir uçağa biniyordu?”

“Ama neden?”

“Ufukla ilgili söyledikleri,” dedi Declan, sorumu duymazdan gelerek. “Sence ne demek istedi?” Birden başım döndü, çok hızlı ayağa kalkmışım gibi sersemlemiştim. “Hiçbir fikrim yok.”

“Sen iyi misin?” Sendeleyip sandalyenin arkasına tutundum.

“Evet. İyiyim. Lucas’la konuşmam gerek. Daha önce birinin

telefonunu izleyebilecek birini bulmuştu, belki yine yapabiliriz.” Declan kolumdan tutup ayakta durmama destek oldu. “İyi olduğuna emin misin?” O sırada o soruyu düşünecek hâlim yoktu; zihnimde birbirine çarpıp duran, hızla dönüp duran o kadar çok şey vardı ki başka hiçbir şeye yer kalmamıştı.

“Biraz... şey gibi hissediyorum...”

“Şuraya otur,” dedi Declan. “Bitkin görünüyorsun. Kendine dikkat etmen gerek.” Aramızdaki masanın üzerine paket-servis menülerini serdi.

“Bir şeyler yemelisin,” dedi. “Sonra birlikte oturup konuşuruz. Mesajı tekrar dinleriz ve sıradaki adımı planlarız. Lucas ne yemeyi sever?” Ben ise elimdeki menüleri -Çin mutfağı, Hint, Tayland, balık ve patates kızartması- öylesine karıştırıyordum; gözüm aslında hiçbirini seçmiyordu.

“Onu yanımda hiç getirmemeliydim,” dedim. “Büyük bir hataydı. Lucas’ı bu işten çekip çıkarmalıyım Declan. Onu bu insanlardan uzaklaştırmalıyım. O depoda olanlardan sonra...” Hafifçe başımı iki yana salladım, hatırlamak bile ağır geliyordu. “Lucas o silahla birini öldürebilirdi.”

“Muhtemelen öldüremezdi,” dedi Declan sakince. “Emniyet mandalı takılıydı.” İçimde hafif bir rahatlama kıvılcımı belirdi. En azından *Lucas* felaketin eşiğinden geri çekilmeyi başarmıştı.

“Peki sen ne yaptın o silahla?”

“Silahla mı?” Declan omuz silkti. “Thames’in dibinde artık.”

O anda fark ettim ki dışarıda gün ışığının son izleri kaybolurken Milo’nun havlaması da duyulmaz olmuştu. Duvara çarpan futbol topunun sesi de kesilmişti. Lucas ya üşümüş ya sıkılmış ya da her ikisi birden olmuştu. Ayağa kalktım, dar ve dik merdivenlerin önünden geçip mutfağa yöneldim. Boştu. Banyo kapısı ardına kadar açıktı, içerisi karanlıktı. Arka kapıyı açtım, soğuk akşam esintisine adım attım.

Bahçeyi âdeta gündüze çeviren güvenlik aydınlatması her

tuğlayı, her taşı, her çimen bıcağını bembeyaz ışıkla yıkıyordu. Ama küçük bahçe bomboştu. Arka bahçe kapısı da açıktı ve rüzgârla sallanıyordu.

Lucas ortalıkta yoktu.

EVIE

Dört hafta öncesi

Royal Pearl Hotel'in çalışanları artık Evie'yi tanımaya başlamışlardı. Evie, otelin resepsiyon müdürüyle ayaküstü birkaç nazik laf ederken, müdür de rezervasyonu kontrol edip her zamanki süitlerinin anahtar kartını uzattı ona. Evie, aslında Scott'a birkaç kez neden Docklands'teki dairede buluşmadıklarını sormuştu. Ama Scott, tüm apartman binasının tadilat olduğunu, ortalığın toz, gürültü ve inşaat işçileriyle dolu olduğunu söylemişti. "Otel çok daha uygun," demişti. "En azından tadilat bir iki ay içinde bitene kadar."

Scott, Evie'yi orada karşılayacağını söylemiş, onun için bir sürpriz hazırladığını da eklemişti. Her şey esrarengiz bir havaya bürünmüştü. Aynalarla kaplı asansör yukarı doğru yükselirken Evie'nin zihni hayallere daldı. Belki West End'de bir program? Scott, Evie'nin müzikallere ve sahne gösterilerine duyduğu sevgiyi iyi biliyordu; Evie'nin hâlâ izleyemediği pek çok oyun vardı. Ya da belki de küçük bir yolculuk, bir hafta sonu kaçamağı planlamıştı Scott. Bu da çok güzel olurdu elbette. Ama Evie, gerçekte, yalnızca Scott'la birlikte olmanın mutluluğunu yaşıyordu. Sadece baş başa olmak bile her şeyden daha kıymetliydi onun için.

Evie, kapıyı açıp süite adım atarken, belki Scott'ın onu bekliyor olabileceğini umuyordu. İçerisi her zamanki gibi tertemiz

ve kusursuzdu fakat ortalıkta Scott yoktu. Oda, daima göründüğü gibiydi; tek fark, masanın üzerindeki bir dizüstü bilgisayar ve cihazdan yukarıdaki televizyona kıvrılarak uzanan bir kabloydur. Evie, minibardan bir kutu diyet kola açtı, ardından pencereye yöneldi ve aşağıdaki sokağa baktı. İnsanlar otele girip çıkıyor, pahalı arabalar geçiyor, şık giyinmiş kişiler kaldırımında yürüyordu. Meydanın karşı köşesinde, ön cephesi çoktan çok renkli ışıklarla donatılmış küçük bir İtalyan kafesi, yaklaşan bayram mevsiminin habercisi gibi parlıyordu.

Tam o anda kapı kilidinin elektronik uyarı sesi duyuldu, Evie'nin yüreği sevinçle zıpladı; Scott gelmiş olmalıydı. Ama kapıda beliren kişi Scott değildi.

Kapıda duran kişi, otuz yaşlarında, iri yapılı, geniş aralıklı gözlere ve kalın bir boyna sahip kaslı bir adamdı. Üzerinde bir kot pantolon ve iri gövdesini daha da belirginleştiren kabarık bir mont vardı.

"Pardon," dedi Evie; omurgasından yukarı doğru tırmanan tehditkâr bir ürpertiyle. "Sanırım yanlış odaya geldiniz." Fakat adamın elinde de bir anahtar kartı vardı; kapıyı zorlamadan açmıştı.

"Sen Evie olmalısın, değil mi?" dedi. Evie'nin gözleri büyüdü:

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Scott söyledi," dedi adam. "Kendisi gelemedi ve özürlerini ilettiler. Bense Brandon, Scott için çalışıyorum."

Kaslı adam iri elini uzattığında, Evie de ne yapacağını bilemeyerek onu sıkmak zorunda kaldı; son derece gergin bir tokaşmaydı bu.

"Peki, Scott neden gelemedi?" diye sordu. Karşısındaki yabancı'nın Scott'ın yerine gelmiş olmasına bir anlam vermeye çalışırken, aynı anda bu iri yapılı adamı atlatıp kapıya önce ulaşabilir mi diye içinden hesap yapıyordu. "Scott iyi mi?"

“Evet, iyi,” dedi Brandon. Sonra dizüstü bilgisayarın başına geçti, kapağı açtı, bir şifre girdi. Televizyon ekranı titreyerek açıldı. “Sadece bu öğleden sonra biraz meşgul.”

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu Evie.

“Evie, neden oturmuyorsun?” Evie kollarını göğsünde sıkıca kavuşturarak bulunduğu yerde dikildi. “Neden oturacaktım?” Brandon omuz silkti:

“Sen bilirsin. Ama bence bunu izleyince oturmak isteyeceksin, hepsi bu.”

“Ne izleyeceğim ki?”

Brandon cevap vermedi. Sadece laptopun klavyesine birkaç kez bastı. Büyük, duvara monte edilmiş televizyonun ekranında bir video dosyası belirdi. Brandon “Oynat” tuşuna bastı. Ve zaman bir anda durdu.

Videoda bir otel odasında sevişen bir çift vardı. Geniş bir yatak, örtüleri tamamen aşağıya itilmiş, her şeyin yakın plan görüntüleri... Erkeğin yüzü piksellenmişti ama kadının yüzü tüm açıklığıyla görünüyordu.

“Aman Tanrım!

Hayır!

Hayır, hayır, hayır!”

Evie, yanaklarından süzülen sıcak yaşlar hissetti. Boğazı dehşet, korku, şaşkınlık ve ihanetle tıkanmıştı. Elini ağzından çekti:

“Bu da nedir?” diye sordu titreyen sesiyle. Brandon, televizyonda oynayan sahneyi gözünü ayırmadan izliyordu:

“Bu mu? Bu sensin, tatlım.”

“Kapat şunu,” diye inledi Evie.

“Şimdiden mi? Daha en az bir saati var.”

Evie’nin zihni donakalmıştı. Burada... Bu odada... Bu yatakta... Her yerde gizli kameralar mı vardı?

“Kapat artık!” diye tekrar bağırdı Evie. Brandon klavyeye dokundu, video Evie’nin yüzünün yakın planında -gözleri kapalı hâliyle- dondu.

“Eee? Ne düşünüyorsun?” dedi Brandon. Evie’nin içini ihanetin yakıcı tiksintisi kaplamıştı.

“Ne istiyorsun benden?”

“Sana bir teklifim var,” dedi Brandon, biraz daha yaklaşıp, tüm heybetiyle Evie’nin üzerine karanlık bir gölge gibi çökerek. “Çünkü şu anda yolun tam bir ayırım noktasındayız. Önümüzde yalnızca iki ihtimal var ve bu da önümüzdeki on beş dakika içinde şekillenecek. İstersen kalkıp gidebilirsin, seni durdurmam... Yemin ederim. Ama sen metroya ulaşana kadar bu video, telefon rehberindeki herkesin eline geçmiş olur.” Brandon, masanın üzerindeki Evie’nin telefonunu işaret etti. “Evet, tüm numaralarını indirdik. Arkadaşların, ailen, teyzelerin, amcaların, büyükannelerin, kuzenlerin... Okuldan, liseden, üniversiteden tanıdıkların; hatta iş yerindeki insanlar... Hepsi.

Video, sahip olduğun bütün sosyal medya hesaplarına da yüklenecek; tek tek, eksiksiz. Sonra bizim bu tür işler için hazırladığımız onlarca sahte hesap üzerinden dalga dalga yayılacak, öyle ki viral olacak. Ardından yetişkin sitelerine, dünyanın dört bir yanında en az elli farklı siteye daha yüklenecek. Yani bu görüntü artık sonsuza dek orada kalacak. Ve sen... Sen *meşhur* olacaksın Evie.”

Evie, kendini bir uçurumdan düşüyormuş gibi hissetmişti; aşağıda onu bekleyen tek şey, sert bir çarpışmaydı.

“Lütfen,” dedi Evie, sesi titreyerek. “Bunu yapma.” Brandon gözlerini kısmış, tehditkâr bir ifadeyle baktı:

“Bunu istemezsin, değil mi?” Evie başını hızla iki yana salladı. Boğazı düğümlenmişti, sesi çıkmıyordu. “Ben de istemem,” dedi Brandon. “Aslında Scott da istemez.”

“Sen onun arkadaşı değilsin,” dedi Evie hıçkırıklarının arasından. “Gerçek bir arkadaş bunu yapmazdı.” Brandon alaycı bir gülümsemeyle devam etti:

“İyi haber şu ki, bütün bunları engellemenin bir yolu var. Sen doğru seçimi yaparsan bu video internete düşmez, kimse de izlemez. Kendini de korumuş olursun, geleceğini de.” Evie, gözyaşlarının arasından zorla tek bir kelime çıkarabildi:

“Nasıl yani?”

“Çok basit,” dedi Brandon, tehditkâr bir tebessümle. “Küçük bir yolculuğa çıkacaksın. Sonrasına bakarız. Artık bizim için çalışacaksın.”

56

Ruth da yoktu... İçime çoktan ağır bir korku çökmüş, yüreğim sıkışmıştı.

“Lucas?” diye seslendim, sağımdan soluma doğru uzanan çalı çitinin ardına doğru. “Lucas? Ruth?”

Top hâlâ oradaydı; gölgelerin içinde, otların sardığı çalı çitinin dibine terk edilmişti. Ama dikkatle bakınca bunun yalnızca bir çit olmadığını fark ettim. Bitkiler, yılların ağırlığıyla çökmüş köhne bir kapının etrafını öylesine sarmıştı ki ahşap gövde neredeyse görünmez olmuştu. Her yanı yosun tutmuş, yer yer çatlamıştı; ağır, paslı sürgüsü ise geriye itilmişti. Kapı birkaç santim aralı duruyordu. Çekerek ardına kadar açtım, yüzüme çarpan sarmaşıkları savuşturarak dışarıya adım attım. Burası, bitişik düzende dizilmiş evlerin arkasındaki bahçeler boyunca uzanan eski bir arka geçitti; iki yanma çöp bidonları sıralanmıştı ve tilkilerin parçaladığı torbalardan saçılan çöpler etrafa dağılmıştı.

Sokakta ileri geri yürüyerek Lucas'ın adını birkaç kez daha seslendim; içimi kemiren endişeyi, sesimin tonuna yansıtmaya çalışarak. Ama karşılık gelmedi. Yalnızca yarım saat kadar önce evin arka kapısını çarpıp çıkarken söylediği sözler kalmıştı kulağımda:

“Senden nefret ediyorum... Eve gitmek istiyorum.

Eve gitmek istiyorum.”

Belki de oğlum, o gün öğrendiği şey yüzünden beni cezalandırmak, beni korkutmak istemişti. Yıllar boyunca babasıyla ilgili söylediğim yalana karşılık bir tepkiydi bu... Öfkeyle ve yoğun duygularla verilen, travmatik bir keşfin ardından gelen bir tepki. Şimdi geriye dönüp baktığımda, tamamen anlaşılır bir tepkiydi aslında. Belki de Ruth onun peşinden gitmişti; Milo’yu da yanma almış, şu anda Lucas’ı geri dönmeye ikna etmeye çalışıyordu.

Ama ne kadar uzaklaşmış olabilirdi ki? Lucas’ın ne parası vardı ne kredi kartı ne de bileti. Eve giden yolu bile biliyor muydu acaba? Londra’nın bu tarafına daha önce hiç gelmemiştik.

“Lucas! Neredesin sen?”

Duvarın dibine yığılmış siyah çöp torbaları, karanlık geçitte gölge gibi tümseklere dönüşmüştü. Ancak biraz yaklaştığımda fark ettim ki yığınlar düzensizdi, biçimleri olması gerektiği gibi değildi. Ve küçük bir ayağın silueti... Yan yatmış bir ayakkabı... Bir pantolon paçası...

“Ah, hayır. Ne olur Tanrım, hayır.”

Yere çömeldiğim anda, otomatik sokak lambalarından biri kör edici bir ışıltıyla yanıverdi. Gözlerimi kısarak, çöp bidonlarının yanında hareketsiz yatan şekle baktım; atılmış bir çöp yığını gibi öylece duruyordu. Ruth, çatlamış asfaltın üzerine yüzüstü uzanmıştı; bir kolu vücudunun altına garip bir şekilde sıkışmıştı. Onu usulca çevirdim. Ağzının kenarından ve şakağındaki bir kesikten kan sızıyordu.

“Ruth?” Nefes alıp almadığını kontrol ettim. “Beni duyabiliyor musun?” Gözleri yavaşça, zorlanarak aralandı. Hâline bakınca içim sızladı; yüzü morluklar ve eziklerle kaplıydı, bir yanağı çamur içindeydi, saçları darmadağınaktı ve giysileri dar geçidin neminden sıırılsıklam olmuştu. Bu hâliyle on yaş daha yaşlı görünüyordu. Başını, ışığın göz kamaştıran parlaklığından

yana çevirdi; alını acıyla kırıştı, dudaklarından boğuk bir inilti döküldü.

“Ahh...”

“Ruth, sen iyi misin? Oturabilecek misin? Lucas nerede?” Gözlerini kırıştırdı, elini şakağındaki kana götürdü ama yanıt vermedi.

“Ne oldu Ruth? Lucas nereye gitti?” Ağzındaki kanı silerken belli belirsiz bir şeyler mırıldandı.

“Ne?” dedim. “Ne dedin az önce?”

“Üzgünüm,” diye inledi yeniden. “Bir anda üstüme üstüme atıldılar... Milo nerede? O geri döndü mü?” Tam o sırada Declan geçide adım attı, endişe dolu gözlerle sağı solu taramaya başladı.

“Burada neler oluyor Lauren?” diye sordu.

“Lucas kayboldu,” dedim. “Lucas ortadan kayboldu ve Ruth’a saldırmışlar.” Declan’ın yüzü endişeyle karardı:

“Kayıp mı oldu?”

“Ruth’u eve taşıyabilir misin? Sonra da ön tarafa geçip Lucas orada mı bakar mısınız?” Başımı dar sokağın diğer ucuna doğru salladım. “Ben de bu tarafa bakacağım.” Declan, Ruth’u güçlü bir koluyla kolayca yerden kaldırdı ve onu hızla içeri taşıdı.

Cep telefonumu telaşla arayıp bulduktan sonra, Lucas’ın numarasını çevirdim. Sokağın sonuna doğru koşarken ismini tekrar tekrar haykırıyordum. Tül perdelerinin arasından beni izleyen yaşlı bir kadının meraklı bakışlarını umursamadan arayışına devam ettim. Lucas’ın telefonu hiç çalmadan doğrudan telesekretere yönlendirdi:

“Ben Lucas, mesaj bırakın lütfen.”

Ardından bip sesi...

“Lucas?” Telefonu kulağıma bastırdım. “Ben annenim, neredesin canım? Bu mesajı alır almaz hemen beni ara.”

Aramayı sonlandırıp hemen tekrar çevirdim Lucas’ın numarasını. Yine telesekretere düştü. Geçit, Declan’inkine tıpatıp

benzeyen başka bir caddeye açılıyordu. Daracık bitişik evlerle çevrili sağ taraf, iki yanda dip dibe park etmiş arabalarla kıvrılarak uzayıp gidiyordu. Sol tarafsa ışıkları, kalabalığı ve vitrinleriyle canlı bir alışveriş caddesine açılıyordu.

Oğlumun adını karanlığın içine haykırdım. Fakat sokak lambalarının titrek ışığında en ufak bir kıpırtı bile yoktu; hiçbir gölge yerinden ayrılp bana doğru yaklaşmıyordu. Hangi yöne gitmeliydim? Sola mı, sağa mı?

Telefonum hâlâ avucumdaydı. Tam ana caddeye doğru koşmak üzereydim ki aklıma daha iyi bir fikir geldi; *Telefonumu Bul* uygulamasını açtım ve listeden hızla Lucas'ın iPhone'unu seçtim. Evie'nin telefonunu defalarca aynı şekilde bulmuştum ama Lucas için buna hiç gerek duymamıştım. O hep uyumlu bir çocuk olmuştu; sınırları zorlamaz, kuralları asla çiğnemezdi. Harita nihayet yüklenip yakınlaştığında, mavi renkte yanıp sönen noktaya gözlerimi kısıarak baktım; bulunduğum yere göre nerede olduğunu, Lucas'ın hangi yöne gittiğini anlamaya çalıştım. Ama mavi nokta sabit duruyordu. Ellis Yolu'nun hemen arkasında, sokağın tam ortalarında bir yerde görünüyordu. İçimi burkan ani bir panikle, bulunduğum yerin sadece birkaç metre ötesinde olduğunu fark ettim. Bu da ya telefonun hâlâ orada bir yerde olduğunu gösteriyordu ya da... Kapatılmadan önceki son konumu orasıydı.

"Lanet olsun!"

Telefonumun fenerini açıp ışığı telaşla ara sokağın dört bir yanında gezdirdim: tuğla duvarlar, ahşap bahçe kapıları, çöp torbalarıyla dolu köşeler... Milo oradaydı; tekerlekli çöp kutularının yanında uslu uslu oturuyordu. Işığı üzerine tuttuğumda bir kez havladı -küçük gözleri, kehribar renginde parlayan iki nokta gibi ışıldadı- sonra da hiçbir şey olmamış gibi hafif adımlarla eve doğru yöneldi.

Ama ortada ne bir telefon vardı... Ne de Lucas!

Sola döndüm ve ana caddeye doğru koştum. Yolumun üzerindeki bir köpek gezdiricisinin ve etrafa dağılmış trafik dubalarının arasından kıvrak adımlarla geçtim. Cadde kalabalıktı; araçlar âdeta sürünerek ilerliyor, yayalar ise birbirine çarpa çarpa yürüyordu. Hava artık tamamen kararmıştı. Çevremdekilerin çoğu Lucas'tan uzundu; kalın kabanları, büyük çantaları ve tepelerinde sallanan ponponlu bereleriyle görüş alanımı kapatıyorlardı. Trafik ışıklarının önünde bekleyen üç yaşlıya yaklaştım, telefonumda Lucas'ın fotoğrafını göstererek son birkaç dakika içinde onu görüp görmediklerini sordum. Başlarını sallayıp olumsuz yanıt verdiler. İçlerinden biri bana bir şey sormaya yeltendi ama ben çoktan etraftaki diğer insanlara yönelmiş, otobüs durağında kuyruk olmuş şaşkın bakışlı insanlara da aynı fotoğrafı göstermeye başlamıştım. Ne var ki onlardan da yalnızca olumsuz baş sallayışlar alabildim.

Cadde boyunca koşmaya devam ettim. Soğuktan korunmak için kat kat giyinmiş alışverişçilerin arasından slalom yapar gibi geçiyor, Lucas'ın adını tekrar tekrar haykırırken üzerime yönelen meraklı bakışları umursamıyordum. Tek umudum, ilerde bir yerlerde onun dağınık saçlarını, ince yapılı bedenini görebilmektir. Belki bir vitrinin önünde durmuş bakınıyordu, belki bir otobüs durağında bekliyordu ya da bir bankta oturmuş dinleniyordu. En azından devriye gezen bir polis memurunun fosforlu üniformasını görebilmeyi diliyordum. Ama ne Lucas'a ne de bir polise dair en küçük bir iz bile yoktu.

Fakat...

Bir dakika. İşte orada!

Koyu renkli ceketiyle, dar omuzlu bir siluet görmüştüm... Elinde telefon, yürürken ekrana kilitlenmiş, çevresindeki hiçbir şeyin farkında değildi. Dünyayla bağını kesmiş, yalnızca o küçük ekranın içinde yaşıyor gibiydi.

“Lucas!” diye seslendim.

İşlek yola adım attım, iki elimi birden havaya kaldırarak üzerime doğru hızla gelen araçların öfke dolu kornalarına ve cayırtılı fren seslerine karşı kendimi savunmaya çalıştım. Arabaların arasından aceleyle geçerek karşı kaldırıma ulaştım. Ve işte oradaydı... Şükürler olsun... Neredeyse dokunacak kadar yakındaydı. Koşarak yanına vardım, bir elimi omzuna koydum, nefes nefese hâlde önüne geçtim. Tam ona sarılmak, sonunda rahat bir nefes almak ve ona onu sevdiğimi söylemek üzereydim ki... Çocuk, başını telefondan kaldırıp bana baktı şaşkınlıkla:

“Ne var?”

Lucas değildi. Daha kısa boylu, yaşça daha küçüktü. Başkasının oğluydu. Hemen yanında durmuş olan adam:

“Ne yapıyorsun sen, delirdin mi?” dedi gözlerini bana dikerek. Elimini çocuğun omzundan hemen çektim:

“Şey... Affedersiniz. Ben sanmıştım ki...” Adam, çocuğa dönüp:

“Josh, sen tanıyor musun bu bayanı?” diye sordu. Çocuk başını hafifçe iki yana salladı.

“Gerçekten çok üzgünüm,” dedim yeniden. “Oğluma benzettim. Onu arıyordum.” Telefonumdan Lucas’ın fotoğrafını çıkarıp göstermek istedim ama adam çoktan çocuğun elini tutmuş, uzaklaşmaya başlamıştı bile. Giderken de arkasını dönmüş hâlde bana akli dengemi yitirmişim gibi bakıyordu.

Kaldırımında savrulup duran kalabalığın arasında geriye doğ-

ru sendeledim. İçimde, göğsümün tam ortasında, delice dönen bir dehşet girdabı vardı âdeta.

İkisi de yoktu.

İki evladımı da kaybetmiştim.

Bir anlık dalgınlık... Bir anlık düşüncesizlik...

Ve şimdi, ikisi de bu dev şehrin karanlığına karışmıştı.

Yutulmuşlardı. Sessizce, iz bırakmadan.

Nefesim hâlâ göğsümde inip kalkıyor, ciğerlerim soğuk havayla yanıyor, yüzümdeki keskin rüzgâr tenimi sızlatıyordu. Tam o sırada Declan yanıma geldi:

“Caddenin sonuna kadar baktım,” dedi, “bahçelere de göz attım. Ama... Yok.”

Ellerimi belime koymuş, hızlı hızlı soluyordum. İçimde korku, öfke ve kahredici bir panik birbirine karışmış, bir fırtına gibi dönüp duruyordu. Aniden Declan’a doğru döndüm ve geniş göğsüne bastırarak onu yolun ortasına doğru ittim. “Depodan buraya takip edilmediğini söylemiştin!” diye bağırdım. “Evinde güvende olacağımızı söylemiştin!”

“Üzgünüm Lauren. Onu bulacağız, tamam mı?”

O anda zihnimden bir şüphe geçti. Bir anlığına gözümde, Declan’ın geçmişte Lawler’in adamlarından biriyle aynı koşu ta kaldığı, onunla dostluk kurup sonunda onların tarafına geçtiği canlandı. Bana daha önce anlattığı o uzun hikâye... Belki de baştan sona uydurmaydı; tek amacı dikkatimi dağıtmak, gardımı indirmektir.

“Yoksa sen de mi işin içindesin Declan? Onlarla birlikte mi çalışıyorsun?” Declan başını iki yana salladı:

“Hayır, Lauren. İnan bana, değilim.”

“Peki o ev? Hapisten çıkalı iki yıl oldu. Böyle bir yeri tutacak parayı nereden buldun?”

“Ev benim değil Lauren. Kiralık... İş yerinden tahsis ettiler.”

“Silvertown’daki o depoya gideceğimizi biliyorlardı,” dedim, bunun farkına vardığım anda içimi saran ürpertiyle. “Bizi orada bekliyorlardı; maskeleri takılıydı, her şey hazırды. Ve burada senin evinde olduğumuzu da biliyorlardı. Lucas’ın burada olduğunu da...”

“Benim yüzümden değil,” dedi başını sertçe iki yana sallayarak. “Yemin ederim.” Declan, sinirle derin bir iç çekti ve telefonuma bir kez daha göz attı. Oğlumdan hâlâ bir yanıt yoktu. Elbette yoktu. Telefon hâlâ kapalıydı. Kaybolduğunu fark etmemizin üzerinden henüz beş dakika bile geçmemişti ama arka bahçeye ilk çıktığı andan bu yana en az yarım saat geçmiş olmalıydı. Şimdi kim bilir ne kadar uzaklaşmıştı?

“Polisi arayacağım,” dedim. Telefonumun tuş takımında son rakamı çevirmek üzereydim ki ekran aniden değişti; gelen bir arama görünüyordu. Bilinmeyen bir numara.

“Anne?”

“Lucas!” Oğlumun sesini duymakla içimi kaplayan rahatlama tarifsizdi; tıpkı birkaç dakika önce Evie’den gelen mesajı aldığımda hissettiğim o saf sevinç gibi. “Neredesin oğlum? İyi misin?”

“Anne?”

“Lucas?” diye yineledim. Karşı tarafta hafif bir uğultu vardı, sanki Lucas bir arabanın içindeydi. “Beni duyabiliyor musun? Sinyal çok zayıf. Neredesin, hemen gelip seni alalım.” Önce boğuk bir çığlık duyuldu. Ardından derin erkek sesleri... Sonra kısa ama ürkütücü bir sessizlik ve nihayet, telefonun elden ele geçtiğini haber veren o tanıdık, cızırtılı hışırtı.

“Alo?” dedim, telefonu kulağıma bastırarak. “Hâlâ hatta mısın? Lucas? Orada mısın?” Tekrar sessizlik... Beş uzun saniye sürdü. Sonra on. Ve ardından kulağımda bir erkek sesi duyul-

du. Tanımadığım, soğukkanlı ve kendinden emin bir Londra baritonuydu.

“Şimdi sana ne yapman gerektiğini anlatayım Lauren,” dedi. “Ellis Yolu’ndaki eve geri döneceksin. Yol boyunca hiçbir yerde durmayacaksın, kimseyle konuşmayacak, kimseyi aramayacaksın. Bu hattı takip etmeye çalışmayacaksın ve en önemlisi, polisi aramayacaksın. Altmış saniye içinde o evde olacaksın ve ardından bizden bir arama bekleyeceksin. Anladın mı beni?”

“Evet,” dedim nefes nefese. “Anladım... Ama lütfen...”

“Güzel,” dedi ses, kararlı ve ürpertici bir soğukkanlılıkla. “Çünkü aksi hâlde bir daha asla oğlunu göremezsin.”

58

Declan'ın evine kadar soluk soluğa koştuk. Mutfak kapısından içeri girdiğimizde, nefes nefeseydim; göğsüm ani eforun etkisiyle yanıyor, dizlerim bükülmüş hâlde ellerimi dizlerime dayamış duruyordum. Declan da derin derin soluyarak kendine gelmeye çalışıyordu. Cep telefonunun sesini sonuna kadar açtım, elimde sımsıkı tutarak o gizemli yabancının tekrar aramasını bekledim.

Ruth, bir sandalyeye çökmüş hâlde oturuyordu. Alnındaki yaraya buruşturulmuş bir mendili bastırmış, yüzünde donuk bir ifadeyle bizi izliyordu. Ona başımızdan geçenleri telaşla, kelimeleri birbirine karıştırarak anlatırken gözleri benden bir an bile ayrılmadı. Ayağa kalkıp bana uzanmak istedi ama dizleri titredi, dengesini kaybederek yeniden sandalyeye yığıldı.

“Biraz dinlenmen gerek,” dedim. “Sadece birkaç dakika otur, olur mu?”

“Benim için endişelenme,” dedi solgun yüzüyle. “Sadece kafamı biraz çarptım, o kadar.”

“Ne oldu? Ne gördün? Anlatabilir misin?”

Gözlerini birkaç kez kırptı. “Milo dışarı fırladı, ben de onun peşinden geçitten çıktım. O sırada birilerinin orada olduğunu fark edemedim, başıma sert bir darbe yedim. Öyle şiddetliydi ki... Belli ki orada bizi bekleyen adamlar vardı. Sonrasında hatırladığım ilk şey, bana sesleniyor olman. Yüzüstü, sokağın zeminine kapaklanmış hâlde yatıyordum.”

“Hiç kimseyi görmediğine emin misin? Lucas’ı kimin kaçırdığını görebildin mi?”

“Üzgünüm.” Başını yavaşça iki yana salladı. Gözleri yaşla dolmuştu. “Hepsi benim suçum, Lauren. Onun yanındaydım, ona daha iyi göz kulak olmalıydım. Özür dilerim.”

Declan, küçük mutfağın içinde bir o yana bir bu yana yürüyüp duruyordu. “Ne kadar aptalım ben,” dedi, avucunu tezgâha sertçe vurarak. “Bunun olacağını önceden görmeliydim.”

“Hiçbirimiz böyle bir şeyi öngöremedik Declan,” dedim. Elimde sessiz ve karanlık duran telefona boş gözlerle bakıyordum. “Ben bile...”

“Onların bir şekilde bizi durdurmaya, bir koz bulmaya çalışacağı en başından belliydi,” dedi. “Depoyu gördüğümüzü biliyorlardı; öylece sessiz kalacak değillerdi ya. Seni polise gitmekten vazgeçirecek bir yol bulmaları şarttı ve sonunda buldular.” Bir kez daha öfkeyle elini tezgâha vurdu. “Böyle bir şeye kalkışacaklarını önceden sezmeliydim.” Ruth ise gözlerini kocaman açmış, korkuyla titreyen bakışlarını üzerimize dikmişti:

“Çok üzgünüm,” dedi bir kez daha, sesi titrek bir endişeyle. “Ama... Mutlaka yapabileceğimiz bir şey vardır, değil mi?” Declan, elimdeki cep telefonunu işaret etti. “Peki ya Lucas’ın telefonu?” dedi. “Konumunu bulmayı denedin mi?” Daha önce yaptığım denemeleri kısaca anlattım ama yine de bir kez daha şansımı denemek istedim. Bu defa telefonumdan Snapchat uygulamasını açtım ve harita simgesine dokundum. Ekranda beliren konum, her zamanki gibi aynıydı: Lucas’ın en son bilinen yeri, Declan’ın küçük evinin arka tarafı olarak görünüyordu.

“Yine sonuç yok,” dedim. “Onu kim aldıysa, bizden birkaç adım önde. Böyle bir şey deneyeceğimizi tahmin etmiş olmalılar.” Cep telefonumu sinirle masanın üzerine bıraktım. “Lanet olsun!”

Ruth, gergin görünüyordu; âdeta kendi içine kapanmış, düşüncelerine gömülmüştü. “Bir şey önerebilir miyim?” diye sordu, çekingen bir sesle:

“Tabii ki,” dedim, başımı ona çevirerek.

“Belki de artık gerçekten polise başvurma vaktimiz gelmiştir,” dedi. “Biliyorum, arayan kişi kesinlikle bunu yapmamamızı söyledi ama elbette öyle diyeceklerdi, değil mi? Amaçları bizi korkutup çaresiz bırakmak. Oysa belki de bizim için en doğru ve güvenli yol polise gitmek olabilir..”

“Polisi *kesinlikle* aramıyoruz, tamam mı?” Sözler ağzımdan beklediğimden daha sert bir şekilde dökülmüştü. “Lucas’ı geri almak için ne istiyorlarsa harfiyen uygulayacağız. Eksiksiz. Tartışmaz.” Ruth itiraz edercesine başını iki yana salladı:

“Bu insanlar...” dedi, sesi endişeyle titriyordu. “Onlara güvenemezsin Lauren. Söyledikleri hiçbir şeye inanamazsın, tek bir kelimelerine bile.”

“Onlar benim küçük oğlumu kaçırdı,” dedim, sesim titreyerek. “Kızımı da kaçırdılar. Onları sağ salim geri alabilmek için ne derlerse yapacağım, ne gerekiyorsa.” Ruth, bir an durup destek ararcasına gözlerini Declan’a çevirdi, sonra çantasından cep telefonunu çıkardı:

“Bak,” dedi, kararlılıkla. “Ben yine de polisi arayacağım. Teknik olarak arayan sen olmayacaksın, değil mi? Hem dedektiflerin bu tür insanları bulmak için kullandığı sayısız gelişmiş yöntem var. Bizim asla yapamayacağımız şeyler...”

“Kimse kimseyi *aramıyor!*” Küçük mutfağın içinde yankılanan çığlığım duvarlara çarpıp geri dönmüştü. “Polise hayır! Telefona hayır! Anladın mı?” Ruth, sandalyede ürkekçe geri çekildi; elindeki telefonu hâlâ sımsıkı tutuyordu. Yavaşça, itiraz etmeden telefonu çantasına geri koydu.

“Peki,” dedi, neredeyse fısıltı gibi çıkan bir sesle. “Üzgünüm... Anladım.” Declan, parmak uçlarıyla masaya hafifçe vurdu.

“Önce ne söyleyeceklerini bir görelim,” dedi. “Sonrasına birlikte karar veririz.” Üçümüz, huzursuz bir sessizliğe gömüldük. Dışarıdan, zaman zaman caddeden usulca geçen araçların sesi dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Declan, her birkaç dakika da bir gelip telefonuma bakıyor ama ekran, inatla karanlık kalmaya devam ediyordu. Sonunda Ruth yeniden konuştu; sesi o kadar kısık çıktı ki neredeyse duyulmuyordu. “Ya bir daha aramazlarsa?” dedi. “O zaman ne yapacağız?”

“Arayacaklar,” dedi Declan, kendinden emin bir ifadeyle.

“Nereden biliyorsun?”

“Artık ellerinde bir koz var,” diye yanıtladı. “Bunu kendi çıkarları için kullanmak isteyeceklerdir. Ellerindeki avantajı sonuna kadar değerlendirmeye çalışacaklardır.”

Koz mu? Şimdi oğlum sadece bu muydu artık? Utangaç, kendine has halleriyle o sevimli, zeki oğlum... Kaykay yapmayı seven, *Stranger Things* dizisine bayılan, sadık, esprili ve hep ablasının gölgesinde kalmış o hassas çocuk. Artık bir pazarlık aracıydı ha? Kurallarını hâlâ tam olarak anlayamadığım bir oyunun içindeki sessiz bir piyon...

O an gerçekle yüzleştim... Yaptığım şeyin ağırlığıyla. Lucas’ı nasıl bir tehlikenin içine attığımı fark etmiştim; ablasını bizden koparan o aynı karanlık, şimdi de onu da tehdit ediyordu. Dehşet, ani bir dalga gibi üzerime çökmüştü. Sanki ayaklarımın dibinde devasa bir karanlık boşluk açılmıştı da ben tam ucunda, dengesizce duruyordum. Tutunacak hiçbir şeyim yoktu; altımda yalnızca soğuk, dipsiz bir uçurum uzanıyordu. Vücudumdaki son zerre güç de terk etmişti beni; dizlerim boşalmıştı âdeta. Ayakta durabilmek için bir sandalyenin arkalığına sıkıca tutundum.

“Ben ne yaptım Declan?” Gözlerim yaşlarla dolmaya başlamıştı. “Evie’nin yaşadıklarına bunca zaman kör kaldım. Şimdi

de Lucas'ı bu karanlığın içine sürükledim. Kim bilir ne kadar korkmuştur şimdi... Dehşete kapılmıştır evladım.” Boğazıma bir düğüm oturmuş, nefesim yarıda kesilmişti. “Ya şimdi ikisini birden kaybettiysem?”

59

Declan hiçbir şey söylemedi. Sessizce yanıma geldi, kollarını usulca bana doladı. Hem yabancıydı bu sarılış hem de insanın içini burkan türden bir tanışıklık taşıyordu içinde.

İlk içgüdüm, onu itmektir. Bu çizgiyi bir daha asla geçmeyeceğimize yemin etmiştim çünkü. Ama teninin sıcaklığı, unuttuğumu sandığım ne çok anıyı birden çekip çıkardı içimden. Hapishane yılları onu eskisinden daha iri, daha sert yapmıştı belki ama his aynıydı. Varlığı aynıydı. Avuçlarının sırtımda gezinen o ölçülü gücü... Sanki düşmeme izin vermeyecekmiş gibi... Sanki hâlâ koruyabilirmiş gibi beni. Hepimizi koruyabilirmiş gibi.

“Beni dinle,” dedi; sesi göğsünden gelen derin, alçak bir uğultu gibi. “Çocuklarımızı bulacağız, tamam mı? Ne pahasına olursa olsun, onları o adamların elinden kurtaracağız. Söz veriyorum... Yeter ki soğukkanlı kalalım. Aklımızı kullanalım.”

Bir an daha öylece durduk, mutfakın sessizliğinde. Gözlerimi kapattım. Sözlerinin o sakin, kendinden emin tonunu içime çekerken, sanki dünya bir anlığına yerli yerine oturmuştu.

“Üzgünüm,” dedim, yüzümün yarısı hâlâ onun kazağına gömülüken. “Çocuklara seninle ilgili gerçeği söylemediğim için. Gençtim o zaman; öfkeliydim, korkuyordum. O dönem için doğru olanın bu olduğuna inanmıştım. Ama bir kez söyleyince, geri alamadım. Ağzımdan çıkan sözü geri saramazsın ya... Onlar da söylediklerimi gerçek sandılar, ben de düzeltmedim.”

Declan sırtımı usulca okşadı. “Hayır, Lauren,” dedi. “Asıl suçlu benim. Seni çaresiz bir durumda bırakan bendim. Ama o gün ne söylediyse söyledin; artık geçmişte kaldı. Olanı geri alamayız, ikimiz de. Tekrar tekrar kurcalamanın kimseye bir faydası yok. Ama şunu yapabiliriz: Bugünü değiştirebiliriz. Şu anı. Yarını... Ve ondan sonrasını.”

Onun kollarından sıyrıldım, bir adım geri atarak ondan uzaklaştım. Ruth elime bir kâğıt mendil uzattı. Gözyaşlarımı aceleyle, saklamaya çalışarak sildim.

“Telefondaki adam...” dedi dikkatle. “Kızlardan bahsetti mi? Cassie’den ya da Evie’den?”

“Hayır,” dedim. “Ama bilmen gereken başka bir şey var Ruth. Lucas’ı kaçırdıklarında sana söylemek üzereydim.” Ruth’un yüzüne derin bir endişe yerleşti. “Nedir o?”

“Sesli mesaj bıraktı,” dedim. “Evie... Daha önce aramış ve bir mesaj bırakmış. Ve Cassie’nin adını özellikle söyledi.”

“İyi mi kızım?” diye sordu Ruth; sesi çatlamıştı. “Cassie’m iyi mi?” Telefonumun kilidini açtım, sesli mesajı seçtim.

“Bilmiyorum,” dedim. “Ama sesinden anladığım kadarıyla... Birlikte gibiler.”

Mesajı Ruth’a iki kez dinlettim. Sonra aramızda huzursuz bir sessizlik çöktü... Ta ki Ruth’un hıçkırıkları bunu bozana dek... Elleri, dua edermişçesine sımsıkı kenetlenmişti. Çökmüş gibiydi; sanki içine kapanmış, kendi ağırlığına yenilmişti. Yeni bir mendil çıkararak gözyaşlarını silmeye çalıştı. Yavaşça, usul usul... Declan, arka sokakta bir şey ya da birini görüp görmediklerini sormak için bitişikteki birkaç komşusuna uğramayı deneyeceğini söyledi. Hiç vakit kaybetmeden mutfak kapısından çıktı. Arka kapıya yönelirken güvenlik ışığı bir anda tüm bahçeyi aydınlattı.

Ruth’la birlikte telefona kilitlenmiştik... İkimizin arasında, karanlık ve tepkisiz bir hâlde öylece duruyordu. Tam Ruth bir

şey söylemeye hazırlanıyordu ki, zil sesi çaldı. Ekran birden ışıkla parladı: *Bilinmeyen numara*.

Telaşımdan neredeyse reddet tuşuna basıyordum; elim ekranın üzerinde kaymıştı.

“Alo?” dedim, hızlıca. “Ben Lauren, Lucas’ın annesiyim.” Uzun bir sessizlik oldu... Telsiz cızırtısını andıran bir uğultu... Ardından derin bir nefesin sesi.

“Yanında kimse var mı?” Bu ses, daha önce duyduğumdan farklıydı. Duygusuzdu... Neredeyse yapay. Sanki tüm pürüzleri törpülenmiş, insani yanları silinmiş gibiydi. Başımı kaldırıp Ruth’a baktım; elleri hâlâ dua eder gibi birbirine kenetlenmişti.

“Kimse yok,” dedim. “Lucas’la konuşabilir miyim?”

Sorumu duymazdan geldi. “Beni dikkatle dinliyor musun Lauren?”

“Evet. Buradayım,” dedim.

“Başıma büyük bir dert açtın. Planlarımı altüst ettin. Ama şimdi... Bunu telafi edeceksin.”

“Ne yapmam gerekiyorsa yapmaya hazırım.”

“Şimdi sana bazı talimatlar vereceğim. Ve bunlar son derece önemli, ikimiz için de. Hâlâ beni dikkatle dinliyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Güzel. Önce bazı temel kurallar: Eğer bu konuşmayı kaydediyorsan, kaydı şimdi durdur. Yazıya döküyorsan, bırak. Bir başkasıyla paylaşmaya çalışıyorsan, hemen vazgeç. Bu kurallardan birini bile çiğnersen, küçük Lucas’ı güney kıyısından bir kilometre açıkta, havalandırmalı bir ceset torbasının içinde, dibine yeterince çelik plaka bağlanmış hâlde denize bırakırım. Suyu çarptığında hâlâ hayatta olur... Ama bu, küçük Evie’nin başına bir litre *pirana solüsyonu* dökülmesinden çok daha şefkatli bir ölüm olacaktır. Anladın mı beni?” Güçlkle yutkundum; içimdeki dehşet neredeyse konuşmamı engelleyecekti:

“Anladım,” dedim.

“Aferin sana.”

Telefonun öbür ucundaki adam ne istediğini anlatmaya başladı, her adımı ayrıntılarıyla sıraladı. Ben de sessizce, kendi kendime notlar alır gibi, en kritik noktaları zihnimde tekrar ediyordum.

“İkna edici olsan iyi edersin Lauren,” dedi. “Hayatının rolünü oyna. Çünkü iki çocuğunun da kaderi buna bağlı.”

EVIE

Üç hafta öncesi

Evie, tam olarak nerede olduğunu kestiremiyordu. Bildiği tek şey, doğu Londra'nın yerin altına saklanmış bir köşesinde, bir bodrumda ya da mahzende olduğu ve geceleri Thames Nehri'nden geçen teknelerin motor sesini duyacak kadar suya yakın bir yerde bulunduğuydu. Ortamın tek doğal ışık kaynağı olan buzlu camdan, zaman zaman uçak uğultuları, kimi zaman da uzaklardan gelen trafik gürültüsü süzülüp içeriye doluyordu. Bu iğrenç yerin yanında, Evie'nin Hampstead'deki o küçücük dairesi bile görkemli bir saray sayılırdı. Duvarlar nemden kabarmış, tuğlalar yer yer dökülmüştü; sanki yıllar önce kömürlük ya da depo olarak kullanılmış, sonra da yaşanacak hâle getirilmişti. Üstelik öyle dardı ki üniversitedeki yurt odası bile onun yanında geniş ve ferah kalırdı.

“Tanrım... Sanki asırlardır geçmişte kalmıştı o günler.”

Evie, loş odanın ortasına yerleştirilmiş sandalyeye oturmuştu; yüzü tam karşıya dönüktü, kendisine nasıl söylendiyse öyle. Scott ise arkasında, duvara yaslanmış vaziyette duruyordu; kolları göğsünde kavuşmuş, yüz ifadesi sert.

“Kuralları bir kez daha hatırlayalım, ne dersin?” dedi Scott. Sesi, varlığı, ağır parfümünün keskin kokusu... Hepsi birden, hücreyi andıran bu daracık odayı kaplamıştı. “Söyle bakalım, kiminle konuşacaksın?”

“Kimseyle.”

“Kime güveneceksin?”

“Yalnızca sana.”

“Ya buluşmalar?”

Evie, ezberlediği ayrıntıları tek tek sıraladı: tarih, yer, saat... Bir de bir ilk isim.

“Peki, yakalanırsan ne diyeceksin?” Evie’nin bakışları kapının yanındaki sırt çantasına takıldı. Yanına iştirilmiş yepyeni yürüyüş botları, yukarıdaki askıya asılmış yağmurluk... Her şey tamam gibiydi; sessizce, yarını bekliyordu.

“Bir arkadaşım rica etti, ailesine götürmem için birkaç yıl-baş hediyesi verdi, diyeceğim. Zaten paketlenmişti hepsi diyeceğim... Açıp bakmadığımı da söyleyeceğim.”

“Peki,” dedi Scott, sesi buz gibi, “ya başka bir şey söylersen?” Evie başını eğdi, bakışları kir içindeki taş zemine takıldı.

“Videoyu yayımlarsın... Aileme zarar verirsin,” dedi kısık bir sesle.

“Doğru cevap.” Scott, cebinden telefonunu çıkardı, ekranını Evie’nin yüzüne doğru yaklaştırdı. Genç kız göz ucuyla telefona baktı; ardından bakışlarını büyük bir tiksintiyle başka yöne çevirdi, kusacak gibi oldu.

Scott, Evie’nin saçından bir tutam kavrayıp başını sertçe öne çevirdi. “SAKIN bakışlarını kaçırma!” diye bağırdı. Evie, istemeye istemeye yeniden baktı. Gördüğü o dehşet verici görüntü, yakıcı bir iz gibi zihnine kazınıyordu. Biliyordu... Artık bunu asla unutamayacaktı. Asitle kavrularak çığlıklar atan bir suratın görüntüsünü bir ömür taşıyacaktı içinde.

“Anladım,” dedi, soluğu kesilmişti. “Gerçekten... Anladım. Hiçbir şey söylemeyeceğim.” “Anladım,” diye ikinci kez inledi Evie. “Gerçekten... Anladım. Hiçbir şey söylemeyeceğim. Yemin ederim.”

“Bu videodaki kız bizimkilerden biriydi,” dedi Scott, başıyla

ekrana doğru işaret ederek. “İlk gruptan. Ama kendini bizden akıllı sandı, kaçabileceğini düşündü. Biz de ona küçük bir ders vermek zorunda kaldık. Babasına da.”

“Ne gerekirse yaparım,” dedi Evie, sesi titreyerek. “Yeter ki aileme dokunmayın.” Scott, telefonu sonunda cebine geri koydu.

“Ben sana güveniyorum Evie,” dedi Scott. “Annemi kandırma konusunda zaten ustasın. Babana gelince... Boş ver işe yaramazın tekini?” Tam o sırada Brandon kapıda belirdi. İri gövdesiyle loş koridordan sızan ışığı tamamen kesmişti. Elindeki biranın kapağını çevirip çıkardı, şişeyi Scott’a uzattı.

“Yukarıda her şey hazır patron. Başka bir şey var mı?” Scott bir yudum aldı, sonra başını hafifçe çevirerek konuştu:

“Evie gitmeden önce birkaç sosyal medya paylaşımı daha ayarlamamız lazım. Telefonu sende mi?” Brandon, kamuflaj pantolonunun yan cebinden bir iPhone çıkardı. Ekrana şifreyi girip doğrudan Instagram uygulamasını açtı. Galeriden bir fotoğraf seçti, sonra telefonu Evie’ye doğru uzattı.

“Bunu henüz paylaşmadın, değil mi?”

Fotoğraf, üniversitenin tanışma haftasında, öğrenci merkezindeki barda çekilmişti. Evie başını hafifçe iki yana salladı; ekim ayında -çoktan- paylaştığı neredeyse aynı kareyi Brandon’ın geriye dönüp fark etmemesi için dua ediyordu. Brandon, hiç acele etmeden fotoğrafı kırıptı, kalın parmaklarıyla kısa bir açıklama yazdı ve Evie’nin sık kullandığı etiketlerden birkaçını ekledi. Gönderinin ne zaman ve hangi saatte paylaşılacağını da ayarladı; her şey Evie’nin hesabından, onun sesiymiş gibi görünecekti.

“Ha bir de...” dedi Scott, aklına yeni gelmiş gibi. “Haftaya, ayın otuzunda annemi arayacaksın. İlk yolculuğunu yaptıktan sonra. Ondan sonra annen seni almaya gelene kadar sadece mesajlaşma olacak aranızda.”

“Peki ya sonra?” diye sordu Evie. O an aklından saçma bir düşünce geçmişti. Belki de önlerindeki birkaç hafta boyunca ne derlerse yaparsa, onlarla iş birliği yapar ve yakalanmadan dönerse... Belki-o zaman serbest bırakırlardı onu. Artık ailesi-ne dönebilirdi. Kendi hayatına dönebilir, kaldığı yerden devam edebilirdi. Ama Scott’un duygudan uzak o sahte gülümsemesine tekrar baktığında ne kadar çaresiz, ne kadar aptalca bir hayal kurmuş olduğunu anladı.

“Şöyle yapıyoruz...” dedi Scott. “Annen seni üniversiteden alıyor, biz de aynı gün telefon hattını iptal ediyoruz. E-postan da kapanıyor. Annenin bildiği tek şey, artık ortada olmadığı olacak. Kendi hayatını yaşamak için çekip gittiğini... Ondan tamamen koptuğunu düşünecek.” Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Zaten son birkaç yıldır ona çektirdiklerini düşününce... Annen senden kurtulmuş olmaya sevinir bile.”

Evie’nin gözleri yeniden doldu. “Her şeyi geride bırakıp veda bile etmeden gittiğime inanmaz. Beni aramaya çıkacaktır kesinlikle.” Scott genç kızın yanağına hafifçe dokundu:

“Arayan ilk kişi o olmayacak... Ve sonuncusu da olmayacak.”

60

Dedektif Çavuş Parry, ağzına kaldırdığı büyük beyaz kahve kupasının üzerinden bana bakıyordu.

Karakoldaki sorgu odasında karşı karşıya oturmamızın üzerinden henüz otuz altı saat geçmişti ama sanki günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Gözlerinin altı koyu halkalarla gölgelenmiş, solgun teni neredeyse bir hayaletinki gibi beyaz, ceketinin altındaki bluzu ise buruş buruştu. Muhtemelen ben de ondan farksız görünüyordum. Anlaşılan o ki, Bethnal Green Karakolunda yollarımız ayrıldığından beri ikimiz de pek dinlememiştik.

O akşam Parry'yi aramamdan yalnızca yirmi dakika sonra, Declan'ın evinin önünde motoru hâlâ çalışır durumda bekleyen büyük bir jip belirmişti. Şoför evin kapısını sertçe çalmış, beni öğrendiklerimi Parry'ye yüz yüze anlatabileceğim bir yere götürmek üzere çağırmıştı. Gideceğimiz adresi söylememişti ama vardığımızda Vauxhall'da, simsiyah cephesiyle dikkat çeken, adı sanı olmayan bir binayla karşılaşmıştım. On beş kat boyunca koyu camlarla kaplıydı; ne girişte bir tabela vardı ne bir isim ne de dev kapıların üzerinde bir logo. Dışarıdaki kaldırım boyunca sıralanmış bariyerler ve içeride bekleyen silahlı iki polis memuru olmasa, burasının bir banka ya da teknoloji şirketinin merkez ofisinden farkı yoktu.

Şoför, aracı yer altındaki bir otoparka çekmiş, ardından bana binanın dördüncü katındaki penceresiz bir odaya kadar

eşlik etmişti. Oda, yumuşak gri ve mavi tonlarla döşenmişti; bir koltuk, bir kanepa, bir masa ve köşede bir su sebili vardı. Kapının üzerindeyse, fark edilmemeye çalışan küçük bir kameranın plastik gözü yerleştirilmişti.

“Bir daha anlat,” dedi Parry. O akşam benimle görüşmeye başta pek istekli olmamıştı. Ta ki nedenini söylediğim ana kadar... Şimdi ise yüzü, beklentiyle ya da belki de hafif bir heyecanla gerilmişti. “Kızının sana söylediklerini, onun kullandığı kelimelerle, tam olarak anlat. Acele etme, ne zaman hazırsan.” Düşüncelerimi toparlamak için bir an duraksadım:

Mesele, her şeyi sade ve doğrudan anlatmakta. Abartma, sapma... insanı ele veren hep budur.

“Evie beni aradı,” dedim, kafamda belirlediğim metne sadık kalarak. “Yurt dışında olduğunu, Birleşik Krallık’ta olmadığını söyledi ama yarın döneceğini de ekledi. Paris’ten Eurostar’a bineceğini ve trenin saat üçte Londra St. Pancras’a varacağını söyledi; orada benim onu beklememi istedi. Geldiğinde, bir arkadaşına vermesi gereken bir şey olduğunu ama sonrasında benimle birlikte eve, Reading’e dönmek istediğini söyledi. Olan biten her şey için üzgün olduğunu ve işlerin bu noktaya gelmesini asla istemediğini söyledi.”

Kanepenin kenarında hafifçe yer değiştirdim; Lucas’ın kaçırılmasından bu yana içime kök salan o sarsıcı korkuyu gizleyemiyordum. Parry, koltuğunda oturmuş kahvesinden bir yudum alırken Garcia da masada not almakla meşguldü. Her ikisinin boynunda Ulusal Suçla Mücadele Dairesine ait kimlikler asılıydı: kartın solunda siyah zemin üzerinde beyaz bir taç, sağ tarafta ise dairenin İngilizce kısaltması NCA. Köşeye yerleştirilmiş koltuk ve berjer takımı, böylesine resmî ve soğuk bir bina için tuhaf biçimde ev havası taşıyordu; binanın geri kalanındaki keskin hatlara ve koyu camlara karşı insanda hafif bir huzur

duygusu uyandıran sıcak bir tezat oluşturunuyordu. Sanırım tam da bu yüzden, o mobilyalar oraya konmuştu.

“Yani hepsi bu mu?” dedi Parry. “Evie ne yaptığını söylemedi mi? Nerede olduğunu, kiminle olduğunu? Geldiğinde arkadaşına ne vereceğini?”

“Hayır,” dedim. “Sanki gerçekten acele ediyordu ve neredeyse fısıltıyla konuşuyordu. Sanki birinin duymasından korkuyordu. Telefona cevap verdiğim anda, ‘Konuşma anne, sadece dinle, şimdi açıklayamam ama gerçekten yardıma ihtiyacım var,’ dedi. Onun sesini duymak o kadar güzel gelmişti ki... İçimde birikmiş binlerce sorum vardı ama hiçbirini sormadan telefonu kapattı.”

Durup derin bir nefes aldım; anlattıklarımın kontrolümden kaymaya başladığının farkındaydım. *Sade tut. Konuyu dağıtma.* Bu bir ip cambazlığıydı. Onların ilgisini çekecek kadarını vermeli ama ayağıma dolanacak ayrıntılardan kaçınmalıydım. Zaten aktarmam gereken yalnızca üç temel bilgi vardı: St Pancras Uluslararası İstasyonu; Paris çıkışlı Eurostar treni; varış yarın, saat üçte. Garcia başını not defterinden kaldırdı.

“Zaman ve yer konusunda tamamen emin misin?”

“Evet, kızım tekrar tekrar söyletti, ezberletti neredeyse.”

“Ve sen de orada olacaksın, öyle mi?” Ona kaşlarımı çattım; sanki bir tuzak soru sormuş gibiydi.

“Elbette,” dedim. “O benim kızım.”

“Ses tonu nasıldı?”

“Korkmuştu.” Bakışlarımı kucağıma indirdim. “Daha doğrusu dehşet içindeydi. Kızımı daha önce hiç bu kadar korkmuş duymamıştım.” Parry’nin sesi şimdi daha yumuşaktı, neredeyse teselli eder gibiydi:

“Tüm bunların senin için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemiyorum Lauren,” dedi, hüzünlü ama sıcak bir tebessümle. “Dayanılmaz olmalı.”

“Öyle,” dedim. “Ama başka bir seçeneğim mi var sanki? Ben onun annesiyim.”

“Onun için her şeyi yapardın, değil mi?”

“Elbette.”

“Eminim ben de aynısını yapardım.” İkimiz arasında kısa bir sessizlik oldu.

“Seninkiler kaç yaşında?” dedim, kahvemden bir yudum alırken. “Yani çocukların?”

“On iki ve on dört,” dedi Parry; yüz ifadesi de yumuşamıştı. “İki kızım var. Onlardan birinin kaybolduğunu, ulaşılmaz olduğunu, hiçbir şekilde haber alamadığımı düşünmek bile istemem. Hele böyle bir şeyin içinde olduklarını...”

Kadın dedektif bir an daha gözlerimin içine baktı ve o bakışta güçlü bir his yakaladım: Farklı bir zaman, farklı bir hayatta olsaydık, belki de gerçekten arkadaş olabilirdik. Komşu olurduk belki. Okul kapısında selamlaşır, cumartesi sabahları çocukların maçında saha kenarında laflardık. Ama bugün değil. O gün tek bir görevim vardı: Parry’yi söylediklerime inandırmak. Parry koltuğunda öne doğru eğildi.

“Evie başka bir şey söyledi mi? Aklında kalan en ufak bir şey bile önemli olabilir.” Gözlerimi bir dedektiften ötekine çevirdim.

“Kimseye söylemememi istedi. Özellikle polise söylemem için bana âdeta yalvardı.”

“Ve buna rağmen buradasın.”

“Evet,” dedim. “Buradayım.” Aldatmacalar, katman katman üst üste.

O dedektiflere yalan söylemenin de bir suç teşkil ettiğinin farkındaydım; onları bile bile yanıltarak kendi mezarımı kazıyordum aslında. Belki “kamu görevlisinin zamanını boşa harcamak”, belki de “adaletin işleyişini engellemek” gibi bir suçlamayla karşı karşıya kalacaktım. Ama tuhaf bir şekilde, tüm

bunlara dair bir kopukluk hissediyordum. Sanki o küçük odada bulunan kişi ben değil de başkasıydı. Kurallara uyan, doğru olanı yapan, ailesini koruyacağına inandığı sisteme güvenen biri... Oysa orada oturan, gözünü karartmış, korkuyla kıvranan bir anneydi ve elindeki her şeyi, hayal bile edilemeyecek kadar büyük bir bedel uğruna ortaya koyuyordu.

“Eee, beni yine tutuklayacak mısınız?” diye sordum, kapıya doğru bir bakış fırlatarak. “Geçen sefer yaptığınız gibi mi?” Parry başını iki yana salladı:

“Bir şeyi anlayan gerek Lauren,” dedi. “Her şey normalmiş gibi görünmek ve davranmak zorundayız, anlıyor musun? Bu, son derece hassas bir aşamaya gelmiş, ince ayarla yürütülen bir operasyon. Eğer içlerinden biri kalkıp bir suç duyurusunda bulunursa, biz de prosedür gereği bunu kayda geçirir, işler ve tıpkı herhangi bir vatandaşın başvurusuymuş gibi standart şekilde yanıt veririz. Sanki ortada bundan başka hiçbir şey yokmuş gibi davranırız. Çünkü eğer prosedürden en küçük bir sapma bile olursa, ne kadar yaklaştığımızı sezerler ve işte o zaman paniğe kapılıp planlarını değiştirirler, her şeyi altüst ederler. Kaybolurlar. Ve biz de en başa dönmek zorunda kalırız.”

“Peki,” dedim. “Ben sadece Lawler’in emrine amade, maaşını ödediği birkaç dost polis memuru olup olmadığını merak etmiştim.” Garcia bana tuhaf bir bakış attı; ardından aramızda uzun ve rahatsız edici bir sessizlik oluştu. Göz ucuyla önce ortağına baktı, sonra yeniden bana döndü:

“Bunu söylediğini duymamış olayım,” dedi Garcia. “Ve büyük ihtimalle, bu binada başka kimsenin yanında da böyle şeyler söylememek en iyisi olur.”

“Neden?”

“Çünkü kızının kaderi şu anda pamuk ipliğine bağlı,” dedi, her kelimeyi dikkatle seçerek. “Ve işler sonunda durulduğunda, onun lehine bir yol bulunacaksa, o yolu açabilecek en büyük

şansı biziz. Onu geri alabilmenin de.” Başımı salladım, ne diyeceğimi bilemeden. Acaba Garcia, söylediklerinin hakikate ne kadar uzak olduğunun farkında mıydı?

“İçini ne kadar rahatlatır bilemem,” dedi Parry, “ama buraya gelerek doğru olanı yaptın Lauren. Akıllıca olanı. Ve bunun için sana saygı duyuyorum.”

“Öyle mi gerçekten?” dedim, çaresizce omuz silkerek. “Evie’yle neden bu kadar ilgilendiğinizi bile bilmiyorum. Ne tür bir işe bulaştığını düşündüğünüzü... Başını büyük bir belaya mı soktu?”

“Peki sence ne tür bir işe bulaşmıştır?” dedi dedektif çavuş, başını hafifçe yana eğerek. “Tahmin etmek zorunda kalsaydın ne derdin?” Aklımdan bana verilen talimatları geçirdim. Ne söylemem gerektiğini ve ne olursa olsun asla dile getirmemem gereken şeyleri: Lucas’ın kaçırılması, Silvertown’daki depo ve Ruth’un kızı Cassie’nin bu işin bir parçası oluşu.

“Tanrım, gerçekten hiçbir fikrim yok... Ve galiba en korkutucu olan da bu.” En azından bunun bir kısmı doğrudu. “Ama buraya gelip sizinle konuşmam... Bu, kızım için işleri biraz olsun kolaylaştırır, değil mi? Yani, size yardımcı oluyor olmak... Onun lehine bir şey sayılır mı?” Etrafımızdaki odayı işaret ettim. “Burası her neresiyse... Bana söyleyecek misiniz? Hangi binada olduğumuzu bile bilmiyorum.” Parry bir an durup bana baktı:

“Ulusal Suçla Mücadele Dairesini (NAC) duymuşsundur,” dedi. Omuz silktilim:

“Sanırım. İnsan kaçakçılarının peşine mi düşüyordunuz?”

“Evet, görevlerimiz arasında o da var. Ama bizim bağlı olduğumuz özel birim başka bir şeye odaklanıyor.”

“Neye odaklanıyor peki?”

“Fentanil.”

61

İşte karşımdaydı. Artık her şey açık seçik ortaya çıkmıştı, hiçbir yoruma yer bırakmıyordu: *uyuşturucu*.

Özellikle de dedektifin bana söylediğine göre, *fentanil* adı verilen sentetik bir afyon türevi. Amerika şehirlerini kasıp kavuran, Avrupa'da da şimdiden kök salmaya başlayan bir uyuşturucu. "Eroinden elli kat daha etkili," dedi Parry. "Morfinden yüz kat daha güçlü. Bir gramın yüzde birinden daha azı bile ölümcül olabiliyor; bu yüzden doz aşımı yaşamak bu kadar kolay."

Parry, insan eliyle üretilmiş bu korkunç maddenin karanlık bilançosunu açıkladı: Amerika Birleşik Devletlerinde fentanil her yıl 70.000'den fazla insanın ölümüne neden oluyordu; bu sayı, bireysel silahlanmanın en yoğun olduğu bu ülkede ateşli silahların yol açtığı ölümlerden bile fazlaydı. Üstelik bu madde, hap formunda satılabiliyor ve kullanılabiliyordu; bu da demekti ki iğneyle uğraşmak yoktu, pişirme derdi yoktu, enjeksiyon gerekmiyordu. Hatta damarları başka maddeler yüzünden çoktan çökmüş bağımlılar, fentanili doğrudan dumanla da içebiliyordu. Genellikle Çin'de kitlesel olarak üretilen kimyasallardan yapıldığı için, haşhaş ya da koka bitkisinin yetiştirilmesini gerektiren eroin ya da kokainle kıyaslandığında çok daha kolay ve hızlı üretiliyordu. Bir kilogram saf fentanilin, yarım milyon insanı öldürebilecek kadar güçlü bir etkiye sahipti.

"Bu iş inanılmaz derecede kârlı ve sıradaki hedefi Birleşik Krallık," dedi Parry, yorgun ve tekdüze bir ses tonuyla. "İşin

kötü tarafı, fentalinin büyük bir kısmı Avrupa'dan, yasal giriş noktaları üzerinden ulaşıyor. Bizse tüm bu akını durdurmaya çalışıyoruz.”

“Birkaç farklı organize suç grubu, Birleşik Krallık'ta ana tedarikçi konumuna yerleşebilmek için birbiriyle yarışıyordu,” diye açıkladı Parry. Her biri, kolluk kuvvetlerinden sıyrılmak adına farklı güzergâhlar, çeşitli taşıma yöntemleri ve türlü kur-yeler kullanıyordu. Bu grupların tamamı, fentanil için Birleşik Krallık'ı bâkir ve yeni bir pazar olarak açmanın yollarını arıyor, kendilerince yenilikler geliştirerek yeni teknikler deniyordu.

Lawler'ın o aşağılayıcı sözleri artık bambaşka bir anlam kazanmaya başlamıştı: “Kızlarınız mı? Onlar artık yok.” Evet, yok-tular... Çünkü gitmişlerdi. Ülkeyi bu zehirle doldurmak, zaten zengin bir suç baronunu daha da zengin etmek uğruna yurt dışına çıkmış, karanlık ve çarpık bir yolculuğa sürüklenmişlerdi. Parry'ye, sonra Garcia'ya baktım:

“Evie, kendi rızasıyla böyle bir şeye asla bulaşmaz. Zorlanmış olmalı ya da şantajla uğramış.”

“Gayet mümkün,” dedi Parry.

“Peki, anlattıklarım mantıklı geliyor mu size? Eurostar'la getirilmiş olması? Pek şaşırmışa benzemiyorsunuz.”

“Belli bir ölçüde mantıklı,” dedi Parry. “Lawler'ın Fransa'da bir ağı olduğunu biliyoruz. Bağlantıları, iş birlikçileri var. Büyük partiler hâlinde gelen sevkiyatlar önce Kuzey Afrika'ya ulaşıyor sonra daha küçük parçalara bölünerek İspanya, Fransa ve İtalya üzerinden kuzeye ya da Balkanlar üzerinden doğuya doğru dağıtılıyor. Elimizde Evie'nin yakın zamanda Fransa'da bulunduğu dair epey sağlam istihbarat var ama dönüş güzergâhı konusunda net bir bilgimiz yok maalesef.”

“Artık biliyorsunuz ama,” dedim.

“Öyle görünüyor,” diye yanıtladı Parry.

Koltuğundan kalktı, Garcia'nın yanına gidip alçak sesle ko-

nuşmaya başladılar; başlarını birbirine eğmiş hâlde, neredeyse fısıldaşırcasına... Parry, kaslarını gevşetmek istercesine boyununu hafifçe sağa sola çeviriyordu. Ve tekrar benimle konuştuğunda ise, sesindeki yumuşaklık tamamen kaybolmuştu. İlk tanıştığımızda duyduğum o kuru, katı, işini bilen tonuna geri dönmüştü.

“Lauren, oğlun nerede şimdi? Adı Lucas’tı, değil mi?”

“Annemle birlikte, evde,” dedim. Yutkundum. Yalanları sürdürmek kolay değildi ama geri adım atmak da elimden gelmiyordu. “Pazartesi günü Lucas için fazlasıyla yorucuydu. O karakolda saatlerce öylece beklemek, pek kaldıramadı.”

“Yani oğlun şu an Bay Hicks’in Ellis Yolu’ndaki evinde değil, öyle mi?”

“Hayır, değil.”

Parry masanın üstündeki dosyadan bir evrak çekip aldı. “Hicks’in daha önce saldırı, kasten yaralama ve adam öldürme suçlarından sabıkalı olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum,” dedim. “Farkındayım.”

“Bay Hicks’in, adam öldürme cezasından önce, B sınıfı uyuşturucuların ithalatı ve dağıtımıyla bağlantılı kişilerle yakın ilişkisi olduğunu da biliyorsundur herhâlde?” Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Şaşkınlığım belli olmasın diye kendimi zorladım. “Uyuşturucu mu? Declan bunu neden daha önce hiç söylememişti?”

“Neye bulaştığını biliyorum,” dedim sonunda. “Ama o hâlâ çocuklarımın babası.”

“Ve ikinci kez hapse girdiğinde siz ayrıldınız, doğru mu?” Yerimde hafifçe kıpırdandım. “Eskisi gibi biri değil artık.” Parry bu sözlerime kaşını hafifçe kaldırarak karşılık verdi ama üstüne gitmedi.

“Bu arada,” dedi sonra. “Evie’nin seni telefonla aradığını söylemiştin, değil mi? Gösterebilir misin?” Telefonumun arama

geçmişini açıp ona uzattım. Aynı anda, yaklaşık bir saat önce o yabancından aldığım son talimatı hatırlıyordum:

“Beş dakika içinde tanımadığın bir numaradan bir arama gelecek. Telefona cevap vereceksin ama tek kelime etmeyeceksin. Karşı taraf kapatmadan da sen kapatmayacaksın. Onlar kapattığında, aynı numarayı iki kez arayacaksın. İkisinde de çalmasına izin verip bekleyeceksin.”

Dedektif, ince işaret parmağını ekrana doğrulttu:

“Bu numara kime ait?”

“Bilmiyorum, daha önce hiç görmemiştim.” Garcia öne eğilip arama listesini inceledi:

“Geri aramaya çalıştığında ulaşamadın mı yani?”

“Kimse açmadı. Herhâlde şu ucuz kontrollü telefonlardan almıştır ya da birinden ödünç alıp beni aradıktan sonra kapatmıştır, diye düşündüm.” Parry, yanındaki ortağına döndü:

“Şu numaradan ne bulabiliyorsan bir bak, Ed.” Garcia, ekranın fotoğrafını çekti, sessizce ayağa kalktı ve tek kelime etmeden koridora doğru yürüyüp gitti:

“Peki şimdi ne olacak?” dedim.

“Yani... Yarın ne yapacaksınız?”

“Treni inceleyeceğiz. Kızın muhtemelen kendi adıyla seyahat etmiyordur ama biz yine de kontrol edeceğiz.”

“Evden pasaportunu almış,” diye açıkladım heyecanla. “Ama onu tutuklamayacaksınız, değil mi? Biri kesin onu kandırmıştır. Bulaştığı şey her ne ise onu kullanmışlardır... Bunun onun isteyerek yaptığı bir şey olduğunu sanmıyorum. Evie böyle bir şey yapmaz, o böyle biri değil. Önünde koca bir hayat var daha.” Konuşurken fark ettim ki ipin ucunu biraz kaçırmıştım. Ezberlediğim şeylerin dışına çıkıyordum ve ufacık bir hata, kurduğum bütün bu aldatmacanın üstüme çökmesine yetebilirdi.

“Konuşmayı bırak. İstediklerini yaptın, artık sus.”

“Yarın ne olacağını bekleyip göreceğiz,” dedi Parry. “Duru-

ma göre hareket ederiz. Ama söylediğim gibi, gelip bunları bizimle paylaşman doğru oldu. Evie için de en doğrusu buydu.” Ayağa kalktı -sorgulamanın bittiğini belli eden bir hareketti bunun de onunla birlikte kalktım.

“Telefonuna da ihtiyacım olacak.”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Evie’nin bana ulaşabileceği tek yol o.” Bir anlığına, Parry’nin gözlerinde beni tekrar tutuklamaya karar vermiş gibi bir ifade belirdi -belli ki telefonumu alacak, beni de tekrar hücreye tıkacaktı- ama sonra, bundan vazgeçmişe benziyordu.

“Eğer Evie sana tekrar ulaşırsa,” dedi, “sebebi ne olursa olsun, hemen beni haberdar et.”

“Yarın karakolda seni göreceğim miyim?”

“Hayır,” dedi. “Ama biz seni göreceğiz. Sahi, bir şey daha var.” Ne diyeceğini merakla bekledim:

“Evet?”

“Bize verdiğin isim vardı ya, Colton Ryczek... Kızının gittiği üniversitede yüksek lisans yapan çocuk? Onu kontrol ettik. Temiz çıktı. Sistemde hiçbir sabıkası yok, şüpheli bir durumu yok, hiçbir şey.” Parry’ye peş peşe sıraladığım yalanlar geldi aklıma. Boğazıma oturan o suçluluk duygusunu bir kez daha yutkundum:

“Peki. Teşekkür ederim,” dedim.

Aynı uzun boylu şoför, beni tekrar aşağı indirip yer altındaki otoparka kadar eşlik etti. Ona, bir gece önce Lucas’la birlikte kaldığımız Hackney’deki ucuz otele bırakmasını söyledim. Arabam, hâlâ bıraktığım yerdeydi; sileceklerin altına sıkıştırılmış bir park cezasıyla birlikte. Bileti buruşturup arka koltuğa fırlattım. Declan’ın Peckham’daki evine sağ salim geri döndüğümde ise, o gece gelen numarayı çevirdim. Telefon ilk çalışta açıldı. Yine aynı erkek sesi:

“Konuş.”

“Bitti,” dedim.

“Ee?”

“İş tamam. Polisin yuttuğuna neredeyse eminim. Hem de her şeyi.”

Parry ve Garcia'ya yalanımı inandırıcı kılmak için o kadar çok çaba harcamıştım ki, neredeyse ben bile inanmaya başlamıştım. St. Pancras İstasyonu'nun geniş bekleme alanında durduğumu, bir trenin gelişini izlediğimi ve Evie'nin vagondan indiğini hayal ediyordum. Kalabalığın arasında ona doğru yaklaşırken gözüm ondan başkasını görmüyordu. Gülümsediğini, gözlerinin içindeki o tanıdık kahkahayı görüyordum. Aylar sonra ilk kez ona sarılabileceğim anı... Sıkıca kucaklayabileceğim, onu affedebileceğim ve onun da beni affetmesini isteyebileceğim o büyülü anı... Sonra da kol kola girip, bir kez bile arkamıza bakmadan istasyondan birlikte çıkışımızı...

Peki ya elimizde ne vardı? Evie, Lucas, Cassie... Hepsi kayıptı. Hepsi bir yerlerdeydi ama ulaşamayacağımız, sesimizi duyuramayacağımız kadar uzakta... Telefonda arayan adama Lucas'la konuşmama izin vermesi için yalvarmıştım, en azından onun iyi olduğunu bilmek istemiştim. Ama adam, tek kelime etmeden, sessizce kapatmıştı telefonu.

Declan'ın evine giderken -arabamı aldıktan sonra nehir boyunca şehrin güney yakasına doğru sessizce sürerken- içimi kemiren imkânsız bir ikilemle boğuşup durmuştum. Gizemli adamın dediğini yapmayı tercih edebilirdim; söylediklerini harfiyen yerine getirebilir, yarın St. Pancras'a gidip onun kurguladığı yalanı sonuna dek oynayabilirdim. Kızımın o trende olmayacağını bile bile... Ama belki de oğlumu kurtarırım

umuduyla... Ya da cumartesi sabahından beri yürüdüğüm yolda ilerlemeye devam edebilirdim. Evie'yi bulmak için, bu karmaşık düğümü çözmek için çabalamayı sürdürür ama neredeyse kesin bir şekilde Lucas'ı çok daha büyük bir tehlikenin içine atmış olurdum.

Ya da belki ikisini de çoktan kaybetmiştim de henüz farkında değildim.

★ ★ ★

Aklıma gelen olumsuz düşüncelerden sıyrılmaya çalışıp, mutfağa yöneldim. Declan ile Ruth derin bir sohbete dalmışlardı. Aralarında, linolyum kaplı zemine kıvrılıp yatmış olan Milo derin bir uykudaydı. Ben içeri girince Declan başını kaldırıp bana baktı:

“Eee, nasıl geçti?”

“Sanırım iyiydi,” dedim tereddütle. “Görünüşe göre bana inandılar.” Bakışlarımı Ruth’a çevirdim. Sağ gözünün çevresindeki morluk gitgide koyulaşmış, derisine öfkeyle işlenmiş bir iz gibi yayılmıştı. “Polis, kızların kuryelik yaptığını düşünüyor,” dedim. “Ülkeye uyuşturucu sokmaları için kullanıldıklarını...” Ruth’un yüzü yeniden darbe almış gibiydi... Eli yavaşça ağzına doğru yükseldi:

“Uyuşturucu mu?”

“Parry ve Garcia, Ulusal Suçla Mücadele Dairesi adına çalışıyor,” dedim. “Google’a göre bu kurum... FBI gibi bir şey.” Ardından dedektiflerle yaptığım konuşmayı en ince ayrıntısına kadar anlattım. Bildiklerimiz arasındaki boşlukları doldurmaya çalışıp, yarın neler yaşanabileceğine dair kaba bir çerçeve çizdim. Declan başını düşünceli bir edayla salladı:

“Yani yarın St. Pancras polis kaynayacak, saat üçte Paris’ten gelen tren, istasyona yanaştığında hepsi orada olacak, öyle mi?”

“Sanırım öyle,” dedim.

“Bu da demektir ki Evie ile Cassie kesinlikle orada olmayacaklar. Ve polis muhtemelen işi garantiye almak için daha erken ve daha geç saatlerde gelen trenleri de kontrol altında tutacaktır.”

“Peki... Başka ne olabilir?” dedim. “Kızlar bir süre daha dikkatlerden uzak durup önümüzdeki hafta mı dönecekler İngiltere’ye? Ya da ondan sonraki hafta mı?” Declan başını iki yana salladı:

“Lawler bunca zahmete girip Lucas’ı kaçırdıysa, seni tehdit edip polisi yanlış yöne sevk etmeye çalıştıysa, bu kadar büyük bir dikkat dağıtmayı boşuna yapmaz. Böyle bir oyun kuruyorsa, mutlaka bir amacı vardır. Kızlar yarın öğleden sonra geri dönecekler ama başka bir yoldan, bambaşka bir yere. Her şeyine bahse girerim.”

“Peki, onların hayatını da bu bahse koyar mıydın?” Söz ağzımdan çıkar çıkmaz, pişmanlıkla geri almayı diledim. “Üzgünüm, öyle demek istemedim. Sadece... Nerede olacaklarına dair en ufak bir fikrimiz yok.”

“Ama eğer nereye gideceklerini kestirebilirsek, belki onlarla buluşabiliriz. Teslimatı yapmadan önce yollarını keseriz ya da yakalanmadan hemen önce. O zaman uyuşturucu bizim elimizde olur ve Lucas’la takas ederiz.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Ama gidebilecekleri yüzlerce yer olabilir.”

“Aslında hiç de öyle değil.”

* * *

Declan, sokağın köşesindeki paketçiden iki pizza sipariş etti ve üçümüzün rahatça oturabilmesi için küçük yemek masasının kanatlarını açtı. Sabah kahvaltısından beri hiçbir şey yememiştım fakat Declan ilk pizza kutusunu açtığında, ne kadar acıktığımı o an fark ettim. Ruth’un tepkisinden onun da benimle aynı durumda olduğu anlaşılıyordu; üçümüz, kutularda

yalnızca birkaç dilim kalana dek sessizce yedik. Yemek bitince Declan tabakları topladı, ardından su ısıtıcısını doldurmak üzere lavaboya yöneldi. Ruth, mutfak rulosundan kopardığı bir kâğıtla ağzını silerken bana sessizce dudak oynattı:

“Nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim. Sen?” Ruth omuz silkti, bir yandan da gizlice etrafı kolaçan ederek konuşmamızın duyulmadığından emin olmaya çalıştı.

“Tüm bu olanlar hakkında ne düşünüyorsun?”

“Doğrusunu istersen, kafam hâlâ allak bullak.” Declan, her birimize koyu ve sert birer kahve getirdi. Masa artık toplanmış olduğundan, İngiltere’nin güneyine ait ayrıntılı bir topografik haritayı -devletin resmî haritacılık kurumu olan Ordnance Survey’in bastığı türden- çıkarıp masanın üzerine yaydı. Ardından, Lucas’tan bile daha yaşlıymış gibi görünen, yıpranmış bir dizüstü bilgisayar fişe taktı. Ruth ise omuz çantasından bir iPad çıkardı; beraberinde bir not defteri ve kalem de getirmişti.

Kahvelerimizi yudumlarken, ikisine de Dedektif Parry’nin Declan’ın on iki yıl önceki suçlarına yeniden ilgi duymaya başladığını anlattım. Polisin iddiasına göre Declan, o dönem uyuşturucu ithalatı işinde yer alan kişilerle “yakın irtibat” içinde olmuştu. Ama Declan, o zaman da şimdi de aynı ısrarla söylediği üzere, bu işin merkezinde hiçbir zaman yer almamıştı; yalnızca kıyısında dolaşmış, doğrudan hiçbir bağlantıya karışmamıştı. Büyük bir sistemin kenarına sıkışmış küçük bir oyuncuydu sadece. Ama gerçek ne olursa olsun, şimdi o geçmişten faydalanmasına ihtiyacımız vardı.

“Biliyorum, o hayatı geride bıraktın,” dedim. “Ama yine de o dünyanın kafasıyla düşünmen gerek. Diyelim ki kuryeleri tekrar Birleşik Krallık’a sokmak istiyorsun ve yakalanmak istemiyorsun, bunu nasıl yaparsın?”

“Üzerinden çok zaman geçti,” dedi.

“Biliyorum,” dedim, “ama nereden başlamalıyız?”

“Her şey çok değişti o zamandan beri.” Haritaya baktı. “Ben-
ce birçok açık delik kapatıldı. Ama bir yandan da... Artık in-
san kaçakçılarına çok daha fazla dikkat kesilmiş durumdalar,
Manş’tan geçen küçük tekneler mesela... Haberlerde başka bir
şey duymaz oldun. Hükûmetin tüm enerjisi, zamanı, parası o
tekneleri durdurmaya gitti. Uyuşturucuya yönelik denetimlerse
geri planda kaldı, gazetelere bile zar zor yansır oldu. Bu yüzden,
katırların (*mules*) sızabileceği yeni boşlukların oluşması kaçı-
nılmazdı.”

“Katırlar mı?”

“Pardon,” dedi. “Kuryeler yani. Whitemoor’da kaldığım sü-
rede aynı hücreyi paylaştığım bir herif vardı, neredeyse bir yıl
boyunca birlikteydik. Gatwick’te bavulunda üç kilo kokainle
yakalanmış.”

Declan, hapishanede günde yirmi üç saat kapalı kaldıkları o
uzun aylar boyunca hücre arkadaşından öğrendiklerini anlat-
tı. Kuryeler genelde yalnız ya da en fazla ikili hâlinde seyahat
ederdi. Yanlarında ne bir yönlendirici olurdu ne de üstlerinde
bir isim, adres ya da telefon numarası; yakalanma ihtimaline
karşı. Onlara yalnızca belirli bir gün ve saatte, halka açık bir
yerde buluşma noktası verilirdi, o kadar. Gönüllü değillerse,
zorla çalıştırılırlardı; şantaj, tehdit hatta fiziksel şiddet... Ya da
hepsi birden devreye sokulabilirdi.

Evie’nin de böyle bir muameleye maruz kaldığını düşünmek
bile tüylerimi diken diken etmişti. Sesli mesajını ve telefonda
konuşurken hissedilen gerginliğini hatırladım. Ruth tükenmez
kalemini tıklattı:

“Peki... Eğer yarın dönüyorlarsa, kesin olarak bildiğimiz
başka ne var?”

“Eurostar’la gelmeyecekleri,” dedim. Defterine not aldı.

“Peki. O zaman oradan başlayalım.”

63

Lawler'ın St. Pancras'tan uzak duracağına neredeyse emindik; o yüzden Londra'nın merkezini seçenekler arasından sil-dik.

“Belki de sadece Londra'nın merkezini değil,” dedi Ruth, “bütününü elemeliyiz. Tüm şehri. Eğer Manş Tüneli'nden (Eurotunnel'den) arabayla geçerlerse, Folkestone'da çıkarlar ki orası Londra'nın epey dışında kalıyor. Cassie geçen yaz ehliyetini almıştı. Yani belki de bir araç bulmuşlardır, kim bilir?” Declan kuşkuyla bakıyordu:

“Eurostar hikâyesinin sadece bir şaşırtmaca olduğunu bildiğimize göre,” dedi, “ben olsam Manş Tüneli'nden gitmeye cesaret edemezdim. Evet, özel araç taşıyan tren Londra'ya uğramıyor, kıyıda duruyor ama yine de bu riske girmeye değer mi? Ne olur ne olmaz diye Parry, Folkestone'a da bir ekip göndermeye kalkabilir.”

“Öyleyse... Uçakla mı gelirler?” dedim. “Paris Charles de Gaulle'den kalkan onlarca uçuş var. Evie belki de Gatwick'e, Luton'a ya da Stansted'e inecek olabilir mi?”

“Olabilir,” dedi Declan. “Ya da London City Havalimanı... Neredeyse dibimizde sayılır, Silvertown'daki depoya bir kilometreden az mesafede. Terminalden yürüyerek bile gidilir. Başka koşullarda, harika bir lokasyon olurdu ama...” Cümlesini yarım bıraktı.

“Ama ne?”

“Bundan da pek emin değilim,” dedi başım iki yana sallayarak. “İçime sinmiyor.”

“Neden?”

“Depoları,” dedi Declan. “Büyük ihtimalle dağıtımdan önce uyuşturucuyu sakladıkları güvenli nokta orası, değil mi? Zaten içeride başka karanlık işlere ait malzemeler de var gibi görünüyor. Belki o gece kulübünü de kullanıyorlardır. Ama Lawler, hem deponun hem de kulübün açığa çıkmış olabileceğini hesaba katmak zorunda.”

“Neden?” Parmağıyla beni işaret etti:

“Çünkü sen her iki yere de gittin. Polise başka neler anlattığını bilemezler.”

“O zaman... Başka bir gizli mekân mı? Ya da başka bir havaalanı?”

“Bu aşamada havaalanları fazlasıyla riskli görünüyor,” dedi. “Her yerde güvenlik, her yerde ileri teknoloji... Kızlar sahte pasaportla seyahat etseler bile yüz tanıma sistemine yakalanabilirler. En gelişmiş teknolojiler hep havaalanlarında olur zaten, en yeni cihazlar, en güncel yazılımlar... Benim eski koğuş arkadaşımı da öyle yakalamışlardı. Üstelik mimarileri gereği, havaalanlarında tıkanma noktası çoktur; yakalanma ihtimali her köşede seni bekler.”

Milo uyanıp gerindi, sonra da açlıktan büyümüş gözlerle sahibine baktı. Ruth, çantasından küçük bir kuru mama paketi çıkardı ve arka kapının yanındaki mama kabına boşalttı. Spaniel, mama daha tam dökülmeden iştahla yemeye koyuldu.

“Peki ya kiralık bir depo ya da garaj?” dedi Ruth. “Hani şu aylık kiralanan o saklama alanlarından biri?” Declan yine kuşkulu bir ifadeyle baktı:

“Uyuşturucuyu öyle bir yerde bırakmak çok riskli,” dedi. “Bulunabilir, birileri çalabilir. Bence sevkiyatı gözlerinin önünden ayırmak istemeyeceklerdir. Ayrıca kimyasal işleminden ge-

çirmeleri de gerekebilir. Ürünü seyreltip dozu ayarlayacaklar, satılmaya hazır hâle getirecekler. Bunun için sessiz, dikkat çekmeyen, kimsenin rahatsız etmeyeceği bir yer gerekir. Ürünü ne kadar çabuk hâzır ederlerse, o kadar çabuk piyasaya sürebilirler.” Ruth, mamasını yemekte olan köpeğinin başını okşadı:

“Yani... Bir laboratuvar gibi bir yer mi gerekir?” diye sordu.

“Bu kadar gelişmiş olmasına gerek yok,” dedi Declan. “Yeter ki biraz alan olsun, eşyaları koyacak yer, temel ihtiyaçları karşılayacak imkânlar... Ve tabii ki mahremiyet.” Eski püskü dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazmaya başladı.

“Bu şaşırtmacayla ortalığı epeyce gürültüye boğuyorlar,” dedi, gözünü ekrandan ayırmadan. “St. Pancras hikâyesini polise yutturmaya çalışman sayesinde.”

“Zaten bütün amaç bu değil mi?” dedim. “Gürültü. Dikkat dağıtmak.”

“Bence... Eğer blöf, saatte 200km hızla Manş Tüneli’nden geçen o gösterişli Paris treni ise, gerçek planları tam tersine olmalı, o gösterişin tam zıddı. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

“Mesela ne gibi?”

“Göz önünde olmayan, sıkıcı, fark edilmesi imkânsız bir şey gibi.”

Declan’m siyah-beyaz, iri cüsseli kedisi Elvis, arka kapıdaki kedi kapısından süzülerek içeri girdi ve Milo’ya kuşkuyla baktı. Ardından mutfak tezgâhının altındaki köşeye doğru ağır adımlarla ilerledi, orada dikkatlice birkaç tur döndü; sonra uzun bedeni birkaç kez kasıldı. En sonunda boğazından, simsiyah bir tüy yumağıyla birlikte, ne olduğu belirsiz, yarı sindirilmiş bir yaratık çıkarıp yere kustu.

“Elvis, dostum,” dedi Declan, “hasta olacaksan dışarıda olman gerekiyordu.” Ama koca erkek kedi sahibini umursamadı,

kuyruğunu havaya dikip köşeden süzülerek gözden kayboldu. Declan bize dönüp:

“Kusura bakmayın,” dedi. “Sürekli kuş falan yakalıyor hergele. Midesi de pek kaldırmıyor galiba.” Declan, ortalığı temizlemek için yerinden kalktı, bir yandan da tekrar özür diledi. Ama ben artık onu dinlemiyordum. Yorgun ve zonklayan kafamda bir şey aniden yerine oturmuştu; o puslu düşünce keskinleşip netlik kazanmıştı. Telefonumu elime aldım, Evie’nin bıraktığı mesajı yeniden dinlemek için telesekretere bağlandım. Ruth, yüzünde merak dolu bir ifadeyle bana baktı:

“Ne oldu, Lauren? İyi misin?”

“Bana bir saniye ver,” dedim. “Sanırım önemli bir şeyi hatırladım.”

64

Telefonu hoparlöre verdim; mesaj yeniden çalarken Evie'nin titreyen sesi sessizliği doldurdu:

“Anne? Benim... Bu belki de seni arayabileceğim son şansım ve sadece şunu söylemek istedim... Özür dilerim. Her şey için. Doğruyu söylemediğim, tartıştığımız bütün zamanlar için...”

Tüm mesajı en baştan bir kez daha dinledik; otuz saniyeyi zor bulan birkaç cümleden ibaretti, bir veda gibi tınlayan bir özürdü. Ya da belki... Gizli bir mesaj içeriyor olabilir miydi?

“Keşke zamanı geri alıp her şeyi farklı yapabilseydim ama yapamıyorum. Sana yalan söylediğim için çok üzgünüm anne. Şimdi kapatmam gerek, başka kimlerin dinliyor olabileceğini bilmiyorum ve bu ne benim telefonum ne de Cassie'nin, o yüzden sakın geri aramaya çalışma. Ama her zaman *ufka* bakmaya çalışacağım, senin bana öğrettiğin gibi anne. Seni seviyorum. Lucas'ı da... Ona söyle... Onun da bildiğinden emin ol. Söyle ona.” Ruth hâlâ bana bakıyordu:

“Lauren? Ne oldu?”

“Ufka bakmaya çalışacağım,” dedim, o ifadeyi tekrar ederek. İlk dinlediğimde, Evie'nin dikkatli olmaya çalışacağını söylediğini sandım. Hani, başını dik tutup kendine göz kulak olacaktı gibi...

“Kulağa şarkı sözü gibi geliyor, dedi Ruth. “Yoksa bu... Ne diyorlardı ona? Mem mi? Hani gençlerin internette paylaştığı şeylerden?”

“Hayır, öyle bir şey değil,” dedim. “Hiç değil.” Declan, telefonumu işaret etti:

“Senin öğretmiş olduğun bir şeyden bahsediyor.”

“Ona milyon kere bir şeyler öğretmişimdir ama hiçbirini gerçekten dinlediğini hiç düşünmemiştim. On iki, on üç yaşlarındaydı, Fransa’da kamp yapmaya gitmiştik. Lucas da... Beş yaşında mıydı, altı mı? Evie, yol boyunca hastalanmış, sürekli kusup durmuştu.”

O anının hatırası, kırık cam parçası gibi saplandı içime. O yolculuktan sonraki aylar boyunca Lucas, o meşhur ve mide bulandırıcı seyahati ablasına unutturmamak için, “Ufka bak, unutma!” diye tempo tutar, ardından da sanki kusacakmış gibi yanaklarını şişirerek abartılı bir taklit yapardı.

“Araba mı tuttu yoksa?” diye sordu Ruth.

“Yok,” dedim. “Evie’nin arabada pek sorunu olmaz aslında. Asıl feribotta fenalaştı, dönüşte de öyle. Tüm yol boyunca yolcu güvertesinde kaldık çünkü ona, yapabileceği en iyi şeyin gözünü ufka dikmek olduğunu söylemişim. İç kulakla ve hareket algısıyla ilgili bir şeymiş, öyle duymuştum.” Declan başını sallıyordu:

“Ufka bakacağını söylüyor... Yani eve nasıl döneceğini anlatıyor sana.”

“Feribotla,” dedim.

Tüm yaşananlara rağmen, dudaklarımda belli belirsiz umutlu bir tebessüm belirdi. Bu ufacık ihtimal, yalnızca bana gönderilmiş bu şifreli mesaj... Çocuğum, denizlerin ötesinden elini uzatıyordu bana. Ama o anlık rahatlama dalgası, gerçeklerin ağırlığıyla hızla dağılıp gitti:

“Peki ama hangisi?” dedim. “Kıyı boyunca bir düzine yere feribot var. Hangisine gittiğini nasıl bileceğiz ki?” Declan bana yepyeni bir ciddiyetle bakıyordu:

“Doğru,” dedi. “Ama belki seçenekleri biraz daraltabiliriz.”

Parmağıyla haritada kara ile denizin birleştiği birkaç noktayı gösterdi. Manş Denizi boyunca uzanan soluk mavi kesik çizgiler, Avrupa kıtası ile Birleşik Krallık arasındaki feribot güzergâhlarını işaret ediyordu. “Bence kuzeydekileri eylelim,” dedi. “O rotalar hem çok uzun sürer hem de Lawler’ın Londra’daki üssüne fazlasıyla uzak kalır. O yüzden Liverpool, Newcastle, Hull... Hepsini eliyoruz.” Ben ise haritada Suffolk kıyılarına doğru uzandım:

“Peki ya... Harwich?” dedim.

“Evie Fransa’daysa olmaz,” dedi Declan. “Harwich feribotu Hollanda’dan gelir.”

“Belki Plymouth?” diye atıldı Ruth, iPad’inin ekranını işaret ederek.

“Hımm...” Declan kulağının arkasındaki yara izine dokundu. “Ama Londra’dan inanılmaz derecede uzak. Peki, yola nereden çıktılar?” Ruth ekranına gözlerini kısarak baktı “Roscoff belki? Her neresiyse artık.”

“İngiltere’nin ücra köşesi... Paris’ten 650 km ötede,” dedi Declan, başını iki yana sallayarak. “Hiç aklıma yatmıyor. Geriye ne kaldı?”

“Dover, Portsmouth ve... Poole?”

“Poole da kahrolası derecede uzak. Dover ya da Portsmouth çok daha mantıklı görünüyor. Londra’ya yakınlar en azından.” Haritaya dikkatle eğildim. Başkent’in güneybatısında Portsmouth, güneydoğusunda ise Dover vardı. “Ne yapacağız şimdi, yazı tura mı atacağız?”

“Dover,” dedi Declan, “deniz yoluyla Fransa’ya en yakın nokta... Otuz küsur kilometre. Büyük ve göz önünde, diğer limanların toplamından daha fazla yolcu taşır. Ama aynı zamanda küçük teknelerin, sığınmacıların kullandığı geçiş noktasıdır. Yani sahilin o bölümünde gözler hep oradadır: Sınır Güvenliği, Gümrük, Ulusal Suçla Mücadele Dairesi... Portsmouth ise ke-

sinlikle çok daha sakindir.” Haritayı taramaya devam ettim ve gözüm başka bir seçeneğe iliştiğinde yüreğim biraz daha sıkıştı:

“Peki ya şu?” dedim. “Newhaven?” Ruth merakla eğilip daha dikkatli baktı:

“Oraya feribot seferi olduğunu bile bilmiyordum.”

“Dieppe’ye gidip geliyor.” Ruth, iPad’ine birkaç şey yazdı, ardından tek kaşını kaldırdı:

“Hımm... Burada Newhaven’ın Londra’ya en yakın feribot limanı olduğu yazıyor. Dieppe ise Paris’e en yakın olanıymış.”

Parmağımla haritada East Sussex’in o gösterişsiz köşesini işaret ettim. Küçük bir limandı aslında, iki büyük komşusu -Eastbourne ve Brighton- arasında sıkışıp kalmıştı. Londra’nın tam güneyinde yer alıyordu ve kente doğru uzanan ana yollarla besleniyordu. Ruth iPad’i kenara itti, kaşlarını çatarak yeniden haritaya eğildi:

“Burada bir şeyler tanıdık geliyor,” dedi. “Sussex.”

“Ne olmuş Sussex’e?”

“Cassie oraya gitmişti. Kaybolmasından birkaç ay önce. Belki de Lawler’ı görmek için olabilir.” Gözleri uzun bir süre haritanın kıvrımlarında dolaştı, sonra parmaklarını şıklatıp yüzünde bir farkındalık gülümsemesi belirdi. “Hatırlıyor musun, Cassie’nin odasında bulduğum o eski tren biletlerini? Waterloo’dan... Adını ikimizin de ilk kez duyduğu o yereydi.” Çantasına uzandı, içini karıştırdı ve buruşmuş turuncu biletlerden birini çıkardı. “Shelford Cross. Bu kadar küçük yerler bu kâğıt haritada yer almaz. iPad’den deneyeyim.”

Tableti düz bir şekilde masaya koydu ve güney kıyılarının haritasını açtı. Önce Brighton çevresine, sonra doğuya doğru Newhaven’a yakınlaştı; ardından iç kesimlere yönelip başparmağıyla işaret parmağını kullanarak haritayı daha da büyüttü. Yakınlaştıkça köyler arasındaki küçük yollar belirmeye başladı;

eski Anglosakson yerleşim adları, haritanın derinliklerinden birer birer gün yüzüne çıkıyordu.

“İşte,” dedi, cihazı bana doğru çevirerek. “Bak.” Dijital haritaya dikkatle eğildim; harita ağırlıklı olarak yeşildi, içinden mavi ve gri kılcal damarlar gibi uzanan nehirler ve yollar geçiyordu. Üç yolun kesiştiği noktada daha yoğun bir gri kümelenme göze çarpıyordu; muhtemelen yüz hanelik bir köy, birkaç çiftlik vardı ve tren durağı öylesine küçüktü ki durak demeye bile bin şahit isterdi.

“Shelford Cross,” dedim. “Biletin üzerinde yazan yer burası mıydı?” Ruth haritayı yeniden uzaklaştırdı, bu küçük yerleşim merkezinin çevresindeki diğer konumları yeniden görmemizi sağladı. Newhaven’a yaklaşık beş kilometre mesafedeydi.

Bir an için hiçbirimiz konuşmadık.

“Pekâlâ,” dedim sonunda. “Burası kesinlikle dikkatlerden uzak bir yer.” Declan düşünceli bir ifadeyle çenesini ovaladı:

“Feribot iskelesinden biraz içeride, belki on dakikalık mesafede. Ama yine de tam anlamıyla تنها bir yer. Lawler’ın adamları malları hızlı ve sessizce indirebilsin diye. Tam anlamıyla gözden ırak, radara takılmayacak bir nokta. Dover’la kıyaslanınca, Newhaven lafı bile edilmez, sadece kenarda köşede kalmış bir köy.” Başını onaylarcasına sallıyordu. “Mantıklı gerçekten, hem de fazlasıyla.” Ben de ertesi günkü feribot seferlerine baktım Google’dan:

“Şurada bir tane var, Dieppe’ten yerel saatle öğlen kalkıyor ve...”

“Ve Newhaven’a öğleden sonra üçte varıyor, öyle mi?” diye sordu Declan, kaşını sorgulayıcı bir ifadeyle kaldırarak:

“Evet,” dedim. “Üçte varış.”

“Tam da Parry, Garcia ve tüm ekip arkadaşlarının St. Pancras’ta bekleyeceği sırada.” Ruth sandalyesine yaslandı, yüzü birden solmuştu:

“Yani burası mı?” dedi. “Her şeyin döndüğü yer burası mı gerçekten?” Declan yavaşça başını salladı:

“Bence elimizdeki en sağlam ipucu bu.” Aniden bir boşluk duygusu hissettim içimde; sanki bir lunapark aracında serbest düşüşe geçmişim. Declan koluma dokundu. “İyi misin, Lauren?”

“İyiyim,” dedim.

“Ne oldu? Bayılacakmışsın gibi görünüyorsun.” Derin bir nefes aldım:

“Bu işte yalnızca bir tek şansımız olacak, değil mi? Tek bir atış. Ya eğer ıskalarsak?” Declan konuşacak gibi oldu ama sonra vazgeçti. Zaten söylemesine gerek yoktu. Eğer ıskalarsak, kızlarımızı elimizden kaçırabilirdik. Belki de sonsuza kadar.

“İskalayacağımızı sanmıyorum Lauren,” dedi sonunda. “Bence yer kesinlikle burası. Bildiğimiz her şey burayı işaret ediyor.”

“Peki ama biri onları orada bekliyor olacak, değil mi? Kızlarımız feribottan iner inmez alıp götürmek için... Uyuşturucuyu teslim alacaklar ve sonra... Sonrasında onlara ne yapacaklarını Tanrı bilir.” Declan uzun işaret parmağıyla haritaya dokundu: Newhaven.

“Biz onlardan önce orada olursak, hiçbir şey yapamazlar.”

EVIE

Beş gün öncesi

Evie, ilk iki yolculuğa tek başına çıkmış, yine tek başına dönmüştü. Eline küçük paketler tutuşturulmuştu; miktarlar azdı. Bu rengârenk, âdeta yılbaşı hediyelerini andıran paketlerin içinde ne olduğunu sormamıştı. Zaten sorsa da ona söyleyecek değillerdi ya.

Üçüncü yolculukta işleri biraz değiştirmeye karar vermişlerdi: Evie'ye başka bir genç kız eşlik edecek, rota değişecek, taşınan yük de artacaktı. Sırt çantalı iki kızın birlikte tatile çıkmış gibi görünmesi, tek başına dolaşan bir yolcudan daha az dikkat çekiciydi. Ama Evie'nin sezgisi, işin içinde başka bir şey daha olduğunu söylüyordu; bu yolculuk, yeni geleni işe alıştırma sürecinin bir parçasıydı... “Şunu yaparız, şuralara gideriz, teslimat böyle yapılır,” demesi içindi.

Diğer kızın adı Cassie'ydı.

Güzeldi, narindi, kalp şeklinde bir yüze ve uzun, koyu renk saçlara sahipti. Bakışlarında bir yumuşaklık vardı ama aynı zamanda bir korku da...

Birbirleriyle özgürce konuşmaları kolay değildi çünkü arka-larında, Lawler'ın adamlarından en az birinin sessiz adımlarla peşlerinde olduğunu biliyorlardı. Bu gölge, gözdağı vermek içindi aslında. Talimatlardan sapmasınlar, sokakta bir polise yanaşıp yardım istemek gibi çılgınlıklara kalkışmasınlar diyeydi.

“Siz onları göremeseniz de adamlarımız hep arkanıza olacaklar, gözlerini sizden ayırmayacaklar.”

En azından Evie’ye söylenen buydu. Doğru muydu? Anlamak imkânsızdı. Ama yine de yetiyordu. Sürekli omzunun üzerinden ürkekçe bakması, içinde hep bir tedirginlik taşıması, kendini asla güvende hissetmemesi için yeterliydi. Evie ile Cassie, feribotun yolcu güvertesinde yan yana durmuş, korkuluklara yaslanmışlardı. Arkalarında, Beachy Head’in tebeşir beyazı kayalıkları ağır ağır siliniyor, denizin puslu ufkuna karışıyordu. Önlerinde ise koyu mavi, derin ve kudurmuş bir deniz kabarıyor; soğuk aralık rüzgârı saçlarını darmadağın edip yanaklarını âdeta bir bıçak gibi kesiyordu.

“Onunla nasıl tanıştın?” diye sordu Evie. “Yanında köpeği var mıydı?”

Cassie gözlerini uzaklara dikmişti. “Vardı,” dedi neredeyse fısıltılı bir tonla. “Adı Lulu. Koşarak geldi, önümde durdu, kuyruğunu sallayarak oturdu. Sonra Scott ortaya çıktı. Konuşmaya başladık. O sırada...”

“Köpek eğitmenine mi gidiyormuş?” Cassie başını hafifçe eğdi, sesi buruklaştı:

“Evet. Köpeğin tasmaındaki numaradan aradıktan kısa bir süre sonra çıkageldi. Ve daha sonra tekrar görüştük.”

“Aynı senaryo,” dedi Evie. “Benim başıma gelen de tam olarak böyle.”

“Daha önce yaptın mı bu yolculuğu? Fransa’ya geçtin mi hiç?”

“Üçüncü seferim bu. Ya sen?”

“İlk...” dedi Cassie, sesi titredi, soluğu hıçkırığa dönüştü. “Birkaç kez kuzeye gönderdiler ama hiç böyle bir şeye bulaştırmadılar. Videoya çekmişler beni... Hayatımı mahvetmekle tehdit ettiler. Şimdi ne yapacağız sence?”

“Ne derlerse onu,” dedi Evie. Cebinden bir mendil paketi çı-

kardı, sessizce uzattı. “Şimdilik başka çaremiz yok.”

Evie, Cassie’ye iki gün önce aldığı diğer mesajdan bahsetmeye karar verdi. Küçük bir hatırlatma mesajıydı bu. Unutmaması gereken bir-gerçeği sessizce yeniden hatırlatan bir uyarı: kartların tamamının kimin elinde olduğunu gösteren tehditkâr bir işaret.

Mesajda, okul üniformasıyla kaldırımdan yürüyen küçük kardeşinin bir fotoğrafı vardı. Sırt çantasının askılarına başparmaklarını takmış, yanında yürüyen arkadaşı Yusuf’la konuşuyor, dünyadan habersiz, neşeli adımlarla ilerliyordu. Fotoğraf, cadde boyunca daha geriden, bir arabadan çekilmiş gibiydi. Kameranın kadrajının hemen dışında, fotoğrafı çeken kişinin diğer elinde, ağzı tıpalı cam bir şişe duruyordu. İçinde berrak bir sıvı vardı. Şişenin üstündeki siyah-sarı etiket, bunun *tehlikeli madde* olduğunu açıkça gösteriyordu. Altında da yalnızca tek bir cümle yazıyordu. Kısacık ve ürpertici:

“Bir dahaki sefere yakarız onu.

Neleri tehlikeye attığını unutma.

İşini yap.”

Evie’nin yüreği burkuldu; Lucas’ın da bu insanların insafına kalmış olduğu düşüncesi dayanılmazdı. Eğer en ufak bir hata yaparsa, küçük kardeşine her an ulaşabilirlerdi. Belli ki otel videosunun internette dolaşıma girmesi artık tehdit olarak yeterli gelmiyordu. Cassie bir kez daha omzunun üzerinden endişeyle geriye baktı:

“Ya bizi durdururlarsa? Yani... Gümrükte?”

“O zaman işimiz biter,” diye düşündü Evie.

Ama bunun yerine, “Endişelenme, kimse bizi durdurmayacak,” dedi. “Kendini tatile gidiyormuş gibi düşün. Sakin ol, doğal davran.” Sonra kendini zorlayarak gülümsedi:

“Her şey yoluna girecek.”

V. BÖLÜM

65

Newhaven feribot terminali sessizdi.

Yanımızda, Ouse Nehri karanlık ve hızlı bir akışla denize doğru ilerliyordu. Dalgakıranın ötesindeki Manş Denizi, ufka dek uzanan gri beyaz dalgalarla kabarıyordu. Aralık ayının keskin rüzgârı ise tuzlu suyun ve yanık dizel kokusunun ağır tadını taşıyordu.

Otoparkın en arka tarafında bir köşe bulmuş, iki aracı yan yana çekmiştik. Feribot terminali, fırtınalara göğüs germekten rengi solmuş beyaz panellerle kaplı, basık görünümlü iki katlı bir binaydı; ön giriş tam karşımızdaydı, yaya yolcuların çıkacağı kapı orasıydı. Buradan hem Manş Denizi'ne doğru geniş bir görüş açımız vardı hem de birkaç kilometre öteden yaklaşmakta olan feribotu seçebiliyorduk.

Evie ile Cassie muhtemelen bu feribottaydı. İçimden, onun yine eskiden olduğu gibi bugün de deniz tutmasına yakalanıp yakalanmadığını geçiriyordum. Denizin çalkantılı hâline bakılırsa, yolculuğun pek de sakin geçmediği açıktı.

Declan, Ruth ve ben, gün henüz doğmadan Londra'dan yola çıkmış, kıyıya doğru güneye inmiştik. Öğleye varmadan sahile ulaşmış, feribot gelmeden önce bir şeyler atıştıracak kadar zaman bulmuştuk. Declan kendi arabasını sürmüştü; Ruth'la ben ise onun arkasından Ruth'un Nissan'ıyla gelmiştik. Önümüzde birkaç saatlik boşluk vardı ve Ruth, koltuğunu geriye yatırıp bana biraz kestirmeye çalışacağını söylemişti. Arka koltukta ise,

battaniyeye sarılmış -olup bitenden tamamen habersiz- hâldeki Milo derin bir uykuya dalmıştı.

Arabadan inip Declan'ın BMW'sine doğru yürüdüm. Soğuğa karşı yakasını kaldırdığı kalın deri montunun içinde büzülmüş oturuyordu. Yan koltuğa geçtiğimde başıyla selam verdi. Ayağının dibindeki termostan dumanı tüten sıcak bir çay doldurup bana uzattı.

“Ruth nasıl?” Çayımdan yudumladım, şekerin verdiği canlılığı sevinçle karşıladım:

“Yorgun tabii. Feribot gelmeden biraz kestirmeye çalışıyor.”

“İyi fikir,” dedi. “Peki ya sen, Lauren, nasılsın?”

“Sanırım iyiyim.”

Declan, saat tam bire kadar yerimizi alma konusunda ısrarcı olmuştu; Lawler'in adamlarından çok daha önce orada olmak istemişti. Bir süre sessizce oturduk, gelip gidenleri seyrettik. Birkaç kamyon şoförü, az sayıda yaya yolcu ve bir iki görevli dışında ortalık bomboştı. Zaten aralık ayının soğukunda kim giderdi ki kuzey Fransa'ya tatil için? Çayımı bitirdim, bardağı geri uzattım:

“Declan?” Gözlerini terminal binasından ayırmadan yanıtladı:

“Evet?”

“Ya yanılıyorsak?” Bu düşünce sabahtan beri içimi kemirip duruyordu; kıyıya inerken de yol boyunca da... Belki de yanlış bir seçim yapmıştık. Dün gece Declan'ın küçücük mutfağında bize gayet açık ve mantıklı görünen karar, günün soğuk ışığında bambaşka bir yüz kazanabilirdi. “Ya buluşma yeri burası değilse ya bu feribotta değillerse? O zaman ne yapacağız?”

“Bunu kesin olarak ancak saat üçte öğreneceğiz,” dedi, sakın bir sesle. “Ama yanıldığımızı sanmıyorum Lauren. Her şey bu rayı işaret ediyor. Bugünü.”

“Benim söylemek istediğim şu... Parry'i aramak için hâlâ

geç değil, öyle değil mi? Buraya birkaç polis memuru gönderebilir ya da her ihtimale karşı Dover’da ve diğer limanlarda adamlarını bekletebilir. Böylece tüm seçenekleri kontrol altına almış oluruz. Kızımızı güvenceye alırız, ardından polis müzakerecileri devreye girer ve Lucas’ı geri almamıza yardım eder, sence öyle değil mi?” Declan başını iki yana sallıyordu:

“Parry’nin burada olmasına izin veremeyiz. Başka hiçbir yerde de.”

“Peki neden?” dedim. “Bir tür sigorta olmaz mıydı bu?”

“Çünkü Evie ile Cassie uyuşturucu kaçakçılığından içeri alınır; bu da birinci kategori suç sayılır ve en az yedi yıl hapis cezası demektir. Üstelik dava açılmadan önce de neredeyse bir yıl tutuklu kalırlar. Daha kötüsü, bütün uyuşturucular delil olarak alınır; elimizde hiçbir şey kalmaz, Lawler’la pazarlık edecek hiçbir kozumuz olmaz. Oğlumuzu sağ salim geri alabilmek için.”

“Oğlumuz.” Bunu daha önce hiç söylememişti. Sözleri aramızda ağır, garip bir yük gibi asılı kalmıştı. Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, aramızda kopmaz bir bağ vardı: çocuklarımız. Gözlerimi tekrar Manş Denizi’ne diktim.

“Yani uyuşturucuları onlara mı bırakıyoruz? Her şeyi teslim mi ediyoruz?”

“Kızların ülkeye getirdiği her ne varsa,” dedi, “bizim tek pazarlık payımız o. Lucas karşılığında takas yapacağız. Herkes istediğini alacak.”

“Ama... O zehir dünyaya saçılacak. Belki binlerce doz fentanil. Binlerce insanın hayatı tehlikeye girebilir, çoğu da Evie’nin yaşında ya da en fazla birkaç yaş büyük.”

“Orası Parry’nin işi. Bizim değil.”

“Biliyorum ama...”

“Bak, zaman daralıyor. Önce kızlar güvende olacak, Lucas güvende olacak. Ondan sonra polise gider, her şeyi anlatırız.

Böylece o fentanili sokağa düşmeden durdurmaları için onlara bir şans vermiş oluruz. Ama şimdi değil.”

Haklıydı, ben de biliyordum. Bu şeytanla yapılmış bir pazarlıktı ama insanoğlunun doğasında vardı: önce kendi çocuğunu, kendi kanını başkalarının önüne koymak.

“Sen haklısın,” dedim. O, yeniden konuşmadan önce sessizliği uzun uzun sürdürdü.

“Oğlumu bu hayatta sadece bir kez gördüm,” dedi, sesi kısık. “Bütün hayatı boyunca ona baba olmayı beceremedim. Şimdi onu yüzüstü bırakmayacağım.” Sağ elimi uzattım, o da tuttu; iri, nasırlı avucuyla elimi sıkışıysa şaşırtıcı bir şekilde yumuşaktı.

“İyi ki buradasın, Declan.”

“Ben de.”

“Sence Lawler kızların yanına kaç adam yollar?”

“Sanırım iki: biri şoför, biri koruma. Şanssızsak üç.”

“Peki ya onlara ne yapacağız?”

“Onu bana bırak.”

* * *

Beklemeye, izlemeye devam ettik.

Yavaş yavaş Declan açılmaya başladı; bana hapishanede geçirdiği günleri, sonrasındaki hayatını anlattı. Eski mahkûmlara destek veren yardım kuruluşundaki rolünden, orada insanlara yeniden ayağa kalkmaları için yardımcı olmanın ona verdiği tatminden söz etti. Kendi evine sahip olmanın verdiği ayrıcalıklı hissi, alışmaya çalıştığı o yeni hayatı anlattı. O da merakla benim anlattıklarımı dinliyordu: Evie ile Lucas’ın nasıl çocuklar olduklarını, birbirleriyle nasıl geçindiklerini, okul hayatlarını, arkadaşlarını, geleceğe dair umutlarını...

“Bir keresinde evinin sokağına kadar gelmiştim.” Sesi alçaktı, âdeta bir itiraf gibi çıkmıştı ağzından.

“Gerçekten mi?” Ona dönüp dikkatle baktım. “Ne zaman?”

“İçeriden çıktıktan yaklaşık bir yıl sonra. Binanın önünde oturup bekledim, kapıyı çalacak cesareti bulamadım.”

“Peki, nerede yaşadığımı nasıl buldun?” Declan omuz silkti:

“Bolca vaktim vardı. Zaten insanları bulmak artık öyle zor değil. Neyse... Orada saatlerce oturdum. Sonra sen geldin, arabada Evie ve Lucas da vardı. Hepiniz konuşup şakalaşıyor, kahkahalarla eve giriyordunuz. Mutluluğu yüzünüzden okunan, birbirine sıkıca bağlı bir aile tablosu gibiydiniz. Ben de bunu bozmak istemedim. Hiçbir hakkım yoktu öyle ansızın çıkıp gelmeye. O yüzden vazgeçtim.” Elimi koluna koydum.

“Hiç bilmiyordum, Declan.”

“Geçmişte kaldı, dert etmeye değmez.” Konuşacak öyle çok şeyimiz vardı ki doksan dakika nasıl geçti anlamadım. Sohbetin tam ortasıydık ki Declan aniden sustu, ön camdan işaret etti:

“Az kaldı,” dedi. “Bak.”

Dalgakıranın ardında, kış denizini ağır ağır yarararak ilerleyen sarı beyaz bir feribot belirmişti. Geniş gövdesiyle dalgaların üzerinden yükseliyor, yaklaşırken giderek büyüyor, sanki bu küçük limana sığmayacakmış gibi görünüyordu. Yine de hiç sapmadan haliçten içeri girdi, rıhtımdaki alçak binaları küçücük bırakarak ilerledi. Saatime baktım. Üç on vardı.

“Dakikası dakikasına vardı feribot,” dedim.

“Onlar da öyle,” diye ekledi Declan, başıyla otoparkın girişini işaret ederek.

Başımı çevirdiğimde, karartılmış camlı siyah bir Mercedes’in ağır ağır kapıdan içeri süzüldüğünü gördüm. Otoparkın köşesine kadar ilerledi, zincirli tel çitin dibinde durup geri geri park etti. Ön koltuklarda koyu renk giysili iki adam vardı. Araç tamamen durunca yolcu kapısı açıldı; içlerinden biri indi ve pardösüsünün cebinden bir sigara paketi çıkardı.

İri yapılıydı, sakallıydı, sol gözünün çevresi morarmıştı.

Onu son gördüğümde yüzünde maske vardı ama yine de tanı-
mıştım. Başını çevirişinden, yürüyüşünden, vücut hatlarının o
tanıdık duruşundan hemen seçmiştim. Silvertown deposunda-
ki adamlardan biriydi. Declan memnuniyetle homurdandı:

“Gördün mü Lauren?” dedi. “Demek ki yanılmamışız.”

DEDEKTİF PARRY

Dedektif Parry, telsizden tüm ekibiyle yeniden bağlantıya
geçti, her birini tek tek arayıp yerlerinde olup olmadıklarını te-
yit etti.

Ekipler sivil kıyafetlerle St. Pancras Uluslararası İstasyo-
nu’ndaki Eurostar varış kapısı çevresine konuşlandırılmıştı. İki
kişilik gruplardan oluşan iki tim kapının elli metre civarında
pozisyon almış, olası bir kaçışa karşı salonun iki ucuna da birer
ikili yerleştirilmişti. Ayrıca istasyonun ön ve arka girişlerinde
üniformalı polislerle dolu mobil ekip araçları bekletiliyor, yan
sokakta da bir silahlı müdahale aracı hazırda tutuluyordu. Hep-
si sabah saatlerinde bilgilendirilmiş, zanlının (Evie) fotoğrafları
ve yanındaki uyuşturuculara dair ayrıntılı tanımlar kendilerine
verilmişti: Sokak değeri yarım milyon sterlini aşan altı kilo yük-
sek saflıkta fentanil.

Parry’nin kendisi, peronun biraz ilerisinde cam cepheli bir
kafede oturuyordu. Önünde açık duran dizüstü bilgisayarın ek-
ranında, varış kapısına doğrultulmuş kablosuz bir kameranın
canlı görüntüsü akıyordu.

“*Karşılama* komitesini gören var mı?” diye sordu, kol saati-
ne göz atarak. “Şu an gelmiş olmaları gerekirdi.”

“Tespit yok.”

“Negatif.”

“Üzgünüm, amirim. Şüpheli birilerini görmedik.”

Parry, içinden sessizce küfretti. Evie’yi burada, trenden ine-

cekleri karşılamaya gelecek olanlarla birlikte yakalamak her açıdan daha temiz, çok daha hızlı olurdu. Üstelik onu karşılamaya biri mutlaka gelmiş olmalıydı, değil mi? Lauren Wingfield dışında biri... Zira onun arabası plaka tanıma sistemi kayıtlarına göre yakındaki çok katlı bir otoparkta bulunuyordu. Scott Lawler ise kızların son anda fikir değiştirmemesi için en az iki adamını göndermişti mutlaka. Günün sonunda o adamlardan birkaçını da paketlemiş olmak, işin en tatmin edici kısmı olacaktı.

“Sandhu?” dedi Parry. “Sende bir gelişme var mı?”

Dedektif Memurları Sandhu ve Wood, istasyondaki piyanolardan birinin başına geçmiş bir genci izleyen küçük bir kalabalığın içindeydi. Genç, son on dakikadır coşkuyla Queen grubunun parçalarından oluşan bir potporiyi almakla meşguldü. Tempolu, tutkulu ve gürültülü bir performans sergiliyordu. Sandhu çevresine bir kez daha hızla göz gezdirdi:

“Bende... Belki bir aday var, emin değilim. Beyaz erkek, bir seksen civarı, gri bir pards giymiş. Geliş kapısına bakan bankta oturuyor.”

Parry, dizüstü bilgisayarına yöneltilen kamera görüntüsünü istasyon boyunca gezdirdi, sonunda adamı buldu; adam sandviinin son lokmasını ağzına tıkıştırmakla meşguldü. Saatine göz attı, hâlâ yanakları doluyken iğneye iğneye hızla ayağa kalktı ve peşinden bir valiz sürükleyerek yürüyen merdivenlerden birine doğru aceleyle uzaklaştı.

“Negatif,” dedi Parry derin bir i çekerek. Başını kaldırıp istasyonun yüksek kubbeli tavanına, kıvrımlı elik kirişlerden örülmüş ağ gibi yzeyeye baktı. “Lauren Wingfield hâlâ görüş alanınızda mı?”

“Bize arkasını dönmüş durumda,” dedi Sandhu. “Ama evet, orada.”

“Pekâlâ. Takipte kalın. Az kaldı.”

Garcia, Parry'nin yanında telsizine hafifçe eğilerek alçak sesle konuştu. "Anlaşıldı," dedi. "Gelişmeleri bana iletmeye devam edin." Parry, soğumaya yüz tutmuş kahvesinden aceleyle bir yudum aldı: .

"Evie Wingfield'in dün gece annesini aramak için kullandığı numarada bir hareketlilik var mı?"

"Telefon hâlâ kapalı."

Lauren'in telefonuna yapılan aramalar izlenmiş, sinyal üçgenlemesiyle Paris'in 10. bölgesinde, Gare du Nord istasyonundaki Eurostar terminaline beş yüz metre mesafedeki bir noktaya kadar daraltılmıştı. Telefonun kontrollü, kayıtsız bir hat olduğu anlaşılmıştı. O andan itibaren, Evie'nin eve dönüş yolculuğunu izleyebilmek için bu hat sürekli gözetim altında tutulmuştu. Olur da yeniden bir arama yapılırsa, anında iz sürebilmek için. Parry, içten içe genç kızın pek çok insanın yapacağı şeyi yapmasını umuyordu: Yola çıktığını haber veren bir mesaj ya da kısa bir arama. Sadece annesinin onu karşılamak için orada olup olmayacağını kontrol etmek. Sıradan, ama iz bırakacak bir temas.

Tabii, o telefon gerçekten Evie'ye aitse... Belki de ödünç alınmıştı ya da çalınmış. Hatta yalnızca o tek arama için satın alınıp hemen ardından ortadan kaldırılmış bile olabilirdi. Ama Evie Wingfield bu kadar dikkatli davranacak kadar akıllı ve temkinli biri miydi gerçekten? Daha liseyi yeni bitirmişti; korkmuş bir genç kızdı, bu işlerin acemisi. Böylesine ince hesaplar yapmış olması pek olası görünmüyordu.

Parry'nin kulağındaki kulaklıktan bir sesli rapor iletildi: Tren, tarifieden biraz önce varmıştı. Yolcular sırayla işleme alınacak, her zamanki gümrük kontrollerinden geçirilip ana salona yönlendirilecekti. Hedef (Evie) ise burada, kalabalığın içinde fark edilip gerekirse etkisiz hâle getirilecek ve çekip alınacaktı. Gümrükteki polis ekipleri de talimatlarını almıştı: Hedefin, bir kenar odaya çekilip çanta aramasına maruz kalma ihtimaline

kesinlikle izin verilmeyecekti. Evie, hiçbir engele takılmadan, tek bir sorun yaşamadan doğrudan salona kadar yürüyebilecekti. Ta ki o son noktaya ulaşana dek. Parry'nin kulağındaki kulaklıktan duyuru geldi:

“Yolcular inmeye başladı amirim.” Parry tüm ekibin bağlı olduğu kanaldan yanıt verdi:

“Herkes gözünü dört açsın. Hadi, bu işi bitirelim.” Parry'nin yüreğinde kıpırdayan o tanıdık heyecan yeniden baş göstermişti... Eğer her şey yolunda giderse, on dakika içinde Evie'yi gözaltına alacak, belki biraz şansla birkaç kişiyi daha beraberinde paketleyecekti. İşin aslı, tam da bunun için girmişti bu mesleğe. İşte böyle günlerdi tüm o angaryayı, prosedürü, saçma sapan bürokratik çemberleri katlanılır kılan. Kızlarının hayatından çalınmış tüm anlara -okul müsamerelerine, spor günlerine, kaçtığı her şeye- anlam kazandıran tek şey, böyle anlardı.

Uluslararası varış kapısından ilk yolcular belirmeye başlamıştı artık. Elinde tekerlekli valizlerle hızlı adımlarla ilerleyen genç bir çift çıktı önce; doğrudan yeraltı metrosuna yönelmek üzere sola döndüler. Kapı kapanıp tekrar açıldığında, bu kez Fransızca -heyecanla- konuşan bir grup lise öğrencisi göründü. Arkalarından dört kişilik bir aile belirdi. Sonra kalabalık gitgide çeşitlendi: büyük gruplar, küçük gruplar, başka aileler, genç gezginler, takım elbiseli birkaç iş insanı... Herkes bir yöne savruluyor, istasyonun içinde akıp giden bir insan nehrine dönüşüyordu. Ama Evie Wingfield ortalarda yoktu.

Saniyeler ağır ağır ilerliyor, dakikalar sürünerek geçiyordu. Yolcu akışıysa neredeyse kesintisizdi artık. Bitmeyen bir insan seli dökülüyordu kapıdan. Parry saatine baktı: üçü on geçiyordu. Bu iş fazlasıyla uzamıştı. Hemen ekibinden durum güncellemesi istedi; karşılık yine aynıydı: peş peşe gelen olumsuz yanıtlar.

“Yolculardan alıkonan oldu mu?” diye sordu Parry; sesinde-

ki kararsız tınıdan hoşlanmamıştı. “İniş alanında durdurulmuş, hâlâ geçiş yapmamış biri var mı?”

Ekipten biri, gidip kontrol edeceğini söyledi. Ama bu sırada Eurostar yolcularının akışı epey zayıflamış, çoktan yavaşlamıştı; artık kapıdan yalnızca küçük gruplar hâlinde geçiyorlardı: bastonlu yaşlı bir çift, pusette yüzleri kıpkırmızı olmuş iki küçük çocukla bir aile, sabahın köründen beri içiyormuş izlenimi veren yirmili yaşlarında dört delikanlı...

“Hedefi gören var mı? Hiç kimse?” diye sordu Parry, gelecek yanıtın ne olacağını zaten hissediyor olsa da. Ardından yanında duran Dedektif Garcia’ya dönerek alçak sesle, “İçime hiç iyi bir şey doğmuyor,” dedi.

Sonunda dizüstü bilgisayarını kapatıp aceleyle kafeden dışarı fırladı. Kalabalığın arasından kıvrılarak ilerlerken adımlarını hızlandırdı, koşmaya başladı. Arkasından Garcia’nın seslendiğini duydu ama durmadı, geriye bile bakmadı. Uzaktan bile fark ediliyordu Lauren’in o krem rengi paltosu... Merdivenlere doğru uzaklaşıyordu.

Tek başına!

“Lauren Wingfield!” diye seslendi Parry, etraftaki şaşkın bakışları umursamadan. “Olduğun yerde kal!”

Kadın durmadı... Ama hızlanmadı da. Boynuna doladığı atkı ve başındaki şapkayla soğuğa karşı sıkıca sarınmış hâlde ilerlemeye devam ediyordu. Parry nihayet ona yetişti, kadını omzundan tuttuğu gibi kendine doğru çevirdi.

“Evie nerede? Kızın nerede?” Kadın güneş gözlüklerini çıkardı. Parry olduğu yerde kalakaldı. “Lanet olsun, Lauren Wingfield’in fotoğraflarını da ekibe dağıtmayı akıl edemedim!” Plaka tanıma sistemi aracılığıyla Lauren’in aracı buraya kadar izlenmişti; bu da demekti ki o gerçekten burada olmalıydı, tıpkı söylediği gibi. Ama karşısında duran kişi... Lauren değildi. Valerie Wingfield, Parry’ye gözlerini dikip baktı:

“Affedersiniz,” dedi. “Siz kimsiniz?”

“Ben Dedektif Parry... Evie şimdi nerede?”

“Gerçekten bilmiyorum memur hanım. Lauren bana hiçbir şey söylemedi.” Parry, yüzünün alev alev yanmaya başladığını hissetmişti. Ya kurye son anda başka bir güzergâha yönlendirilmişti, ya da... Ya da bu baştan beri bir oyundu. Tuzağa düşürülmüştü. Yani Evie, bu trende hiçbir zaman olmamıştı.

Parry, içinden yükselen küfrü yutup telefonuna uzandı.

66

Lawler'ın adamları çoktan bekleyiŖe gemiŖti; biz de olup biteni uzaktan izliyorduk. İri yapılı olan, Mercedes'in ön tamponuna yaslanmıştı. Birbiri ardına sigara yakıyor, gözünü terminalin giriş kapısından bir an bile ayırmıyordu. Yüzünün sol yanını kaplayan mosmor ezikler -depodaki çatışmadan kalma-hâlâ geçmemiŖti. Diğer iŖe hâlâ direksiyon başındaydı. Açıkçası bu işin başında Brandon Roper'ı görmeyi bekliyordum. Ama belli ki kuryelere refakat etmek, onun kalibresine göre fazla ayak işi sayılıyordu. Hele ki gerçekten Scott Lawler'ın sağ koluydu. Declan bana döndü:

“Hazır mısın?”

“Hazırım,” dedim. “Sadece... ne yapmam gerektiğini bir daha söyle.”

“Kızları aldığımız anda sessizce çıkıyoruz,” diye açıkladı. “Hız sınırını aşma, sakın ve düzgün sür. Sanki tatilden dönen kızımızla arkadaşını almaya gelmişiz gibi davran. Dikkat çekmek istemeyiz. Brighton'da bir arkadaşım var, geceyi orada geçiririz. Sonra Lawler'la takası yapıp Lucas'ı geri alacağım. Tamam mı?”

“Tamam,” dedim. “Yeter ki her şey bitsin artık. Yeter ki ikisi de sağ salim dönsün.”

Manş Denizi feribotu, şimdi gözüme daha da devasa görünüyordu; rıhtımda bekleyen, çelikten yapılmış koca bir dağ gibiydi. Sol tarafımızda, az önce birbirleriyle sohbet edip kahve

içen uzun yol TIR şoförleri dağılmaya başlamıştı; kabinlerine tırmanıyor, motorlarını çalıştırıyor, Fransa'ya dönüş seferi için o devasa feribotun karnına doğru ilerlemeye hazırlanıyorlardı. Rüzgâr iyice kuvvetlenmişti; sahilden esen keskin esinti, yakındaki bir depoya asılı Union Jack bayrağını kamçılıyor, hışırtılı sesler eşliğinde dalgalandırıyor.

“Lauren?” dedi Declan. Sesinde belli belirsiz farklı bir ton vardı. “Bunu yapmadan önce... Sana bir şey söylemem gerek.”

“Ne?”

“Dün sana yalan söyledim.” Ona doğru dönüp yüzünü dikkatle inceledim.

“Ne hakkında?” Cevap vermek yerine Declan öne eğildi, torpido gözünü açtı. İçinde duran mavi bir plastik poşedi kenara itince, arkasında gizlenen şey ortaya çıktı. Siyah bir tabanca.

“Bunun hakkında,” dedi Declan, tabancayı çıkarırken. Depodaki silahın ta kendisiydi bu; Lucas'ın eline alıp ardından el koyduğu silah. Şimdi onu sağ elinde tutuyordu ve ben istemsizce geri çekilip arabanın kapısına yapıştım. Son birkaç saatte içimde filizlenen bütün o güven duygusu, rüzgârda dağılan duman gibi yok olup gidiyordu.

“Her şeyin sonu buraya mı varacaktı? Yoksa Ruth haklı mıydı? Bu adama güvenmek baştan beri korkunç bir hata mıydı?”

Kalbim öyle bir çarpıyordu ki, kaburgalarımın arasından dışarı fırlayacak sandım. “Declan,” dedim kısık bir sesle:

“Ne yapıyorsun sen? Silahı Thames'e attığını söylemiştin.”

“Evet,” dedi. “Özür dilerim. Atmam gerekirdi belki. Ama düşündüm de bugün için lazım olabilir sana.” Bir an derin bir nefes alıp rahatladım:

“Bana mı? Tanrı korusun, asla!”

“Bu adamlar var ya, Lauren... Karşı karşıya olduğumuz tipler, kural tanımazlar.”

“Biliyorum,” dedim.

Declan, başparmağıyla silahın kabzasının altındaki küçük mandala bastı ve içinden iri, dikdörtgen biçimli şarjörü çekip aldı. Küçük bir televizyon kumandası büyüklüğündeydi; üstünde mat sarı renkte bir mermi başı, altında ise sıkıca dizilmiş diğer mermiler görünüyordu. Declan, onu kısa bir süre inceledi; tamamen dolu olduğundan emin olunca da metalik bir *klik* sesiyle tekrar yerine oturttu ve tabancayı sol eliyle kavrayarak kapattı.

“Bir şeyi iyi anlayan gerekiyor Lauren,” dedi. “Bu insanlar acımasızlığın kitabını yazmış. Kimseye merhametleri yok. Senin aslında olaylarla uzaktan yakından bir ilginin olmadığını, bir anne olduğunu, çocuklarının da bu işin içine istemeden sürüklendiğini kesinlikle umursamazlar. Hiçbirinizin bunu yaşamak istemediğini bilseler bile, aldırmazlar. O yüzden, eğer işler o noktaya gelirse, kendini savunabilecek durumda olmalısın.”

“Ama o şeyle değil,” dedim.

“En azından bir tut elinde,” dedi. “Sorun yok, emniyeti açık.” Silahı Declan’dan aldım, elimdeki ağırlığını hissettim... Katı, baştan çıkarıcı bir güç... Tehlikeyle yüklü, ölümcül bir potansiyele sahip.

“Kimseye ateş etmek gibi bir niyetim yok Declan.”

“Muhtemelen etmek zorunda da kalmayacaksın,” dedi. “Sadece onlara doğrultman yeterli olur. Sonra hemen kızları alıp oradan olabildiğince çabuk uzaklaş.”

Tam o sırada aniden bir polis devriye aracı belirdi ve tel örgü çitin ötesindeki sokak boyunca yavaşça ilerleyerek geçti. Ama Declan, başını çevirip bakmadı bile. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam etti. Araç ise duraksamadan yoluna devam etti, sonra bir köşeden dönerek gözden kayboldu. Sıradan bir devriye geçiydi, hepsi bu.

“Yapamam ben bunu,” dedim ve silahı Declan’a geri uzattım.

“Emin misin?” dedi, silahı, dipçığı önde bana doğru tekrar

uzatarak, “Gerekmezse sorun yok ama gerekip de elinde olmazsa asıl felaket o zaman.” Bir an duraksadım, almayı düşündüm. Sonra sağduyum devreye girdi.

“Muhtemelen,” dedim, “yanlışlıkla kendi ayağıma sıkarım zaten.” Declan’ın kaşları çatıldı ve tam silahı torpido gözüne koymak üzereydi ki bir an duraksayıp vazgeçti. Bunun yerine tabancayı kot pantolonunun beline sıkıştırdı, ardından gömleğini silahın üzerine çekip kapattı.

“Declan?” dedim, koluna hafifçe dokunarak. “Kimseye ateş etmeye niyetin yok, değil mi?” Omuz silkti:

“Mecbur kalmadıkça hayır. Sen en iyisi Ruth uyanmış mı diye bir bak. Kızları benim arabama götüreceğim, sen de Ruth’la birlikte onun arabasıyla takip edersiniz. Brighton’a vardığımızda masaya oturur, şartları konuşuruz. Ama olur da yolda birbirimizi kaybedersek, Marina’da buluşalım.” Sürücü koltuğunun altına uzanıp bir muşta çıkardı, ceketinin cebine yerleştirdi.

“Fazla sürmez.” İkimiz de eski BMW’den indik, kapıları sessizce kapattık. Hızlı adımlarla Ruth’un Nissan’ına yürüdüm ve yolcu koltuğuna geçtim. Ruth hâlâ tam uyanamamıştı; uykulu gözlerle etrafa bakıyor, bir yandan da kola şişesinden yudumluyordu.

“Başlıyor,” dedim sessizce. “Evie ve Cassie her an burada olabilir. Hazırlanıp hemen çıkmamız gerek.” Ruth doğrulup dik oturdu, gözlerini ovuşturdu. İkimiz de gözümüzü Declan’dan ayırmadan izlemeye koyulduk. Otoparkın içinden geçip sakin adımlarla arka tarafa -denizden uzak, kara yönüne- doğru yürüdü; geniş bir daire çizerek dolandı. Belli ki Mercedes’tekilere görünmemek ve onlara arkadan yaklaşmak istiyordu. O yaklaştıkça içimdeki tedirginlik derinleşiyordu, nefesimi tutmuştum. Sağ elini ceketinin cebine soktu ama hareketi son derece sakin, doğaldı; içeride bir muşta taşıdığını belli edecek en ufak

bir telaş göstermemiştir. Mercedes'in önünde, kaputa yaslanmış duran iri adam ise hâlâ yerindeydi. Bir elinde Zippo çakmağı vardı, diğer eliyle çakmağı rüzgârdan koruyarak sigarasını yakmaya çalışıyordu:

Declan arkadan sessizce yaklaştı. Tam son anda, adam aniden dönüp şaşkınlıkla arkasına baktı... ama gördüğü şey yalnızca, muştayla savrulan yıkıcı bir yumruk oldu. Darbeyle anında yere serildi.

Adamın araçtaki arkadaşı, panikle bir bağırış kopararak sürücü kapısını hızla açtı. Elinde geniş ağızlı bir bıçak vardı ve kararlı adımlarla Declan'a doğru ilerleyip bıçağı öne doğru savurdu. Declan, ilk hamleden ustalıklarla sıyrıldı, ardından gelen ikinci saldırıdan da kurtuldu. Sola doğru yalancı bir hareket yaptı, sonra sağ elindeki muştayla yırtıcı bir yay çizerek adamın çenesine öldürücü bir yumruk savurdu. Adamın başı yana doğru şiddetle savruldu ve geriye doğru yıkılıp beton zemine düştü... Bayılmıştı bile. Declan, etrafa hızlıca göz gezdirdikten sonra her iki adamın da telefonlarını aldı. Ardından ikisini birden sürükleyerek büyük Mercedes'in arkasına götürdü. Bagajı açtı, adamları teker teker içine yerleştirdi. İşini bitirdiğinde bagajı kilitledi ve anahtarları cebine attı.

Her şey, baştan sona bir dakikayı bile bulmamıştı. Declan arkasını döndü, üzerini silkeleyip toparladı ve otoparkta olup biteni gören biri var mı diye etrafa son bir kez göz gezdirdi. Ardından muştayı cebine koydu, bana doğru gayet sakin bir şekilde başparmağını kaldırdı.

Her şey kontrol altında.

Derin bir nefes verdim ve Declan'ın terminale doğru ağır ağır -dünyada hiçbir acelesi yokmuş gibi umursamaz- bir yürüyüşle ilerleyişini izledim. Ruth bana döndü, ağzı açık kalmıştı. "Vay canına," diye fısıldadı:

"Eski sevgilin işi hiç şakaya bırakmıyor." Tam o sırada te-

lefonum çaldı, ekranda Dedektif Parry'nin adı görünüyordu. Aramayı reddettim. Ama birkaç saniye geçmeden tekrar aradı. Aramayı ikinci kez reddederken Ruth ekrana baktı:

“Yeni fark etmiş olmalı,” dedi. “Onlara güzel bir oyun oynadığını.”

“Bahse girerim hepsi delirmiştir şimdi.” Omuz silkti:

“O da onların derdi.”

Termin al binasının sensörlü cam kapılarından ilk yolcular görünmeye başlamıştı. Üzerinde yeşil bir parka olan, yalnız başına yolculuk eden bir adam geçti önce; peşinden tekerlekli büyük bir valizi sürüklüyordu. Ardından sırt çantalı, yürüyüş kıyafetleri giymiş, yetmişli yaşlarında bir çift çıktı dışarı. Sonra orta yaşlı birkaç adamdan oluşan bir grup belirdi. Ardından üç küçük çocuklu bir aile... Ardından da yalnız seyahat eden, daha binadan adımını atar atmaz telefonda yüksek sesle konuşmaya başlayan bir başka adam... Ve nihayet, o an geldiğinde artık içimde hiçbir kuşku kalmamıştı. Doğru yerdeydik.

Çünkü o da oradaydı. Sonunda gelmişti. Cam kapıların ardından çıkıp solgun aralık ışığına doğru yürüyordu.

Kızım Evie...

67

Kalbim, göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Neredeyse üç aydır ilk kez, kızımı canlı kanlı karşımda görüyordum.

Sırtında büyükçe bir sırt çantası, üzerine sımsıkı çekilmiş sarı bir yağmurluk ve ayağında kalın yürüyüş botlarıyla terminalden çıktığında, onu şimdiye dek hiç böyle görmemiştim... Öylesine büyümüş, uzamış ve olgunlaşmış görünüyordu ki âdeta bambaşka birine dönüşmüştü. Üzerindeki kıyafetlerin hiçbirini tanıyamadım ama o hâliyle, Avrupa'yı trenle dolaşmaktan yeni dönmüş hevesli bir sırt çantalı gezgine benziyordu. Hemen yanında ise neredeyse aynı şekilde giyinmiş bir arkadaşı vardı. Bu kız daha kısaydı ve iri sırt çantasının altında âdeta kaybolmuş gibiydi; koyu renkli, dalgalı saçları gevşekçe geriye toplanmış, at kuyruğu yapılmıştı. Gerçeği ustalıkla örten, son derece inandırıcı bir görüntüydü bu.

Onları ele veren tek şey, yüzlerindeki ifadelerdi. Ne yolculuktan dönmenin huzuru vardı yüzlerinde ne de bir yuvanın sıcaklığını ve deliksiz bir uykuyu özleyenlerin dinginliği... Tam tersine, gergin ve kararsız görünüyorlardı. Dışarı adım attıkları anda gözleri sağa solu taramaya başlamıştı, sürekli bir tetikte olma hâli içindeydiler. Ama gümrükten geçmeyi sorgusuz sualsiz atlatmış olmanın bıraktığı gerilim değildi bu sadece... Aynı zamanda, şimdi -burada- alınıp üzerlerindeki ölümcül yükten (fentanil) arındırıldıktan sonra başlarına ne geleceğini bilme-

nin korkusuydu. Görünen o ki ikisi de aynı adam tarafından, benzer yöntemlerle seçilmiş ve bu işe hazırlanmıştı.

Bunu nasıl yaptıklarını dün gece internete araştırırken sinirlerim iyice gerilmişti; kahve üstüne kahve içiyordum ve gözüme uyku girmiyordu. Yöntem aslında çok eskiydi: Genç kadınlar, kendilerine hediyeler, iltifatlar ve yoğun ilgi yağdıran, sözde güçlü ve çekici bir erkeğin peşinden sürükleniyordu. Kadın, bunun gerçek bir aşk ilişkisi olduğuna hatta sağlam bir bağ kurduklarına inandırılıyordu. Oysa bütün bu süreçte adam, kurbanını ustaca manipüle ediyor, sevgisini ilan ediyor, bağlılık vadediyordu; öyle ki kadın, kalpten inandığı bir beraberliğin içinde olduğunu sanıyordu. Adam bununla da yetinmiyor, kurbanını yavaş yavaş arkadaşlarından ve ailesinden uzaklaştırmanın yollarını buluyor, onu her zamanki destek çevresinden koparıyordu. Böylece sömürü başladığında kadın çok daha savunmasız hâle geliyordu. Yalanlara ve hilelere kanmaya, zorlamalara ve tehditlere boyun eğmeye daha açık oluyordu. Bu tehditler çoğu zaman, onu yasa dışı işlere karıştırmak için kullanılıyor; işin ucu ise şantaja hatta şiddete kadar varıyordu.

Tüm bunlar zihnimden geçip giderken, güzel, nazik ve zeki kızımın terminalden yavaş adımlarla çıkışını izledim. Ona ne kadar büyük bir haksızlık ettiğimi o an tüm çıplaklığıyla fark etmiştim. Üzerine fazlasıyla yük bindirmiştim; kendi hayallerimi, kendi beklentilerimi onun omuzlarına yüklemiş, o bunlara isyan ettiğinde de onu cezalandırmıştım. Böyle böyle uzaklaştırmıştım onu kendimden.

Oysa son birkaç ayda onun hayatında neler yaşandığına dair hiçbir fikrim olmamıştı; bazı şeyleri ancak son günlerde öğrenmeye başlamıştım. O an içimden sessiz bir söz verdim hem ona hem kendime: “Bir daha asla böyle olmayacak. Kızım, bana gerçeği söylemekten korkacak kadar asla yalnız hissetmeyecek... Buna asla izin vermeyeceğim.”

Ben izlerken, Declan aralarındaki mesafeyi kapattı. Alacakaranlık yaklaşırken gün ışığı çoktan solmaya başlamıştı. Evie babasını görünce kaşlarını çattı, adımlarını yavaşlattı, çevresine tedirgin bir ifadeyle -başka birini bekliyormuş gibi- bakındı. Declan yanlarında durdu, ikisiyle birkaç kelime konuştu ve ardından eliyle benim bulunduğum yönü işaret etti. Hemen telaşla arabadan indim ve selam verircesine elimi havaya kaldırdım.

Evie'nin yüzü beni gördüğü anda değişti. Önce neye uğradığını şaşırdı; gözlerindeki kararsızlık, yerini hayretle aralanan dudaklara bıraktı. Derken o hayret duygusu yavaşça dağıldı, yerini bir iç rahatlmasına, ardından da umutla dolan bir bakışa bıraktı.

Evie'yle Cassie, park hâlindeki arabaların arasından hızla süzülerek bize doğru koşmaya başladılar. Declan ise az gerilerinden geliyordu.

Onlar yaklaştıkça boğazım düğümlendi; elimle acele etmelerini işaret ederek onlara telaşla seslendim. Bu kâbusun gerçekten sona erebileceği fikri -bir çocuğumu karanlıktan çekip almış, diğerine de sonunda kavuşabilecek olmam- insana inanılmaz, neredeyse gerçek dışı geliyordu. Bu, dünyadaki en kıymetli armağan gibiydi; yeniden başlama fırsatı... Bir tür arınma, bir tür kurtuluştı sanki.

Düşüncelerim Lucas'a kaydı... Şu an nerede olabileceğini düşündüm. Onun güvende olması için yapacağımız pazarlığı -ablasının sırtındaki çantada taşıdığı uyuşturucu karşılığında- geçirdim aklımdan. İki evladımı birden yeniden yanımda, evimizde, birlikte hayal ettim. Üçümüz. Ama sonra kendime hatırlattım; artık sadece üç kişi değildik. Artık dört kişiydik. Ve belki de yıllar önce kopmuş bazı bağları onarma şansımız vardı elimizde. Tam o sırada beyaz bir minibüs, otoparkın kapısından motoru kükreyerek içeri daldı. Hemen arkasından bir başka minibüs daha geldi. İkisi birden terminal binasının önünde ani

frenle kayarak durdu. Declan'ın "Hadi, acele edin!" diye onları cesaretlendirmesiyle, kızlar ağır sırt çantalarının yükü altında sendeleyerek bana doğru koşmaya başladılar. Ancak Declan yerinden kıpırdamadı.

"Ben onları oyalarım!" diye seslendi bana. "Siz de hemen uzaklaşın buradan!" Arkasını döndü ve park hâlindeki arabaların arasından dikkatlice geçerek minibüslerin yanaştığı yere doğru ilerlemeye başladı. "Declan?" diye seslendim ardından:

"Polisi arayabiliriz, eğer..." Omzunun üzerinden tek bir kelime haykırdı:

"Kaçın!"

Evie ve Cassie telaşla bana doğru koşarken, ben de çaresizce ellerimi sallayarak "Hadi! Çabuk olun!" diye bağırdım. Onların hemen arkasında, koyu renk ceket giymiş adamlar minibüslerden inmeye başlamıştı bile. Önce iki kişi çıktı, sonra üç, ardından dördüncüsü belirdi. İçlerinden biri, ön yolcu kapısını açıp aşağı atlamak üzereyken, Declan aniden ileri atıldı; kapıyı yakaladı ve adamın koluna iki kez sertçe çarpıp ardından kafasının yanına savurdu. Adam, bir anda beton zemine yığıldı; kan çoktan akmaya başlamıştı bile. Ford Transit'ten iki adam daha çıktı; Declan'a doğru, iki yandan yaklaşarak ilerliyorlardı. "Silahını göster onlara Declan... Onlara silahı göster," diye içimden geçiriyordum sürekli.

Yine de Declan, ceketinin altındaki silaha davranmadı; oysa etrafta daha fazla adam belirmeye başlamıştı. Sonra nedenini gördüm: hemen ilerdeki minibüsten bir grup çocuk inmeye başlamıştı. Eğer o an silahlar patlasa, kurşunların tam ortasında kalacaklardı. Bunun yerine Declan silahsız mücadelesine devam etti: Kendisine savrulan bir yumruktan sıyrılıp öyle şiddetli bir yumrukla karşılık verdi ki çarpma sesini ben bile duyabildim bulunduğum yerden. Tam o anda, arkasından gelen sert bir darbeye sendeledi; fakat toparlanır toparlanmaz savurduğu güçlü bir aparkatla saldırganı yere serdi.

Ama yine de daha fazlası geliyordu; Declan'ın etrafında yavaş yavaş daralan bir halka oluşturluyorlardı.

Gözlerimi ondan ayırıp hâlâ kaçacak bir yolumuz olup olmadığını görmek istedim. Aracımız en arka sıraya park edilmişti; bu yüzden bulunduğumuz şerit, çıkışa kadar tamamen açıktı.

“Bagajı aç Ruth!” diye bağırdım ona doğru. “Hâlâ kaçma şansımız var!”

O sırada Evie ile Cassie de yanımda belirdi; bu beklenmedik hızlı koşu yüzünden soluk soluğa kalmış, gözleri korkuyla büyümüş hâldeydiler. Çantayı Evie'nin omzundan kaptım, açılmış olan bagajın içine doğru savurdum.

“Anne?”

“Hadi gir içeri, Evie,” dedim ona.

“Arkadaşının adı Cassie, değil mi?” Diğer kız başını sallayarak onayladı ve sırt çantasını bana uzattı.

“Annen burada,” dedim, çantasını bagaja yerleştirirken. “Hemen onun arkasına otur.”

Ne dediğini anlayamadığım bir şey söyledi. Omzunun üzerinden baktığımda ise, Declan'm yere düştüğünü, ardından ayağa kalkar kalkmaz yeniden yere serildiğini gördüm. Cassie hâlâ orada durmuş, arabanın içine dikkatle bakıyordu.

“Binsene!” dedim, bagaj kapağını sertçe kapatırken. “Hemen gitmemiz gerekiyor!”

“Neler oluyor burada?”

“Ne demek ne oluyor?”

“O kadın benim annem değil,” dedi. “Annem ben on bir yaşındayken öldü.” Ruth, motoru durdurdu ve anahtarı kontağın-
dan çekip aldı.

“Newhaven'a hoş geldiniz, kızlar,” dedi. “Hadi hep birlikte gidip harika oğluma merhaba diyelim, ne dersiniz?”

68

Evie'yle beni birbirimizden ayırdılar; onu bir minibüsün arka tarafına, beni ise diğerine tıkıp götürdüler. Beni, Cassie'nin tam karşısındaki çıplak metal zemine itip oturtular; telefonlarımızı aldılar, ellerimizi önden plastik kelepçeyle bağladılar. Kapılar kapanmadan hemen önceki son manzaram, Declan'ın kanlar içinde, yarı baygın hâlde diğer minibüsün arkasına sürüklenişiydi; Evie ise onu taşıyan adamlara dikkatli olmaları için yalvarıyordu. Ardından kapılar sertçe kapandı, öne iki adam bindi ve minibüs hızla uzaklaştı.

Ford Transit'in arka kısmında pencere yoktu; sadece, öndeki sürücü kabininden gelen gözlem panelinden sızan az miktarda ışık loşluğu, bir nebze aydınlatıyordu. Cassie'yle karanlıkta karşılıklı oturuyorduk; minibüs Newhaven sokaklarını aşip kırsala doğru ilerlerken, bir o yana bir bu yana savruluyor, sarsıntılarla birbirimize çarpıyorduk.

“Üzgünüm,” dedim. “Annen olduğunu söyledi. Ben de ona inandım.” Cassie başını hüznle salladı. Kalp şeklindeki yüzü ve derin bakışlarıyla oldukça güzel biriydi.

“O da oğlu gibi yalan söylüyor,” dedi. “Zaten yaptıkları tek şey bu. Yalan söylemek.”

“İyi misin? Bir yerin acıyor mu?” diye sordum. Sorumu duymazdan geldi.

“Bizi bırakmayacaklar, değil mi?” dedi sessizce.

Bu düşünce, feribot iskelesindeki saldırıdan beri aklımdan çıkmamıştı. Her şeyin bu kadar ince ince planlanmış olması, Ruth'un en başından beri her şeyi sessizce yönlendirmiş olması... Hepsi zihnimde dönüp duruyordu. Bizi serbest bırakmaları için fazlasıyla şey biliyorduk artık.

“Bilmiyorum Cassie,” dedim. Ona yalan söyleyecek gücü kendimde bulamamıştım. “Ama bizi her nereye götürüyorlarsa, mutlaka bir çıkış yolu bulmamız gerekiyor.”

* * *

Yolculuk kısaydı, sadece birkaç kilometre sürdü ama minibüsümüz durduğunda neredeyse gün tamamen kararmıştı. Biz içeride sessizce oturup beklerken, başka araçlar da birbiri ardına gelip park etti. Kapılar açıldı, sertçe kapandı; adamlar birbirlerine bağırarak talimatlar verdi. Ancak kısa süre sonra sesleri yavaş yavaş uzaklaştı.

Yaklaşık on beş dakika daha geçmişti ki sonunda, minibüsün kapıları hızla açıldı ve bizi dışarı sürüklediler. Uzun bir çakıl yoldan ulaşılan, dışarıdan -özellikle de yoldan- görünmeyecek şekilde ağaçların ardına saklanmış, eski ve dağınık görünümlü taş bir çiftlik evinin önüne getirildik. Etrafımızda koca koca ahırlar, tarım makineleri, bir traktör ve römork, birkaç araba dışında hiçbir şey yoktu ve her yönde uzayıp giden tarlalar göze çarpıyordu. Uzakta, sürülmüş bir tarlanın köşesinde güçlü bir ışık parlıyordu; projektörlerle donatılmış büyükçe bir tarım aracına benziyordu bu. Adamların biri beni arkadan itti ve biz geniş taş bir kapıdan geçerek eve girdik.

Bizi -beni ve Cassie'yi- mutfağın bir köşesindeki ahşap sıraya sertçe oturtttular; sırtımız, ham tuğladan örülmüş soğuk duvara yapıştı. Declan çoktan getirilmişti bile. Yüzü kan revan içindeydi, başı yana düşmüş, kendinden geçmiş gibiydi. Evie, bir kolunu babasının omzuna dolamış, düşüp yere yığılmasın

diye ayakta tutmaya çalışıyordu. Ben de yerimden kalkıp Evie'ye doğru yürümek istedim; sadece dokunmak, bağlı ellerimle bile olsa uzanmak istedim ona. Ama adamlardan biri omzuma yapışıp beni sertçe tekrar yerime oturttu, dişlerinin arasından bir küfür savurarak. Evie'ye sessizce -dudaklarımı oynatarak- "İyi misin?" diye sordum. Başını hafifçe sallayarak "evet" anlamında karşılık verdi ama gözleri endişeyle tekrar babasına kaydı. Declan, bilinci gidip geliyormuş gibi, bir an uyanık bir an baygın görünüyordu.

Ahşap kirişlerle süslenmiş mutfağın zemini, koyu, kırmızımsı rustik fayanslarla kaplıydı. Bir köşede, kır evlerine özgü o ağır döküm ocaklardan biri (aga ocağı) duruyordu; şöminedeki açık ateş ise harıl harıl yanıyordu. Önünde, halının üzerine kıvrılıp yatmış olan Milo, yanında ise kahverengi bir Labrador vardı. Odanın tam ortasındaki büyük meşe masanın üzerine iki sırt çantasının içi boşaltılmıştı. Bir uçta giysiler, tuvalet malzemeleri, ayakkabılar gelişigüzel yığılmıştı. Öteki uçta ise hepimizi buraya getiren şey duruyordu. *Gerçek* sebep.

Fentanil, her biri neredeyse bir tuğla büyüklüğünde bloklar hâlinde vakumlanmış ve yan yana dizilmişti. Altı blok vardı ve içleri dip dibe istiflenmiş mavi haplarla doluydu; o kadar sıkı paketlenmişlerdi ki hapların bazıları dışa doğru kabarmıştı. Her bir blokta binlerce doz olmalıydı.

Nicola Lawler -ya da bizim bildiğimiz adıyla Ruth- masada oturmuş, telefonuna bir şeyler yazıyordu. Oğlu Scott ise tezgâhta yaslanmış duruyor, yakışıklı yüzünde kendinden emin, memnun bir ifade taşıyordu. Brandon Roper da oradaydı; elinde bir bira şişesi vardı. Onun yanı sıra, mavi cerrahi eldivenler giymiş iki adam daha tezgâhın başında bir tür kimyasal karışım hazırlıyordu.

"Lucas nerede?" dedim. "Oğlum nerede? Burada mı? İyi mi?"

“O gayet iyi Lauren,” dedi Scott, umursamaz bir el hareketiyle. “En azından şimdilik.”

“Tek isteğim oğlumu görmek,” dedim. “Ne olur...”

“Göreceksin.”

Ruth’a döndüm, “Çocukları neden bırakmıyorsunuz?” dedim yalvaran bir sesle. “Bir anne olarak beni anlayan gerekir... Ne olur Evie’yi, Lucas’ı ve Cassie’yi salıverin. Declan’la ben burada kalırız, ne istiyorsanız yaparız. Ama çocuklar gitsin.” Kadın, söylediklerimi duymamış gibi davrandı. Hiçbir şey söylemedi.

“Üzgünüm,” dedi Scott. “Ama ne yazık ki işler öyle yürümüyor.” Masadan bir telsiz aldı, düğmesine bastı. Belli ki konuşmamız onun gözünde çoktan sona ermişti.

“Eric? Ek binaya birini yollayıp fırını ısıtmasını sağlar mısın? Sonra da alt tarlaya geçip Jez’in kendisine söyleneni yapıp yapmadığını kontrol et. Yanına JCB’yi (kepçeyi) kullanabilecek birini de al.”

Mutfak penceresinden dışarı baktığımda, sürülmüş tarlanın ortasında ağır ağır ilerleyen büyük bir tarım aracının farlarını seçebiliyordum.

“Scott,” dedim. “Ne olur... Bu yaptığınız delilik.”

“Hayır. Bu sadece iş,” dedi. “Öyle değil mi anne?” Nicola başını kaldırıp ona gülümsedi:

“Yalnızca iş, hayatım,” dedi. “Baban şimdi seni görseydi, seninle gurur duyardı.”

Bu sırada bileklerimi acıtan plastik kelepçeye karşı koymaya, bir şekilde kurtulmaya çalışıyordum.

“Yemin ederim Tanrı’ya,” dedim, sesim öfkeyle titriyordu. “Eğer Lucas’a zarar verdiyseniz, ona en ufak bir şey yaptıysanız, sizi...”

“Ne yapacaksın?” Scott bana döndü, yüzünde çakalsı bir sırırtıyla. “Polisi mi arayacaksın? Dedektif Parry’yle bir görüşme

daha mı ayarlayacaksın? Bence şu an onun gözünde inandırıcılığın sıfırın bile altında.”

Tam o sırada tüm heybetiyle otoparktaki o adam içeri girdi; çenesine bastırđı cerraahi bir sargıyla yürüyordu, yüzünde öfkeyle karışık kanlı bir bakış vardı. Neredeyse öldürecek gibi bakıyordu. Onu en son gördüğümde, Declan onun baygın bedenini Mercedes’in bagajına sürüklüyordu. Ama artık, görünen o ki roller değışmişti. Devasa adam yumruğunu geriye çekip Declan’ın başına sert bir darbe daha indirdi, onu yere yığdı. Ardından hızını alamayıp karnına tekmeler savurmaya başladı.

“Yeter artık Jason!” diye bağırdı Nicola. “Mutfağım dağınıklık istemiyorum!”

Adam, bir kez daha tekme savurmadan önce aniden durdu. Sonra yaşlı kadına doğru yaklaştı; yüzünü ve yerde yatan Declan’ı işaret ederek alçak sesle, saygılı bir tavırla konuşmaya başladı. Ama kadın başını iki yana salladı; ona verdiği yanıt, tonundan anlaşıldığı kadarıyla sert ve kesin bir emirdi. Elini kaldırıp Evie’yi işaret etti vurdumduymaz bir tavırla:

“Çabuk olun,” dedi. “Bu gece yapacak çok işimiz var. Eğer kız zorluk çıkarırsa... Vurun gitsin.”

İri yapılı adam, Evie'yi sertçe kolundan tutup ayağa kaldırdı ve onu sürükleyerek çiftlik evinin diğer kanadına açılan koridora doğru çekmeye başladı.

“Bırak onu!” diye bağırdım. “Onu nereye götürüyorsun?” Nicola hafifçe elini kaldırdı; yüzünde belli belirsiz bir sinirlilik ifadesi vardı.

“Oğluna götüreceksin,” dedi soğukkanlı bir tavırla. “Hâlâ hayatta olduğunu görsün diye.” Sonra hiç orali olmadan telefonunda yazmaya devam etti:

“Yeter ki şu bitmek bilmeyen *sızlanmaların* dursun.” Kızım tek kelime etmedi, başını öne eğmişti; adam onu kapıdan dışarı iterken sessizliğini korudu.

“Evie!” diye seslendim. Ama artık gitmişti.

“Bu arada,” dedi Nicola, “belki fark etmediniz ama en yakın ev buradan epéy uzakta. Ana yola bir kilometre, köye ise neredeyse iki kilometre var. Yani kimse sizi duyamaz; bağırp çağırmayı düşünüyorsanız hiç boşuna uğraşmayın.”

Biz de ellerimiz bağlı olmasına rağmen Cassie'yle birlikte Declan'ı güçlükle yeniden ahşap sıranın üzerine kaldırdık. O ise dudaklarından kan sızarken kısık bir sesle teşekkür etti.

“Peki, şimdi ne olacak?” dedim Nicola'ya dönüp. Evie'nin şiddet yanlısı bir yabancıyla tek başına kalmış olduğunu düşünmek bile istemiyordum. “Bizimle ne yapmayı planlıyorsunuz?” Scott, masanın üzerindeki sıkıca paketlenmiş fentanil haplarını işaret etti.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Zehir,” dedim.

“Kullanıcılar buna *f-rush* (fentanil kafası) diyor,” dedi kayıtsız bir edayla. “Sanki bedenden çıkmışsın gibi bir his veriyor; insanın daha önce hiç tatmadığı bir coşku, tarifsiz bir mutluluk... Eroinden de iyi, taş kokainden de... Ve kristal metten çok daha güçlü. Ama en önemlisi ne biliyor musun Lauren? Etkisi geçer geçmez beyin hemen bir doz daha istiyor. Böyle olunca da ürünün talebi hiç bitmiyor, sürekli artıyor.” Scott’a gözlerimi dikmişim:

“Tabii, ilacın ilk dozu seni öldürmezse,” dedim.

“Evet,” diye karşılık verdi. Sonra masadaki sıkıca sarılmış blok paketlerden birini kaldırıp onu dikkatle incelemeye başladı; yüzünde kendinden emin bir memnuniyet ifadesi vardı. “Bunları muhtemelen küçük parçalara ayıracağız, içine ucuz bir malzeme katıp öyle dağıtacağız. Böylece çok daha fazla para kazanacağız. Bu, yeni bir -altına- hücum dönemi Lauren. Piyasadaki en yeni, en parlak iş bu. Ve kızının sayesinde biz de en baştan dâhil olabildik. Üstelik ülkeye sokması da çok kolay, çünkü ufacık bir doz bile inanılmaz güçlü. Bu, tıpkı seksenli yıllarda Apple hisselerine yatırım yapmak gibi bir şey. O zaman kim erkenden alım yaptıysa, kazandıkça kazandı; çünkü değer yükseldikçe yükseldi, hiç durmadı.” Sonra hap paketini masaya geri bıraktı.

“Artık, yatırımlarımızın karşılığını almaya başlamadan önce öğrenmemiz gereken tek bir şey kaldı.”

“Ne öğrenmek istiyorsan anlatırım, yeter ki...”

“Hayır,” diye sözümü kesti Scott. “Senden bir şey öğrenmek istemiyoruz. Yani, tam olarak öyle değil. Mesele şu: Bu hapların son derece yüksek saflıkta olduğu söyleniyor ama onları piyasaya sürmeden önce bundan emin olmamız gerek. Ve biliyorsun, bunu sınamanın en güvenilir yolunu, değil mi?”

Yutkunup, konunun nereye varacağını anlamaya çalıştım. “Şey... Ahırlardan birinde bir laboratuvar mı kurdunuz?” diye sordum. Scott alaycı bir kahkahayla karşılık verdi:

“Laboratuvar mı? Hayır Lauren... Benim laboratuvarımsın sensin. Sen, Declan, çocukların ve Cassie... Hepiniz. Farklı yaşta, farklı yapıda, farklı bünyeler... Bu iş için biçilmiş kaftansınız.

İlacın dozunun fazla güçlü olup olmadığını öğrenmenin en güvenilir yolu sizsiniz, anladın mı? Kendi küçük klinik deneyimizi, burada ve hemen şimdi yapacağız.”

Sabah Newhaven’a giderken -arabada dostum sandığım bir kadının yanında otururken- yaptığım “fentanil” aramalarını hatırladım: Her doz ölümcül bir risk taşıyordu. Keyif verici etkiyi yaratmak için gereken miktar, bilinci kaybettiren, solunumu durduran ve kalbi iflasa sürükleyen dozun sadece biraz altındaydı.

Tüylerim diken diken olmuştu. “Ya doz aşımı yaparsak?” diye sordum. Scott omuz silkerek karşılık verdi:

“İşte o zaman kesin olarak öğrenmiş oluruz. Saflığını biraz düşürmek için içine biraz kabartma tozu katmak şart. Hem böylece daha çok kâr elde etmiş oluruz.” Sonra mavi eldivenli adama dönüp, “Yeni bir paket aç,” dedi. “İçinde beş yüzlüklerden olmalı.” Adam başıyla onayladı, plastikle sarılı paketlerden birini aldı ve mutfağın kenarındaki büyük çelik tepsiye bıraktı. Sonra bıçaklıktan küçük bir kesici çıkarıp, dikkatle bantları çözmeye başladı.

“Beş yüz mikrogram,” dedi Scott, gayet sıradan bir şeyden söz ediyormuş gibi. “Yarım miligram... Hepsi bu. İşin güzelliği de burada zaten.”

70

Adamın paketi kesişini izliyordum; bandı dikkatle yarıyor, etin içine neşterle giren bir cerrahın titizliğiyle özenli kesikler atıyordu. Paketin içindeki her bir minicik fentanil dozu, muhtemel bir ölüm fermanıydı.

Her şey fazlasıyla hızlı ilerliyordu. Süreci yavaşlatmam gerekiyordu. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Buradan nasıl kaçabileceğimizi bulmam gerekiyordu.

“Annen neden en başta benimle iletişime geçti?” diye sordum Scott’a. Bakışlarımı ise önce Ruth adıyla tanıdığım kadına çevirmiştim. “Bizi polisten uzak tutmak için mi?” Nicola, gözünü telefondan ayırmadan cevap verdi:

“Sen etrafı kurcalayıp başını belaya sokmaya başladığın anda seni göz hapsine almam gerektiğini anladım Lauren. Bunu yapmanın en kolay yolu da seninle doğrudan temasa geçmekti. Ne bildiğini öğrenip oğluma aktarıyordum. Senin eninde sonunda buraya geleceğinden emin olduğum sürece her şey yolundaydı. İnce ince ördüm ağı. Sen de usulca ortasına yürüdün. Tren biletleri konusunda ise pay çıkaramam, o tamamen Scott’ın fikriydi. Er ya da geç seni buraya, Shelford Cross’a çekmemiz gerekeceğini biliyorduk. Burası sessiz sakindir çünkü. Bolca alan, bolca mahremiyet... İnsanların kaybolduğu ve bir daha asla görülmediği türden bir yer.”

“Ve adamlarına gelip Lucas’ı götürmelerini söyledin,” dedim. “Declan’ın evindeyken... Lucas seninle birlikte bahçedey-

di, sonra birdenbire ortadan kayboldu. O sırada ben Declan'la konuşuyordum ve senin de gözün oğlumun üzerinde olmalıydı. Ama sen adamlarına onun konumunu verdin.”

“Az daha elimizden kaçıyordu senin oğlan,” dedi Nicola, tek bir tırnağını incelerken. “Ele avuca sığmaz fırlamanın tekiymiş. Yakaladığımda da bir tane yapıştırdı da bana. Dün gece keyfim yerinde olmasaydı, o arka sokakta bunun bedelini fena öderdi.”

“Madem bedel ödemekten bahsediyoruz,” dedi Scott. “Artık asıl meseleye geçsek iyi olacak, ne dersin Declan?” Declan, kafasını kaldırmaya çalıştı; aldığı darbelerle mosmor olup şişmiş gözlerinden daha sağlam olanıyla kısıp kısıp baktı:

“İstediğinin ben olduğunu biliyorum Scott,” dedi kanlar içindeki dudaklarının arasından. “Ailem değil... Sadece ben. İntikam mı istiyorsun? Tamam, son derece adil... O zaman hadi, bitirelim şu işi.”

“Adil mi dedin sen?” Scott yumruklarını sıkarak ayağa fırladı. “ADİL Mİ? Peki ya şu an hapishanede çürüyen babam ne olacak? Orada yaşlanana kadar kalacak! Otuz yıl ceza yedi ve hâlâ yatacağı yıllar var... Sırf sen dik durup şahitlik yapmadın diye! Bu mu senin için adil olan? Bu mu ADİL?”

Mavi ameliyat eldivenleri giymiş adam, plastikte sarılmış paketi ortadan ikiye kesti; bir avuç dolusu fentanil çelik tepsiye saçıldı. Yanımıza gelip avucuma bir hap bıraktı, sonra Cassie'ye de bir tane verdi. Musluktan doldurduğu bir bardağı ise ikimizin arasındaki tezgâha koydu.

Avucumun ortasında duran mavi renkli yuvarlak tablete baktım. Masum görünümlüydü, bir parasetamol büyüklüğündeydi ve tam ortasına “M” harfi mühürlenmişti.

“Bırak, haplarından birini ben alayım,” dedi Declan, sesine acı karışmış hâlde. “Onlar yerine bana ver. Bu mesele onlarla ilgili değil, istediğin kişi benim Scott.”

“Babamı hapse tıktığın anda meseleyi onlarla ilgili hâle ge-

tiren sendin,” dedi Scott, şeytani bir gülümsemeyle. “Ama sana hap falan yok. Senin için aklımda çok daha iyi bir şey var.” Masanın etrafından dolandı ve bir an için Declan’a -elleri ayakları bağlı birine- vuracağını sandım. Ama Scott onun yerine çok daha beter bir şey yaptı.

Scott arka cebinden kalın siyah eldivenler çıkardı, bir şaklama sesiyle ellerine geçirdi. Ardından beyaz bir maske taktı, ağzını burnunu kapattı. Tezgâhtaki kutudan sarı siyah renkli “uyarı” etiketi taşıyan cam bir şişe aldı. Şişenin boğazı genişti; içinde yarım litreden biraz fazla, renksiz, berrak bir sıvı vardı. O anda dehşet üstüme çöktü. İçimde bir ateş yükseldi; kollarımdan bacaklarıma bütün güç boşaldı. Scott kapağı açtı, şişeyi kendisinden uzak tutarak salladı. Yanımda Cassie boğuk bir inilti çıkardı; boğazından hayvanî bir korku sesi yükseldi.

“Bunun ne olduğunu söylememe gerek yok, değil mi Declan?” dedi Scott, maskesinin ardında boğuk bir sesle. “Zaten birazdan öğreneceksin.” Declan, şişeden uzaklaşmak ister gibi taş duvara yaslandı ama kaçacak yer yoktu:

“Ne yapacaksan yap artık,” dedi gözlerini Scott’dan ayırmadan. “Ama Lauren’le çocukları bırak.” Scott keyifli bir kahkaha attı:

“Kızını bu işe sokmama gerçekten değdi.” Şişeyi Declan’ın yüzüne yaklaştırıp onu eğdi, içindeki yağlı sıvı hafifçe çalkalandı. “Sadece fentanil için değil. Onu kandırdığım, bana güvenmesini sağladığım, yatağına girdiğim o zamanlar için de... Hayatını istediğim an mahvedebileceğimi bilmek... Bu gerçekten tarifsizdi. Kızının kaderiyle oynamak, tıpkı şimdi seninle oynadığım gibi.”

“Bırak onu...” Adamlarından biri kirli bir bezi kaptığı gibi Declan’ın ağzına tıkadı. Scott şişeyi Declan’ın başının üzerine kaldırdı. Birkaç adım öteden bile asidin yakıcı kokusu genzimi kavuruyordu.

“Bu, babam için,” dedi, başıyla beni ve Cassie’yi işaret ederek. “Onlar da izleyecek, böylece sıra onlara geldiğinde ne yaşayacaklarını görecekler.” Declan deli gibi başını iki yana sallıyor, gözleri yuvalarından fırlıyor ama sesi bezin arkasında boğuluyordu. Scott şişeyi biraz daha eğdi; sıvı artık dudak hizasına varmış, Declan’ın korunmasız tenine akmaya hazırdı.

“Ölmüş olmayı diyeceksin, bana yalvaracaksın,” dedi Scott. “Bana acını bitirmem için diz çöküp yakaracaksın.” Ellerim hâlâ plastik kelepçeyle bağlıydı ama avuçlarımı ters çevirerek hapın diğer tarafına baktım. Üzerinde 500 yazıyordu. Küçük ama ölümcül. Bunca acının kaynağı...

Hapı ağzıma götürdüm. Karşıda Cassie’nin de aynısını yaptığını gördüm; gözleri kocaman açılmış, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Ona “Dilin altına sakla, ne olursa olsun yutma” demek istedim. Scott bize döndü; yüzü sadist bir hazla şekil değiştirmişti.

“Hadi ama,” dedi. “Ne bekliyorsunuz? İnan bana Lauren, eski sevgilin çılgın atmaya başladığında, bulutların üzerinde süzülüyor olmana şükredeceksin.”

Tam o sırada evin içinden bir yerden gelen güçlü bir patlama duyuldu. Bulunduğum yerden -taş duvarlarla çevrili mutfağın içinden- bile yanılmak imkânsızdı.

Bir silah sesiydi bu.

71

Silah sesi, yüreğime saplanan bir dehşet yıldırımını gibiydi.

Sonrasında yalnızca sessizlik vardı; ne bir çığlık ne acıyla yükselen bir ses ne de merhamet dileği...

Evie de yoktu.

Gözlerim, tekrar yaşlarla doldu ve ardından bağırmaya başladım; çığlık çığlığa, kızımın adını haykırıyordum. Ayağa kalkıp kapıya yönelmeye çalıştım ama Roper omzuma pençe gibi yapışan ağır eliyle ittirerek beni tekrar ahşap sıraya oturttu.

Scott, tezgâhın başındaki adamlardan birine -simsiyah keçi sakallı, kel bir adama- dönerek “Git bak bakalım şu Jason ne halt ediyor?” dedi. “Eğer ortalığı berbat ettiyse... Hiç memnun kalmayacağım.” Kel adam, mavi nitril eldivenlerini çıkarıp hızlı adımlarla koridora yöneldi.

“Evie nerede?” diye sordum Scott’a. “O silah sesi neydi?”

“Kes sesini be kadın!” diye bağırdı Scott. “Bir dakika olsun sus, resmen kafamı ütölüyorsun.”

“Eğer Evie’ye bir şey olduysa, yemin ederim ki...”

“Hiçbir şey yapamazsın. Sana ne deniyorsa, onu yaparsın, o kadar.” Elindeki asitle dolu şişeyi tekrar salladı; yüzümüzdeki dehşeti görmekten açıkça keyif alıyordu. “Yani şimdi o hapi yutacak ve sonra da bir adamın kendi derisinin içinde cayır cayır yanışını izleyeceksin.” Maskesini tekrar ağzını ve burnunu iyice kapatacak şekilde taktı.

“Şimdi, Declan... Nerede kalmıştık?” Declan, Scott’a sert

bakışlarla karşılık verdi; ağzındaki tıkaç yüzünden nefes nefese kalmış, burnundan güçlkle soluyordu. Scott bana dönüp baktı. “Ne dersin? “Sevgiline yarım düzine hap versek mi başlama-
dan önce? Yoluna öyle mi göndersek acaba?”

Declan, başını iki yana sallayarak bana döndü. Göz göze geldiğimiz o kısacık anda, içindeki kararlılığı gördüm; korkuyla çarpışan bir irade, yanma eşlik eden keder ve pişmanlık. Scott, dikkatini yeniden toplaması için Declan’a sert bir tokat attı.

“Yoksa hap istemiyor musun?” dedi. “Asit seni yakarken her saniyesini iliklerine kadar hissetmek istiyorsun yani? Bana uyar, çünkü bundan ben de keyif alırım. Uzun zamandır bu anı bekliyordum.”

Şişeyi, yeniden Declan’ın kafasına doğru eğdi. Asitin dökülmesine milimetreler kalmıştı ki, az önce dışarı göndermiş olduğu keçi sakallı kel adam kapının eşiğinde belirdi. Ellerini omuz hizasına kaldırmış hâlde, geri adımlarla yürüyordu. Mutfak kapısına kadar geri çekildi. Kapıda bu kez Evie belirdi. Yanaklarında kızıl bir darbe izi parlıyordu; burnunun hemen altında ise ince bir kan çizgisi süzülüyordu. Elinde, Declan’ın bana daha önce gösterdiği tabancayla duruyordu. Onun hemen arkasında ise Lucas vardı; gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Soluğum göğsüme pençe gibi yapışan felç edici bir dehşetle kesilmişti.

“Lucas!”

“Anne?”

Roper, hızla diğer kapıya doğru atıldı fakat Evie yıldırım gibi dönerek tek hamlede tetiği çekti. Sıkıştığı mermi, Roper’ın başının hemen yanındaki pervazı delip geçti; ahşap kıymıklar âdeta bir patlama gibi etrafa saçıldı. Darbenin şiddetiyle irkilen Roper, ellerini havaya kaldırarak yeniden mutfağa çekildi.

“Evie...” diye inledim nefessiz. “Ne yapıyorsun?”

Evie, gözlerini uzun ahşap masaya oturmuş dört kişiden ayırmadan konuştu: “Bizi bu belaya ben soktum anne. Ve bizi

buradan ben çıkaracağım.” Scott, Roper’a döndü. Ama gözlerinde korkudan ziyade öfke vardı:

“Hiç öğrenmeyeceksin, değil mi Brandon? Kaç kere söyledim sana... Buraya getirmeden önce üstlerini arayacaktın!” Roper, savunmaya geçen bir ses tonuyla karşılık verdi: “Ama aradım! Kızı minibüse bindirirken üstünü yokladım, yemin ederim.”

“Peki ya babasını da aradın mı?”

“Tabii ki aradık,” diye itiraz etti Roper omuz silkerek. “Elin-den muştayı aldık ama adam zaten kendinde değildi. Hiçbir tehdit oluşturmuyordu, yarı ölü gibiydi.” Scott başını iki yana salladı:

“Ama yanında silah da varmış demek. Ve kamyonetin arkasında beraberlerken, kızı onu ondan almış olmalı. Sen tam bir aptalsın Brandon.” Evie elindeki silahı Scott’a doğrulttu:

“Şu şişenin kapağını tekrar kapat ve kutuya geri koy! Yavaşça!”

Scott pis pis sıırıttı; bir an için şişeyi kızına fırlatacağını sandım dehşet içinde. Ama sonra söyleneni yaptı: şişenin kapağını kapattı ve dikkatle süngerli kutunun içine yerleştirdi.

“Silahı indir artık tatlım,” dedi. “Bu çiftlikte bir düzine adamım var, seninse hiçbir şansın yok.” Evie silahı daha da kaldırdı:

“Hayır. Biz buradan gidiyoruz.” Scott öne doğru eğildi, güneşten bronzlaşmış kollarını masaya dayadı:

“Bak sana ne diyeceğim Evie. Silahı bana ver, seni ve kardeşini bırakayım. Anneni de tamam mı? Bu adil sayılır, değil mi? Ama baban... Onunla aramızda özel bir hesaplaşma var. O kalmak zorunda.” Evie, genç adamın ayaklarının dibine tükürdü:

“Hayır.”

“Peki ya Cassie’yi de götürmene izin versem?”

“Benim daha iyi bir fikrim var,” dedi Evie, başıyla hap yığınının bulunduğu yere işaret ederek. “Madem ki bu zehri bu

kadar istedin, ilk tadına bakan da sen olmalısın. Al oradan bir hap ve kendin yut.”

“Beğeneceğimi hiç sanmam tatlım. Benim tarzım değil.”

“Ya hap... Ya da kurşun. Karar senin.” Roper ellerini ağır ağır indirip bir adım öne çıktı.

“Bence bu iş senin boyununu aşar tatlım.” Evie silahı hızla ona doğru çevirdi:

“Peki,” dedi keskin çıkan sesiyle. “O hâlde önce senden başlayalım Brandon. Hadi, bir hap seç bakalım. Hangisini istiyorsun?”

“Sanırım benim tercihim elindeki silahı almak olacak.” Evie, tabancayı iki eliyle kavrayarak Roper’ın bacağına gayet sakin bir edayla nişan aldı.

“Ya hap,” dedi, sesi artık neredeyse fısıltıya dönüşmüştü. “Ya da kurşun.”

Roper alaycı bir sırıtişla karşılık verdi: “Küçücük kaltak için kocaman bir silah bu. Onu hemen indir bence, tatlım... Yoksa birinin başına...”

Bir anda sol dizkapağı kan fışkırarak parçalandı; silahın sesi mutfağın alçak tavanında kulakları sağır edecek kadar gürültülü yankılandı. Ağzından ince, tiz bir çığlık yükselen Roper, tezgâha doğru sendeledi; parçalanmış dizini kavrayarak fayansların üzerine yığıldı.

“Ee, Brandon? Oynamaya devam etmek istiyor musun?”

“Beni vurdun kaltak!”

“Evet, vurdum.”

“Psikopat orospu! Seni...”

Küfürler peş peşe dökülüyordu dudaklarından. Parmaklarının arasından fışkıran kan zemini lekelerken, o da acının pençesinde yerde kıvranıyordu. Evie tekrar nişan aldı, sesi hâlâ ürpertici bir sakinlikle çıktı.

“Pekâlâ Brandon, ya bir hap alırsın ya da diğer dizini de parçalarım.”

“Tamam!” diye bağırdı Roper, sesi çatallı. Ardından taş döşeli zeminde güçlükle -gerisinde koyu kırmızı bir iz bırakarak- sürünmeye başladı. Çelik tepsiden bir mavi hap alabilmek için elini uzattığında onlarcası etrafa saçıldı. Evie’ye son, dehşet yüklü bir bakış fırlattıktan sonra bir hap alarak kuru kuruya yuttu ve ağzını açarak ona yok olduğunu gösterdi. Evie, silahı tekrar Scott’a doğru çevirdi:

“Ve şimdi sıra sende, *tatlım*.” Son kelimededen alaylı zehir damlıyordu. “Yoksa sıradaki hapi annen mi alsın?”

★ ★ ★

Üç dakika sonra, Evie’yle birlikte Declan’ı koltuk altlarından tutup sürükleyerek avludan büyük Mercedes’e doğru sendeleye sendeleye ilerledik; arkamızda çiftlik evinin kapısını kilitlemiştik. Cassie, Lucas’ın elini sıkıca tutmuş, ikisi önden koşuyordu. Arabayı uzaktan kumandayla açtılar; araçtan kısa bir *bip* sesi ve farlardan bir parıltı yükseldi. Kapıları hızla çekip açtılar ve kendilerini içeri attılar. Bizse Declan’ı bütün ağırlığıyla arka koltuğa yığdık. O an -sadece bir anlığına- Evie’yle yüz yüze geldik; ikimiz de soluk soluğa kalmıştık, ay ışığı altında kızımın yüzü kan içindeydi.

Onu hasretle kollarıma çektim. Birden, yanaklarımdan sevinç gözyaşları süzüldü, kalbim mutlulukla dolup taşı, neşeyle şarkı söyledi. “Benim kızım. Benim yavrum. Seni sonunda buldum ve artık asla kaybetmeyeceğim.” O da bana sıkıca sarıldı; öylece kalmak, sonsuza dek bırakmamak istiyordum. Ama evin ardındaki karanlık tarlalardan bir bağırış yükseldiğinde, birbirimizden kopmak zorunda kaldık.

“Ben sürerim,” dedi Evie, sesi boğuk çıkıyordu. “Senin de birkaç telefon açman gerek.” Ben arka koltuğa geçerken, o da

tabancayı kaldırıp çiftlik evinin pencerelerine doğru üç el ateş etti: *pat, pat, pat!* Camlar gürültüyle parçalanarak aşağıya düştü. Ardından silahı yanımızda park etmiş minibüsün lastiklerine çevirdi ve birkaç el daha sıktı.

Evie kendini sürücü koltuğuna attı, marş düğmesine bastı ve kapısı kapanırken ayağını gaz pedalına gömdü. Arkada karanlığın içinden ilk silüetler belirmeye başlamıştı bile. Ama biz çoktan hız almıştık; büyük arabanın farları karanlığı yararak ilerliyor, arkamızda çakıl taşları fışkırıyordu. Önde Evie ve Cassie oturuyordu; arka koltukta ben ve Lucas, aramıza sıkıştırılmış Declan'la birlikteydik. Yol, arazinin içinden kıvrılarak ilerliyordu; iki yanda karanlık, sürülmüş tarlalar uzanıyordu. Arkamızda tek bir ışık yoktu. Peşimizden gelen kimse yoktu.

Evie, saatte doksan kilometre hızla giriş kapılarına daldı ve sahile doğru uzanan ana yola âdeta patlayarak çıktı. Artık tamamen uzaklaştığımıza emin olduğumda, Parry'nin numarasını çevirdim ve telefonu kulağıma yapıştırdım.

72

ON GÜN SONRA

Declan, biz vardığımızda çoktan oradaydı.

Buluşmayı, evlerimizin tam ortasında, tarafsız bir yerde gerçekleştirmeyi kararlaştırmıştık: Egham yakınlarında *The Crooked Billet* adlı küçük bir kır pub'ında. İçerisi sıcacık ve samimiydi; ağır meşe kirişleriyle, şöminesinde gürül gürül yanan odun ateşiyle on yedinci yüzyıldan kalma bir yol hanını andırıyordu. Declan, beşimiz için köşede bir masa ayarlamıştı ve biz yaklaşıırken ayağa kalktı.

“Geleceğinizden pek emin değildim,” dedi. “Seni yeniden görmek gerçekten çok güzel Lauren.” Evie ile Lucas’a doğru işaret ettim; çoktan paltolarını çıkarıyorlardı:

“İstesem de o ikisini senden uzak tutamazdım,” dedim. Declan biraz yaklaştı ama ikimiz de bir an ne yapmamız gerektiğini, bu durumda neyin uygun olacağını bilemedik. Sonunda yanağıma hafif, masum bir öpücük kondurdu. Tertemiz traşlıydı; yeni olduğu belli olan beyaz bir gömlek giymişti. Yine de yüzünde, Newhaven'daki o korkunç günden kalma morlukların koyu izleri hâlâ duruyordu. Sonra bara gidip içeceklerimizi almak üzere uzaklaştı -gerçi annem diyet koladan daha sert bir şey istemişti- biz de bu arada masanın etrafına yerleştik.

Çocukların ikisi de biraz gergindi. Bunu, Declan bara yönelirken -alçak kirişlere çarpmamak için başını eğmiş hâlde-

sırtına diktikleri bakışlarından anlamak zor değildi. Lucas'ın gözleri hayranlıkla kocaman açılmıştı, ablası ise sanki babasını dikkatle inceleyerek, her an yeniden kaybolacakmış gibi onun her hareketini izliyordu. Declan, bardan içeceklerimizi ikişer ikişer getirip masaya bıraktı, sonra karşıya oturup elindeki kola bardağını kaldırarak çocuklara, bana ve anneme doğru kadeh kaldırdı:

“Biliyorum, biraz geç kaldım,” dedi, “ama yine de Noel'iniz kutlu olsun. Umarım güzel geçmiştir ve hepiniz iyisinizdir.” Evie ile Lucas'a gülümseyerek baktı.

Sohbet, ilk başta ağırdan ilerledi.

Ama yavaş yavaş hız kazandı; sorular karşılıklı gidip gelmeye başladı. Declan, Evie'yle iletişimi hiç koparmayan ve yeni yılda bizi görmeye gelecek olan Cassie'yi sordu. İkisi de yaşadıklarıyla başa çıkmaya, birbirine destek olarak yaralarını sarmaya çalışıyordu. Ara sıra Lucas'ın, babasına uzun uzun baktığını yakalıyordum; onun gerçekten orada olduğuna inanamıyor gibi, gözleriyle sürekli onu inceliyordu. O anlarda Declan da başını çevirip oğlunun bakışını yakalıyor, Lucas ise kararsız bir tebessümle karşılık veriyordu. Kendime hatırlatmam gerekiyordu: Bu, onların üçüncü buluşmasıydı sadece. Evie ile babası ise bambaşkaydı; çok çabuk uyum sağlamışlardı birbirlerine, neredeyse gündelik bir rahatlıkla, yıllardır tanışıyorlarmış da hiç ayrılmamışlar gibi şakalaşıp duruyorlardı. Zaten karakter olarak birbirlerine çok benziyorlardı: baba ve kız, ikisi de fevri, cömert ve kolayca gülümseyebilen insanlardı.

Declan'ın onların hayatına yeniden girmiş olmasını hiç yadırgamamıştım... Fakat bana gelince... Ben ona *ihtiyaç* duymuyordum. En azından, o eski günlerde olduğu gibi...

Yirmi dakika kadar sonra Lucas, yan masadaki menüyü kaptı:

“Anne, artık bir şeyler yiyebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum.” O ve kardeşi sandviç menüsünden birkaç şey seçtiler, ben de sipariş vermek için bara yöneldim. Bu arada mekân iyice dolmuştu; tek başına çalışan barmen, yeni gelmiş kalabalık bir gruba içki yetiştirmekle meşguldü. Sipariş sıramı beklerken telefonum titredi: Üniversiteden Craig’ten gelen bir mesajdı. Gecikmiş bir “Mutlu Noeller” dileği ve yeni yıl için iyi temenniler... Ben de hızlıca cevap yazdım: Evie’yle birlikte Queen Anne’s Üniversitesine son bir kez uğramak istediğimizi, böylece onun yardımları için yüz yüze teşekkür edebileceğimizi söyledim.

Köşe masaya sığınmış küçük aileme dönüp baktım: Bir zamanlar dört kişiydik, şimdi ise beş olmuştuk.

O günkü çatışmadan kalma morlukların yanı sıra, Declan pek çok kesik, çatlak kaburga ve bir de beyin sarsıntısından mustarıpti ama doktorlar hiçbir hasarın kalıcı olmadığını söylemişti. Hepimiz, onu yeniden hayatımıza yavaş yavaş almak, birbirimizi yeniden tanımak konusunda hemfikir olmuştuk. O an için en önemli şey, çocuklarıyla yeniden bağ kurabilmesiydi ve görünüşe bakılırsa, bunu en çok isteyen de onlardı zaten. Benim aklımdan geçen tek şeyse şuydu: Onunla onca yıl sonra ilk kez bir masaya oturmuş, birlikte içecek paylaşmıştık. Bu hâlde görmek, onca zamanın ardından anneme onu yeniden tanıtmak, garipti... Neredeyse gerçeküstü...

Shelford Cross’taki çiftliğe düzenlenen silahlı polis baskını ve orada bulunan uyuşturucu stokunun haberi, günlerdir medyanın manşetlerindeydi. Şimdilik ondan fazla gözaltı vardı ve bu, Birleşik Krallık’ta ele geçirilen en büyük fentanil sevkiyatıydı.

Londra’nın East End bölgesindeki bir depoda ve geçici olarak kapatılan bir gece kulübünde de yeni mallar ele geçirilmişti. Çiftlikte vurulan iki adam hastaneye kaldırılmıştı ve ikisinin de iyileşmesi bekleniyordu. Silah ise bulunamamıştı... Ve bulun-

mayacaktı da. Çünkü bu kez gerçekten bir nehrin dibini boyladı-
ğından emin olmuştum.

Gizlice, Dedektif Parry bana tutuklananlardan ikisinin -hangileri olduğunu sormama bile gerek yoktu- ekipler, çiftlik evinin kapısını kırıp içeri girdiğinde ölümün eşiğinde olduğunu söylemişti. Yüksek saflıktaki fentanilin tek bir dozu bile aşırı gelmiş, ancak hızlı davranan sağlık ekibinin müdahalesi ve uygulanan nalokson sayesinde ölümün kıyısından son anda çekilip hayata döndürülmüşlerdi. Her şeye rağmen, o gün kimsenin ölmemiş olmasına sevinmiştim. Dört kişiyi plastik kelepçeler içinde bıraktığımızdan, polis geldiğinde hiçbiri direnememişti.

Scott Lawler, annesi Nicola, Brandon Roper ve diğer tutuklular uyuşturucu kaçakçılığı ve temini, ayrıca adam kaçıрма, şantaj ve ağır yaralama suçlarından tutuklu yargılanmayı bekliyordu; bunun gelecek yılın en büyük davalarından biri olacağı kesindi. Parry, bütün örgütün dağıtıldığını, liderlerin yakalandığını bana temin etmişti. Yine de ben, onlar hüküm giyip kesin olarak parmaklıkların ardına gönderilene dek kendimi tam anlamıyla güvende hissedemeyecektim.

Çiftlik eviyle birlikte çevresindeki tüm binalar ve tarlalar hâlâ devasa bir suç mahalli olarak görülüyor, daha fazla uyuşturucu ve silah bulma amacıyla didik didik aranıyordu. Polis, çoktan altı milyon sterlinden fazla nakit paraya -üstelik farklı para birimlerinde- el koymuştu bile. Ahırlardan birinde ise her gün binlerce doz fentanili seyreltip işleyebilecek kapasitede, derme çatma bir laboratuvar düzeneği bulunmuştu. Birleşik Krallık'ın her kasabasını ve şehrini zehirleyecek kadar çoktu bu.

Tanrıya şükür, isimlerimiz bu işin dışında tutulmuştu. Evie'ninki de öyle... Otel odasında çekilen o video, onun bu işe zorla dâhil edildiğini açıkça ortaya koyuyor, şantaj amacı taşıdığını da gözler önüne seriyordu. Bu da savcılık makamını, davanın kamu yararına olmadığına ikna etmeye yetmişti. Parry,

söz konusu görüntülerin zamanı geldiğinde imha edileceğine dair bize güvence vermişti.

Görünüşe göre Ulusal Suçla Mücadele Dairesi, ülkenin en büyük uyuşturucu kaçakçılığı şebekelerinden birini çökertmenin tüm övgüsünü üstlenmekten fazlasıyla memnundu. Lucas hâlâ rahat uyuyamıyordu, yabancıların yanında ise tedirgindi. Kaçırılmasının yarattığı travmanın silinmesi zaman alacaktı, bunu biliyordum. Ama neyse ki şimdi etrafında ona destek olacak bizler vardık. Anlaşılan babasıyla birlikte Marvel filmlerine yönelik ortak bir tutku keşfetmişti ve duyduğuma göre ocak ayında birlikte sinemaya gitmeyi bile planlamışlardı.

Evie artık hukuk eğitimini kesin olarak geride bırakmış, bunun yerine Manchester'daki bir drama okuluna başvurmuştu. Bu büyük bir yön değişikliğiydi fakat yüzündeki ifade ve anlatırken yansıttığı heyecanı, bunun doğru bir seçim olduğunu açıkça gösteriyordu. Kalbinin sesini dinlemesine seviniyordum. Ben de geri çekilmeyi, ona alan açmayı öğreniyordum; kendi hayatını yaşamasına, kendi yolunu bulmasına izin vermeyi... Garip bir şekilde, bu geri adım bizi uzun zamandır olmadığı kadar birbirimize yakınlaştırmıştı.

Önümüzdeki hafta yepyeni bir yıl başlayacaktı. Kızım için yeni bir başlangıç, oğlum için ona kol kanat gelecek yeni bir insan... İkisi için de yeni bir ebeveyn.

Declan, içeceğinden başını kaldırıp bana o hafif gülümsemesini sundu. Yıllar önce beni büyüleyen gülümsemenin ta kendisiydi bu. On sekiz yaşımıdayken kalabalık bir barda bana yönelttiği ve midemde küçük bir kıpırtı yaratan o gülümsemeydi.

Belki de yeni yıl, hepimiz için ikinci bir şans getirecekti.*

Düzenleme
Ny.ozlem

TEŞEKKÜR

Diğer pek çok kitabım gibi *Kızım* da bir “Ya şöyle olsaydı?” senaryosundan doğdu: Kafamda beliren bir fikir, kızımı üniversitedeki ilk döneminin ardından almaya giderken aklıma geldi. Bu arada belirtmem gerekir ki, Queen Anne’s adlı üniversite tamamen kurgusaldır; dikkatli okurlar, burayı ikinci romanım *29 Seconds*’ın (29 Saniye) geçtiği yer olarak hatırlayacaklardır.

Bazı okurlar, ilk bölümlerde adı geçen yurtları -New Orchard, Selincourt, Lodge, Maynard ve Chesney- tanıyabilir. Bunların hepsi, yıllar önce öğrencisi olduğum Londra Üniversitesi’ne bağlı Westfield College’a ait yurtlardı. Ne yazık ki, Westfield başka bir kurumla birleştiği için artık bağımsız bir yapı olarak varlığını sürdürmüyor. Yine de Londra’nın kuzeybatısındaki o yeşillikler içindeki bölgede tarih lisans öğrencisi olarak geçirdiğim yıllara dair çok güzel anılarım var.

Üniversitelerin öğrenci devam durumunu nasıl takip ettiğini ve derslerine düzenli şekilde katılmayan öğrencilerle ilgili izlenen prosedürleri anlamamda bana yardımcı olan arkadaşım Rachel Redford’a minnettarım. Elbette, eğer varsa tüm hatalar tamamen bana aittir.

Mart 2024 tarihli *Sunday Times*’taki Stephen Gibbs ve Keiran Southern imzasıyla yayımlanan “The Reverse Opium Wars” (Yeni Nesil Afyon Savaşları) başlıklı yazıdan faydalandım. Bu etkileyici makalede, fentanilin ürkütücü yükselişi ve başta Amerika Birleşik Devletleri olmak üzere çeşitli ülkelerde yol açtığı ölümcül sonuçlar çarpıcı biçimde ele alınıyordu.

Her zamanki gibi editörüm Sophie Orme’a ve Bonnier Books ekibinden Blake Brooks, Holly Milnes, Eleanor Stammeijer, Georgia Marshall, Rachel Johnson ve Isabella Boyne’a teşekkür

ederim. *Kızım*, Bonnier için yazdığım dokuzuncu kitap (ve onuncusu yolda); bu hem harika hem de inanılmaz bir duygu. İlk kitabım *Lies* (Yalanlar) yayımlandığında üzerinden çok zaman geçmiş gibi gelmiyor ama böylesine harika bir ekiple çalışmak gerçekten her şeyi değiştiriyor.

Kitaplara dair her konuda her zamanki öngörüsü ve uzmanlığıyla yanımda olan temsilcim Camilla Bolton'a müteşekkirim. Ayrıca Darley Anderson Ajansı'ndan Jade Kavanagh, Georgia Fuller, Francesca Edwards, Shanika Sterling, Sarah Brooks, Rossanna Bellingham ve Helen Dudley'e de teşekkür ederim. Eserlerimin ekran uyarlamaları için desteğini sürdürmeye devam eden Catapult Rights'tan Sheila David'e de özel bir teşekkür borçluyum.

Her zaman olduğu gibi eşim Sally'ye ve çocuklarım Sophie ile Tom'a teşekkür ederim. 2024'ün başında taşındık ve ben bu kitabı yazarken yeni evimize alışma sürecindeydik. Mutluyum ki artık yeni bir yazı kulübem de var; hissediyorum ki bahçenin o köşesinde daha pek çok hikâyenin başlangıcı yazılacak.

Kısa bir teşekkür de sörfçü dostlarım Ken, Jim, Joe, Julian, Mark, Ollie ve Simon'a gelsin. Yıllar boyunca Croyde, Braunton, Georgeham ve Kuzey Devon'un diğer güzel köşelerindeki çeşitli barlarda yaptığımız pek çok keyifli "kurgu fikirleri" oturumu için minnettarım. Bu fikirlerden bazılarının bir şekilde kitaba girdiğine (az çok) eminim. Sağ olun çocuklar.

Bu roman, geçtiğimiz yıl seksen beşinci yaşını kutlayan babam Mike'a adanmıştır. Çocukluğuma dair en eski anılarımdan bazıları, onun bana ve kardeşlerime hikâyeler okuduğu zamanlara ait. Ve eminim, o ilk hikâyeler kitaplara, okumaya ve yazmaya duyduğum sevgiyi besleyen ilk ilham kaynaklarımdı. Hayatım boyunca ne yapmak istediysem beni hep destekledi, cesaretlendirdi ve her anlamda ilham kaynağım olmaya devam ediyor. Her şey için teşekkür ederim *baba*.

MERHABA

Kızım, Cardiff Üniversitesinde birinci sınıf öğrencisiydi. *Kızım* romanımın ilk kıvılcımları işte o günlerde zihnimde belirmeye başladı. Yılın aralık ayıydı. Onu dönem sonunda eve getirmek için kuzeyden güneye doğru otoyolda ilerliyordum. İlk kez ailesinden uzakta yaşıyordu; ilk kez kendi başına bir hayat kurmuş, özgürlüğün tadını çıkarıyordu. Yine de öğrenci yurtlarının sunduğu toplu yaşam alanı içinde güvende olduğunu hissediyordum, sonuçta pek çok birinci sınıf öğrencisi aynı ortamda birlikte kalıyordu.

Nottingham'dan Cardiff'e üç saat süren bu yolculukta, garip bir düşünce takıldı zihnime: Ya Cardiff'e vardığımda Sophie orada olmazsa? Hemen ardından bir başka düşünce: Ya aynı koridorda kalan hiç kimse onu tanımıyorsa? Veya telefonlarıma cevap vermezse? Tüm bu düşünceler mantıklı gelmiyordu elbette ama zihnime bir kez yerleştikten sonra bir türlü çıkarmıyordum. Neyse ki, o gün kızımın yurduna ulaştığımda kapıyı Sophie açtı da içim rahatladı.

İşte elinizde tuttuğunuz bu roman, tam da bu anda doğdu. O günden sonra, her Cardiff'e ya da daha sonra oğlum Tom'u ziyarete giderken Bath'e doğru yola çıktığımda, bu düşünce tekrar tekrar aklıma geldi ve yıllar içinde hikâyenin temelleri şekillendi. Yani çocuklarım da bu kitabın oluşumuna bir şekilde katkıda bulundu diyebilirim.

Yeni gerilim romanım 2026 yılının başlarında yayımlanacak. İlk haberdar olanlardan biri olmak isterseniz, beni takip etmek çok kolay: www.tmlogan.com adresindeki ücretsiz okur kulübüne katılabilirsiniz. Sarı renkli kaydol butonuna tıklama-

nız yeterli, yalnızca birkaç saniyenizi alır. Üstelik e-posta kutunuzu gereksiz mesajlarla doldurmayacağıma söz veriyorum.

Yayınevim Zaffre, kişisel bilgilerinizi gizli tutar ve asla üçüncü şahıslarla paylaşmaz. Ben de zaman zaman kitaplarımla ilgili gelişmeleri, kapak tanıtımlarını, yarışmaları ve daha fazlasını paylaşmak üzere sizinle iletişime geçiyorum. Önemli bir haber olduğunda, ilk bilen her zaman okur kulübü üyeleri oluyor. Eğer siz de katılmak isterseniz hemen kaydolabilirsiniz (dilediğinizde üyelikten çıkmak da elbette mümkün).

Son olarak küçük bir ricam olacak; eğer birkaç dakikanızı ayırabilirseniz, *Kızım* hakkında Amazon, Goodreads ya da diğer çevrimiçi kitap platformlarında bir değerlendirme yazabilir, kendi bloğunuzda ya da sosyal medya hesaplarınızda yorumlayabilirsiniz.

Arkadaşlarınızla, ailenizle ya da kitap kulübünüzle bu kitabı konuşmanız da harika olur. Görüşlerinizi paylaşmanız diğer okurlar için yol gösterici oluyor ve itiraf etmeliyim ki okurların düşüncelerini duymaktan her zaman büyük keyif alıyorum.

Kızım'ı okuduğunuz için içtenlikle teşekkür ederim. Bu benim için gerçekten çok değerli.

Sevgi ve selamlarımla,

Tim.

